

תהפוש כפי לזים לזהירי בזהר הרקיע

לימוד זוהר היומי

ספר הזוהר המחולק ל-354 ימות השנה

❖ זוהר היומי לחודש אדר ❖

שבט תשס"ט - עידן"ק בית שמש טובב"א

הוצאת:

"חברה מזכ"י הרבנים העולמי"

מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
ב"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

**CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
MIFAL OILUMI L'HATZULAS HADAS**

Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצווה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם את כל ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות – בבתי מדרשות – בשמחות – לכל החברים וידידים
ולכל אחד ואחד מישראל – לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזוכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

* * *

לקבלת הספרים בחינם:

להתקשר להרב אברהם ווייס

בבית המדרש "עטרת ישעיה" האלמין

רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
011-972-548-436-784

דרך הבעש"ט האמיתי

הבנל עם טוב זיע"א צוה לאנשי, שקודם כל תפילה [שחרית, מנחה, וערבית], ילמוד מאמר זוהר ותיקונים. [ליקוטי תורה משערוביל, הדרכה ו']

מציל ממגיפה

לימוד זוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושעוררות. (אמרי פנחס שער ו אות עג)

מבטל כל מיני פורעניות

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד זוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומוחא וחרבא וביה מעלמא. (רבני ירושלים תרפ"א)

מה שגורמים אלו שלא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה

קול אומר קדא, "מה אקרא כל הבשר חציר", הכל הם כבהמות שאוכלות חציר.

"וכל חסדו כציון השדה", כל חסד שעושים לעצמם עושים.

ואפילו כל אלו שעוסקים בתורה, כל חסד שעושים לעצמם עושים.

באותו זמן ויזכור כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב לעולם, זה הוא רוח המשיח.

אוי להם מי שגורמים שילך לו מן העולם ולא ישוב לעולם, שאלו הם שעושים את התורה יבשה, ולא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה, שגורמים שמסתלקת נביעת החכמה שהיא י' ממנה, ונשארת ב' ביעשה.

אוי להם שגורמים עניות וחרב וביה והר ואלו בעולם.

זהו הרוח שמסתלק, הוא רוח המשיח, כמו שנאמר, והוא רוח הקודש, והוא רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'. (תיקוני זוהר, תיקון ל')

מכון "זוהר הקדוש השנתי" – ללימוד כל ספר "זוהר הקדוש" במעגל השנה – שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד ספר זוהר הקדוש' מטרת המפעל: כמו שכתוב בזה"ק (רע"מ ח"ג קכד ג): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר זוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר. **ע"ד ו'קדיש מ'ן ש"מ"א ו'חיה כ"י ל"א תשכ"ח מפי' זרע"ו**

עזרי מעם ה' עשה שמים וארץ

לחמם שכינים לזהרם לזהרם בזהרם הרקיע

ספר הזוהר

השלם והמנוקד

על תמושת המשי תורה

מהתנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

על ידי באי בשערי זוהר הקדוש לבנם ולטיל בפרדם זוהר, ותקנים מה שאמר אליהו לבר יוחאי בספר הזוהר: "ותגליא לתתאי בסוף יומיא, ובגניניה וקראתם דרור בארץ לכל ישביה וגו', ושבתם איש אל אחותו" וגו'.

ספר הזוהר הקדוש הזה סדר מחדש ומחלק לקטעים. כדי ללמד את הזוהר מדי יום ביומו. וכל שנה ושנה ישלים את כל ספר הזוהר הקדוש.

כל נפש מישראל למגדול ועד קטן מחיב ללמוד ספר הזוהר דבר יום ביומו. ולסיום את כל ספר הזוהר הקדוש בכל שנה ושנה. חק ולא יעבר. לתקון הגאולה האמתית. ובשעה אחת יזכה להיות בן עולם הבא. (ת"ד רבני ירושלים תרפ"א – כסא מלך)

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המנוקד השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א, ומצוה גדולה לכל אחד מישראל להדפיסו ולהפיצו בהנם ולחלקם לכל אחד ואחד מישראל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זיע"א. וכל המזכה את הרבים אין קץ לשכרו, וזוכה לבנים צדיקים, ואין חטא בא על ידו.

נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי למוד "הזוהר הקדוש" בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

בונה עולמות

לימוד זוהר בניסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין פירוש מאמר אחד, יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת, מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה כו'. (כסא מלך לתיקוני, תיקון מג אות ט)

לימוד זוהר

שעה אחת יותר מלימוד פשט בשנה תמימה

לימודו כל השנה אינו כלום אם אינו מעטרו ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא כנגד כולם. (שם)

בן עולם הבא

אם קובע עת לה' שעה אחד בכל לילה, אז מובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא. (שם)

מרום על כל לימוד

לימוד ספר זוהר מרום על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שימעה בקריאתו. והוא תיקון גדול לנשמה. (מורה באצבע להחיד"א זיע"א, אות מד)

מביא השק לכל מיני לימודים

על ידי לימוד זוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה. (שיחות הר"ן אות קח)

אשרי הזוכה

אשרי הזוכה להיות עמלו בתורה, הן בנגלה, הן בנסתר בספר זוהר הקדוש והתיקונים, וכדאי הוא רשב"י התנא האלקי זיע"א לפסוד את כל העולם כולו מן הדין ולקרב את גואולה. (נאום יצחק ירוחם בהגאון החסיד מוה"ר משה יהושע לייב זצ"ל דיסקין)

לוי עמי שומע לוי. בדור הרע הזה שהמינות גובר. היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר ותיקונים להגות בה. והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו. ויתקיים. (נוצר חסד מס' אבות פ"ד)

בס"ד

הוד והדר פעלם וצדקתם עומדת לעד
כדאי רבי שמעון לסמוך עליו
כל הרוצה ליטול חלק במפעל הזוהר הקדוש היומי
נא להתקשר: +972-548-436-784
או באי-מעיל: hazohar.com@gmail.com

A partner of the worldwide Zohar Hakadosh -
Is, in essence, a partner of Rabbi Shimon Bar Yochai himself. As known

לזכות לזרע של קיימא זיווג הגון ברכה והצלחה מרובה לפרנסה טובה בשפע,
לעשירות, לבריאות, לגידול צאצאים
לתורה ולחופה ולמעשים טובים.

לעילוי נשמת אבי מורי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנהלחודששנת

לעילוי נשמת אמי מורתי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקניב"ר.....ז"ל
יום השנה.....

לעילוי נשמת זקינתיב"ר.....ז"ל
יום השנהלחודששנת

על ידי שתעזור לפרסם את ספר הזוהר בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע,
נוכה לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

והוא ימליץ טוב בעדינו אדונינו בר יוחאי

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר זה או כל הספר בכל מדינה
ומדינה כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם

To merit much blessing and success, finding a shidduch, abundant
parnassah, wealth, children, good health, true torah study, the raising of our
offspring to torah chupah and maasim tovim with peace of mind, and success in
settling in eretz yisrael.

הספר נדפס לזכות הרבים ונחלק בחינם לכל דורש ומבקש

מפתח "זוהר היומי" לחודש אדר

3.....	סדר הלימוד ליום א אדר [יום 149 בשנה]
9.....	סדר הלימוד ליום ב אדר [יום 150 בשנה]
16.....	סדר הלימוד ליום ג אדר [יום 151 בשנה]
24.....	סדר הלימוד ליום ד אדר [יום 152 בשנה]
31.....	סדר הלימוד ליום ה אדר [יום 153 בשנה]
37.....	סדר הלימוד ליום ו אדר [יום 154 בשנה]
44.....	סדר הלימוד ליום ז אדר [יום 155 בשנה]
51.....	סדר הלימוד ליום ח אדר [יום 156 בשנה]
58.....	סדר הלימוד ליום ט אדר [יום 157 בשנה]
64.....	סדר הלימוד ליום י אדר [יום 158 בשנה]
71.....	סדר הלימוד ליום יא אדר [יום 159 בשנה]
77.....	סדר הלימוד ליום יב אדר [יום 160 בשנה]
84.....	סדר הלימוד ליום יג אדר [יום 161 בשנה]
90.....	סדר הלימוד ליום יד אדר [יום 162 בשנה]
96.....	סדר הלימוד ליום טו אדר [יום 163 בשנה]

103.....	סדר הלימוד ליום טז אדר [יום 164 בשנה]
109.....	סדר הלימוד ליום יז אדר [יום 165 בשנה]
115.....	סדר הלימוד ליום יח אדר [יום 166 בשנה]
121.....	סדר הלימוד ליום יט אדר [יום 167 בשנה]
127.....	סדר הלימוד ליום כ אדר [יום 168 בשנה]
134.....	סדר הלימוד ליום כא אדר [יום 169 בשנה]
140.....	סדר הלימוד ליום כב אדר [יום 170 בשנה]
147.....	סדר הלימוד ליום כג אדר [יום 171 בשנה]
154.....	סדר הלימוד ליום כד אדר [יום 172 בשנה]
160.....	סדר הלימוד ליום כה אדר [יום 173 בשנה]
167.....	סדר הלימוד ליום כו אדר [יום 174 בשנה]
173.....	סדר הלימוד ליום כז אדר [יום 175 בשנה]
179.....	סדר הלימוד ליום כח אדר [יום 176 בשנה]
186.....	סדר הלימוד ליום כט אדר [יום 177 בשנה]

תפילה קודם לימוד הזוהר

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוחות, ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

סדר הלימוד ליום א אדר [יום 149 בשנה]

כְּגֹוֹנָא דָא, בְּרָא אָדָם בְּאַרְעָא, דְּאִיהוּ כְּגֹוֹנָא דְהוּא כְּבוֹד עֲלָא, לְתַקְנָא לְהָא כְּבוֹד, וְלְאַתְּפִלְלָא מְכַל סְטְרִין. כְּבוֹד עֲלָא אֵית בֵּיה תְּלַת אַלִּין, אָדָם לְתַתָּא אֵית בֵּיה תְּלַת אַלִּין. וְלְאַתְּפִלְלָא הוּא כְּבוֹד תַּתָּא, מְעִילָא וּמַתָּא, לְמַהוּי שְׁלִים בְּכַל סְטְרִין. זַכָּא אִיהוּ בַר נֶשׁ, דְּזָכִי בְּעוֹבְדוּי לְמַהוּי כְּגֹוֹנָא דָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (קהלת ט) בְּכָל עֵת יִהְיֶה בְּגִדֶיךָ לְבָנִים וְשֶׁמֶן עַל רֹאשְׁךָ אַל יִחָסֵר.

דף קנ"ה ע"ב

מַה לְכְבוֹד עֲלָא, הוּא מְשַׁחָא רְבוּת קִדְשָׁא לָא אֲתַמְנַע מִנִּיה, מְרָזָא דְעֲלָמָא דְאִתִּי. אוּף חֲכִי לְבַר נֶשׁ, דְּעוֹבְדוּי מְתַלְבְּנֵן תְּדִיר, הוּא (דף קנ"ה ע"ב) מְשַׁךְ רְבוּת קִדְשָׁא, לָא יִתְמַנַּע מִנִּיה תְּדִיר. בְּמֵאִי זָכִי בַר נֶשׁ, לְאַתְּעֲדָנָא בְּהוּא עֲדוּנָא עֲלָא. בְּשַׁלְחֵן דִּילִיה. כְּמַה דְּאִיהוּ מְעַדֵּן עַל פְּתוּרִיה נְפִשָׁאן דְּמִסְכְּנִי, דְּכְתִיב, (ישעיה נח) וְנִפְשׁ נַעֲנָה תִשְׁבִּיעַ, מַה כְּתִיב בְּתִרְיָה, אֲזַ תִּתְעַנַּג עַל יְיָ וְגו', דְּאוּף חֲכִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רְוֵי לִיה, בְּכַל אֵינוֹן עֲדוּנִין דְּמִשַׁח רְבוּת קוּדְשָׁא עֲלָא,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

דנגיד ואתמשך תדיר לההוא כבוד עלאה, כתיב ונפש נענה תשביע, מה פתיב בתריה, אז תתענג על יי'.

רבי יוסי ורבי חייא הוה אזלי באורחא, והוה חד טייעא טעין אבתריהו, אמר רבי יוסי לר' חייא, אית לן לאתעסקא ולאשתדלא במלי דאורייתא, דהא קודשא בריך הוא אזיל לקמן, (נ"א דהא שכינתא אזלא קמן דכתיב (תהלים פ"ה) צדק לפניו יהלך) ועל דא עידן הוא, למעבד ליה (נ"א לה) תקונא בהדן בהאי ארחא.

פתח רבי חייא ואמר (תהלים קיט) עת (בראשית קנ"ו ע"ב) לעשות ליי' הפרו תורתך, האי קרא אתמר, ואוקמוה חברייא. אבל עת לעשות ליי', בכל זמנא דאורייתא מתקיימא בעלמא, ובני נשא משתדלן בה, כביכול, קודשא בריך הוא חדי בעובדי ידוי, וחדוי בעלמין פלהו, ושמיא וארעא קיימי בקיומיהו.

ולא עוד, אלא קודשא בריך הוא פניש כל פמליא דיליה, ואמר לון, חמו עמא קדישא דאית לי בארעא, דאורייתי מתעטרא בגיניהון. חמו עובדי ידוי, דאתון אמרתון (תהלים ח) מה אנוש פי תזכרנו. ואינון כד חמאן חדוה דמאריהון בעמיה, מיד פתחי ואמרי, (שמואל ב ז) ומי כעמך פישראל גוי אחד בארץ. ובשעתא דישראל מתבטלי מאורייתא, כביכול, תשש חיליה, דכתיב, (דברים לב) צור ילדך תשי. וכדין פתיב, (דברי הימים ב יח) וכל צבא השמים עומדים עליו, ועל דא עת לעשות ליי', אינון (בני עלמא) צדיקייא דאשתארן, אית לון לחגרא חרצין, ולמעבד עובדין דכשראן, בגין דקודשא בריך הוא יתתקף בהו בצדיקייא, ומשריין ואוכלסין דיליה. מאי טעמא. בגין דהפרו תורתך, ולא משתדלי בה בני עלמא, כדקא יאות.

ההוא טייעא דהוה טעין אבתריהו, אמר לון במטו מנייכו, שאלתא חדא בעינא למנדע. אמר רבי יוסי, ודאי ארחא מתתקנא קמן, שאיל שאלתך. אמר, האי קרא, אי פתיב יש לעשות, או נעשה, הוה אמינא הכי. מאי עת. ותו, לעשות ליי', לפני יי' אצטריך, מאי לעשות ליי'? אמר רבי יוסי, בכמה גוונין ארחא מתתקנא קמן. חד, דהוינן תרין, והשתא הא אנן תלתא, ושכינתא אתכלילת בהדן. וחד דחשיבנא דלא הוית אלא כאילנא יבשתא, ואנת רעננא כזיתא. וחד, דיאות שאלת, והואיל ושרית מלה, אימא.

פתח ואמר עת לעשות ליי' הפרו תורתך. עת לעשות ליי', אית עת. ואית עת. (קהלת ג) עת לאהב ועת לשנא. עת איהו לעילא. דההוא עת, רזא דמהימנותא איהו. ודא אקרי עת רצון, והאי איהו דאתחייב בר נש למרחם ליי' תדיר, כמה דאת אמר (דברים ו) ואהבת את יי' אלהיך, ועל דא, עת לאהב, דא איהו עת

דַּאֲתַחֲיִיב בַּר נֶשׁ לְאַהֲב. וְאִית עֵת אַחְרָא, דְּאִיהוּ רִזָּא דְּאַלְהִים אַחְרִים, וְאֲתַחֲיִיב
בַּר נֶשׁ לְמִשְׁנָא לִיה, וְלֹא יִתְמַשֵּׁךְ לְבִיָּה אֲבַתְרִיה, וְעַל דָּא עֵת לְשִׁנְא, וּבְגִין כִּד
כְּתִיב (ויקרא טז) דְּבַר אֵל אַהֲרֹן אַחִיד וְאֵל יִבֵּא בְּכָל עֵת אֵל הַקֹּדֶשׁ. (והכא)

בְּזִמְנָא דִּישְׂרָאֵל מִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִייתָא, וּפְקוּדֵי אוּרִייתָא, הֵהוּא עֵת רִזָּא
דְּמַהֲיִמְנוּתָא קְדִישָׁא, מִתְתַּקְנָא בְּתַקּוּנָהָא, וּמִתְקַשְׁטָא בְּשְׁלִימוּתָא, כְּדָקָא יְאוּת.
וּבְזִמְנָא דִּישְׂרָאֵל מִתְבַּטְּלִי מְאוּרִייתָא, כְּבִיכּוּל הֵהוּא עֵת, לָאו אִיהוּ בְּתַקּוּנָהָא,
וְלֹא אֲשַׁתְּכַחַת בְּשְׁלִימוּ, וְלֹא בְּנִהוּרָא וּכְדִין עֵת לְעִשׂוֹת לִי. מְאִי לְעִשׂוֹת. כְּמָה
דְּאֵת אָמַר (בראשית ב) אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לְעִשׂוֹת. מְאִי לְעִשׂוֹת. דְּאֲשַׁתְּאָרוּ גּוֹפֵי
דְּשִׁידֵי, דְּאֲתַקְדֵּשׁ יוֹמָא, וְלֹא אֲתַעֲבִידוּ, וְאֲשַׁתְּאָרוּ לְעִשׂוֹת, רוּחִין בְּלֹא גּוֹפֵי. אוּף
הֵכָא עֵת לְעִשׂוֹת, אֲשַׁתְּאָר בְּלֹא תַקּוּנָא, וּבְלֹא שְׁלִימוּ. מְאִי טַעְמָא. מְשׁוּם דְּהַפְרוּ
תּוֹרְתָהּ, בְּגִין דְּאֲתַבְּטְלוּ יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא מִפְתַּגְמֵי אוּרִייתָא. בְּגִין דְּהֵהוּא עֵת, הֵכִי
קִיִּימָא, אוּ סְלָקָא, אוּ נַחְתָּא, בְּגִינֵיהוּן דִּישְׂרָאֵל.

דף קנ"ו ע"א

אָתוּ רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי (דף קנ"ו ע"א) חֲזִיא וּנְשָׁקוּהוּ בְּרִישִׁיָּה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדָאֵי
לִית אַנְתָּ פְדָאֵי, לְטִייעָא אֲבַתְרִין. זַפְּאָה אַרְחָא דָּא, דְּזַכִּינֵן לְמִשְׁמַע דָּא, זַפְּאָה
דְּרָא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן שְׂאֲרֵי בְּגוּיָה, דְּאֲפִילוּ בִּינֵי טוּרִיא, חֲכַמְתָּא אֲשַׁתְּכַחַת תַּמְן. נַחְתוּ
רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֲזִיא, וְאֲזִלוּ תַלְתְּהוּן בְּאַרְחָא.

פְּתַח הֵהוּא טִייעָא וְאָמַר (תהלים טט) וְאֲנִי תַפְלְתִי לָךְ יְיָ עֵת רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב
חֲסִדְךָ עֲנֵנִי בְּאַמַּת יִשְׁעֶךָ, תַּנְיִנֵן, אִימְתִי אֲקַרִי עֵת רְצוֹן. בְּשַׁעֲתָא דְּצַבוּר קָא
מְצַלָּאן. שְׁפִיר אִיהוּ, וְהֵכִי אִיהוּ וְדָאֵי. דְּהָא כְּדִין צַבוּרָא מְסַדְרֵי וּמִתְקַנֵּי תַקּוּנָא
דְּהָאֵי עֵת, וּכְדִין אִיהוּ עֵת רְצוֹן, וְאַצְטְרִיךְ לְמִשְׁאֵל שְׁאֲלָתָא, דְּכְתִיב אֱלֹהִים בְּרַב
חֲסִדְךָ עֲנֵנִי בְּאַמַּת יִשְׁעֶךָ דְּהָא כְּדִין אֲצַטְרִיךְ לְמִשְׁאֵל שְׁאֲלָתָא. וְאֲנִי תַפְלְתִי לָךְ
יְיָ, הָא הֵכָא רִזָּא דִּיחֻדָּא.

וְאֲנִי: דָּא דְּוֹד מְלַכָּא, (אמור צ"ה ע"ב) אַתְר דְּאַקְרִי גְּאוּלָּה. תַּפְלְתִי: דָּא תַּפְלָה.
וְהֵכָא אִיהוּ סְמִיכָא לְגְּאוּלָּה, דְּאִיהוּ חַד. כִּד אִיהוּ סְמִיךְ גְּאוּלָּה לְתַפְלָה, כְּדִין אִיהוּ
עֵת (ר"ה) רְצוֹן. עֵת רְצוֹן: אוּף הֵכִי, כְּלָלָא אִיהוּ כְּחַדָּא, עֵת חַד, רְצוֹן חַד,
אַתְּכַלִּילוּ דָּא בְּדָא, וְהוּוּ חַד. וְדוּד מְלַכָּא בְּעָא לְיַחְדָּא בְּהָאֵי קָרָא, יַחְדָּא חַדָּא.

וְאִי תִימָא, אָמַאי אֲתַמְנֵי הָאֵי קָרָא, בְּצַלוּתָא דְּמִנְחָה דְּשַׁבַּת. יְאוּת אִיהוּ לְמַהוּ
בְּשַׁבַּת בְּהֵהוּא צַלוּתָא דְּמִנְחָה, וְלֹא בְּצַלוּתָא דְּחוּל, דְּוֹדָאֵי לָאו צַלוּתָא דְּמִנְחָה
דְּשַׁבַּת כְּחוּל. בְּגִין דְּהָא כְּחוּל בְּשַׁעֲתָא דְּמִנְחָה, (פ"ח ע"ב) תְּלִיא דִּינָא בְּעַלְמָא,
וְלָאו אִיהוּ עֵת רְצוֹן. אֲבַל בְּשַׁבַּת, דְּכָל רוּגְזָא אֲתַעֲדֵי, וְכָלָא אַתְּכַלִּיל כְּחַדָּא, וְאִי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

על גב דדינא אתער, אתבסמותא איהו, ועל דא אצטרך קרא דיחודא, ליחדא כל דרגין, דכד הוי יחודא, דינא אתחבר ואתפליל ברחמי, ואתבסם כלא, וכדין עת רצון פתיב. עת רצון, כליל כלא פחדא. ודינא אתבסם בההוא זמנא, והוי חדוה בכלא.

משה אסתלק מעלמא, בההוא שעתא דצלותא דמנחה דשבת, בשעתא דעת רצון אשתכח. ובההיא שעתא רעוא הוה לעילא, וצערא לתתא, ועל דא ננעלו תרעין בשבת, משעתא דמנחה ולעילא. מאן תרעין ננעלו. תרעין דבי מדרשא, בגין לאדפרא למשה רעיא מהימנא, דאורייתא אתבטלא בגיניה.

בההוא זמנא, בי מדרשא דמשה אתבטיל, כל שפן אחרנין. מאן חמי תרעין דבי מדרשא דמשה דננעלו, דלא ננעלו אחרנין פלהו. אורייתא דמשה עציבא עליה בההוא זמנא, מאן לא עציב. בגין כך כל תרעי דבי מדרשי ננעלו, ואצטריכו כלא לצדקא ליה לקודשא בריך הוא בארץ שבחא, והיינו (תהלים לו) צדקתך פהררי אל.

תלתא אינון דאסתלקו מעלמא בהאי זמנא, וכלהו כלילין במשה. חד, משה נביאה מהימנא עלאה. וחד, יוסף צדיקא. וחד, דוד מלכא. בגיני כך, תלת צדוקי דיני הכא, חד איהו דיוסף זכאה, קדים לכל הני, ודא איהו צדקתך פהררי אל משפטיך תהום רבה וגו', דא יוסף, דאיהו בלחודוי פהררי אל, ככלהו טורין עלאין. וחד משה נביאה מהימנא, ודא איהו דכתיב, (תהלים עא) וצדקתך אלהים עד מרום אשר עשית גדולות, בגין דאיהו נטיל לכל סטרין, ימינא ושמאלא. וחד איהו דוד מלכא, ודא איהו דכתיב, (תהלים קיט) צדקתך צדק לעולם ותורתך אמת, לעולם: דא דוד מלכא.

כדין אתכניש כלא בהאי זמנא, תורה שבכתב, ותורה שבעל פה. ועל דא בהאי זמנא ננעלו תרעי דאורייתא, וננעלו תרעי דכל עלמא, בהאי זמנא. בשעתא דמית יוסף צדיקא, יבשו מקורין ומבועין, וכלהו שבטין נפלו בגלותא, פתחו עלאי ואמרו, צדקתך פהררי אל משפטיך תהום רבה וגו'. בשעתא דמית משה, אתחשך שמשא בטיהרא, ואנעלת תורה שבכתב, נהורהא דאספקלריאה דנהרא.

דף קנ"ו ע"ב

בשעתא דמית דוד מלכא, כנישת סיהרא נהורהא (דף קנ"ו ע"ב) ואורייתא דבעל פה כנישת נהורהא. ומההוא זמנא אתגניזו נהורין דאורייתא, ואסגיאו

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

מחלוקת על משנה, וחכימא במחלוקת, וכלהו תקיפי לבא בערבוביא. ועל דא, חדוה דאורייתא לאו איהו בההוא זמנא, בכל דרין דעלמא.

ומה אינון חומרי דתעניות דגזרו רבנן, פד מית פלוני, גזרו תענית. פד הוה פד, גזרו פד. (ס"א דא דהוה) וכד הוה פנישו יתיר דחדוה דתורה דבכתב ותורה דבעל פה, בההוא זמנא, על אחת כמה וכמה דאצטריך למנעל תרעי דאורייתא בההוא זמנא.

ובגין כך אמרינן הני צדוקי דינא, כמה דאתמר. חדו רבי יוסי ורבי חייא, ונשקוהו ברישיה כמלקדמין, אמרו זכאה חולקנא בהאי ארחא.

תו פתח ואמר. (קהלת ז) החכמה תעוז לחכם מעשרה שליטים אשר היו בעיר. החכמה תעוז לחכם, דא משה, פד סליק לטורא דסיני לקבלא אורייתא, אנדעזעו כל אינון רקייעין, וכל אינון משריין עלאין, ואמרו קמיה, מאריה דעלמא, ומה כל טובא, וכל חדוה דילן, לאו איהו אלא באורייתא, ואת בעי לנחתא לה בארעא. אתפנישו על משה לאוקדיה בנורא, אתתקף משה וכו', כמה דאוקמוה חברייא, דקודשא בריך הוא אמר ליה למשה וכולי.

אבל החכמה תעוז לחכם, כל מאן דאתעסק באורייתא, ואשתדל בה לשמה, אתתקף בה באורייתא, בשעתא דאצטריך למהוי ליה תקפא וחילא, לאגנא עליה בשעתא דאצטריך. וההוא תקפא וחילא מאן אתר אתתקף. הדר ואמר, מעשרה שליטים. אינון (מ"ט ע"א) עשר אמירן דכתיבין בה באורייתא, דאינון שליטין עלאין, דבר נש אתתקף בהו בהאי עלמא, ובעלמא דאתי כל רזין דעלמא, וכל פקודין, וכל חכמתא דעילא ותתא, בהו תליא, ובהו אתפליל כללא, וכלא איהו באורייתא. זכאה חולקיה מאן דאשתדל באורייתא, למהוי מתתקף בתקפא לעלמא דאתי.

עשרה שליטין, עשר זיני חכמתא אינון בה באורייתא, בעשר שמהן גליפון, ואתפלילו בשמא חד, דעשרין ותרין אתוון גליפין, רזין דעלמא דאתי, באינון זיהרין, דלא שלטא עינא למחמי, ואפילו בסכלתנו למנדע, ולאסתפללא בההוא עדוונא, וכסופא, דקודשא בריך הוא אחסין לון לצדיקייא לעלמא דאתי. כמה דאת אמר (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים וזולתך יעשה למחכה לו.

פתורא דבר נש, מזכי ליה למיכל על פתורא אחרא, בעדוונא דההוא עלמא, כמה דאת אמר (שמואל ב ט) כי על שלחן המלך תמיד הוא אוכל. ודוד מלכא הוה אמר, (תהלים כג) תערך לפני שלחן נגד צוררי, ודא איהו אתסדרותא דפתורא

בהווא עלמא, דהא פדין איהו עדווא וכסופא, דנשמטא אתהני בהו, בעלמא דאתי.

וכי פתורא אית לון לנשמתינ בהווא עלמא. אין. דהא מזונא וספוקא דעדווא, אכלי בהווא עלמא, פגוונא דמלאכי עלאי אכלי. וכי מלאכי עלאי אכלי. אין. פגוונא דלהון אכלו ישראל במדברא. והווא מזונא, רוא איהו לטלא, דנגיד ואתמשך מעילא, מרוא דעלמא דאתי, ואיהו מזונא דנהירו משח רבות קדשא, ונשמטהון דצדיקיא אתזנו מתמן בגנתא דעדן, ואתהנון תמן. דהא תמן נשמטהון דצדיקיא, מתלבשן בגנתא דעדן דלתתא, פגוונא דהאי עלמא.

ובשבתי ובזמני, מתפשטאן, וסלקין למחמי ביקרא דמאריהון, ולא אתעדנא בעדווא עלאה פדקא יאות, דכתיב, (ישעיה 50) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל בשר להשתחוות לפני אמר יי. וכי כל בשר ייתי, לאו הכי הוה ליה למכתב, אלא כל רוח או כל נשמה, מהו כל בשר.

דף קנ"ז ע"א

אלא קודשא בריך הוא עבד ליה לבר נש בהאי עלמא, פגוונא דיקרא דכבוד עלאה לעילא. ההוא פבוד עלאה, איהו רוח לרוח, ונשמטא לנשמה, (דף קנ"ז ע"א) עד דמטי לחד אתר לתתא דאקרי גוף, ובהאי עייל חד רוח דמקורא דחיים, דאקרי כל, בדא איהו כל טובא, וכל מזונא, וכל ספוקא, דהווא גוף.

ורוא דא, (קהלת) ויתרון ארץ בכל היא (ס'אמאי בכל היא) האי כל איהו רוח להווא גוף. פגוונא דא בר נש בהאי עלמא, איהו גוף, ורוח דשלטא ביה, פגוונא דהווא רוח עלאה, (ס'א דשלטא על גופא דאקרי כל) דאקרי כל, דשלט על גופא לעילא, ודא הוא דאקרי כל בשר, ועל דא פתיב, יבא כל בשר להשתחוות לפני אמר יי. על הווא עדווא פתיב, (ישעיה 50) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו.

חדו חברייא בארחא. פד מטו לגו טורא חד אמר רבי חייא להווא טייעא, מה שמך. אמר ליה חנון. אמר ליה קודשא בריך הוא יחנונה, וישמע לקולך בשעתא דתצטריך ליה. אמר רבי יוסי, ודאי הא נטי שמשא, והכי בתר טורא דא, אית כפר חד על שמך, דאקרי כפר חנון, נבית תמן בגין יקרא דשמך. פד מטו להתם, עאלו לבית אושפיזיהו, וסדרו קמיהו פתורא, בכמה זינין למיכל. אמר רבי חייא, ודאי פתורא דא, פגוונא דעלמא דאתי, ואית לן לסלקא האי פתורא, ולא עטרא ליה במלין דאורייתא.

סדר הלימוד ליום ב אדר [יום 150 בשנה]

פָּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (דברים ח) וְאֶכְלֹתָ וּשְׁבַעְתָּ וּבֵרַכְתָּ אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ עַל הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ. אִי בְּאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל מְבָרְכִינָן, לְבַר מְאַרְעָא מְנַלְן. דְּהָא בְּגוּוּנָא דָּא לָא אֶצְטְרִיךְ. אֵלָּא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כַּד בְּרָא עֲלֵמָא, פְּלִיג אַרְעָא, יְשׁוּבָא אִיהוּ לְסֹטֵר חַד, וְחֻרְבָּא אִיהוּ לְסֹטֵר אַחְרָא. פְּלִיג יְשׁוּבָא, וְאַסְחָר עֲלֵמָא סַחְרָנִיָּה דְנִקּוּדָה חֲדָא. וּמֵאַן אִיהוּ, דָּא אַרְעָא קְדִישָׁא, אַרְעָא קְדִישָׁא אֲמַצְעִיתָא דְעֲלֵמָא. וּבְאַמְצְעִיתָא דְאַרְעָא קְדִישָׁא, אִיהוּ יְרוּשָׁלַם. אֲמַצְעִיתָא דִירוּשָׁלַם אִיהוּ בֵּית קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים, וְכָל טִיבוּ וְכָל מְזוּנָא דְכָל יְשׁוּבָא, תַּמָּן נַחֲת מְלַעֲיָלָא. וְלִית לָךְ אַתֵּר בְּכָל יְשׁוּבָא דְלָא אַתָּן מִתַּמָּן.

פְּלִיג חֻרְבָּא. וְלָא אֲשַׁתְּכַח חֻרְבָּא תְּקִיפָא בְּכָל עֲלֵמָא, בַּר הַהוּא מְדַבֵּר, דְּתַבְּרוּ (קפ"ד) חִילִיָּה וְתִקְפִּיָּה יִשְׂרָאֵל אַרְבַּעִים שָׁנָה, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (דברים ח) הַמּוֹלִיכְךָ בְּמִדְבַר הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא. בְּהַהוּא מְדַבְּרָא, שְׁלֵטָא סְטְרָא אַחְרָא, וּבְעַל כְּרַחֲמֵי אֲזִלוּ יִשְׂרָאֵל עֲלֵיהּ, וְתַבְּרוּ חִילִיָּה, אַרְבַּעִין שָׁנִין. וְאִי יִשְׂרָאֵל יִשְׁתַּכְּחוּ זְכָאִין בְּאַיְנוֹן אַרְבַּעִין שָׁנִין, הָוָה מִתְּעַבֵּרָא הַהוּא סְטְרָא אַחְרָא מְעֲלֵמָא, וּמְדַקָּא אַרְגִּיזוּ לֵיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כָּל אֲיִנוֹן זְמִינִן, אֲתַתְּקֵף הַהוּא סְטְרָא אַחְרָא, וּנְפְלוּ כְּלָהוּ תַּמָּן תַּחֲת רְשׁוּתֵיהּ.

וְאִי תִימָא, וְהָא מִשָּׁה דְסֻלִּיק עַל כָּל בְּנֵי עֲלֵמָא, הֵיךְ מִית תַּמָּן. לָאוּ הֲכִי, דְּהָא מִשָּׁה מְהִימְנָא לָא הָוָה בְּרְשׁוּתֵיהּ, אֵלָּא בְּהַר הָעֵבְרִים. מְאִי הָעֵבְרִים. פְּלוּגְתָּא. דְּאַתְּפֻלְגוּ עֲלֵיהּ שְׁלִיטִין עֲלָאִין דְלַעֲיָלָא, וְלָא אַתְּמָסֵר בִּידָא דְמִמְנָא וְשְׁלִיטָא אַחְרָא, וְאַשְׁתָּאֵר הֲכִי, עַד דְאַתָּא מִשָּׁה עֲבָדָא מְהִימְנָא, וְשְׁלִיט עֲלֵיהּ, וְאַתְּקַבֵּר תַּמָּן, וְלָא אַתְּעַסֵּק בֵּיהּ בְּקַבּוּרְתֵּיהּ, בַּר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחֲדוּדֵי, דְכְּתִיב, (דברים לה) וַיִּקְבֹּר אֹתוֹ בְּגִי.

וַיִּקְבֹּר אֹתוֹ, מֵאַן. הַהוּא דְכְּתִיב בֵּיהּ בְּאַרְחַ סְתִים, (שמות כד) וְאֵל (וירא ק"ג ע"ב) מִשָּׁה אָמַר, וְלָא כְּתִיב מֵאַן אִיהוּ. וַיִּקְרָא אֵל מִשָּׁה, וְלָא כְּתִיב מֵאַן אִיהוּ. אוּף הָכָא וַיִּקְבֹּר אֹתוֹ, וְלָא כְּתִיב מֵאַן אִיהוּ, אֵלָּא וְדָאִי הָאִי אַתֵּר יְדִיעָא אִיהוּ לְגַבֵּי חֻרְבֵיָּא. וְעַל דָּא, בְּהַהוּא טוֹרָא לָא שְׁלִיט עֲלֵיהּ, בַּר מִשָּׁה בְּלַחֲדוּדֵי, וְאִיהוּ אַתְּקַבֵּר תַּמָּן. וּבְגִין לְמַגְדַּע לְכָל דְרִין אַחְרָנִין דְעֲלֵמָא, דְאַיְנוֹן מְתִי מְדַבֵּר יְקוּמוּן, הַהוּא רַעֲיָא דְלָהוֹן אֲשֶׁרִי לֵיהּ בְּגוּוּיָּיהוּ, לְמַהוּי כְּלָהוּ בְּאַתְעָרוּתָא דְקִיּוּמָא לְעֲלֵמָא דְאַתִּי.

דף קנ"ז ע"ב

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

ואי תימא, אי הכי דההוא מדברא איהו תקפא דסטרא אחרא, היך פקיד קודשא בריך הוא, על ההוא שעיר, לשדרא ליה לטורא אחרא, דאקרי עזאזל, הוה לון (דף קנ"ז ע"ב) לשדרא ליה לההוא טורא דאזלי ישראל במדברא ביה. אלא, כיון דהא אזלו ביה ישראל ארבעין שנין, הא אתבר תקפיה. ותקפיה אתתקף באתר דלא עבר ביה גבר תמן לעלמין, ובההוא טורא, הא הוה דיוריהון דישראל תמן ארבעין שנין.

אבל בהאי שעיר, ההוא אתר איהו טנרא תקיפא עלאה, ותחות עמקא דההוא טנרא, דבר נש לא (ס"א לא יכיל למיעל תמן) עייל תמן איהו שליט יתיר למיכל טרפיה, בגין דיתעבר מעלייהו דישראל, ולא ישתכח בהו מקטרגא עלייהו בישובא.

שולטנותיה דרזא דמהימנותא, גו אמצעיתא דנקודה דכל (עלמא) ארעא קדישא, בבי קדש הקדשים. ואף על גב דהשתא לאו איהו בקיומא, בזכותיה כל עלמא אתון, ומזונא וספוקא מתמן נפקא לכלא, בכל אתר סטרא דישובא. ובגין כך, אף על גב דישראל השתא לבר מארעא קדישא, עם כל דא מחילא וזכותא דארעא, אשתכח מזונא וספוקא לכל עלמא. ועל דא כתיב (דברים ח) וברכת את יי' אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך. על הארץ הטובה ודאי, דהא בגינה מזונא וספוקא אשתכח בעלמא.

מאן דאתעדן על פתוריה ומתענג באינון מיכלין, אית ליה לאדכרא ולדאגא על קדושה דארעא קדישא, ועל היכלא דמלכא דקא אתחריב. ובגין ההוא עציבו דאיהו קא מתעצב על פתוריה, בההוא חדוה ומשתיא דתמן, קודשא בריך הוא חשיב עליה כאלו בנה ביתיה, ובנה כל אינון חרבי דבי מקדשא, זכאה חולקיה.

כוס של ברכה, לא הוי אלא בתלתא. בגין דהא מרזא דתלת אבהן קא מתברכא, ועל דא לא אצטריך כוס אלא בתלתא. כוס של ברכה אצטריך למיהב ליה בימינא ובשמאלא, ולקבלא ליה בין תרווייהו, בגין דאתיהיב בין ימינא ושמאלא. ולבתר ישתביק ליה בימינא, דהא מתמן אתברכא.

עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה, וכלהו הוו פדקא יאות, בגין דתקוני דכוס של ברכה עשרה אינון, והא אוקמוה חברי. כוס של ברכה אצטריך לאשגחא ביה בעינא, בגין דכתיב, (דברים יא) עיני יי' אלהיך בה, ולא אצטריך לאתנשי מעינא, אלא לאשגחא ביה.

כוס של ברכה, אתברך בההוא ברכתא, דקא מברך בר נש עליה לקודשא בריך הוא, בגין (כך) דאיהו רזא דמהימנותא, ואצטריך לנטרא ליה בנטירו

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

עֲלֵאָה, כִּמְאֵן דְּאִיְהוּ חֲשִׁיבוּתָא דְּמִלְכָּא, דְּהָא בְּגִינְיָה, אֲתַבְרַךְ פְּתוּרְיָה, בְּשַׁעְתָּא דְּבִרְכַתָּא מְזוּנָא, דְּהָהוּא בַר נֶשׁ מְבָרַךְ.

פְּתוּרְיָה אֲצִטְרִיךְ דְּלֵא יְהֵא בְּרִיקְנִיָּא, דְּהָא לִית בְּרַכְתָּא מְשַׁתְּכָחָא עַל פְּתוּרָא רִיקְנִיָּא, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ, דְּכְתִיב, (מלכים ב ד) הַגִּידִי לִי מָה יֵשׁ לְכִי בְּבֵית וְגו'. וְעַל דָּא פְּתוּרָא לָא אֲצִטְרִיךְ לְאַתְחִזְזָה בְּרִיקְנִיָּא, דְּהָא בְּרַכְּאָן עֲלֵאִין לָא שְׂרִיין, אֲלֵא בְּאַתְר שְׁלִים. וְרוּזָא דָּא (שמות לא) וּבִלְבַב כָּל חָכָם יֵב גַּתְתִּי חֲכָמָה, וְכְתִיב (דניאלב) יְהִיב חֲכָמְתָא לְחַפְיָמִין. וְעַל רוּזָא דְּנָא שְׁלַחַן דְּלַחֵם הַפְּנִים, דְּכְתִיב, (שמות כה) וְנָתַתְּ עַל הַשְּׁלַחַן לַחֵם פָּנִים לְפָנֵי תַמִּיד.

רעיא מהימנא תְּנַאִין וְאַמּוּרָאִין אֲתַכְנָשׁוּ כְּלָכוּ, דְּהָא קָא מְטוּ שַׁעְתָּא, לְתַקְנָא בֵּיהּ מְאַנִּי מְלַכָּא, (ס"א לאזרחא ולאנתקנא) לְאַנְהֵרָא לְאַתְתַּקְנָא קְמִיָּה, דְּאַיְנוּן: מְשַׁכְּנָא, מְנַרְתָּא, פְּתוּרָא, מְדַבְּחָא, פְּיוֹר, וְכִנּוּ, אַרוּן, וְכַפּוּרָת, וְכַרוּבִים, וְכֵלָא בְּשַׁקְל. וּבְגִין דָּא מְנִי לְיִשְׂרָאֵל, זֶה יִתְנּוּ.

קָם תְּנָא חֲדָא וְאַמְר, (ודאי) רַעֲיָא מְהִימְנָא וְדָאִי הָכִי הוּא, וְלָךְ מְנִי לְמַעְבַּד כְּלָהוּ, הֲדָא הוּא דְּכְתִיב, וְעֲשִׂית מְנוּרָה. וְעֲשִׂית שְׁלַחַן. וְהָכִי בְּכֵלָא, וְרָאָה וְעֲשֵׂה, וּמְכַלָּא לָא אֲתַקְשִׁי לָךְ לְמַעְבַּד, אֲלֵא תֵּלֶת מְלִין דְּרַשִׁימִין בְּאַתְוּוֹן דְּשַׁמְדָּ, מְנוּרָה, שְׁ"קָלִים, ה' חֲדָשׁ. אֲמַאי אֲתַקְשִׁי לָךְ.

דף קנ"ח ע"א

אַמְר לִיָּה, סְבָא סְבָא, אֲתוּן מְפִיקִין (דף קנ"ח ע"א) קוּשְׁיָא דָּא דְּאַתְקְשִׁי לִי, מִן מְקֻשָּׁה תִּיעֲשֶׂה הַמְנוּרָה. וְדָאִי מְאַנָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אִיְהִי שְׁכִינְתָּא, דְּאִיְהִי מְאַנָּא לְשִׁמְשָׁא לְבַעְלָהּ, אִיְהִי מְנַרְתָּא דִּילִיָּה, דְּאַתְמַר בֵּיהּ, (תהלים קיט) שֶׁבַע בַּיּוֹם הִלְלַתִּיךָ, דְּאַיְנוּן: הַגְּדוּלָּה, וְהַגְּבוּרָה, וְהַתְּפָאֶרֶת, וְהַנְּצָחָה, וְהַהוּדָה, יְסוּד, וּמְלָכוּת. שֶׁבַע כְּלִילָא.

מְשַׁבַּע דְּרַגִּין אֲלִין, שְׁלֶשֶׁת קְנֵי מְנוּרָה מְצַדָּה הָאַחַד, גּוּפָא וְתָרִין דְּרוּעֵי דְּמִלְכָּא. אִיְהוּ גַר מְצוּהָ, לְאַנְהֵרָא בְּהוּן. וְשְׁלֶשֶׁה קְנֵי מְנוּרָה מְצַדָּה הַשְּׁנַי, אִיְנוּן תָּרִין שׁוּקִין, וּבְרִית. וְאִיְהוּ גַר מְעַרְבִית, לְאַנְהֵרָא בְּהוּן. מְנַרְתָּא דְּמִלְכָּא אֲתַקְרִיָּא, וְאִיְהִי גַר לְאַנְהֵרָא בֵּיהּ גַר מְצוּהָ, דְּאַתְמַר בֵּיהּ (תהלים יט) מְצוֹת יְי' בְּרַחַם מְאִירַת עֵינַיִם.

וּמֵאֵן רִישָׁא דְּמְנַרְתָּא, בִּינָה ה' עֲלֵאָה, דְּאִית לָהּ תֵּלֶת קְנֵין, בְּדִיוקְנָא דָּא ה', תֵּלֶת וּוִי"ן, דְּאַיְנוּן תֵּלֶת אֲבָהוּן. ה' תַּיְינָא, ג' קְנֵים תַּנְיִינִין בְּדִיוקְנָא דָּא ה', (ס"א תלת ווין) דְּאַיְנוּן נְצַח הוּד יְסוּד. ו' מְנַרְתָּא דְּאַמְצַעִיתָא בֶּן י"ה. עַל שְׁמִיָּה אֲתַקְרִי בִּינָה. אִיְהוּ

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

כִּלְיָ ו' קִנְיָ לְתַתָּא, בְּחֻשְׁבָּן ו', בּו' קִנְיָ דִּילִיָּה. י' (משלי יב) אִשְׁתּוּ חֵיל עֵטְרַת בַּעֲלָהּ, תְּגָא דְסִפְרָ תּוֹרָה, כְּצוֹרֵת ז' מִסְטָרָא דְעֵלְמָא דְאֵתִי, לָאו אִיְהִי מְאֵנָא לְגַבִּיָּהּ, וְלָאו מְשֻׁמְשָׂא לְגַבִּיָּהּ, אֱלָא עֵטְרָה עַל רִישִׁיָּהּ. אֲבָל בְּעֵלְמָא דִּין, אִיְהִי כְּגוֹוֵנָא דָּא, הוּוּ"י אִיְהוּ מְאֵנָא תְּחוּתִיָּהּ, שְׁמוּשָׂא דִּילִיָּהּ, בְּכָל סְפִירָה דִּילִיָּהּ, בְּכָל אַבְר דִּילִיָּהּ, בְּכָל מְדָה דִּילִיָּהּ.

וּבְגִין דָּא, י' דָּא, לְזֻמְנִין אִיְהִי תְּחוּתוּהִי, לְזֻמְנִין עַל רִישִׁיָּהּ, לְזֻמְנִין בְּאִמְצָעִיתָא. עַל רִישִׁיָּהּ יְהוּ"ה (תהלים קיח) אֲבָן מְאֵסוּ הַבּוֹנִים הֵיטָה לְרֵאשׁ פְּנֵה. וְדָא (ויקרא כד) לְהַעֲלוֹת גֵּר תְּמִיד, דְּאִיְהוּ י' עַל הוּ"ה מִסְטָרָא דְמִנְרֵתָא. בְּאִמְצָעִיתָא, מְחַצִּית הַשְּׁקָל, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (שמות ל) זֶה יִתְּנוּ, כְּגוֹוֵנָא דָּא הוּי"ה. בְּסוֹפָא, בְּמִשְׁכָּנָא, כְּגוֹוֵנָא דָּא הוּוּ"י, חֲמֵשׁ אֲמוֹת אַרְבֵּי, מִסְטָרָא דְה' עֲלָאָה, וְה' אֲמוֹת רַחֲב, מִסְטָרָא דְה' תְּתָאָה. וְאִמָּה: ו'. וְחֲצִי הָאִמָּה: י'. וְכֹלָא אֲתֵרְמִיז בְּאֵת ו'.

וְדָא אִיְהוּ רְזָא, (ישעיה מה) אֲנִי רֵאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן וּמִבְּלַעֲדֵי אֵין אֱלֹהִים דְּאֲתֵרְמִיז בְּהֵאִי שְׁמָא, יו"ד ה"י וי"ו ה"י וְכָל שֵׁם דְּשֻׁלֵּיט ה' עַל י' נוֹקְבָא אִיְהוּ, מִסְטָרָא דְשְׁמָאָלָא. וְאָף עַל גַּב דְּמִסְטָרָא דְאֵת י' אִיְהִי בְּרִישָׁא, בְּתֵר דְּבִתְרִין הַהִי"ן אִיְהִי בְּסוֹפָא, כְּגוֹוֵנָא דָּא ה"י ה"י, אֲתֵדֵן לְרֹוב, וְנוֹקְבָא אִיְהִי. אֱלָא י' עַל ה' (נ"א ו) תְּגָא, תְּחוּת ה', שְׁמוּשׁ. כָּל שְׁפָן תְּחוּת ו'.

וּבְגִין דָּלָא עֲבִידָנָא קְצוּץ וּפְרוּד בִּיחּוּדָא דְלַעֲיָלָא, דְּכֹלָא יְחוּדָא חַד, נִתְקַשָּׁה לִי לְמַעְבַּד. (או תגא, או אמצעי, או שמושא) וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּידַע כָּל מְחַשְׁבֵּתִין, אִמָּר, בְּתֵר דָּדָא לְטוֹב אֲתַפּוּן, דָּלָא לְמַעְבַּד קְצוּץ וּפְרוּד, (שמות כה) תִּיעֲשֶׂה הַמִּנְ"וֹרָה, תִּיעֲשֶׂה מַעְצָמָה כְּגוֹוֵנָא דְשְׁכִינְתָּא, תִּיעֲשֶׂה מַעְצָמוּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּלֵא פְרוּדָא. שְׁאֵר מְאֵנִין דְּבַחוּן אִיְהִי שְׁכִינְתָּא שְׁמוּשׁ, (שמות לו) וַיַּעַשׂ בְּצִלְאֵל.

וּבְכָל אֲתֵר דְשְׁכִינְתָּא תְּתָאָה אִיְהִי עֵטְרָא דְעֵמּוּדָא דְאִמְצָעִיתָא, כַּד נְטִילַת מִן בֵּינָה, דְּאִיְהוּ עֵלְמָא דְאֵתִי, וְדָאִי לִית יְדִיעָה לְבַר נֶשׁ. בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֵא בְּכָל מְדוּת דִּילִיָּהּ, עַד דִּיעוּל בְּהֵאִי תִרְעָא, דְּאֲתֵמַר עֲלָהּ (תהלים קיח) זֶה הַשַּׁעַר לַיְיָ.

בְּאוֹת ל', דְּאִיְהִי יי (י"י), אִיְהִי כִּלְיָלָא מְכָל סְפִירָה, וּמְכָל אֲתוּוֹן דְשְׁמָהּ, מְפוֹרְשִׁים וְנִסְתָּרִים. אִיְהִי נְקוּדָה בְּכָל אֵת וְאֵת, שְׁמוּשָׂא תְּחוּת בַּעֲלָהּ. וְאִיְהִי עֵטְרָה עַל רִישִׁיָּהּ, מִסְטָרָא דִּילָהּ דְטַעֲמִי. כְּגוֹן סְגוּל נְקוּדָה תְּחוּת יְרֵכֵי מְלַכָּא, (ישעיה סו) וְהָאֲרִץ הַדּוּם רְגֵלִי. וְאִיְהִי בְּאִמְצָעִיתָא, עֲמִיָּה, מְחַצִּית הַשְּׁקָל, בְּשׁוּרְקָ. וְאִיְהִי עֵטְרָה עַל רִישִׁיָּהּ, מִסְטָרָא דְסְגוּלָתָא.

זְרְקָא מְקַת, שׁוֹפֵר הוּלְךְ, סְגוּלָתָא, בְּהֵהוּא זֻמְנָא אִיְהִי כְּתֵר עַל רִישָׁא דְמְלַכָּא, כְּתֵר יִתְּנוּ לָךְ יי אֱלֹהֵינוּ. אִיְהִי יְדִיעַת הַהוּא דְאֲתֵמַר בֵּינָה, בְּמוֹפְלָא מְמַךְ אֵל תְּדַרוּשׁ וּבְמִכּוּסָה מְמַךְ אֵל תְּחַקוּר. דְּבָה אֲשֵׁתְמוּדַע, דְּאִיְהוּ רֵאשׁוֹן לַעֲיָלָא בְּתַגָּא, דְּהֵינּוּ

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

סגולתא ואיהו אחרון, בסגול. ומבלעדיו אין אלהים, בשורק. וכלא בה אשתמודע.
(לתא)

דף קנ"ח ע"ב

מאן דאתדבק בה לתתא, איהי מסלקא ליה לעילא. ומאן דבעי לאסתלקא עלה
לאדבקא לעילא מינה, איהי משפילתו לתתא מינה, ולית ליה חולקא בה. ובגין
דיעקב אשתמודע בה, אוליה (דף קנ"ח ע"ב) לה לבנוי, ומני דלא יבקשון לסלקא
לדרגא לעילא מינה, דאיהי פלא, עילא ותתא ואמצעיתא. הדא הוא דכתיב,
(בראשית מט) וזאת אשר דבר להם אביהם.

נביא דהוה אשתמודע בה, צווח ואמר למארי תורה חכמים באורייתא, ועתירין
בה, ושמחים בחלקם. צווח לגבייהו ואמר, (ירמיה ט) כה אמר יי' אל יתהלל וגו', פי
אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי. דוד דהוה ידע בה אמר, (תהלים כז) אם
תחנה עלי מחנה וגו', בזאת אני בוטח. וירמיה חזא גלותא אריה, וסמאל (נ"א אתא)
ונחש וכל ממנן דשבעין אומין ברבו רבוון, דנחתי על ישראל, וחזא האי קרא
דאמר קודשא בריך הוא, (ויקרא כו) ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם וגו', אמר
נביא (איכה ג) זאת אשיב אל לבי על פן אוחיל. ואשר לא שת לבו גם לזאת, עליה
אתמר (תהלים צב) וכסיל לא יבין את זאת. (דברים לג) וזאת ליהודה ויאמר שמע יי' קול
יהודה, בגין דנטיר מאי דמני ליה אבוי זכה למלכו. ודוד בגינה אסתלק למלכו,
דטרח כל יומי עלה.

אמר בוצינא קדישא, עלה אתמר, (דברים ד) וזאת התורה אשר שם משה וגו'. בה
אזהרת לישראל, בשעת מיתתה. בה ברכת לישראל, בכל שבט ושבט. הדא הוא
דכתיב, (דברים לג) וזאת הברכה אשר ברך משה וגו', ובגין דא אוקמוה חברייא מארי
מתניתין, דכתיב, (במדבר יט) זאת התורה אדם פי ימות באהל, ואמרו עלה מאי פי
ימות באהל, אלא אין התורה מתקיימת, אלא במי שממית עצמו עליה, ולית מיתה
אלא עוני, דעני חשוב כמת.

דאיהו קרבן עולה ויורד. מסטרא דעשיר עולה ודאי, דאסתלק עליה. דכל
עתירין, כל טיבו דעבדין, פלהון (ס"א רובא דלהון) לזכאה להון לעלמא דאתי, ותמן
איהי תגא על רישייהו. בינוני, דפלא למזפי בתרין עלמין, איהו מחצית השקל עמיה
בעלמא דאתי, פגון מצה דאתפליג, חציה תחת המפה לאפיקומן בתר סעודה. וחציה
למצוה קדם סעודה. ומסטרא דא נאמר באסתר, (אסתר ה) מה שאלתך וינתן לך ומה
בקשתך עד חצי המלכות ותעש.

אבל מאן דאיהו עני, דממית גרמיה בגינה, פגוונא דילך רעיא מהימנא, איהו
קרבן יורד תחותה, ואמאי. בגין דמאן דאשפיל גרמיה בגין שכניתיה, דקודשא

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

ברוך הוא איהו נחית עליה, והאי הוא דאמר דוד, (תהלים קלח) פי רם יי' ושפל יראה. והנביא אמר, (ישעיה נז) פי כה אמר רם ונשא שוכן עד וקדוש שמו וגו' ואת דכא ושפל רוח. דאף על גב דאנא מרום וקדוש אשכון, בגין ההוא דאתעביד דכא ושפל רוח בגין שכינתא, לסלקא לה משפלות דילה עטרא לרישיה, אנא נחית לדירא עמיה. ובתר דבעלה דשכינתא נחית על בר נש, איהי נחיתת מעל רישיה, ויהיבת אתרא דרישא לבעלה, ונחיתת לרגלוי דמלכא. ורוזא דמלה, (ישעיה טו) השמים כסאי והארץ הדום רגלי.

דמיומא דירית בר נש נשמטא, כלילא מקודשא בריך הוא ושכינתיה, מההיא שעטא (צ"א ע"א) אתקרי בן. אמר חד תנא, וכי מההוא יומא דירית בר נש נשמטא, כלילא מקודשא בריך הוא ושכינתיה, יתקרי בריה מנא לן. מהאי קרא דאמר דוד בספר תהלים ב, אספרה אל חק יי' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך.

אמר ליה בוצינא קדישא, רעיא מהימנא, מאי היום ילדתיך. אלא בגינך אמר דוד ברוח קדשא, אני היום ילדתיך. הן עוד היום גדול, בההוא דאתמר ביה, (דברים לה) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה. אנת קיימת בשכינתא ואהבת את יי' אלהיך בכל לבבך, דהיינו גופא. ובכל נפשך, דהיינו נשמטא. דחמש שמהן אית לה: נשמה. רוח. נפש. חיה. יחידה. ובכל מאדך, בכל ממונא דילך.

קודשא בריך הוא ושכינתיה לא יזוו מינך בכל אלין. אנת חשבת, דאפילו הוו כל עלמין תחות רשותך, הוית יהיב לאקמא לשכינתא בקודשא בריך הוא, ולאמלכא ליה בשכינתיה על כל ממנן דאומין דעלמא, ולבתר לסלקא ליה ושכינתיה. בדיוקנא דילך כלילא מפל מדות טבין, בכל עלמין, ובמשריין עלאין ותתאין, ועל כל ישראל.

דף קנ"ט ע"א

מחשבה (דף קנ"ט ע"א) טובה הקדוש ברוך הוא מצרפה למעשה. בתר דאנת בריה, על כל דחשבת למרף, יקיים על ידך, ולא תזוו מניה לעלמין, אלא תהא בדיוקניה בכלא. ואנת בגלותא גניז מבני נשא. ואנת מעלמא דא, שליחא דקודשא בריך הוא למימר מלין אלין קדמך, ואנא מצווה מניה, דלא למזו מינך בכל עת ושעטא דאנת בעי. אנא וכל תנאין ואמוראין דמתיבתאן. קום אשלים פקודין דמרך.

פתח ואמר, ועשו (שמות כה) ארון עצי שטים. ספר תורה, עמודא דאמצעיתא. ארון דיליה, שכינתא. מבית ומחוץ תצפנו, לקודשא בריך הוא בשכינתיה, מלבר ומלגו (ד"א ל"ג דיליה) וכלא חד. מה דלאו הכי בארון דהאי עלמא, דאורייתא מלגו מין אחד,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

וארון מין אחרא. דא בכתיבת דיו, ודא עץ מצופה זהב. דודאי אורייתא תביבא
מכלא, הדא הוא דכתיב, (איוב כח) לא יערכנה זהב וזכוכית.

ומסטר אחרא אפילו בהאי עלמא, אחזי דכלא חד, דיו ועץ, דדיו מתפוחים,
דאתעבידו בעץ אינון, (וכל מילין דדיו עץ אינון) ועוד, דיו אוכם מלבר, וחור מלגו. הכי
אינון (נ"א חכמים מארי תורה) מארי תורה וחכמים, אוכמים בהאי עלמא דאיהו לבר,
שפירין בהוא עלמא דאתי, דאיהו מלגו. ובגין דא, דיו, לישנא דיו לעבד להיות
כרבו. דיו: יו"ד ידו, חכמה ותבונה ודעת דכתב בר נש בידו בדיו. (ע"כ רעיא מהימנא)

(פנחס רמ"ב ע"א, פקודא דא להקריב מנחה)

סדר הלימוד ליום ג אדר [יום 151 בשנה]

פתח רבי יוסי ואמר, באיננו רזין עלאין דמשכנא כתיב, (שמות כה) וראה ועשה בתבניתם וגו', וכתיב והקמת את המשכן כמשפטו וגו', אוליפנא דאמר ליה קודשא בריך הוא למשה, כל תקונין, וכל דיוקנין דמשכנא, כל חד וחד פדקא חזי ליה, דחמא ליה למטרו"ן, דקא משמש לכהנא רבא לגו. ואי תימא, והא לא אתקם משכנא לעילא, עד יומא דאתקם משכנא לתתא, ולא (קמ"ג ע"א) שמש ההוא נער דלעילא, עד יומא דשמשו לתתא, בהאי משכנא אחרא.

אלא ודאי הכי הוא, דהא משכנא לא אתקם לעילא, עד דאתקם משכנא לתתא, אבל חמא משה חיזו דכל משכנא, ולא הוה מתסדר בקיומיה, עד דאתקם משכנא לתתא, וחמא ליה למטרו"ן משמש לבתר, לאו דהוה איהו משמש, אלא דהוה משמש לבתר, ולאו בההוא זמנא. אמר ליה קודשא בריך הוא למשה, חמי משכנא, וחמי נער, כלא מתעכב עד דיתקם הכא לתתא.

ואי תימא, אי הכי, מטרו"ן איהו דקא משמש. אלא ודאי משכנא דיליה איהו, ומיכאל כהנא רבא, איהו דקא משמש גו ההוא משכנא דמטרו"ן. כגוונא דמשמש כהנא רבא עלאה לעילא, גו משכנא אחרא סתימא דלא אתגלייא, ברזא דעלמא דאתי. תרין משכנין אינון. חד איהו סתימא עלאה. וחד האי משכנא דמטרו"ן. תרי כהני אינון, חד אור קדמאה. וחד מיכאל כהנא רבא לתתא.

מכאן רזין סתימין דבי משכנא, מפומא דבוצינא. משכנא עלאה, אתבני על תריסר מרגליטין, שייפין עלאין, ימינא ושמאלא, שמאלא וימינא.

תלת שמהן אינון כליזן כחדא, ודא עייל בדא, ודא עייל בדא. א"ל, קדמאה ואתסדר בימינא. א, איהו קדמאה דאיהי (ויקרא ג') ימינא, ואגלים ואתציר ברזא דימינא, וכד עייל וקא משמש לגו אתאחד בהדיה ל, ואקרי ברזא דיליה א"ל, דהא ל' מרזא דלעילא גו קדש הקדשים נפק.

לאו דתמן אגלים, אלא ודאי כד נפק אגלים, כשאר אתוון, דכד נפקו מרזא דעלמא דאתי, אגלימו ואתצירו. אוף הכי האי ל, אף על גב דאיהו רזא דלעילא, לא אגלים, עד דנפק לבר, וכדין א"ל. ודא רזא דימינא.

דף קנ"ט ע"ב

שְׁמַאלָא כְּלִיל בְּגוּיָה לִימִינָא, וְנָטִיל הָאֵי שְׁמַא לְגַבְיָה, וְאִתְכְּלִיל בְּהַדְיָה, וְכַד אִתְכְּלִיל (דף קנ"ט ע"ב) בְּהַדְיָה אֶקְרִי אִיהוּ אֱלֹהִים. וְאִי תִימָא, הָא אֶקְדִים שְׁמַאלָא בְּרִזָא דְעֵלְמָא דְאִתִּי. וְדַאי הָכִי הוּא. אֶלָּא, כַּד נִפְקוּ דְרַגְיָן, בְּרִזָא דְאִתּוּן מְגוּ עֵלְמָא דְאִתִּי, בְּעַא שְׁמַא דָּא לְאִתְחֻזָּא וְלְאִתְבְּנִי, לְאִתְחֻזָּא עַל תְּהוּא אִתְר דְנִפְקִי מִתְמָן, וְאִתְבְּנִי שְׁמַא דָּא, כְּגוּוּנָא דָּא. א"ל בְּקַדְמִיתָא בְּסִטְרָא דִימִינָא, אִתְכְּלִיל גּוּ שְׁמַאלָא, וְנָטִיל לִיָּה שְׁמַאלָא, וְאֶקְרִי אֱלֹהִים, וְדָא אִיהוּ רִזָּא דִימִינָא, אִמְר לִיָּה בְּשְׁמַא וְכו' בְּשְׁמַא דְאֱלֹהִים, וְעַל רִזָּא דָּא, בְּכַל אִתְר דְאִיהוּ דִינָא, תְּמָן אִיהוּ רַחֲמִי, דְהָא כְּלִיל אִיהוּ דִינָא, וְהָא אִתְבְּנִי וְאִתְחֻזִי.

הָהוּא דְנִפְק מִתְמָן, אִמְצָעִיתָא, נָטִיל לְתַרְוּיָהּ, וְאִשְׁתְּלִים, וְאֶקְרִי אֱלֹהִינוּ. הָא הָכָא שְׁלִימוּ דְאִתְחֻזִי מְרִזָּא דְעֵלְמָא עֲלָאָה, וְכֻלָּא אִתְכְּלִיל דָּא בְּדָא. פִּיּוּן דְהָאֵי אִמְצָעִיתָא אִשְׁתְּלִים, שְׂרָא עֲלֵיָּה שְׁמַא קְדִישָׁא, מִפְתַּחָא דְכֻלָּא, דְאֶקְרִי יְהוָה, וְכַדִּין נָטִיל לְכַל סִטְרִין, עֵילָא וְתַתָּא, יְמִינָא וְשְׁמַאלָא, וְלְכַל סִטְרִין אֲחֻרְנִין. וְעַל דָּא, כַּד אִשְׁתְּלִים מְרִזָּא דְתַרִּין סִטְרִין מִימִינָא וְשְׁמַאלָא, אֶקְרִי אֱלֹהִינוּ, הָא הָכָא יְמִינָא וְשְׁמַאלָא וְאִמְצָעִיתָא בְּכֻלָּא דְשְׁמַא דָּא. וְדָא אִתְחֻזִי וְאִתְבְּנִי. רִזָּא דְאִתּוּן נִפְקוּ מִתְמָן, כְּגוּוּנָא דָּא אִתְבְּנִי וְאִתְחֻזִי, כַּל חַד וְחַד.

הָא אִתְכְּלִיל יְמִינָא בְּשְׁמַאלָא, וְנָטִיל שְׁמַאלָא שְׁמַא דִימִינָא, יְמִינָא אֵן כְּלִיל בְּגוּיָה שְׁמַאלָא, לְמַהוּי נָטִיל יְמִינָא רִזָּא דְשְׁמַאלָא. אֶלָּא, כַּד אִתְכְּלִיל יְמִינָא בְּשְׁמַאלָא, וְנָטִיל שְׁמַאלָא שְׁמַא רִזָּא דִימִינָא, יְמִינָא כְּלִיל בְּגוּיָה שְׁמַאלָא, שְׁמַא א"ל. וְאִיהוּ הִי"ם.

אִמְאֵי הָכִי. אֶלָּא בְּשַׁעֲתָא דְאִתְבְּנִי הָהוּא אִתְר דְנִפְקוּ מִתְמָן, נָטִיל לְשְׁמַאלָא תַרִּין אִתּוּן, יְמִינָא נָטִיל חַד, מְרִזָּא דְעֵלְמָא דְאִתִּי. שְׁמַאלָא תַרִּין, וְאִיהוּ הִי"ם. כַּדִּין יְמִינָא כְּלִיל בְּגוּיָה לְשְׁמַאלָא, וְנָטִיל לְאִתְ בְּתַרְאָה ם, וְנָטִיל ם דְהוּא בְּשְׁמַאלָא, ם אִיהוּ בְּשְׁלִימוּ מ"ם, וְאִתְבְּנִי הָכִי מִים, בְּהָהוּא ם דְנָטִיל יִתִיר. כַּדִּין יְמִינָא כְּלִיל לִיָּה לְשְׁמַאלָא בְּגוּיָה.

לְבַתֵּר אִתְבְּנוּן אִתּוּן, א' דְהוּא בְּקַדְמִיתָא בְּסִטְרָא דִימִינָא, אוֹלִיד וְאִפִּיק אֵת ש', כְּלִיל בְּתַלַּת סִטְרִין, וְאִשְׁתַּתַּף בְּאֵת א', וְאִתְעַבִּיד אִש. תוּ אַעֲדוּ אִתּוּן אֲלִין, גוּ בְּטִישׁוּ דְתַרִּין סִטְרִין אֲלִין, וְאִתְקַרְיָבוּ כַּחֲדָא בְּמַחְלוּקַת, וּמְגוּ מַחְלוּקַת דָּא דְמִים בְּאִשׁ, וְאִשׁ בְּמִים, אוֹלִידוּ אִתּוּן וְאִפִּיקוּ אֵת ר' וְאֵת ו' וְאֵת ח' וְאִתְעַבִּידוּ רוּחַ, וְעַאל בֵּין תַרִּין סִטְרִין, וְכַדִּין אִתְיִשְׁבוּ אִתּוּן קַדְמָאֵי בְּדוּכְתִיָּהּ, כַּל חַד וְחַד בְּשְׁלִימוּ.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

תו אתון אעדו, ואתגלגלו פחדא, א' אפיק מ', דאיהו מסטרא דיליה בימינא, דהא בימינא אתיישב. מ' אפיק ש' בגין דהא מ' פליא איהי, בקדמיתא הות משמאלא, ואתכליל לבתר בימינא ואשתלים בתרין סטרין, כיון דאשתלים, אעדו ואולידו פחדא, ואתכללו בתרין סטרין.

אתתקפו אתון אמ"ש תלת אלין, ואעדו ואולידו תלת אחרנין, גו גלגולא. מ' אתתקן ואעדי ואוליד ר'. א' אעדי ואוליד ו'. ש' אעדי ואוליד ח', ואשתכלל פלא. תו אעדו אתון אלין רזא אמ"ש, ואתגלגלו כמלקדמין, א' אעדי ואוליד ואפיק את ב' בסטרא דמערב, כדין אתיישב איהו בסטר דרום. מ' אעדי ואוליד ואפיק את ד' בסטרא דצפון, כדין אסתלק איהו בין צפון ודרום, ותליא באוירא. ש' אעדי ואוליד ואפיק את ג', ואתיישב בסטרא דמזרח, ואיהו אסתלק בין מערב ומזרח, ותליא באוירא. אשתכחו תרין אתון מ"ש, תליין באוירא.

דף ק"ס ע"א

א' דאשתאר, אסתלק בדוכתיה, וסליק לעילא, ואתעטר ביה י"ה. באלין אתתקף, ואעדי ואוליד ה"ו, וקאים בדוכתיה, כדין אתעטר, ואנהיר, ופשיט נהירו, ואוליד נהירו, ואפיק את ט', בטישו דקא בטש ונהיר רזא דעלמא עלאה, (דף ק"ס ע"א) בנהירו.

כדין אסתלק א', ונטיל מגו אוירא מ"ש, ואתחברו בהדיה, והוו אמ"ש כמלקדמין, ואתיישב א' בסטרא דדרום, ש' בסטרא דמזרח, מ' בסטרא דצפון. סלקא ג' דהוה בסטרא דמזרח, ואעדי ואוליד צ"ת. אתא ב' דהוה בסטר מערב, וסליק ואתחבר בין צ"ת. סליקו א' ו', דא מסטר מערב (נ"א דרום) ודא מסטר מזרח, ואתחברו תרווייהו בהדי ב' בין צ"ת, ואנהיר שמא צבאות. כד אתנהיר שמא דא גו משכנא, אעדו אתון ואולידו ד' ב' (נ"א ג') נ'. סליקו אמ"ש כמלקדמין, ואעדו ואולידו ס' ע' פ'.

אשתאר ק' יחידאי, וסלקא ונחתא, קיימא גו נוקבא דתהומא רבא, חמא לה קודשא בריך הוא, דקא מתערבבא, בלא גופא ולא ציורא, ולא עייל למשכנא. עבד לה חופאה למשכנא. ומאי ניהו. יריעות עזים לאהל על המשכן, כמה דאת אמר, (שמות כו) ועשית יריעות עזים לאהל על המשכן, לאהל ולא אהל. קו"ף ולא אדם.

תו אתגלגלו אתון כמלקדמין, גו עובדא דמשכנא, אמ"ש, ש' אתגלגלא ואתיישבא בסטר מזרח, ואשתאר ג' תלייא באוירא. מ' אתגלגלא ואתיישבא בסטר צפון, ונפק ד' ואתחבר גו ש' בהוה סטרא. א' אתגלגל ואתיישב וסליק

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

לגבי י', וסלקא ואתתקפא בהדיה, ונטיל ליה, ואתחבר גו בחבורא חדא שד"י. כד שמא דא אתתקן גו משכנא, כדין קיומא וקיימא איהו מגו משכנא דלתתא. תו אתון אתגלגלו כמלקדמין, לאתיישבא משכנא, סליקו אתון, א' ברישא, ת' לבתר, א"ת. ב' ברישא, ש' לבתר, אתחלפו אתון, אב"ג ית"ץ, אתגלגלו בגלופי קדשא א' ק'. א' אפיק ק'. לנטרא משכנא. ק', אפיק ר'. ר' אפיק ע' קר"ע.

רזא דא, (בראשית כז) ואת עורות גדיי העזים הלבישה על ידיו ועל חלקת צואריו. כגוונא דא, ועשית יריעת עזים לאהל על המשכן. דהא חולקא דא, אצטרף לאחזאה לבר, לנטרא ההיא דלגאו, ועל רזא דא אלבישת ליה ליעקב לבר. שט"ן קר"ע, אתון אינון רשימן לבר, בגין נטרא דמשכנא, דאיהו רזא דברית קדישא, ואתפרעא ערלה לבתר בחופאה דא.

תו אתגלגלו אתון, ואפיק א"ת ב"ש, שקוצי"ת בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ והארץ הייתה תהו וגו'. בגלגולא דא והארץ הייתה תהו ובהו באתון קר"ע שט"ן. וחשך על פני תהום ג' אפיק ר', ד' ק' עד הכא אתון, אתגלגלו, ובטישו דא בדא לתקונא גו משכנא. אינון אמ"ש אפיקו תולדין, (נ"א ת) ה' צ' ו' ה' אתון דתליין גו אוירא, ובטישו באינון אחרנין ואפיקו ציורא דמשכנא ז' ע'. עד הכא קיימא וחשך על פני תהום ח' כלהו בסטרוי אתא ס' ואתחבר בהדיה, כדין יהי אור ויהי אור.

אתגלגלו אתון כמלקדמין, אב"ג ית"ץ, אעדו ואולידו ואפיקו ציורא גו רזין דמשכנא, (ס"א בכללא) אתגלגלו חדא ברזא א' ל' ב' ס', דהא את א' אעדי, ואוליד ברזא דחילא ותוקפא, את ל'. אתגבר בתוקפיה, ואסתלק ביקריה, ואוליד את ב', כדין אעדיאו ואולידו אתון ואתחברו אחרנין אלין א' אתחבר בגלופיה באת ב', כדין ט"ר בחבורא ט"ת למהוי אתון סלקין באתרייהו, גו צרופא דרזא דמשכנא. (שמות לה) את הפיור ואת פנו.

דף ק"ס ע"ב

יהי רקיע בתוך המים, דהא מיין סליקו ונחתו ברזא דאתון א"ל. א' אפיק ו'. ו' אפיק ק'. את ל' סליק אתגליפו אתון בגלופייהו, בחבורא חדא, (תהלים כט) קול יי' על המים א"ל וכו', אלין אתון א"ל, דהא אלין אעדו ואולידו ואפיקו אתון, גו ציורין דמשכנא. אמ"ש אעדו ואולידו ואתגליפו בגלופי רזין דאתון, לאפקא ציורין דמשכנא, א' אפיק ג', ש' (דף ק"ס ע"ב) אפיק ו', לחברא גו את ג' ברזא גו. תדשא הארץ דשא עשב וגו'. אתגלגלו אתון כמלקדמין אמ"ש, ברזא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

ב"ם באלין פנישו מיא לאתר חד, דכתיב יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד. (עד כאן מצאתי בהעתק)

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי בארחה, עד דהוו אזלי אמר רבי יוסי, נפתח בעידונין, (נ"א בעירין ובעידנין) ונימא מלי דאורייתא. פתח רבי יוסי במלי דקריאת שמע ואמר, כתיב (דברים ו) שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד. וכתיב (דברים כז) שמע ישראל הוה נהיית לעם. וכתיב (דברים ט) שמע ישראל אתה עובר היום את הירדן. כל הני שמע שמע דקאמר משה אמאי. דהא שמע ישראל דיחודא יאות. (דהאי לדרשא קאתי) הני אחרנין אמאי.

אלא פלהו לדרשא קאתו, שמע ישראל דיחודא ודאי האי לדרשא קא אתיא, והכא רמיז ואתחזי יחודא דחכמתא עלאה. שמע, ע' מאתון רברבן איהי, אמאי. אלא רמז קא רמיז בכללא חדא, לאכללא עילא ותתא כחדא ביחודא חדא, (רט"ז ע"א) שמע: שם ע'. הכא אתפליל האי שם באיגון ע' (ק"ח ע"א) שמהן עלאין, לאכללא לון, דהא שם אתברכא מנייהו, ואתפליל בהו. ואצטריך לאכללא לון כחדא ביחודא חד, ולשוואה רעותיה בהו.

דהא ודאי ע' שמהן איגון ברזא דרתיכא עלאה, ומחאי רתיכא עלאה, אתברכא האי שם, ואתפליל בגווייהו, ולבתר ישראל בכלל. אבל הא תנינן, דא ישראל סבא, למהוי ישראל בכללא חדא, ההוא אתר דבקותא דכלא. ועל דא שמע ישראל, השתא אתדבקת אתתא בבבלה, והוי כלא בכללא חדא, ודא שמע ישראל דיחודא. (ישראל) לבתר קא מיחד תלת סטרין, יי' אלהינו יי' אחד, למהוי כלא חד.

שמע ישראל דכלהו שאר, לאו איגון כהאי גוונא, אבל פלהו אחרנין לדרשא קאתו, וכלהו באתר אחרא אתדבקו, שמע ישראל אתה עבר היום. שמע ישראל היום הוה נהיית לעם. וכלהו בדרגא תתאה אתדבקו.

שמע ישראל היום הוה נהיית לעם, שמע ישראל יאות. היום הוה נהיית לעם מהו. היית מבועי ליה, מאי נהיית. אלא בכל אתר עם, כד אתברו לבייהו לפלחנא, כמה דאת אמר (דניאל ח) נהייתי ונחלתי. ודא הוא דכתיב, (דברי הימים א כח) שמעוני אחי ועמי. אי אחי, למה עמי, ואי עמי, למה אחי. אלא אמר דוד, אי ברעותא אתון אחי, ואי לאו אתון עמי, לתברא לבייכו לפולחני. כד היום הוה נהיית לעם, תברת לבך לפלחנא דקודשא בריך הוא.

שמע ישראל אתה עובר היום את הירדן, כלא בדרגא תתאה, איהו, ושמע ישראל דיחודא הוא דרגא עלאה. מה בין האי להאי. אלא ההוא שמע ישראל

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

דיחודא, לא הוי בכלהו פהאי גוונא, דהא איהו הוי רזא דעילא ותתא. (כדקא יאות) (נ"א ובכל אתר רזא לקבל וכו') ואיהו רזא לקבלא עליהו עול מלכות שמים, בכל סטרא, בגין דיצטרך ליה לבר נש, למהוי זמין (בההוא שמא) בההיא שעטא, ליחדא שמא דקודשא בריך הוא, ולקבלא עליה עול מלכות שמים.

ובשעתא דאתי בר נש לקבלא עליה עול מלכות שמים, פדין שכינתא אתיא ושריא על רישיה, וקאים עליה פסהיד, לסהדא סהדותא קמי מלכא קדישא, דהאי איהו דקא מיחד שמיה תרי זמני ביומא, ושמיה אתיחד עילא ותתא כדקא יאות. ועל דא ע' משמע ישראל מאתוון רברבן, וד' נמי מאתוון רברבן, למהוי עד קמי מלכא קדישא. והא אוקמוה, ידו"ד אלהינו ידו"ד, ודא הוא רזא דיחודא בתלת סטרין, כמה דאוקמיה בוצינא קדישא, ואתער ביה בכמה דוכתי, ולית לן רשו לאתערא ביה יתיר.

דף קס"א ע"א

ודאי האי בר נש, דקא מיחד שמא (דף קס"א ע"א) דקודשא בריך הוא עילא ותתא כדקא יאות, שכינתא אתיא ושריא על רישיה, ומברך ליה בשבע ברפאן, וקרי עליה, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

רבי חייא פתח אבתריה ואמר, (דברים ד) אתה הראת לדעת כי יי' הוא האלהים וגו', האי קרא אית לאסתכלא ביה, אתה הראת, מאי הראת. אלא כד נפקו ישראל ממצרים, לא הוו ידעי ברזא דמהימנותא דקודשא בריך הוא פלום, בגין דכלהו הוו פלחי פולחנא נוכראה בגלותא, ואנשו כל עקרא דמהימנותא דהוה בהו בקדמיתא, דיריתו כל אינון תריסר שבטין מאבוהון יעקב.

וכד אתא משה, אוליף לון דאית אלוה עלאה בעלמא, כמה דאוקמוה. לבתר חמו כל אינון נסין וגבורין דעל ימא, וכל נסין וגבורין דעבד להו במצרים. לבתר חמו כמה גבורין, במנא ובמיא ואתיחבת לון אורייתא, ואוליפו ארחי דקודשא בריך הוא, עד דמטי לעדנא דא.

אמר לון משה, עד השתא אצטריכנא למילף לכו, כמה דילפין לרביא. (מכאן ולהלאה) ודא הוא אתה הראת לדעת, ואוליפת עד הכא, לדעת למנדע ולאסתכלא ולמייעל ברזא דמהימנותא. ומאי איהי. כי יי' הוא האלהי ם.

אי תימא מלה זעירא היא למנדע, הא פתיב וידעת היום והשבות אל לבבך כי יי' הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד. הכא תליא כל רזא דמהימנותא, למנדע מגו דא, רזא דכל רזין, למנדע סתימו (נ"א רזא דכלוכו) דכל

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

סתימין, יהו"ה אלהים שם מלא, וכלא חד. אתה הראת לדעת, הכא רזא דרזין לאינן ידעי מדין.

זכאין אינן כל אינן דמשתדלי באורייתא. ובגין דכד ברא קודשא בריך הוא עלמא, אסתפל בה באורייתא, וברא עלמא, ובאורייתא אתברי עלמא, כמה דאוקמוה, דכתיב, (משלי ט) ואהיה אצלו אמון, אל תקרי אמון אלא אומן.

וכי אורייתא אומנא הוה. אין למלכא דבעי למעבד פלטרין, אי לא שוי לגביה אומנא, לא יכיל למעבד פלטרין. פיון דפלטרין אתעבידו, לא סליק שמא, אלא דמלכא. אלין פלטרין דעבד מלכא, מלכא שוי באינן פלטרין מחשבה.

כך קודשא בריך הוא, בעי למברי עלמא, אסתפל באומנא, ואף על גב דאומנא עבד פלטרין, לא סליק שמא אלא דמלכא, אלין פלטרין דעבד מלכא, ודאי מלכא בנה פלטרין. אורייתא צווחת ואהיה אצלו אמון, בי ברא קודשא בריך הוא עלמא, דעד (נ"א אלא עד) (ס"א לא אתברי) אתברי עלמא, אקדימת אורייתא תרין אלפי שנין לעלמא, וכד בעא קודשא בריך הוא למברי עלמא, הוה מסתפל בה באורייתא, בכל מלה ומלה, ועביד לקבלה אומנותא דעלמא. בגין דכל מלין ועובדין דכל עלמין, באורייתא אינן. ועל דא קודשא בריך הוא הוה מסתפל בה, וברא עלמא.

לאו דאורייתא ברא עלמא, אלא קודשא בריך הוא, באסתכלותא דאורייתא ברא עלמא. אשתכח דקודשא בריך הוא איהו אומנא, ואורייתא לקבליה ולגביה אומנא, שנאמר ואהיה אצלו אמון, ואהיה אמון לא כתיב, אלא אצלו, הואיל וקודשא בריך הוא אסתפל בה, אצלו הוה אומנא.

ואי תימא מאן יכיל למהוי אומנא לגביה. אלא אסתכלותא דקודשא בריך הוא בגוונא דא, (ד"א אתעביד בלא עמל ויגיעה דכתיב בדבר יי שמים נעשו וגו'. בגוונא דא באסתכלותא דליה היא אומנא) באורייתא, כתיב בה, (בראשית א) בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, אסתפל בהאי מלה, וברא את השמים. באורייתא כתיב בה, ויאמר אלהים יהי אור, אסתפל בהאי מלה, וברא את האור. וכן בכל מלה ומלה דכתיב בה באורייתא, אסתפל קודשא בריך הוא, ועביד ההיא מלה, ועל דא כתיב ואהיה אצלו אמון. כגוונא דא כל עלמא אתברי.

דף קס"א ע"ב

פיון דאתברי עלמא, כל מלה ומלה לא הוה מתקיים, עד דסליק ברעותא למברי אדם, דיהוי משתדל באורייתא, ובגינה אתקיים עלמא. השתא (דף קס"א

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

ע"ב כל מאן דאסתפל בה באורייתא, ואשתדל בה, כביכול, הוא מקיים כל
עלמא. קודשא בריך הוא אסתפל באורייתא, וברא עלמא. בר נש מסתפל בה
באורייתא ומקיים עלמא. אשתכח דעובדא וקיומא דכל עלמא, אורייתא איהי.
בגין כך זכאה איהו בר נש דאשתדל באורייתא, דהא איהו מקיים עלמא.

סדר הלימוד ליום ד אדר [יום 152 בשנה]

בשעתא דסליק ברעותא דקודשא בריך הוא למברי אדם, קאים קמיה בדיוקניה וקיומיה, כמה דאיהו בהאי עלמא. ואפילו כל אינון בני עלמא, עד לא ייתון בהאי עלמא, פלהו קיימין בקיומיהו ובתקונייהו כגוונא דקיימין בהאי עלמא, בחד אוצר דתמן כל נשמתין דעלמא מתלבשן בדיוקניהו.

ובשעתא דזמינן לנחתא בהאי עלמא, קרי קודשא בריך הוא לחד ממנא, די מני קודשא בריך הוא ברשותיה כל נשמתין דזמינן לנחתא להאי עלמא, ואמר ליה, זיל אייתי לי רוח פלוני. בההיא שעתא אתיא ההיא נשמתא, מתלבשא בדיוקנא דהאי עלמא, וההוא ממנא אחזי לה קמי מלכא קדישא.

קודשא בריך הוא אמר לה, ואומי לה, דכד תיחות להאי עלמא, דתשתדל באורייתא למנדע ליה, ולמנדע ברזא דמהימנותא. דכל מאן דהוי בהאי עלמא, ולא אשתדל למנדע ליה, טב ליה דלא יתברי. בגין כך אתחזי קמי מלכא קדישא, למנדע בהאי עלמא, ולאשתדלא ביה בקודשא בריך הוא, ברזא דמהימנותא.

הדא הוא דכתיב, (דברים ד) אתה הראת לדעת, אתחזיאת על ידא דההוא ממנא, קמי קודשא בריך הוא. לדעת למנדע ולאסתפלא בהאי עלמא, ברזא דמהימנותא, ברזא דאורייתא. וכל מאן דהוה בהאי עלמא, ולא אשתדל באורייתא למנדע ליה, טב ליה דלא אתברי, דהא בגין דא אייתי ליה קודשא בריך הוא לבר נש בהאי עלמא.

לדעת פי יי' הוא האלהים. דא איהו פללא דכל רזא דמהימנותא, (נ"א כללא) דכל אורייתא, פללא דעילא ותתא, ורזא דא איהו פללא דכל רזא דמהימנותא, והכי הוא ודאי. פללא דכל אורייתא, דא איהו רזא דתורה שבכתב, ודא איהו רזא דתורה שבעל פה, וכלא חד, פללא דרזא דמהימנותא, בגין דאיהו שם מלא, דאיהו רזא דמהימנותא, ומאן איהו. ה' אחד ושמו אחד, יי' אחד שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד. דא איהו יחודא חד. ושמו אחד, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, הא יחודא אחרא למתהוי שמיה חד. ורזא דא (מלכים א יח) יי' הוא האלהים, דא כתיב, כד אינון ביחודא חדא.

ואי תימא, אי הכי, כגוונא דכתיב, (זכריה י"ד) יי' אחד ושמו אחד, לאו איהו יי' הוא האלהים, דאי כתיב (נ"א יי' הוא ושמו אחד) יי' אחד ושמו הוא אחד, הוה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

אמינא הכי. אבל לא פתיב, אלא יי' אחד, ושמו אחד, ואצטריך למימר כגוונא דא יי' הוא, האלהים הוא, ואתחזי יי' אחד ושמו אחד.

אלא כלא חד, דכד מתייחדן תרין שמהן אלין, דא ביחודא חד, ודא ביחודא חד, כדין תרין שמהן אלין אתעבידו חד, ואתפלילו דא בדא, והוי כלא שמה שלים, ביחודא חדא, ובכך יי' הוא האלהים, דהא כדין אתפליל כלא דא בדא, למהוי חד. ועד דאתיחדו כל חד, דא בלחודוי, ודא בלחודוי, לא אתפלילו דא בדא, למהוי כלא חד.

כללא דכל אורייתא הכי איהו ודאי, דהא אורייתא איהי תורה שבכתב, ואיהו תורה שבעל פה. תורה שבכתב, דא איהו דכתיב יי'. תורה שבעל פה, דא הוא דכתיב האלהים. ובגין דאורייתא איהו רזא דשמה קדישא, אקרי הכי תורה שבכתב ותורה שבעל פה, דא כלל, ודא פרט. כלל אצטריך לפרט, ופרט אצטריך לכלל, ואתיחדו דא בדא, למהוי כלא חד.

דף קס"ב ע"א

ועל דא, כללא דאורייתא איהו כללא דעילא ותתא, בגין דשמה דא לעילא, ושמה דא לתתא, דא רזא דעלמא עלאה, ודא רזא דעלמא תתאה, ועל דא כתיב, אתה הראת לדעת כי יי' הוא (דף קס"ב ע"א) האלהים. דא איהו כללא דכלא, ודא אצטריך בר נש למנדע בהאי עלמא.

ואי תימא, פקודי אורייתא אן אינון הכא בכללא דא. אלא דא איהו זכור, ודא איהו שמור, וכל פקודי אורייתא בהני פליקן, ברזא דזכור וברזא דשמור, וכלא איהו חד.

פתח רבי יוסי ואמר, הא דתנינן דצלותא דערבית חובה, חובה איהי ודאי, בגין דקריאת שמע דערבית חובה, וקודשא בריך הוא אתיחד בליליא, כמה דאתיחד ביממא, ומדת ליליא אתפליל ביממא, ומדת יממא אתפליל בליליא, ואתעביד יחודא חדא. ומאן דאמר רשות, בגין אמורין ופדרין דמתאפלי בליליא (ק"ל ע"א) והא אוקימנא.

כתיב (דברים ו) ואהבת את יי' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך וגו', האי קרא אוקימנא ליה, ואוקמוה חברייא. אבל אית לשאלא, אי בהאי יחודא דשמע ישראל, אתפליל כלא, ימינא ושמאלא, אמאי (כתיב) לבתר ואהבת (דברים יא) והיה אם שמוע, דהא ביחודא אתפלילו. אבל התם בכלל, והכא בפרט, והכי אצטריך.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

וברזא ד'יחודא דא אתערנא ביה, יחודא דא איהו כגוונא דתפלין דרישא, ותפלין דדרועא. בתפלין דרישא ד' פרשיין, והא אתמר, והכא תלת שמהן אינון. התם בתפלין דרישא, ד' פרשיין, כל חד וחד בלחודוי, והכא תלת שמהן, מה בין האי להאי.

אלא אינון ד' פרשיין, הא אתערנו בהו, חד, נקודה קדמאה עלאה. וחד, רזא דעלמא דאתי. וחד, ימינא. וחד, שמאלא. אלין רזא דתפלין דרישא. והכא, ברזא ד'יחודא דא, תלת שמהן, ואינון כגוונא דאינון ד' פרשיות. יי' (ט' ע"א) קדמאה, דא נקודה עלאה, ראשיתא דכלא. אלהינו רזא דעלמא דאתי. יי' בתראה, כללא דימינא ושמאלא פחדא, בכללא חדא, ואלין אינון תפלין דרישא, ודא איהו יחודא קדמאה.

תפלין דדרועא, כללא דכל הני פחדא, ודא איהו רזא ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. הכא כללא דאינון תפלין דרישא, דאתפלילו גו תפלין דדרועא.

ורזא דא, (קל"ה ע"ב) ברוך: דא רזא דנקודה עלאה, דאיהו ברוך, דכל ברכאן נבעין מתמן. ואי תימא עלמא דאתי אקרי ברוך. לאו הכי, דהא נקודה עלאה איהו דכר, עלמא דאתי נוקבא. איהו ברוך ואיהי ברכה. ברוך דכר. ברכה נוקבא. ועל דא ברוך איהו נקודה עלאה, (ר' ע"א) שם: דא עלמא דאתי, דאיהו שם גדול, כמה דאת אמר (יהושע ז) ומה תעשה לשמך הגדול. כבוד: דא כבוד עלאה, דאיהו ימינא ושמאלא.

וכלהו פלילין בהאי תפלה של יד, דאיהו מלכותו, ונטיל פלא בגויה, ובהאי מלכותו אתפלילין ביה עלמין פלהו, למיזון לון, ולספקא לון, בכל מה דאצטריכו ועל דא לעולם ועד.

ודא איהו יחודא דתפלין דרישא, ותפלין דדרועא, וכגוונא דרזא ד'יחודא דתפלין, הכי איהו יחודא דכלא, ודא איהו ברירא דמלה. והא סדרנא יחודא דא קמי בוצינא קדישא, ואמר לי, דהא בד' גוונין אתסדר יחודא, ודא ברירא מפלהו, והכי איהו ודאי, וכלהו רזא דמהימנותא, אבל סדורא דתפלין, דא איהו יחודא עלאה, כדקא יאות.

ומגו דאתפלילו ימינא ושמאלא ברזא דשמא קדישא בארץ כלל, אצטריך לבתר לאפקא לון בארץ פרט, אבל לאו בארץ יחודא, דהא יחודא בקרא קדמאה איהו, למהוי ידו"ד אחד בתפלין דרישא, ושמו אחד בתפלין דדרועא, והוי פלא חד. פיון ד'יחודא דא אתסדר פלא בכללא מרישא דנקודה עלאה, (ס"א דאיהו

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

ראשיתא דכלא) אצטריף לבתר לאתערא מרישא (ס"א מרוא) דנהורא קדמאה, דאיהו רישא דכלא.

דף קס"ב ע"ב

ואהבת דא ראשיתא דימינא, למרחם ליה לקודשא בריך הוא ברחימו דאתדבקוּתא דיליה, ומאן איהו. (נ"א רחימו דאתער ימינא) ימינא, דאיהו אתער רחימו. מאן דרחים ליה לקודשא בריך הוא, איהו אתער ימינא דיליה לגביה. ומקבל ליה (דף קס"ב ע"ב) ברחימו. כל מלין דעלמא לא תליין אלא ברעותא, רוח אמשיך רוח ואייתי רוח וסימנך דא (איוב לה) אם ישים אליו לבו רוחו ונשמתו אליו יאסוף.

כד אתער בר נש רחימו לגבי קודשא בריך הוא, אתערותא דימינא לא אתער, אלא בתלת גוונין, כמה דאת אמר, (דברים ו) בכל לבבך. ובכל נפשך. ובכל מאדך. הא תלת גוונין הכא. דלא תימא או האי או האי, דהא לא פתיב או בכל לבבך, או בכל נפשך, או בכל מאדך. אלא פלהו אצטריף, לבא ונפשא וממונא. וכדין קודשא בריך הוא אתער ימיניה לגביה, ופשיט ליה לקבליה, ומקבלא ליה.

ועל דא פתיב, (תהלים קי) נאם יי' לאדני שב לימיני. ורזא דהאי קרא, הא אתערנא ביה, דדוד מלכא על דרגא דיליה קאמר, כד אתקשר בימינא. תליסר פקודין הכא בימינא, ואהבת את יי' אלהיך, הא חדא. בכל לבבך, תריז. ובכל נפשך, ג'. ובכל מאדך, ארבע. ושונתם לבניך, חמשא. ודברת בם, הא שיתא. בשבתך בביתך, הא שבעה. ובלכתך בדרך, תמניא. ובשכבך, הא תשעה. ובקומך, הא עשרה. וקשרתם לאות על ידך, הא חד סר. והיו לטטפת בין עיניך, הא תריסר. וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך, הא תליסר.

תליסר פקודין אלין, תליין בימינא, ושמאלא אתפליל בימינא, והכי אצטריף, ובכל זמנא דשמאלא אתער, ימינא שארי ביה ברישא. ובגין דא, אם זכון, שמאלא אתפליל בימינא. ואי לאו, ימינא אתפליל בשמאלא, ושלטא שמאלא. וסימנא דא, אם ברישא, כגון (ויקרא כו) אם בחוקותי תלכו. ובכל אתר, שמאלא אתער ברחימו ברזא דימינא, ולבתר אתתקף דיניה, כמה דאצטריף. וכך אצטריף בכל אתר, והא אתערו חברייה, בהני מלין. אתא רבי חייא ונשקיה.

פתח ואמר (שמותכו) ואת המשכן תעשה עשר יריעות וגו', הא הכא רזא (קל"ט ע"ב) דיחודא, דהא תקונא דמשכנא מכמה דרגין איהו, דכתיב ביה והיה המשכן אחד. לאתחזאה דכל שייפין דגופא, פלהו רזא דגופא חד. בבר נש אית ביה כמה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

שׁיִיפִין עֲלֵאִין וְתַתְּאִין, אֵלִין פְּנִימָאִין לְגוּ, וְאֵלִין בְּאַתְגְּלִיא לְבַר, וְכִלְהוּ אֲקָרוּן גּוּפָא חֲדָא, וְאֲקָרִי בַר נֶשׁ חַד, בְּחַבְרָא חֲדָא. אוּף הָכִי מִשְׁכָּנָא, כִּלְהוּ שׁיִיפִין כְּגוּוּנָא דְלַעֲיָלָא, וְכַד אֲתַחְבְּרוּ כִּלְא כְּחֲדָא, כְּדִין כְּתִיב וְהָיָה הַמִּשְׁכָּן אֶחָד. (נ"א כגוונא דאדם)

פְּקוּדֵי אוּרִייתָא, כִּלְא שׁיִיפִין וְאֲבָרִין, בְּרִזָּא דְלַעֲיָלָא. וְכַד מִתְחַבְּרִין כִּלְהוּ כְּחַד, כְּדִין כִּלְהוּ סִלְקוֹן לְרִזָּא חַד. רִזָּא דְמִשְׁכָּנָא, דְּאִיהוּ אֲבָרִין וְשׁיִיפִין, כִּלְהוּ סִלְקִין לְרִזָּא דְאָדָם, כְּגוּוּנָא דְפְּקוּדֵי אוּרִייתָא, דְּהָא פְּקוּדֵי אוּרִייתָא, כִּלְהוּ בְּרִזָּא דְאָדָם, דְּכַר וְנוֹקְבָא, דְּכַד מִתְחַבְּרִין כְּחֲדָא, אֵינּוּן חַד, רִזָּא דְאָדָם. מֵאֵן דְּגָרַע אֲפִילוּ פְּקוּדָא חֲדָא דְאוּרִייתָא, כְּאֵלוּ גָרַע דְּיוֹקְנָא דְמַהִימְנוּתָא, דְּהָא כִּלְהוּ שׁיִיפִין וְאֲבָרִין בְּדְּיוֹקְנָא דְאָדָם, וּבְגִין כִּף כִּלְא סִלְקָא בְּרִזָּא דְיַחְוּדָא. וְעַל דָּא, יִשְׂרָאֵל אֵינּוּן גּוֹי אֶחָד, דְּכְתִיב, (יחזקאל לה) וְאַתָּן צֹאנִי צֹאן מְרַעֲיָתִי אָדָם אַתֶּם. וְכְתִיב (שמואל ב ז) מִי כְעַמֶּךָ כִּי־יִשְׂרָאֵל וְגו'.

רַבִּי יִצְחָק הוּוּ שְׂכִיחַ קָמִיָּה דְרַבִּי אֶלְעָזָר, אָמַר לֵיהּ, וְדַאי רְחִימוּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּבַר נֶשׁ רְחִים לֵיהּ, לָא אֲתַעַר אֶלָּא מְלַבָּא, בְּגִין דְּלַבָּא אִיהוּ אֲתַעְרוּתָא לְאֲתַעְרָא לְגַבִּיָּה רְחִימוּ, (ורחמנא לבא בעי) אִי הָכִי, אֲמַאי כְּתִיב בְּכֹל לְבַבְךָ, וּלְבַתֵּר וּבְכֹל נַפְשֶׁךָ. דְּמִשְׁמַע דְּתַרִּין גּוּוּנִין אֵינּוּן, חַד לַבָּא, וְחַד נַפְשָׁא, אִי לַבָּא הוּא עֲקָרָא, מֵאִי בְּעֵי נַפְשָׁא. אָמַר לֵיהּ, וְדַאי לַבָּא וְנַפְשָׁא תַרִּין אֵינּוּן, וְאַתְּאֲחַדוּן לְחַד. דְּהָא לַבָּא וְנַפְשָׁא וּמְמוּנָא, כִּלְהוּ אֲתַאֲחַדוּן דָּא בְּדָא, וְלַבָּא אִיהוּ עֲקָרָא וְיִסוּדָא דְכִלְא.

דף קס"ג ע"א

וְהָא דְאַתְמַר בְּכֹל לְבַבְךָ, בְּתַרִּין לֵיבָן אִיהוּ, דְּאֵינְהוּ תַרִּין יִצְרִין, חַד יִצְרָא טְבָא, וְחַד יִצְרָא בִישָׂא, וְתַרִּין אֵלִין כֹּל חַד וְחַד אֲקָרִי לַב, דָּא (דף קס"ג ע"א) אֲקָרִי לַב טוֹב, וְדָא אֲקָרִי לַב רָע. וּבְגִין כִּף אִיהוּ לְבַבְךָ, דְּאֵינּוּן תַרִּין, יִצְרַר הַטוֹב וְיִצְרַר הָרָע.

וּבְכֹל נַפְשֶׁךָ, וּבְנַפְשֶׁךָ מְבַעֵי לֵיהּ, מֵאִי וּבְכֹל נַפְשֶׁךָ, הָאִי בְּכֹל אֲמַאי. אֶלָּא לְאַכְלֵלָא נַפְשׁ וְרוּחַ וְנִשְׁמָה, דָּא אִיהוּ וּבְכֹל נַפְשֶׁךָ, בְּכֹל מַה דְּאֲחִיד הָאִי נַפְשׁ. וּבְכֹל מְאֻדָּךְ, אוּף הָכִי כְּמַה זֵינִין אֵינּוּן דְּמְמוּנָא, כִּלְהוּ מִשְׁנַיִן אֵלִין מְאֻלִין, וְעַל דָּא כְּתִיב בְּכֹל. רְחִימוּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְמַמְסַר לֵיהּ כֹּל דָּא, לְמַרְחָם לֵיהּ בְּכֹל חַד וְחַד.

וְאִי תִימָא, בְּיִצְרַר הָרָע הֵיךְ יָכִיל בַּר נֶשׁ לְמַרְחָם לֵיהּ, דְּהָא יִצְרַר הָרָע מְקַטְרָגָא אִיהוּ, דְּלָא יִקְרַב בַּר נֶשׁ לְפּוֹלְחָנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְהֵיךְ יִרְחִים לֵיהּ בֵּיתָא.

אָלָא, דָּא אִיהוּ פּוֹלְחָנָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יְתִיר, כִּד הָאֵי יֵצֵר הָרַע אֲתַכְפִּיא לֵיה, בְּגִין רְחִימוּ דְקָא מְרַחֵם לֵיה לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. דְכִד הָאֵי יֵצֵר הָרַע אֲתַכְפִּיא, וְתַבַּר לֵיה הֵהוּא בַר נֶשׁ, דָּא אִיהוּ רְחִימוּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, בְּגִין דִּידִיעַ לְקִרְבָּא לְהֵהוּא יֵצֵר הָרַע, לְפּוֹלְחָנָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא.

הָכָא אִיהוּ רְזָא לְמֵאֲרֵי מְדִין. כֹּל מַה דְעֵבֵד קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֵילָא וְתַתָּא, כֹּלָא אִיהוּ בְּגִין לְאַחְזָא יְקָרָא דִילֵיה, וְכֹלָא אִיהוּ לְפּוֹלְחָנֵיה. וְכִי מֵאֵן חָמֵי עֵבְדָא, דְלֵהוּי מְקַטְרָגָא דְמֵאֲרֵיה, וּבְכֹל מַה דְרַעוּתֵיה דְמֵאֲרֵיה, אֲתַעְבִּיד אִיהוּ מְקַטְרָגָא, רַעוּתֵיה דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, דִּיהוּן בְּנֵי נֶשָׁא תְדִיר בְּפּוֹלְחָנֵיה, וְיַהֲכוּן בְּאַרְחָ קְשׁוּט, בְּגִין לְמִזְכֵּי לֹון בְּכַמְה טְבִין, הוּאִיל וְרַעוּתֵיה דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּהָאֵי, הִיךְ אֲתֵיא עֵבְדָא בִישָׁא, וְאַשְׁתַּכַּח מְקַטְרָגָא מְגוּ רַעוּתֵיה דְמֵאֲרֵיה, וְאַסְטֵי לְבַנֵּי נֶשָׁא לְאַרְחָ בִישׁ, וְאַדְחֵי לֹון מְאַרְחָ טְב, וְעֵבִיד לֹון דְלָא יַעְבְּדוּן רַעוּתָא דְמֵאֲרֵיהוּן, וְאַסְטֵי לְבַנֵּי נֶשָׁא לְאַרְחָ בִישׁ.

אָלָא, וְדָאֵי רַעוּתֵיה דְמֵאֲרֵיה עֵבִיד. לְמַלְכָּא דְהוּה לֵיה בַר יַחֲדָאֵי, וְהוּה רְחִים לֵיה יְתִיר, וּפְקִיד עֲלֵיה בְּרַחֲמֵהוּ, דְלָא יְקַרְב גְּרַמִּיה לְאַתְתָּא בִישָׁא, בְּגִין דְכָל מֵאֵן דִּיקְרַב לְגַבְהָ, לָאוּ כְּדָאֵי אִיהוּ לְאַעְלָא גּוּ פְּלַטְרִין דְמַלְכָּא. אוּדֵי לֵיה הֵהוּא בְּרָא, לְמַעְבַּד רַעוּתֵיה דְאַבּוּי בְּרַחֲמֵהוּ.

בְּבִיתָא דְמַלְכָּא, לְבַר, הוּת חֲדָא זֹונָה, יָאָה בַחֲזוּ, וּשְׁפִירָא בְּרִיָּא. לְיוּמִין אָמַר מַלְכָּא, בְּעֵינָא לְמַחֲמֵי רַעוּתֵיה דְבְרֵי לְגַבְהָ. קָרָא לָהּ לְהֵהִיא זֹונָה, וְאַמַּר לָהּ זִילֵי וְתַפְתֵּי לְבְרֵי, לְמַחֲמֵי רַעוּתֵיה דְבְרֵי לְגַבְהָ. הֵהִיא זֹונָה מֵאֵי עֵבְדַת, אֲזִלַת אַבְתְּרֵיה דְבְרֵיה דְמַלְכָּא שְׂרָאת לְחַבְקָא לֵיה וּלְנֶשְׁקָא לֵיה, וּלְפַתֵּי לֵיה בְּכַמְה פְּתוּיִין. אֵי הֵהוּא בְּרָא יְאוּת, וְאַצִּית לְפַקוּדָא דְאַבּוּי, גְּעַר בְּהָ, וְלָא אַצִּית לָהּ, וְדַחֵי לָהּ מִנֵּיה. כְּדִין אַבּוּי חֲדֵי בְּבְרֵיה, וְאַעִיל לֵיה לְגוּ פְּרַגוּדָא דְהִיכְלֵיה, וְיַהֲיִב לֵיה מִתְנָן וּנְבִזְבֹּזָא וּיְקַר סְגִיא. מֵאֵן גְּרִים כֹּל הָאֵי יְקַר לְהָאֵי בְּרָא, הוּי אִימָא הֵהִיא זֹונָה.

וְהֵהִיא זֹונָה אִית לָהּ שְׁבַחָא בְּהָאֵי אוּ לָאו. וְדָאֵי שְׁבַחָא אִית לָהּ מְכַל סְטְרִין. חַד, דְעֵבְדַת פְּקוּדָא דְמַלְכָּא. וְחַד, דְגַרְמַת לֵיה לְהֵהוּא בְּרָא, לְכָל הֵהוּא טִיבוּ, לְכָל הָאֵי רְחִימוּ דְמַלְכָּא לְגַבְהָ. וְעַל דָּא כְּתִיב, (בראשית א) וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד. וְהִנֵּה טוֹב, דָּא מְלֶאךָ חַיִּים. (ס"ח ע"ב) מְאֹד, דָּא מְלֶאךָ הַמּוֹת, דְּאִיהוּ וְדָאֵי טוֹב מְאֹד, לְמֵאֵן דְּאַצִּית פְּקוּדִין דְּמֵאֲרֵיה. וְתָא חֲזִי, אֵי לָא יְהָא הָאֵי מְקַטְרָגָא, לָא יִרְתוּן צְדִיקָא הַנִּי גְּנוּזָא עֲלָאִין, דְּזַמִּינִין לִירְתָא לְעֵלְמָא דְאַתֵּי.

זַכָּאִין אִינּוּן דְאַעְרְעוּ בְּהָאֵי מְקַטְרָגָא, וְזַכָּאִין אִינּוּן דְלָא אַעְרְעוּ בֵּיה. זַכָּאִין אִינּוּן דְאַעְרְעוּ בֵּיה, וְאַשְׁתְּזִיבוּ מִנֵּיה, דְּבַגִּינֵיה יִרְתִּין כֹּל אִינּוּן טְבִין, וְכֹל אִינּוּן

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

עֲדוּנִין, וְכֹל אֵינּוֹן כְּסוּפִין דְּעֵלְמָא דְּאֲתִי, דְּעֵלְיָה כְּתִיב (ישעיה סד) עֵין לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים זוּלָּתָהּ.

וּזְכָאִין אֵינּוֹן דְּלֹא אֶעְרְעוּ בֵּיהּ, דְּבְגִינִיהּ יִרְתִּין גִּיהֶנָּם, וְאַטְרֵדוּ מֵאַרְץ הַחַיִּים, דְּהָא אֵינּוֹן חֵיבִיא דְּאֶעְרְעוּ בֵּיהּ, הוּוּ צִיִּיתִין לִיהּ, וְאַתְמַשְׁכוּ אֲבַתְרִיהּ. וְעַל דָּא אֵית לְצִדִּיקָא לְמַחֲזֵק לִיהּ טָבִין דְּהָא בְּגִינִיהּ יִרְתִּין כָּל אֵינּוֹן טָבָאן וְעֲדוּנִין וְכְסוּפִין לְעֵלְמָא דְּאֲתִי.

דף קס"ג ע"ב

תוּעֵלְתָא דְּהָאִי מְקַטְרָגָא. כִּד חֵיבִיא צִיִּיתִין לִיהּ (דף קס"ג ע"ב) מֵאִי אִיהִי. אָלֵא, אַף עַל גַּב דְּלִית לִיהּ תוּעֵלְתָא, פְּקוּדָא דְּמֵאֲרִיהּ אִיהוּ עֶבֶיד. וְתוּ, דְּהָא אֲתַתְקַף בְּגִין הָאִי, הוּאִיל וְאִיהוּ רַע, אֲתַתְקַף כִּד עֶבֶיד בִּישׁ. חֵיבִיא לֹא אֲתַתְקַף עַד דְּקַטִּיל בַּר נָשׁ, כִּיּוֹן דְּקַטִּיל בְּנֵי נָשׁ, כְּדִין אֲתַתְקַף וְאַתְגַּבַּר בְּחִילִיהּ, וְאֵית לִיהּ נִיחָא. כִּד הֵוּא מְקַטְרָגָא, דְּאֲתַקְרִי מְלֶאךָ הַמּוֹת, לֹא אֲתַגַּבַּר בְּחִילִיהּ, עַד דְּאֶסְטִי לְבְנֵי נָשׁ, וּמְקַטְרָג לִוְן, וְקַטִּיל לִוְן, כְּדִין אֵית לִיהּ נִיחָא, וְאַתְתְּקַף וְאַתְגַּבַּר בְּחִילִיהּ.

כְּמָה דְּאֲתַתְקַף סְטְרָא דְּחַיִּים, כִּד בְּנֵי נָשׁ טָבִין, וְיִהְיוּ בְּאַרְחַ מִיִּשְׂרָאֵל. אוּף הַכִּי, הָאִי מְקַטְרָגָא אֲתַתְקַף וְאַתְגַּבַּר, כִּד חֵיבִיא צִיִּיתִין לִיהּ, וְשְׁלִיט עָלֶיהּ. רַחֲמֵנָא לִישׁוּבָן. וּזְכָאִין אֵינּוֹן דְּזַכָּאן לְנִצְחָא לִיהּ, וְלֹאֲכַפֵּיא לִיהּ, לְמִזְכֵּי בְּגִינִיהּ לְעֵלְמָא דְּאֲתִי, וְאַתְתְּקַף בַּר נָשׁ בְּמִלְכָא קְדִישָׁא תְּדִיר, עַל דָּא וְדָאִי אֲתַמַּר, (תהלים פד) אֲשֶׁרִי אָדָם עוֹז לוֹ בְּךָ מִסְּלוֹת בְּלִבָּבָם, זְכָאִין אֵינּוֹן בְּהָאִי עֵלְמָא וּבְעֵלְמָא דְּאֲתִי.

סדר הלימוד ליום ה אדר [יום 153 בשנה]

רבי יוסי ורבי יהודה ורבי חייא, הוו אזלי בארְחא, פגע בהו רבי אלְעזר, עד דחמו ליה, נחתו מן חמרי כלהו. אמר רבי אלְעזר, ודאי אנפי שכּינתא חמינא, דהא כד חמי בר נש צדיקיא, או זכאין די בדרא, ואערע בהו, ודאי אינון אנפי שכּינתא. ואמאי אקרון אנפי שכּינתא. בגין דשכּינתא אסתרת בגווייהו, איהי בסתימו, ואינון באתגליא. בגין דשכּינתא אינון דקריבין לה, אקרון פנים דילה. ומאן אינון. אינון דאיהי אתתקנת בהדייהו, לאתחזאה לגבי מלכא עלאה. והואיל ואתון הכא, ודאי שכּינתא אתתקנת עלייכו, ואתון פנים דילה. (ס"א ואערע בהו ודאי חמי אנפי שכּינתא בגין דשכּינתא אסתרת בגווייהו איהי בסתימו ואינון באתגליא ואיהי אתתקנת בהדייהו לאתחזאה קמי מלכא והואיל ואתון הכא תלתא ודאי שכּינתא אתתקנת עלייכו ושרייא בגווייכו)

פתח ואמר, (בראשית לג) קח נא את ברכתי אשר הובאת לך וגו', כד חמא יעקב לסמאל, מקטרגא בההוא ליליא, חמא ליה בההוא דייקנא דעשו, ולא אשתמודע ביה עד דסליק צפרא. פיון דסליק צפרא, ואשגח ביה, חמא ליה באנפין סתימין ואתגליין. אסתכל בההוא דייקנא, דהוה כדדיקנא דעשו, מיד אשגח וידע דהוה ממנא דעשו. אתקיף ביה מה פתיב, (בראשית לב) ויאמר שלחני פי עלה השחר. וחברייא אתערו, דבגין דמטא זמניה לזמרא ולשבחא ליה לקודשא בריך הוא, ועל דא פי עלה השחר.

והכא אית לאסתכלא, דודאי שלטנותא דילה לאו איהו אלא בליליא, גו חשוכא, ורוא דא (שיר השירים ג) מפחד בלילות דא פחדא דגיהנם. ומה דאמר בלילות. רצונו לאמר איהו ונוקביה. ובגיני כך לא שליט אלא בליליא.

ודא דאמר ויאמר שלחני פי עלה השחר. מאי פי עלה השחר. בגין דכד אתי צפרא, ואתעבר שלטנו דחשוכא דליליא, כדן עאל איהו ואכלוסיה בנוקבא דתהומא רבא, דלסטר צפון, עד דעאל ליליא, ואשתרו כלבי, ושלטי ומשטטי בליליא, (ד"א בעלמא) עד דאתי צפרא. ועל דא הוה דחיק לומר, שלחני פי עלה השחר, דהא לא שליט ביממא.

כגוונא דא גלותא דישראל, דאיהו בליליא, ואקרי לילה. מלכא עבודת כוכבים ומזלות חייבא שלטא עלייהו דישראל, עד דיייתי צפרא וינהיר לון קודשא בריך הוא, ויתעבר שלטניהון, ועל דא פי עלה השחר, דחיק הוה בידיה,

ותשש חיליה, דהא אתעבר ליליא ועל דא אתתקף יעקב ביה, וחמא דיוקניה כדיוקנא דעשו, אבל לא באתגליא כל כך. וכדין אודי ליה על ברפאן.

דף קס”ד ע”א

מה פתיב לבתר, (בראשית לג) כי על כן ראיתי פניך פראות פני אלהים ותרצני. דחמא באינן אנפין דעשו כדיוקנא דאתחזי ליה סמא”ל ממש, דהא בכל אתר דבר נש אתקשר, הכי אתחזי באנפוי. ואתון קדישי עליונין שכינתא בהדייכו, ואנפין דלכון פאינן אנפין דילה, זכאין אתון. אמר אי ארחא חדא הוינא אזלי בהדייכו, הוינא יתבי עמכון, השתא דאתון לארחייכו, ואנא לארחי, אתפרש מנייכו במילי (דף קס”ד ע”א) דאורייתא.

פתח ואמר (תהלים קכז) שיר המעלות (וישלה קע”ב ע”א) לשלמה אם יי’ לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו אם יי’ לא ישמר עיר שוא שקד שומר. וכי שלמה אמר תושבחתא דא כד בנה בי מקדשא. לאו הכי, דהא דוד מלכא אמר ליה בגין שלמה מלכא בריה, כד אתא נתן לגביה, ואמר ליה על שלמה דאיהו יבני בי מקדשא. ולבתר דוד מלכא אחזי לשלמה בריה דיוקנא דבי מקדשא. כיון דחמא דוד דיוקנא דבי מקדשא, וכל תקונוי, אמר שירתא על שלמה בריה, ואמר אם יי’ לא יבנה בית וגו’.

דבר אחר שיר המעלות לשלמה, למלכא דשלמא דיליה. והאי שירתא איהו שירתא ותושבחתא על כל שאר שירתא, ושירתא דדא סלקא על פלהו. אם יי’ לא יבנה בית, דחמא דוד מלכא, כל אינן עמודין שבעה, דהאי בית קאים עליהו, דאינן קיימי שורין שורין, למבני האי בית. לעילא מפלהו קיימא מאריה דביתא דאזיל על גביהו, ויהיב לון חילא ותוקפא, לכל חד וחד כדקא יאות.

ועל דא אמר דוד, אי האי מלכא דשלמא כלא דיליה, דאיהו מאריה דביתא, לא בני להאי ביתא, שוא עמלו בוניו בו, אינן (פי’ עמודים) קיימין דקיימין למבני על האי ביתא. אם יי’ לא ישמר עיר, דא מלכא דשלמא כלא דיליה. שוא שקד שומר, דא איהו חד קיימא דעלמא אתתקן עליה, ומנו. צדיק, דהא איהו נטיר לה להאי עיר.

משכנא דעבד משה, יהושע הוה קאים תדיר ונטיר ליה, דהא לית נטירו דיליה בר ביה דאקרי נער, דכתיב, (שמות לג) ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל. לבתר האי משכנא לא הוה נטיר, אלא בגין נער אחרא, דכתיב, (שמואל א ג) והנער שמואל משרת, (והוה מסדר תמן) בגין דלית נטירו דמשכנא, אלא בנער. (אבל בי מקדשא לאו הכי דלא נטירו דיליה אלא בקודשא בריך הוא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

דכתיב אם יי לא ישמור עיר שוא שקד שומר) ומאן איהו שומר (ק"א ע"א) דא. ההוא דנטיר משכנא דאקרי הכי נער מטטרו"ן.

אבל אתון קדישי עליזין, לאו נטירו דלכון פנטירו דמשכנא, אלא נטירו דלכון פנטירו דבי מקדשא, קודשא בריך הוא בלחודוי, דכתיב אם יי' לא ישמר עיר שוא שקד שומר, דהא בכל זמנא דצדיקיא אזלי בארחה, קודשא בריך הוא נטיר לון תדיר, דכתיב, (תהלים קכא) יי' ישמר צאתך ובואך.

אזלו אבתריה, ואזופוהו תלת מלין, ואהדרו לארתיהו קרו עליה, (תהלים צא) כי מלאכיו (ויקרא רס"ב ע"א) יצוה לך לשמרך בכל דרכיך, על כפיים ישאונה וגו'. (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך. (שמות כו) ואת המשכן תעשה עשר יריעת וגו'. רבי יהודה פתח, (משלי יד) ברב עם הדרת מלך ובאפס לאם מחתת רזון. ברב עם הדרת מלך, אלין אינון ישראל, דכתיב בהו (דברים ז) כי עם קדוש אתה ליי' אלהיך. ואינון עמא דסלקין לכמה אלפין, ולכמה רבוון, וכד אינון סגיאינו בחושבניהון, יקרא דקודשא בריך הוא איהו. דהא עלאין ותתאין משבחון שמייה דמלכא עלאה, ומשבחון ליה בגין עמא קדישא דא. הדא הוא דכתיב, (דברים ד) רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה.

ואי תימא, הא פתיב, (דברים ז) כי אתם המעט מפל העמים, אלא, מפל העמים ודאי, אבל מעמא חד יתיר סגיאינו אינון. דהא לית עמא בכל עלמא רב וסגי פישראל. ואי תימא הא בני ישמעאל, והא בני אדום, הא כמה אינון. ודאי הכי סגיאינו אינון, אבל כל שאר עמין פלהו מתערבי אלין באלין, בנין אית לעם דא, בעם דא, ולאלין בנין בעם אחרא, ואלין באחרא. ובגין כף לית עמא בכל עלמא, רב סגי פישראל, עמא בריא ויחידאה, אלין באלין, בלא ערבוביא אחרא כלל, דכתיב כי עם קדוש אתה ליי' אלהיך, ובך בחר יי', ועל דא ברב עם הדרת מלך, הדורא איהו דמלכא עלאה קודשא בריך הוא.

דף קס"ד ע"ב

תו בזמנא (דף קס"ד ע"ב) דקודשא בריך הוא אתי לבי פנישתא, (דאיהו מקדש מעט) וכל עמא אתיין פחדא, ומצלאן, ואודן, ומשבחון ליה לקודשא בריך הוא, פדין הדורא דמלך איהו, דמלך סתם דא מלכא קדישא. (ד"א משיחא) דאתתקן בשפירו ובתקוונא לסלקא לעילא.

ובאפס לאם מחתת רזון, וכד איהו אקדים לבי פנישתא, ועמא לא אתיין לצלאה ולשבחא ליה לקודשא בריך הוא, פדין כל ההוא שלטנותא דלעילא, וכל

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

אינון ממנו ומשריין עלאין, בלהו אתברו (ס"א אתעברו) מהווא עלויא דמתתקני בתקוני ההוא מלך.

מאי טעמא. בגין דבההיא שעתא, דישראל לתתא קא מסדרי צלותהון ובעותהון, ומשבחן למלכא עלאה. כל אינון משריין עלאין, מסדרין שבחין, ומתתקנין בההוא תקוונא קדישא, בגין דמשריין עלאין בלהו חברין אינון בישראל לתתא, לשבחה לקודשא בריך הוא כחדא, למהוי סליקא דקודשא בריך הוא עילא ותתא כחדא.

וכד אינון מזדמנין למהוי חברים בהו בישראל, וישראל לתתא לא אתיין לסדרא צלותהון ובעותהון ולשבחא למאריהון, בלהו משריין קדישין, שלטנותא עלאה אתברו (אתעברו) מתקונייהון, דהא לא סלקין בסליקא, ולא יכלין לשבחה למאריהון כדקא יאות. בגין דשבחי דקודשא בריך הוא, אצטריף למהוי כחדא עילא ותתא, עלאין ותתאין בשעתא חדא, ועל דא מחתת ריון ולא מחתת מלך.

ואפילו דלא אסגיאו בבי כנישתא, אלא עשרה, באינון עשרה מזדמנין משריין עלאין, למהוי עמהון חברים. מאי טעמא בגין דכל תקוני דההוא מלך, אינון בעשרה, ועל דא די בעשרה, אי לאו אינון יתיר.

ותא חזי במשכן מה כתיב, (שמות כו) ואת המשכן תעשה עשר יריעות, עשר: בגין דתקוונא דמשכנא, (נ"א דשכינתא) בעשרה איהו, למהוי כדקא יאות. עשר, מאי טעמא עשר, ולא עשרה. אלא עשר, בכל אתר איהו בלא שכינתא, דלאו איהי בחושבנא כגוונא דא (מלכים א ז) עומד על שני עשר בקר, שכינתא לאו איהי בחושבנא, דהא איהי קיימא לעילא, דכתיב, (מלכים א ז) והים עליהם מלמעלה. ובאלין דוכתי דרמיזי לרזא דלעילא דחסר מנהון, (ס"א ה) הא שכינתא יתיר על ההוא חושבנא, דלאו איהי בחושבנא.

לסטרא אחרא, יהבי חושבנא יתיר, ואיהי במניינא בגריעו, (ד"א לא תימא חושבנא יתיר אלא תוספת את וחושבנא בגריעו) כגון עשתי, והא אוקמוה. ובכל אתר דאתוון אתוספן, כגוונא דא, איהו לגריעותא. כגון (שמואל ב יג) האמינון אחיך, דסגיא אמנון. ובסטרא דקדושא, גרע את ואיהו תוספת.

רבי חייא פתח ואמר, (תהלים קד) עוטה אור כשלמה נוטה שמים כיריעה. האי קרא אוקמוה, דכד ברא קודשא בריך הוא עלמא, (פנחס רמ"ה ע"ב) אתעטף בההוא אור קדמאה, וברא ביה שמים.

ותא חזי, אור וחשך (ד"א לאו) כחדא הוו. אור מסטרא דימינא, וחשך מסטרא דשמאלא. מאי עבד קודשא בריך הוא, שתף לון כחדא, וברא מנהון שמים. מאי

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

שמים. אש ומים. שתפן פחדא, ועביד שלם בינייהו. וכד אתכלילו פחדא, ומתח לון, פיריעה מתח לון, ועביד מנהון את ו' ודא אקרי יריעה. יריעות, דהא את דא אתפשיט מניה נהירו, ואתעבידו יריעות, הדא הוא דכתיב ואת המשכן תעשה עשר יריעות.

ושבע רקיעין אינון מתיחין, גניזין בגניזו עלאה, כמה דאוקמוה. וחד רקיעא דקיימא עליהו, ויהוא רקיע לית ביה גוון, ולית ליה אתר באתגליא ולא קיימא לאסתכלא ביה, (ס"א אלא בסוכלתנו) והאי רקיע איהו גניז, ונהיר לכלהו, ונטיל לון במטלניהון, כל חד וחד פדקא חזי ליה. אלא קיימא בסוכלתנו.

מהאי רקיע ולהלאה, לית מאן דינדע וישגת, ואית ליה לבר נש למסתם פומיה, ודלא למלא ולסתכלא בסוכלתנו. מאן דיסתכל אהדר לאחורא, דלית מאן דיכיל למנדע.

דף קס"ה ע"א

עשר יריעות אינון, דאינון עשרה רקיעין. ומאן אינון יריעות דמשכנא דאינון עשר. וקיימן למנדע לחכימי לבא. מאן דינדע בהו, אסתכל בחכמתא סגיא, ובזיון דעלמא, ואסתכל (דף קס"ה ע"א) לעילא בההוא אתר, דכל חד וחד אתדבק ביה, בר תרין אינון דקיימן בימינא ובשמאלא, ואינון גניזין בהדי שכינתא.

רבי יוסי אמר תשע רקיעין אינון, ושכינתא איהי עשיראה. דאי תימא בגין דכתיב עשר, בר משכינתא איהו. אי הכי, שכינתא חד סרי איהי דקיימא על עשר. אלא ודאי תשע אינון, ואינון תשע יומין שבין ראש השנה ליום הכפורים, ואיהי עשיראה. פגוונא דא, משפן איהו עשר יריעות.

אינון עשר רקיעין רזא דרזין דלא אתמסר בר לאינון דינדי חכמתא, וכלא איהו ברזין דבוצינא קדישא, דאיהו גלי רזא דכל רקיעא ורקיעא, ואינון שמשין דמשמשי בכל חד וחד. שבע רקיעין אינון לעילא, שבע רקיעין אינון לתתא, פגוונא דלעילא. שבע רקיעין אינון, דבהו ככביא ומזלי לאנהגא עלמא דא כפום ארחיה, כמה דאצטריך ליה.

בכלהו שביעאה עדיף, בר תמינאה, דקא מדבר לכלהו, וקיימא על פלהו. פתיב (תהלים סח) סלו לרוכב בערבות, מאן רוכב בערבות, ומאן אינון ערבות. אלא, ערבות דא רקיעא שביעאה, אמאי אתקרי ערבות. על דאיהו כליל מאשא ומיא פחדא, ומסטרא דדרום, ומסטרא דצפון, ואיהו מעורב מתרין סטרין.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

ואי תימא, אי הכי, שתי ערבות דקא מתחברין בלולב, ותנינן ערבות, הדא הוא דכתיב סלו לרוכב בערבות. אי הכי, מאן יהיב ירפין בגופא, או גופא בירפין, דהא דא עביד פרין ואיבין, ודא (קס"ט ע"ב) לא עביד פרין ואיבין.

אלא, ודאי כלא הוא רזא דערבות דבלולב, אינון ערבות דבלולב, חד אש, וחד מים. ברזא דא דכלהו, ואיהו שביעאה איהו אש ומים כליל פחדא, ברזא חדא, ובגין דערבות איהו רזא כללא דכלהו שית אחרנין, איהו רזא דרתיכא עלאה, וקודשא בריך הוא אתרעי בהאי רקיע, יתיר מפלהו רקיעין, ותיאובתיה תדיר לאתקנא לההוא רקיעא, בשפירו עלאה. ועל דא, סלו לרוכב בערבות לההוא דרכב בערבות. ומאן איהו. ההוא רקיע טמיר וגניז, דקיימא על גבי חיותא, דאיהו רכב בערבות.

סדר הלימוד ליום ו אדר [יום 154 בשנה]

ועלו (ק"ע ע"ב) לפניו. מלפניו לא פתיב, אלא לפניו, דהא לית מאן דינדע ביה כלום. אבל לפניו, מאן דעייל לקמיה דהאי רקיע, אצטריך למיעל בחדוה, ולא בעציבו כלל, בגין דהאי רקיעא גרים, דתמן לא שריא עציבו ורוגזא כלל, דהא תמן פלא איהו בחדוה.

ועל דא, כהן גדול דקיימא לקמיה, לא הוה עאל לבי קודשא, בר בחדוה, ולאחזאה חדוה, דהא אתרא גרים. ועל דא פתיב, (תהלים ק) עבדו את יי' בשמחה באו לפניו ברננה. דהא אצטריך דלא לאחזאה בה עציבו.

ואי תימא, אי הכי, האי מאן דאיהו בצערא ובדוחקא, דלא יכיל למחדי לביה, ומגו דוחקיה אית ליה למתבע רחמין, קמי מלפא עלאה, אי הכי, לא יצלי צלותא כלל, ולא ייעול בעציבו כלל, דהא לא יכיל למחדי לביה, ולאעלא קמיה בחדוה, מאי תקוונא אית ליה להאי בר נש.

אלא ודאי הא תנינן, כל תרעין ננעלו ואסגירו, ותרעין דדמעין לא אסגירו, ולית דמעה אלא מגו צערא ועציבו. וכל אינון דממנן על אינון תרעין, פלהו מתברין גזיזין ומנעולין, ועיילין אינון דמעין, וההיא צלותא עאלת קמי מלפא קדישא.

דף קס"ה ע"ב

כדין הווא אתר אית ליה דוחקא, מההוא עציבו ודוחקא דההוא בר נש, כמה דאת אמר (ישעיה סג) בכל צרתם לא צר. תיאובתיה דההוא עלמא עלאה, לגבי האי אתר, פדכורא דתיאובתיה תדיר לגבה דנוקבא. פד מלפא עאל לגבי מטרוניתא, אשפח לה בעציבו, כדין כל מה דאיהי בעאת, בידהא אתמסר, וההוא בר נש, וההיא צלותא, לא אהדר בריקניא, וקודשא בריך הוא חייס (דף קס"ה ע"ב) עליה. זכאה חולקיה דההוא בר נש, דאושיד דמעין קמי קודשא בריך הוא, בצלותיה.

כגוונא דא בשבת, מאן דיתיב בתעניתא בשבת, מגו צעריה אחזי עציבא, ובשבת שלטא הווא רקיעא עלאה, הווא דאתחזי בחדוה, ואיהו חדוה וחדי לכלא. הווא דיתיב בעציבו, בגין דאיהו שלטא, אפיק לההוא בר נש מההוא עונשא דאתגזר עליה, והא אתמר, סלו: הבו יקר, ורוממו לההוא דרוכב בערבות, דאיהו חדוה וחדי פלא, רקיעא על גבי חיותא בי"ה שמו ודאי, דהא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

בהוא אתר שמא דא אתפליל. ועלזו לפניו, בגין דלא אצטריך לאחזאה קמיה עציבו, כמה דאתמר.

רבי אלעזר אמר, האי קרא, הכי אצטריך למימר, סלו לרוכב על ערבות, מאי בערבות. ביה שמו, ביה הוא מבעי ליה, מאי שמו. אלא האי קרא, על סתימא דכל סתימין, עתיקא דכל עתיקין אתמר. ההוא דלא אתגליא, ולא אתידע כלל, דאיהו רוכב בערבות. ואי תימא, דאיהו אתיא ורכיב ביה, אי הכי, אף על גב דסתים הוא באתר דא קיימא לאתגליא.

אלא סולו לרוכב בערבות, דא איהו עתיקא דכל עתיקין, סתימא דכל סתימין, דלא ידיע. ובמה איהו רוכב, בערבות, בי"ה, דאיהו רזא קדמאה דנפיק קמיה (ד"א מניה) ודא איהו שמייה, מההוא סתימא, דלא ידיע, שמא (ויקרא כ"ט) דיליה הוא י"ה. לאו דאיהו הוא, אלא איהו הוא, בגין דההוא פרוכתא (ויקרא קכ"ח) דאתפרסא ונפיק מקמיה. אבל האי פרוכתא איהו שמו, ודא איהו רתיכא דיליה, ולא אתידע כלל.

ודא איהו שמו הגדול, בגין דאית שמייה דלאו איהו כל כף גדול, כהאי אף על גב דאית ביה תוספת אתוון. דא איהו שמא רבא, ועל דא כהאי שמא, אנן מפיקין אמן, דאיהו מניה. כהאי אזלא אמן בכל זמנא, ובשמא אחרא לאו הכי.

אמן יהא שמייה רבא מברך, דכד האי שמא אתתקן, כללא איהו בשלימו, וכל עלמין חדאן בחדו. כהאי שמא, כלילן עלאין ותתאין. כהאי שמא, כלילן שית מאה ותליסר פקודי אורייתא, דאינון כללא דכל רזין עלאין ותתאין. כללא דעלמא דדכורא לעילא, וכללא דעלמא דנוקבא לתתא.

וכלהו פקודין, כלהו שייפין ואברין, לאתחזאה בהו רזא דמהימנותא. מאן דלא ישגח ולא אסתכל ברזין דפקודי אורייתא, לא ידע, ולא אסתכל, היך מתתקנן שייפין ברזא עלאה. שייפין דגופא כלהו, מתתקנן על רזא דפקודי אורייתא, ואף על גב דאית שייפין, דאינון רברבין ועלאין, כלהו זעירין ורברבין, אי אתנטיל חד מנייהו, אפילו זעירא דבר נש, אקרי מאריה דמומא, כל שכן וכל שכן ההוא דגרע אפילו חד פקודא מאינון פקודי אורייתא, דאטיל מומא באתר דלא אצטריך.

תא חזי, מה כתיב, (בראשית ב) ויקח יי' אלהים את האדם ויניחיהו בגן עדן לעבדה ולשמרה. ותנינו, לעבדה ולשמרה אלין קרבנין, וכלא חד. אבל דא רזא דפקודי אורייתא, לעבדה: אלין רמ"ח שייפין עלאין. ולשמרה: אלין תלת מאה ושתין וחמש שייפין תתאין. אלין עלאין דזכור. ואלין תתאין דשמור, וכלא חד.

זכאה איהו מאן דזכי לאשלמא לון. פקודין דאורייתא, גרים לבר נש לאשלמא רוחיה ונשמתייה בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. אורייתא מזכה לבר נש, לאחסנא תרין עלמין, עלמא דא ועלמא דאתי. כל מאן דאשתדל באורייתא, אשתדל בחיים. חיים בהאי עלמא, וחיים בעלמא דאתי. אשתזיב מכל עונשין בישין, דלא יכלין לשלטאה עליה. אי באשתדלותא הכי. כל שכן מאן דעביד עובדא.

דף קס"ו ע"א

רבי חייא ורבי אבא, שרו בבי אושפיזיהו, קמו בפלגות ליליא, (דף קס"ו ע"א) לאשתדלא באורייתא. ברתייה דאושפיזא, קמת ואנהירת לון שרגא, ולבתר קיימת אבתרייהו למשמע מלין דאורייתא.

פתח רבי יוסי ואמר, (משלי ו) כי נר מצוה ותורה אור ודרך חיים תוכחות מוסר. כי נר מצוה, כל מאן דאשתדל בהאי עלמא, באינן פקודין דאורייתא, אתסדר קמיה בכל פקודא ופקודא חד שרגא, לאנהרא ליה בההוא עלמא. ותורה אור, מאן דאתעסק באורייתא, זכי לההוא נהורא עלאה, דאדליקת שרגא מניה, דהא שרגא בלא נהורא לא כלום. נהורא בלא שרגא, אוף הכי לא יכיל לאנהרא. אשתכח דכלא דא לדא אצטריך. אצטריך עובדא לאתקנא שרגא. ואצטריך למלעי באורייתא, לאנהרא שרגא. זכאה איהו מאן דאתעסק בה בנהורא ובשרגא.

ודרך חיים תוכחות מוסר, ארח חיים לאעלא ביה לעלמא דאתי, אינן תוכחות, דמקבל בר נש לאעדאה גרמיה מארח ביש, ולמיתך בארחא טבא. תו ודרך חיים, אינן תוכחות מוסר, דאייתי קודשא בריך הוא עליה דבר נש, לדכאה ליה מחובוי באינן תוכחות. זכאה איהו מאן דקביל להו ברעו דלבא.

דבר אחר כי נר מצוה, (תקונא דשרגא) דא שרגא בוצינא דדוד, דאיהו נר מצוה אורייתא דבעל פה, דאצטריך לאתתקנא תדיר, ואיהי לא נהרא אלא מגו תורה שבכתב, דהא אורייתא דבעל פה לית לה נהירו, אלא מגו תורה שבכתב, דאיהי אור לאנהרא.

אשגח אבתרייה, וחמא ברתייה דאושפיזא קיימא אבתרייהו, אמר כי נר מצוה, מאי נר. דא נר דאיהי מצוה דנשין זכין ביה, ואיהי נר דשבת, דאף על גב דנשין לא זכאן באורייתא, הא גוברין זכין באורייתא, ונהרין להאי שרגא, דנשין מתתקנן בהאי מצוה. נשין בתקונא דהאי נר. גוברין באורייתא, לאנהרא להאי נר, תקונא דמצוה דנשין אתחייבו בהו.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

שמעתה היא אתתא ובכאת, אדהכי קם אבוה דאתתא, דהות תמן, ועאל בינייהו, וחמא ברתיה קיימת אבתרייהו ובכאת, שאיל לה אבוה. סחת ליה (רבי אבא) עובדא. שארי אבוה דאתתא אוף איהו ובכה. אמר ליה רבי יוסי, דילמא חתנך בעלה דברתיך, לא זכה באורייתא. אמר ליה ודאי הכי הוא, ועל דא ודאי בכינן, אנא וברתי תדיר.

ובגין דחמינא, ליה יומא חד, דדליג מאגרא דא, למשמע קדיש בהדי צבורא, סליק ברעותא דילי, למיהב ליה ברת, ותכף דנפקו צבורא מבי פנישתא, יהיבנא ליה ברת. דאמינא בדלוגא דא דאתא למשמע קדיש, גברא רבא ליהוי באורייתא, ואף על גב דאיהו רביא, ולא ידענא ביה מקדמת דנא. והשתא אפילו ברפת מזונא לא ידע, ולא יכילנא בהדיה למלעי בין חברייא, דיוליף קריאת שמע, או ברפת מזונא.

אמר ליה אעבר ליה באחרא, או דלמא ברא יוליד דלהוי גברא רבא. אדהכי קם איהו, ודלג עלייהו ויתיב לקמייהו. אסתפל ביה רבי יוסי, אמר, ודאי אנא חמינא בהאי רביא, דנהורא דאורייתא יפוק לעלמא מניה. או ברא דיוקים מניה. חייך תהוא רביא, ואמר, רבותי אימא קמיכו חד מלה.

פתח ואמר (איוב לב) צעיר אני לימים ואתם ישישים על פן זחלתי ואירא מחות דעי אתכם. האי קרא אתערו ביה עמודי עלמא. אבל אליהוא דכתיב ביה ממשפחת רם, אתערו, דהא מורעא דאברהם קאתא. ושפיר. אבל אליהוא פהנא הוה, ומורעא דחזקאל נביאה הוה, פתיב הכא בן ברכאל הווי, וכתיב התם (יחזקאל א) יחזקאל בן בוזי הכהן.

דף קס"ו ע"ב

ואי תימא בגין דכתיב בוזי, (איוב לא) בוז משפחות הוה. לאו הכי, הדר ואמר ממשפחת רם, עלאה על כלא. אמאי אקרי בוזי. על דמבזה גרמיה לגבי מאן (דף קס"ו ע"ב) דגדול מניה, ועל דא סליק בשמא עלאה, בוזי, דא דאקרי אדם שלימא בכלא, מה דלא אקרי הכי בר נש אחרא, הדא הוא דכתיב, (יחזקאל ב) ואתה בן אדם, ועל דסליק בשמא דא, אקרי רם, עלאה על כלא.

ועל דא אמר צעיר אני לימים. לימים, מימים מבעי ליה, מאי לימים. אלא אמר צעיר אני, ואזעירנא גרמי לימים, לגבי בר נש דאית ליה יומין סגיאיין. מאי טעמא. בגין דאמרתי דימים ידברו, ועל דא צעיר אני, ואזעירנא גרמי לגבי ימים. ואתם ישישים, חמינא לכו ישישים. על פן זחלתי ואירא מחות דעי אתכם. אוף אנא, אמרתי ימים ידברו ורב שנים יודיעו חכמה. ודאי. אכן רוח היא באנוש

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

ונשמת שדי תבינם. ועל דא בגין דאנא רביא, שוינא ברעותי דלא למללא עד תרין ירחין, ועד יומא דא אשתלימו. והשתא דאתון הכא, אית למפתח באורייתא קמייכו.

פתח ואמר, (משלי ו) פי גר מצוה ותורה אור ודרך חיים תוכחות מוסר. פי גר מצוה דא איהי משנה, כמה דאת אמר (שמות כד) ותורה והמצוה. והתורה: זו תורה שבכתב. והמצוה: זו משנה. דאיהי גר שרגא, דקיימא לאדלקא.

גר אמאי אקרי גר. אלא כד מקבלא מבין תרין דרועין, רמ"ח שייפין עלאין, איהו פתחת לגבייהו תרין דרועין דילה, כדין אתכלילו אלין תרין דרועין בהו, ואקרי גר. ותורה אור, דקא נהיר ליהוא גר ואדליקת מניה מסטרא דאור קדמאה, דאיהו ימינא. דהא אורייתא מההוא סטרא דימינא דאור קדמאה אתיהיבת, דכתיב, (דברים לג) מימינו אש דת למו, מסטרא דימינא אתיהיבת, (מ"ד ע"א) אף על גב דאתכליל ביה שמאלא, דהא כדין איהו שלימו דכלא.

אור דא אתכליל במאתן ושבעה עלמין, דאינון גניזין בסטרא דההוא אור, ואתפשט בכלהו. תחות כורסייא עלאה טמירא, שריין אינון עולמות, מסטרא דההוא ימינא. תלת מאה ועשר אינון, מאתן ושבע, אינון בסטרא דימינא. מאה ותלת, אינון בסטרא דשמאלא. ואינון תלת מאה ועשר. ואלין אינון דקודשא בריך הוא מתקן תדיר לצדיקיא, ומאלין מתפשטן כמה וכמה אוצרי חמדה, וכלהו גניזין לאתעדנא מנהון צדיקיא לעלמא דאתי ועל אלין כתיב (משלי ח) להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא ועל אלין כתיב (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים וולתך וגו'.

י"ש: אלין, תלת מאה ועשר עולמות, גניזין תחות עלמא דאתי, (ועל) אינון מאתן ושבע דאינון מסטרא דימינא, אקרון אור קדמאה. בגין דאפילו אור שמאלא אקרי אור. אבל אור קדמאה איהו זמין למעבד תולדין לעלמא דאתי. ואי תימא לעלמא דאתי ולא יתיר. אלא אפילו בכל יומא ויומא דאי לא הוה האי אור, עלמא לא יכיל למיקם, דכתיב, (תהלים פט) אמרתי עולם חסד יבנה.

האי אור זרע ליה קודשא בריך הוא בגנתא דעדנוי, ועביד ליה שורין שורין, על ידוי דהאי צדיק, דאיהו גננא דגנתא, ונטיל להאי אור, וזרע ליה זרועא דקשוט. ועביד ליה שורין שורין בגנתא ואוליד ואצמח ועביד פרין, ומנייהו אתון עלמא, הדא הוא דכתיב, (תהלים צז) אור זרוע לצדיק וגו'.

וכתיב (ישעיה סא) וכגנה זרועיה תצמיח. מאן זרועיה. אלין זרועי דאור קדמאה, דאיהו זרוע תדיר, השתא אוליד ועביד איבין, והשתא זרוע איהו, בקדמיתא, עד

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

לא ייכול עלמא איבא דא, אוליד זרועא דא ויהיב איבא ולא שכין. ועל דא, כל עלמין אתזנו בספוקא דההוא גננא, דאקרי צדיק, דלא שכין ולא פסיק לעלמין.

בר בזמנא דישראל בגלותא. ואי תימא בזמנא דגלותא פתיב, (איוב יד) אזלו מים מני ים ונהר יחרב ויבש, היך עביד תולדין. אלא פתיב זרוע, זרוע איהו תדיר, ומימא דאפסיק ההוא נהר. בגנתא (ס"א בגנתא) לא עאל (דף קס"ז ע"א) ביה ההוא גננא. וההוא אור דאיהו זרוע תדיר, עביד איבין ומניה ומגרימיה אזדרע פקדמיתא, ולא שכין תדיר. כגנתא דעביד תולדין, ומיההוא זרוע נפיל ביה באתריה, ומגרימיה עביד תולדין פדבקדמיתא. ואי תימא, דאינון תולדין ואיבין הוו כמה דהוה בזמנא דגננא תמן. לאו הכי. אבל לא אתמנע זרוע דא לעלמין.

כגוונא דא ותורה אור, אורייתא דאתיהיבת מסטרא דההוא אור קדמאה, הכי אזדרע תדיר בעלמא, ועביד תולדין ואיבין, ולא שכין לעלמין, ומיההוא איבא דיליה אתזן עלמא.

ודרך חיים תוכחות מוסר. תרין ארחין אינון, חד ארח חיים, וחד בהפוכא מניה. סימנא דארח חיים מאן איהו. תוכחות מוסר. דכד בעא קודשא בריך הוא לנטרא להאי ארח חיים, שוי עליה ההוא דאלקי, ועביד תוכחות מוסר לבני עלמא. ומאן איהו. האי דכתיב, (בראשית ג) ואת להט תחרב המתהפכת לשמר את דרך עץ החיים ועל דא, דרך חיים איהו תוכחות מוסר. ומאן דאית ביה תוכחות, ודאי דמתערי ליה למהך בההוא ארח חיים, דשארי תמן תוכחות מוסר.

האי קרא לאו רישיה סיפיה ולא סיפיה רישיה. אלא כלא רזא דמהימנותא דהאי קרא. כי נר מצוה, דא רזא דשמור. ותורה אור, דא רזא דזכור, ודרך חיים תוכחות מוסר, אלין גזרין ועונשין דאורייתא, וכלא רזא דמהימנותא. ואצטריך דא לדא, ולמהוי רזא דכלא פדקא יאות.

ועל רזא דא דהאי אור, דדליק ונהיר להאי נר, פתיב ביה באהרן, (במדבר ח) בהעלותך את הנרות, בגין דהוא אתי מסטרא דהאי אור. אור דא פתיב ביה, (בראשית א) יהי אור ויהי אור. כיון דאמר יהי אור, אמאי פתיב ויהי אור, דהא בויהי כן סגיא. אלא, יהי אור, דא אור קדמאה, דאיהו ימינא, ואיהו לקן הימין. ויהי אור, דמימינא נפק שמאלא, ומרזא דימינא נפק שמאלא, ועל דא ויהי אור, דא שמאלא.

מכאן דויהי קדמאה דאורייתא, בסטרא דשמאלא הוה. ובגין כף לאו איהו סימן ברכה. מאי טעמא. בגין דביה (נ"א דמניה) נפק ההוא חשך דאחשיך אנפי

"זֶהָר הַיּוֹמִי" לִימוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעַגְל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ אֲדָר]

עֲלְמָא. וְסִימְנָא דָּא כַּד אֲתַגְלִי רְוָא דְעֵשׂוּ וְעוֹבְדוֹי, בְּהַאי וַיְהִי הָוּה, דְּכַתְיִב
(בראשית כה) וַיְהִי עֵשׂוּ אִישׁ יוֹדֵעַ צִיד. אֲתַקְיִים בּוֹיְהִי אִישׁ יוֹדֵעַ צִיד, לְפִתְאָהּ בְּנֵי
עֲלְמָא, דְּלָא יִהְיוּן בְּאַרְחַ מִישָׁר.

סדר הלימוד ליום ז אדר [יום 155 בשנה]

וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב, דָּא אִיהוּ עֲמוּדָא דְקָאִים בְּאַמְצְעִיתָא, וְקָאִים וְאַחִיד בְּסִטְרָא דָּא, וּבְסִטְרָא דָּא. כַּד הָוָה שְׁלִימוּ דְתַלְתָּ סִטְרִין, כְּתִיב בֵּיהּ כִּי טוֹב, מָה דְלָא הָוָה בְּהַנִּי אַחֲרֵנִין, בְּגִין דְלָא הָוָה שְׁלִימוּ עַד אֹר תְּלִיתָא, דְאִשְׁלִים לְכָל סִטְרִין, וְכִיּוֹן דְאֵתָא תְּלִיתָא דָּא, כְּדִין אִפְרִישׁ מַחְלֻקַּת דִּימִינָא וְשְׂמָאלָא, דְכְּתִיב וַיִּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ.

וְעַל דְאִינוּן חֲמֵשׁ דְרֵגִין, דְאֵתְפָּרְשׁוּ וְאֵתְמַשְׁכוּ מֵהַאי אֹר קַדְמָאָה, כְּתִיב (תצא ר"פ ע"א) אֹר חֲמֵשׁ זְמַנִּין, וְכִלְהוּ הָוּ מִסִּטְרָא דִּימִינָא, וְאֵתְפָּלִילוּ בֵּיהּ, וְכַד אֵתְפָּלִילוּ בְּסִטְרֵי שְׂמָאלָא, אֵתְפָּלִילוּ בְּרֹזָא דְמִים, דְנִטִּיל בִּימִינָא (ס"א מימינא) וּבְגִין כַּךְ כְּתִיב מִים חֲמֵשׁ זְמַנִּין. וְכַד אֵשְׁתְּלִימוּ בְּרֹזָא דְאַמְצְעִיתָא, כְּתִיב רְקִיעַ חֲמֵשׁ זְמַנִּין, וְעַל דָּא תַלְתָּ אִינוּן אֹר. מִים. רְקִיעַ. לְקַבֵּל תַּלְתָּ דְרֵגִין אֵלֵין, דְכִלְהוּ חֲמֵשׁ דְרֵגִין אֵתְפָּלִילוּ בְּהוּ, וְעַל דָּא בְּכִלְהוּ כְּתִיב חֲמֵשׁ זְמַנִּין, בְּכָל חַד וְחַד.

הַכָּא רֹזָא דְרֵזִין, בְּאַלִּין תַּלְתָּא, אֵתְצִיר וְאֵתְגַלִּיף בְּגִלְפֵי רֹזָא דִּיּוֹקְנָא דְאָדָם, דְאִיהוּ אֹר בְּקַדְמִיתָא, לְבַתֵּר מִים, לְבַתֵּר אֵתְפֹּשֵׁט בְּגוּוִיָּהוּ רְקִיעַ, דְאִיהוּ גְלִיפָא דְגְלִיפּוּ דִּיּוֹקְנָא דְאָדָם.

דף קס"ז ע"ב

כְּגוּוֹנָא דְגְלִיפּוּ צִיּוּרָא דִּיּוֹקְנָא דְאָדָם בְּתוּלְדָתִיהּ. דְהָא בְּתוּלְדָתָא דְבַר נֶשׁ, בְּקַדְמִיתָא זֶרַע, דְאִיהוּ אֹר, דְהָא נְהִירוּ דְכָל שְׁיִיפֵי גּוּפָא, אִיהוּ הַהוּא זֶרַע, וּבְגִין כַּךְ אִיהוּ אֹר, וְהַהוּא אֹר אֲקָרִי זֶרַע, דְכְּתִיב אֹר זֶרַע, הַהוּא זֶרַע מִמֶּשׁ. לְבַתֵּר הַהוּא זֶרַע דְאִיהוּ אֹר אֵתְפֹּשֵׁט וְאֵתְעֵבִיד (דף קס"ז ע"ב) מִים, בְּלַחוּתָא דִּילִיָּהּ, אֲגַלִּיף יִתִּיר, וְאֵתְפֹּשֵׁט פְּשִׁטוּ גּוּ אִינוּן מִים, פְּשִׁטוּ דְגּוּפָא לְכָל סִטְרִין. כִּיּוֹן דְאֵתְצִיר, וְאַגְלִיף צִיּוּרָא וְדִיּוֹקְנָא דְגּוּפָא, אֲקָרִישׁ הַהוּא פְּשִׁטוּ, וְאַקְרִי רְקִיעַ. וְדָא אִיהוּ רְקִיעַ בְּתוּךְ הַמִּים. וְלְבַתֵּר דְאַקְרִישׁ, כְּתִיב וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְרְקִיעַ שָׁמַיִם. דְהָא אֲקָרִישׁ הַהוּא לַחוּתָא (ד"א דַּאנְגִיד וַאֲשֵׁתָאֵר הַהוּא פְּסוּלַת) דְגּוּפָא, דְהוּא גּוּ אִינוּן מִים.

כִּיּוֹן דְאַבְרִיר גּוּפָא, וְאַנְקִי בְנִקְיוּ, הַהוּא לַחוּתָא דְאַתְנַגִּיד וַאֲשֵׁתָאֵר, הוּא פְּסוּלַת דְקָא אֵתְעֵבִיד גּוּ הַתּוּכָא, וְאַינוּן מִים הֲרַעִים עֲכוּרִין, וּמְנַהוּן אֵתְעֵבִיד פְּסוּלַת, מְקַטְרְגָא לְכָל עֲלְמָא, דְכַר וְנוֹקְבָא. לְבַתֵּר כַּד נַחְתּוּ אִינוּן מִים עֲכוּרִין, וְאַתְהַתְּכוּ לְתַתָּא בְּסִטְרֵי שְׂמָאלָא, נְפָקוּ (ס"א דַּאֲתַנְגִיד וַאֲשֵׁתָאֵר אֵתְעֵבִיד פְּסוּלַת מְקַטְרְגָא לְכָל עֲלְמָא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

דכר ונוקבא ואינון מים הרעים עכורין. לבתר כד נחתו אינון מים עכורין אתהתכו לתתא בסטר שמאלא ונפקו) לקטרגא כל עלמא. זכאה איהו מאן דאשתזיב מנהון.

פיון דנפיק מקטרגא, פתיב יהי מארת חסר ו' ואתמשכא אסכרה ברביי, וחסר נהורא דסיהרא. לבתר והיו למאורות, בשלימו תרווייהו פחדא. במאן. בההוא רקיע השמים, דהא פד סלקא ואתחברא בההוא רקיע השמים, פדין והיו למאורות, נהורין שלימין תרווייהו פחדא דלא פגימי כלל.

שארי חייך האי רביא וחד. אמר לון האי דאמינא דאתבריר הכא רזא דאדם, באור דההוא (ד"א דאיהו) זרע, ולבתר אתעביד מים, ומגו אינון מים, אתפשט רקיע, דיוקנא דאדם כמה דאתערנא. תינח פד אתעביד דא לגו מעוי דאתתא, דהא לא אתציייר זרעא, אלא בגו מעוי דנוקבא, לאתפשטא בה דיוקנא דאדם, והכא אי אלין חמש דרגין, אינון דיוקנא דאדם, באן אתר אתציייר ואתפשט האי דיוקנא, בגו אינון מים.

אי תימא גו נוקבא הו, דא עלמא דאתי, לאו הכי, דהא לא אתציייר ציורא ודיוקנא, עד דנפקו אתוון לבר, ולבתר אתגלימו. ותו דהא עלמא דאתי הוה אומנא, דכתיב ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור. ויאמר אלהים יהי רקיע, הא אומנא הוה.

אי תימא בנוקבא דלתתא, לאו הכי, דהא עד לא הוות, וכד נפק האי דיוקנא דאדם, נוקביה נפקת בהדיה. הא לא אתציייר דיוקנא דאדם בה. אי הכי, באן אתר אתציייר ואתגליף האי זרע, למהוי גליפו דיוקנא דאדם. אלא דא רזא עלאה, אדם קדמאה אתציייר ואתגליף בלא נוקבא. אדם תניינא, מחילא וזרעא דהאי, אגליף ואתציייר גו נוקבא.

אדם קדמאה, גליפו דציורא ודיוקנא דגופא, לא הוה בנוקבא, ובלא ציורא כלל הוה. ואתציייר ואגליף לתתא מעלמא דאתי, בלא דכורא, ובלא נוקבא, אינון אתוון אגלימו גו משחתא, ואתציייר ואגליף בהו רזא דאדם. ואתוון בארזח מישר, בסדורא דלהון, מרזא דאור קדמאה, שריאו לאתגלפא ולא אתצייירא, (אתוון) ואזדרע האי אור בגויה גו משחתא. פד מטא גו משחתא, אתהדר מיא, גו מיא, אתפשט רקיע ציורא דאדם, דיוקנא פדקא חזי.

לבתר דאתקשטת נוקבא לגביה, ואתהדרו אנפין באנפין, האי דיוקנא דאדם, עאל בתיאובתא לגבי נוקבא, ותמן אגליף ואתציייר כגוונא דיליה, ועליה פתיב (בראשית ה) ויולד בדמותו כצלמו וגו', האי אתציייר גו נוקבא, מה דלא הוה ההוא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

קדמא, דאתציר (ד"א ל"ג גו) ההוא קדמא בגויה במדידו גו משחתא כמה דאתמר.

כגוונא דא לתתא. לתתא מה פתיב, (בראשית ד) והאדם ידע את הוה אשתו ותהר ותלד את קין, שריאת קוף לאולדא, במעהא, בחילא וסיועא (רל"א ע"א) דאדם לבתר דהא קבילת (קמ"ח ע"ב) וזהמא מגו האי קוף. ועל דא לא פתיב הכא ויולד, אלא ידע ותהר ותלד, ונפק פסולת גו נוקבא.

ותוסף ללדת את אחיו את הבל, ובהאי נמי לא פתיב ויולד, ואף על גב דמסטרא דדכורא הוה. אבל מקטרגא תשש ותבר חיליה, דהא באת קוף שריאו (דף קס"ח ע"א) אתון לאולדא.

פיון דאתבריר פסולת, שריאו אתון לאולדא מרזא דאת ש"ת. תקונא דכר ונוקבא. באסתכמותא פחדא. וכדין פתיב ויולד בדמותו כצלמו ויקרא את שמו שת, ולא פתיב ותקרא. ויקרא איהו, ולא איהי. איהו קרא שמייה שת, תקונא דכר ונוקבא פחדא, דהו באסתכמותא חדא.

תו אתגלגלו אתון, ואתדרו לאולדא אלף דאדם, ואינון אתון באתר דאיהו סיום שמייה. ומאן איהו. נ, ולבתר ו' לא ה', דהא אתעדיאת (נ"א אתיילידת) בהבל. בגין כך נטיל את אחרא אבתריה ו', סיים בשירותא דשת ש', ואקרי אנוש.

אנוש מה בין שמא דא לשמא דאדם. אלא אנוש לאו איהו בתקפא הוה, תקונא דקדמאי הוה, (תהלים ח) מה אנוש פי תזכרנו. וכתיב (איוב ז) מה אנוש פי תגדלנו וגו', ותפקדנו לבקרים לרגעים תבחננו. ועל דא פתיב (ישעיה נג) וי' חפץ דכאו החלי, תבירו דגופא, ותקפא דנפשא, אורית שת לאנוש ירותא דהוה ליה לקבלא. ואיהו אוף הכי אורית לבנו.

תו אתגלגלו אתון לאתקנא עקימא, ואתהדרו לאולדא. קינון. האי תקונא דקין, ואתתקן תחותיה, ואתהדרו אתון לבסמא עלמא מעקימו דהוה. מהללאל מ' סופא דאתון דאדם. ה' ול' תקונא דאתון דהבל, ובגין דלא הוה חייבא פקין, לא אתחלפו אתון משמיה בר חד. דבאתר ב' הוה א' למחוי תקונא יתיר.

עד הכא אתבסם עלמא, ואתתקן עקימא משירותא דאנוש. בר חובא דאדם, דלא אתבסם, עד דקיימו ישראל בטורא דסיני, אבל תקונא דעקימו דקין והבל אתתקן ואתבסם, אבל עלמא הוה בצערא ועצבונא, עד דאתא נח דכתיב, (בראשית ה) זה ינחמנו ממעשנו ומעצבון ידינו מן האדמה אשר אררה יי'. וחובא

דָּאָדָם לֹא אֲתַבְסָם, עַד דְּקַיְימוּ יִשְׂרָאֵל עַל טוֹרָא דְּסִינַי, וְקִבְּלוּ אוֹרֵייתָא, וְכַד יִשְׂרָאֵל קִבְּלוּ אוֹרֵייתָא, כְּדִין גַּר וְאוֹר אֲתַתְּקֵן כְּחֻדָּא.

וְהַשְׁתָּא רְבוּתִי, אֲנָא מִבְּבַל, וּבְרָא דְרַב סַפְרָא אֲנָא, וְלֹא זְכִינָא לְאַשְׁתְּמוּדְעָא לְאַבָּא, וְאַטְרִידְנָא הֶכָּא, וְדַחֲלִנָּא, דְּהָא יְתָבִי אַרְעָא דָּא, אֵינּוֹן אַרְיִיוֹן בְּאוֹרֵייתָא, וְשׁוֹינָא עָלֵי דְלָא אֵימָא מִיְלֵי דְאוֹרֵייתָא קָמִי בַר נָשׁ, עַד תְּרִין יְרַחֲוִין, וְיוֹמָא דָּא אֲשַׁתְּלִימוּ. זְכָאָה חוּלְקֵי דְאַתְעֲרַעְתּוֹן הֶכָּא. אַרְיִים רַבִּי יוֹסִי קָלִיָּה וּבְכִי, וְקָמוּ כְּלָהוּ וּנְשָׁקוּהוּ בְרִישֵׁיהָ. אֲמַר רַבִּי יוֹסִי זְכָאָה חוּלְקָנָא דְזְכִינָא בְּהַאי אַרְחָא, לְמִשְׁמַע מְלֵי דְעַתִּיק יוֹמִין מְפוּמָּה, מַה דְלָא זְכִינָן לְמִשְׁמַע עַד הַשְׁתָּא.

יְתִיבוּ כְּלָהוּ, אֲמַר לֹוֹן רְבוּתִי, מִדְּחַמִּינָא צַעְרָא דְהַאי חָמִי וּבְרַתִּיהָ, דְדַחְקֵי וּמְצַטְעֵרִי בְּנַפְשֵׁייהוּ, דְלָא יְדַעְנָא בְּרַכַּת מְזוֹנָא. אֲמִינָא לֹוֹן, דְעַד דְאַנְדַּע בְּרַכַּת מְזוֹנָא, לֹא אֲתַחֲבַר בְּאַנְתְּתִי, כְּאַרְחַ כָּל בְּנֵי עֲלָמָא, וְאַף עַל גַּב דְיְכִילְנָא לְשִׁמְשָׂא בְּהָ בְּלֹא חוּבָה, לֹא בְעֵינָא לְמַעַבְרַ עַל דְעַתִּייהוּ, הוּאִיל וְלֹא הוּינָא יְכִיל לְמִימַר מְדִי, עַד תְּרִין יְרַחֲוִין. חֲדוּ רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֲזִיָּא וְחַמוּי וּבְרַתִּיהָ, וּבְכוּ מְסֻגִּיאוּ חֲדוּהָ. אֲמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּמָטוּ מִינְךָ, כִּיּוֹן דְשָׂרִיאתָ, אֲנַהִיר לָן יְמָמָא, זְכָאָה חוּלְקָנָא בְּאַרְחָ דָּא.

פְּתַח הַהוּא רַבִּיָּא בְּבְרַכַּת מְזוֹנָא וְאָמַר, כְּתוּב אֶחָד אוֹמֵר (דְּבָרִים יד) וְאֶכְלֶתָּ לְפָנַי יְיָ אֱלֹהֶיךָ, וְכְתוּב אֶחָד אוֹמֵר (דְּבָרִים כו) וְשִׂמַּחְתָּ לְפָנַי יְיָ אֱלֹהֶיךָ. הֲגַי קָרָאִי כַּד יִשְׂרָאֵל הוּוּ שָׂרְאֵן בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, וְאַתְחַזּוֹן קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּבִי מְקַדְשָׁא, הוּוּ מִתְקַיְימִי. הַשְׁתָּא הִיךָ מִתְקַיְימִי, מֵאַן יְכִיל לְמִיכַל לְפָנַי יְיָ וְלִמְחַדֵּי לְפָנַי יְיָ.

אֵלָא וְדַאי הֶכָּי הוּא, בְּקַדְמִיתָא כַּד יְתִיב בַּר נָשׁ עַל פְּתוּרִיָּה לְמִיכַל, מְבָרַךְ עַל נְהֻמָּא הַמוּצִיא. מֵאֵי טַעְמָא הַמוּצִיא, וְלֹא מוּצִיא, דְּהָא כְּתִיב (ישעיה מב) בּוֹרָא הַשָּׁמַיִם, וְלֹא כְּתִיב הַבּוֹרָא. (ירמיה י) עוֹשֶׂה אֶרֶץ, וְלֹא כְּתִיב הָעוֹשֶׂה אֶרֶץ. מֵאֵי טַעְמָא הֶכָּא הַמוּצִיא.

דף קס"ח ע"ב

אֵלָא כָּל מְלִין דְּאֵינּוֹן מְרֻזָּא דְעֲלָמָא עֲלָאָה סְתִירָא, אֲסַתְרָא ה' מִתְּמוֹן, לְאַתְחַזָּאָה דְּהָא מְעֲלָמָא גְּנִיזָא וּסְתִירָא אִיהוּ. (דף קס"ח ע"ב) וְכָל מְלִין דְּאֵינּוֹן מְעֲלָמָא תַּתָּאָה דְּאַתְגְּלִיא יְתִיר, כְּתִיב בְּה', דְּכְתִיב, (ישעיה מ) הַמוּצִיא בְּמִסְפָּר צְבָאָם (עמוס ה) הַקּוֹרָא לְמֵי הַיָּם, כְּלָהוּ מְרֻזָּא דְעֲלָמָא תַּתָּאָה אִיהוּ, וְאֵי (רל"א ע"ב) אֲכַתִּיב בְּשִׁמָּא אִיהוּ בְּה', כְּגוֹן הָאֵל הַגְּדוֹל, וְהֶכָּא דְאִיהוּ בְּאַרְחַ סְתִיָּם (נ"א באתגליא) מְרֻזָּא דְעֲלָמָא תַּתָּאָה אִיהוּ, כִּיּוֹן דְּמְבָרַךְ בַּר נָשׁ, שְׂכִינְתָּא אֲתִיא קָמִיהָ.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

ומה דאמר ואכלת לפני יי' אלהיך. הכא אתפליל למלא במלי דאורייתא, דהכי אצטריך הואיל וקודשא בריך הוא קמיה, לקיימא דכתיב, (יחזקאל מא) זה השלחן אשר לפני יי'. וכתיב (דברים יד) ואכלת שם לפני יי' אלהיך.

הואיל וקאים בר נש קמי מאריה, אצטריך נמי למיחן למספני, למיתן לון, כמה דאיהו יחיב ליה למיכל. (ס"א ומאן דאכיל קמיה מלכא קדישא אצטריך וכו') כמאן דאכיל קמי מלכא קדישא ואצטריך דלא ישתכח בלעז על פתוריה, דהא בלענו מסטרא אחרא הוי, ורזא דא (בראשית כה) הלעיטני נא, ארז בלענו, והכי אצטריך לסטרא אחרא, וכתיב (משלי יג) ובטן רשעים תחסר. ועל דא ואכלת לפני יי' אלהיך כתיב, ולא לפני סטרא אחרא. ואצטריך דלא יתעסק במלין בטלין, ובצרכי סעודה (שפיר) ואצטריך לאתעסקא במלין דאורייתא, דהא פד מלין דאורייתא אתמרו על פתורא, יחיב ההוא בר נש תקפא למאריה.

ושמחת לפני יי' אלהיך, דא איהו בכוס של ברכה, פד בריך בר נש בכוס של ברכה, אצטריך למחדי ולאחזאה חדוה ולא עציבו כלל, פיון דנטיל בר נש כוס של ברכה, קודשא בריך הוא קאים על גביה, ואיהו אצטריך לאעטפא רישיה בחדוה. ולברכא על הכוס במוותב תלתא, נברך שאכלנו משלו.

ובטובו חיינו, דא אצטריך רעותא לעילא לגבי עתיקא דעתיקין, ועל דא איהי בארז סתים. ובטובו, ולא מטובו, ובטובו: דא ימינא (ד"א זינה) עלאה. ומטובו: דא דרגא אחרא, דאתי מסטרא דימינא, ואיהו דרגא לתתא מניה, בגין דבההוא טוב אתבני עלמא, וביה אתון.

אמאי אקרי טוב ואמאי אקרי חסד. טוב איהו, פד פליל כלא בגויה, ולא אתפשט לנחתא לתתא. חסד פד נחתא לתתא. ועביד טיבו בכל ברין, בצדיקי וברשיעי ולא חייש, ואף על גב דדרגא חד הוא. מנלן דכתיב, (תהלים כג) אף טוב וחסד ירדפוני, אי טוב למה חסד, ואי חסד למה טוב, דהא בחד סגינא אלא טוב פליל כלא בגויה, ולא אתפשט לתתא. חסד נחית (ק"ט ע"א) ואתפשט לתתא, וזן כלא צדיקי ורשיעי כחדא.

והכא פיון דאמר ובטובו חיינו, הדר ואמר הון את העולם פלו בטובו בחסד, הדר הוא דכתיב, (תהלים קלו) נותן לחם לכל בשר פי לעולם חסדו. ועל דא הון את הכל, לצדיקי ולרשיעי לכולא. דא אקרי ברפת ימין. שמאל לאו איהו ברפת מזונוא. ובגין כך שמאלא לא תסייע לימינא.

דכיון דבריק ברפת ימין (נ"א היין), אצטריך לדבקא ארץ החיים בימין, לאתונוא מתמן, ולפרנסא ולמיהב מזונוא לכולא, ועל דא תניינא ברפת הארץ, ואצטריך

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

לְאִדְכָּרָא בְּהַ בְּרִית וְתוֹרָה, עַל בְּרִיתְךָ שְׁחַתַּמְתָּ בְּבִשְׂרֵנוּ, וְעַל תּוֹרַתְךָ שְׁלַמְדַתְנוּ, לְאַחֲזֹאֶה דְמַהְהוּא טוֹב אֶתְזֵן בְּרִית וְתוֹרָה, דְּאִיהוּ תְּקוּנָא דְהָאִי טוֹב.

מִכָּאן אוֹלִיפְנָא, דְנִשְׁמִים פְּטוּרוֹת מִבְּרַכַּת מְזוּנָא לְאַפְקָא יְדֵי חוּבָה, דְהָא לִית בְּהוּ תוֹרָה וּבְרִית. וְלַחֲתוּם עַל הָאָרֶץ וְעַל הַמְּזוּן, הָא דְדַבְּקוּתָא פְּחָדָא בְּחֶסֶד, עַל הָאָרֶץ דָּא אִיהִי אָרֶץ הַחַיִּים. וְעַל הַמְּזוּן דָּא אִיהוּ חֶסֶד, הָא כְּלִילוֹ דָּא בְּדָא בְּדַבְּקוּתָא חֲדָא.

אֲתַפְּשׁוּתָא דְטוֹב אִיהוּ הוֹדָאָה דְאַקְרִי חֶסֶד, וְעַל דָּא אִיהוּ אוֹמֵר, נוֹדָה לְךָ, עַל כֶּךָ וְעַל כֶּךָ נִסִּין וְאֶתִּין דְאַתְעֵבִידוּ מִסְטָרָא דְטוֹב. וְאִי תִימָא וְהָא כְּתִיב (תהלים טו) נְעִימוֹת בִּימִינְךָ, נְצַח, הָא אִיהוּ מִסְטָרָא דִימִין. לָאוּ הֲכִי, אֶלָּא כָּל חַד וְחַד אַחֲזִי עַל הַהוּא אֶתְר דְנִפְיָק מִנִּיהּ.

דף קס"ט ע"א

וְאִי תִימָא נְצַח בִּימִין, הָא כְּתִיב נְעִימוֹת, וְכְתִיב (שמואל ב כג) וְנָעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, (בראשית כ"א ע"ב) (ד"א בימינך נצח) וְדָא שְׁמַאלָא. (דף קס"ט ע"א) וְכָל שְׁמַאלָא אֲתַכְּלִיל בְּרוּזָא דִימִינָא. אֲבָל הוֹדָאָה אוּדִי עַל יְמִינָא, לְאַחֲזֹאֶה דְהָא מִנִּיהּ נִפְקָא, וְדָא פְּשִׁטוּ דְטוֹב, דְאַתְפְּשֵׁט בְּאָרֶץ הַחַיִּים.

מֵאִי טַעְמָא לִית הֲכָא שְׁמַאלָא, בְּגִין דְלִית חוּלְקָא לְסִטְרָא אַחְרָא בְּמְזוּנָא דִישְׂרָאֵל. וְאִי אֲתַעֵר שְׁמַאלָא, סִטְרָא אַחְרָא יִתְעַר עִמִּיהּ, וְהָא אִיהוּ זַבִּין בְּכַרוּתִיהּ וְחוּלְקִיהּ לִיעֵקֵב אֲבוּנָא. (ויקרא כ"א ע"א) וְהָא אֲנִן יְהִיבְנָא לִיהּ חוּלְקִיהּ, לְתַהוּא מְקַטְרָגָא בְּזוּהָמָא דִימִין בְּתַרְאִין, וְאִי לִית זוּהָמָא, הָא חוּלְקִיהּ דְתַהוּא מִיכְלָא, דְקָרִיבוּ בֵּיהּ יְדִין.

וְעַל דָּא לִית לִיהּ חוּלְקָא בְּהָדָן. וְהוּאִיל וְלִית לִיהּ חוּלְקָא בְּהָדָן, דְהָא נָטַל חוּלְקִיהּ, לִית לֵן לְאַתְעֵרָא שְׁמַאלָא כְּלָל. דְלָא יִתְעַר מְקַטְרָגָא וְיִטוּל תְּרִין חוּלְקִין, חַד לְתַתָּא, וְחַד לְעֵילָא, כְּפִכּוֹר. דְהָא זַבִּין בְּכַרוּתִיהּ לִיעֵקֵב אֲבוּנָא. חוּלְקִיהּ אִיהוּ לְתַתָּא, וְלִית לִיהּ לְעֵילָא כְּלוּם. יִשְׂרָאֵל נָטַל לְעֵילָא, וְעֵשׂוּ נָטַל לְתַתָּא, וְעַל דָּא לָא יִתְקַרֵב שְׁמַאלָא כְּלָל, בְּבְרַכַּת מְזוּנָא.

כִּיּוֹן דְמַתְבְּרָכָא הָאִי אָרֶץ הַחַיִּים מִסְטָרָא דִימִינָא, וּמְקַבֵּל מְזוּנָא, כְּדִין בְּעִינָן רַחֲמִין עַל כְּלָא. רַחֵם יי' אֱלֹהֵינוּ עַל יִשְׂרָאֵל עַמְךָ וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ וְגו', דְהָא מַהְהוּא מְזוּנָא וְסַפּוּקָא דְאָרֶץ הַחַיִּים, גִּזְכִּי בְּהּ אֲנִן וְבִי מְקַדְשָׁא. דִּיתְבַּנִּי בִּי מְקַדְשָׁא לְתַתָּא בְּאִיבּוֹן רַחֲמִים.

וּבְשֵׁבֶת דְלָא אֲשַׁתְּכַח דִּינָא, לְמַהוּי נְצַח וְהוּד כְּלָל חֲסִדִים, אוֹמֵר רְצָה וְהַחֲלִיצֵנוּ לְמַהוּי (ויחי ר"ט ע"א) תְּרוּיָהוּ, (ישעיה נה) חֲסִדֵי דְדוּד הַנְּאֻמָּנִים, וְעַל דָּא אַל תְּהִי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

צָרָה וְיָגוֹן וְכוּ', דְּהָא רְצִיָּה וּמוֹדִים, אֵינּוֹן חֲסֵדֵי דְּוֹד, וְשִׁים שְׁלוֹם דְּקֶאֱמָרָן
בְּצִלוֹתָא, בְּבִרְכַּת עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ.

סדר הלימוד ליום ה אדר [יום 156 בשנה]

הטוב והמטיב, דכלא אתי מסטרא דימינא, ולא מסטר שמאלא פלום. מאן דמברך ברכת מזונא, איהו נטיל ברכאן בקדמיתא מפלהו, ואתברך בכלל ברכת מזונא, ועל דא אית ליה ארכא דחיין. מאן דנטיל כוס של ברכה, וקא מברך עליה, כתיב (תהלים קטז) כוס (בראשית א' ע"א, רכ"ג ע"א) ישועות אשא. מאן ישועות דא ימינא, דאיהו מושיע מפל מקטרגין דעלמא, דכתיב (נ"א הושיעה לו ימינו) ותושע לו ימינו, וכתיב (תהלים ס) הושיעה ימינך וענגי.

אדהכי הוה נהיר יממא, קמו פלהו ונשקוהו. אמר רבי יוסי, ודאי הלולא איהו יומא דא, ולא ניפוק מהכא, עד דיתעביד הלולא בכל אנשי מתא, דא הוא הלולא דקודשא בריך הוא אתרעי ביה. נטלו לה לאנתתיה, ובריכו לה בכמה ברכאן, עבדו דאבוה יתקן ביתא אחרא לחדוה, פנישו כל אנשי מתא לההיא חדותא, וקראו לה פלה. וחדו עמהון כל ההוא יומא, ואיהו חדי עמהון במלי דאורייתא.

פתח איהו על פתורא ואמר, (שמותכו) ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עומדים. כתיב הכא עומדים. וכתיב התם (ישעיה ו) שרפים עומדים. מה להלן שרפים, אוף הכא נמי שרפים. אלין קרשים קיימן בתקוני דכלה, וסחרן סחרנא דחופה, למשרי בההיא חופה רוח עלאה, (נ"א רזא עלאה) פגוונא דא פלה לתתא, אצטריך לתקנא חופה לחופאה בתקיננו שפירו, ליקרא דכלה אחרא, דאתיא למשרי תמן בחדוה, לכלה תתאה.

ובגין יקרא דההיא פלה עלאה, אצטריך למעבד חופאה דשפירו, בכל תקוני דשפירו, לזמנא לכלה עלאה, לההיא חדוה. פגוונא דא בכל גזירו דברית לתתא, אצטריך לאתקנא פסא אחרא בשפירו, (הקדמה י"ג ע"א) למארי קנאה דברית קיימא דאתי תמן. אוף הכא בכל חופה, אצטריך תקוני שפירו, לחופאה לחופה ליקרא דכלה סתם.

דהא דא, פגוונא דדא קיימא. דא סלקא בשבע ברכאן, ודא סלקא בשבע ברכאן. וכד סלקא בשבע ברכאן כדין אקרי פלה. ועל דא אסיר לשמשא בה עד דאתכלילת באינון שבע ברכאן, פגוונא עלאה.

דף קס"ט ע"ב

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

אינון שבע ברכאן, ירתא כלה, מרוחא (נ"א מרוא) עלאה, (דף קס"ט ע"ב) אתר דכל ברכאן נגדין מתמן. שית ברכאן אינון דכלה אתברכא מנייהו, ואת אמרת דאינון שבע. אלא שביעאה איהו דקא מקיים כלא.

רובא דברכאן על היין אמאי. אלא דאיהו סטרא דחדי לכלא, על ההוא יין דאתנטיר בענבוי תדיר. ובגין כך ברכה קדמאה דאינון שבע, איהו רזא דיין, יין עביד פרי (ס"א חידו) בין לעילא בין לתתא. גפן נטיל כלא, ואפיק איבא לעלמא, ואתערו דחדוה שמאלא איהו, דכתיב, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי ולבתר וימינו תחבקני. וההוא אילנא דחיי עביד פירין ואיבין (ס"א בההוא גפן) באתערוותא דא, ודא איהי ברכה קדמאה דכלא. (בורא פרי הגפן).

תניינא שהכל ברא לכבודו, רזא דברית קדישא, חדוה דחבורא, דנטיל כל ברכאן מרזא דימינא, למעבד איבין בההוא גפן, דהא בקדמיתא ההוא פרי (נ"א חידו) נחית מלעילא, ארח שייפין, ונגיד לברית קדישא, לנגדא ליה בההוא גפן, ודא מסטרא דימינא, דהא לית איבא משתכחא אלא בימינא. שמאלא אתער וימינא עביד.

לבתר כליל שמאלא בימינא, וימינא בשמאלא, למהוי רזא דאדם. ובגין כך תליתאה איהו יוצר האדם. ועל דא יעקב, דאיהו עמודא דאמצעיתא, דיוקנא דאדם הוה.

רביעאה, איהו עמודא חדא, דירכא ימינא. חמישאה, שוש תשיש ותגל עקרה דביתא, בחדוה בקבוץ וכנישו דבנהא, מארבע סטרי עלמא, ודא רזא דירכא אחרא, דאתחבר בירכא שמאלא, למיזל ולמיכנש לכל סטרין, וכנישו דבנין, ורחימו, למיעל לון בין ברכין.

ובאינון תרין, דנביאים שריין בגווייהו, חדוה דעקרא דביתא. מאי טעמא. בגין דהא שתי ערבות, לא עבדין איבא ופירין, וכנישו דבנין לגבייהו, אינון פירין ואיבין דלהון, ולא אתערו כנישו דבנהא לגבהא, בר בנביאים.

שתיתאה שמח תשמח רעים האהובים, אתר דרעותא וחדוה ואחוה אשתכח, עמודא דכל עלמא דאקרי צדיק, וצדיק וצדק רעים ואהובים אינון, דלא אתעדון דא מן דא. עד הכא שית ברכאן, דכלה אתברכת מנייהו.

שביעאה איהו מקיים כלא, ומהאי שביעאה מתברכאן כלא ודאי, כלא דעשר אמירן, בגין דדא, כליל עילא ותתא. ועל דא כליל בהאי, י' זיני דחדוה, ששון, שמחה, חתן, (ס"א וכלה, גילה, דיצה, אהבת, ואחות, שלום) וכלה, אהבה, אחוה, גילה, רינה דיצה, חדוה, שלום וריעות, למהוי כלה שלימו דכלא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

זכאין אינון ישראל, דאינון זכו לתתא, כגוונא דלעילא. עלייהו כתיב, (שמואל ב ז) ומי כעמך בישראל גוי אחד בארץ. חדו כלהו כל ההוא יומא במלין דאורייתא, וכל בני מתא עבדו ליה רישא עלייהו. ליומא אחרא, קמו רבי יוסי ורבי חייא וברכו לון, ואזלו לארחייהו.

כד מטו לגביה דרבי שמעון, זקה עינוי וחמא לון. אמר לון מסתכל הוינא בכו יומא דא, וחמינא לכו תרין יומין וחד ליליא, דהויתון לגבי משכנא דההוא נער מטטרון, וההוא נער הוה אוליה לכו רזין עלאין בחדוה דאורייתא, זכאה חולקכון בני.

סדרו מלין כלהו קמיה, וסחו ליה עובדא, אמר לון זכאין אתון, וזכאה חולקי, דהא אדכרנא יומא חד דהוה אזיל עמי בארחה רב ספרא אבוי, ובריכית ליה כד אתפרש מני, דיהא ליה בר אריא באורייתא, ולא בריכית ליה דאיהו יזכי ביה. זכאה חולקכון בני, עליכו כתיב (ישעיה נד) וכל בניך למודי יי.

דבר אחר וכל בניך למודי יי. וכי כל בני דאינון דישראל, כלהו אוליה לון קודשא בריך הוא אורייתא. אין. דהא בשעתא דאינון ינוקי לעאן באורייתא, שכינתא אתיא ויהיב לון חילא ותקפא למלעי באורייתא, דאלמלא סיועא דקודשא בריך הוא, לא יכלין אינון ינוקי למסבל.

דף ק"ע ע"א

רבי שמעון הוה שכיח יומא חד גבי פתחא דלוד, ורבי חייא בהדיה, פגע ביה חד ינוקא, אמר רבי שמעון ודאי דקודשא בריך הוא אתרעי (נ"א אתער) בעלמא השתא ליומין זעירין, גלגולא רבא למלכי ארעא אלין באלין. (דף ק"ע ע"א) ודאי בעוד דאינון מקטרגין אלין על אלין, ישראל יהון גו רווחא.

אמר ההוא ינוקא, והא ביומא דא שארי אתערותא דא, דהא בהאי יומא דמין סגיין אושדין בעלמא. אמר ליה רבי חייא, מנא ליה להאי ינוקא. אמר רבי שמעון, לזמנין נבואה נפיל בפום ינוקו, ומתנבאי יתיר מחד נביאה.

אמר ההוא ינוקא, וכי תוהא איהו בינוקי למהוי לון נבואה, והא קרא שלים איהו. מנלן. דכתיב וכל בניך למודי יי. אינון ודאי למודי יי, ונבואה מנהון נפקא, מה דלית הכי לכל עלמא, אלא לישראל בלחודוי, דכתיב בהו וכל בניך למודי יי, ובגיני כד מנהון נפקא נבואה. אתא רבי שמעון ונשקיה אמר מיומאי לא שמענא דא, בר השתא.

דא פקודא דקודשא בריך הוא למשה: (שמות כו) ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עומדים. (כלא כגוונא עלאה) (ד"א ל"ג פתח רבי יצחק) וכתיב (ישעיה ו)

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

שָׂרְפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ שֵׁשׁ כְּנָפִים וְגו', עוֹבְדֵי דְמִשְׁכָּנָא בְּאִינוֹן קְרָשִׁים, כְּגוּוֹנֵי דְאִינוֹן שָׂרְפִים, (בהאי אתר) אֵלִין עוֹמְדִים, וְאֵלִין עוֹמְדִים.

וְאִי תִימָא, וְהָא כָּל חַיִּילֵי שְׁמַיָּא אִינוֹן עוֹמְדִים כְּלָהוּ, כְּמָה דְאֵת דְּאֵת אָמַר (זכריה ג) וְנִתְתִי לָךְ מֵהַלְכִים בֵּין הָעוֹמְדִים הָאֵלֵהּ, וְכַתִּיב (מלכים א כב) וְכָל צְבָא הַשָּׁמַיִם עוֹמְדִים עָלָיו וְגו', דְּהָא כְּלָהוּ מִשְׁרִיין עֲלָאִין לִית לָהּ קְפִיצִין, וְכָלָהוּ קְיִימֵי בְּקִימָה. אֵלָא וְדָאִי כְּלָהוּ קְיִימִין, וְלִזְמַנִּין אֵלִין אֶקְרוּן שָׂרְפִים, וְלִזְמַנִּין סְלָקִין בְּשָׂמָא אַחְרָא, אֲבָל אֵלִין כְּלָהוּ בְּחַד שְׂמָא קְיִימֵי.

וְהָאִי קְרָא אוּקְמוּהָ, (נ"א רבי יצחק פתח) כְּתִיב (תהלים כג) מִזְמוֹר לְדוֹד יי' רְעִי לֹא אַחְסֵר. הָא (נ' ע"א) אֵתְמַר, מָה בֵּין מִזְמוֹר לְדוֹד, וּבֵין לְדוֹד מִזְמוֹר. וְהָכָא, שְׂכִינְתָא קְדָמָא וְאֵתִיא, וְשָׂרָאֵת עָלֶיהָ בְּקְדָמִיתָא. יי' רְעִי, וְכִי אִמָּאִי שְׂכִינְתָא קְדָמָא הָכָא, וְהָא דוֹד אֶצְטְרִיף לְאֶקְדָמָא (ס"א לאתערא) אִיהוּ בְּקְדָמִיתָא, הוּאִיל וּבְעֵי מְזוּנִיָּה מֵעַם קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא.

אֵלָא, וְדָאִי שְׂכִינְתָא קְדָמָא וְאֵתִיא, וְשָׂרָאֵת עָלֶיהָ, וְאֵתְעֵרַת לִיהָ לְשִׁבְחָא לְמַלְכָּא שְׁבַחָא דָא, וְלִמְבַעֵי מְזוּנֵי מְקַמֵי מַלְכָּא, דְּהָא הָכִי אֶצְטְרִיף עַל מַלְכָּא דְּמְזוּנָא דְּבַעֵיא אִיהִי וְרַעוּתָא דִּילָהּ, דְּכָל בְּנֵי עֲלָמָא יִבְעוֹן מְזוּנֵי. בְּגִין דְּכַד קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּעֵי לְנַחְתָּא מְזוּנֵי לְעֲלָמָא, אִיהִי נְטִלָא בְּקְדָמִיתָא, וְעָלָה נַחְתֵי מְזוּנֵי לְעֲלָמִין כְּלָהוּ. וּבְגִינֵי כִּךָ אִיהִי אֶקְדִימַת לְמַלְכָּא דָּא דְּמְזוּנֵי, וְשָׂרָאֵת עָלֶיהָ לְדוֹד. יי' רְעִי, יי' רְעִיא דִּילִי, כְּהָאִי רְעִיא דְּמַדְבַּר עֲאֲנָא דִּילִיהָ בְּאַתְרֵי דְּדִשְׁאִין וְעֲשִׁבִין, דְּלֹא מַחְסֵר בֵּיהּ כָּל מַדְעָם. אוּף הָכִי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, הוּא אִיהוּ רְעִיא דִּילִי, לְמִיזוֹן לִי בְּכָל מָה דְּאֲנָא אֶצְטְרִיף. דְּבַר אַחַר יי' רְעִי, תְּנִינִן, דְּקָשִׁין מְזוּנֹתֵינוּ דְּבַר נֶשׁ קָמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, כְּקָרִיעַת יָם סוּף. הָכָא תְּרִין גְּוֹוִינִן אִינוֹן, וְתִירוּוִייהוּ בְּאַרְחָא קְשׁוּט.

חַד בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא כָּל עוֹבְדוֹי בְּדִינָא וּקְשׁוּט, וְעַל דִּינָא וּקְשׁוּט אֵתְקִיִּים כָּל עֲלָמָא. וּבְכָל יוּמָא וְיוּמָא, וּבְכָל זְמַנָּא וְזְמַנָּא, דִּין כָּל עֲלָמָא בְּדִינָא לְצַדִּיקֵי וְלְרִשְׁעֵי וְלְכָל בְּנֵי עֲלָמָא, כְּמָה דְּאֵת אָמַר (תהלים יא) פִּי צַדִּיק יי' צַדִּיקוֹת אֶהֱב. וְכַד אִיהוּ דִּין בְּנֵי נֶשָׂא, וְחַמֵי בְּנֵי נֶשָׂא כְּמָה חַיִּיבִין, וְכְמָה חֲטָאִין קָמִיהָ, כְּדִין קָשָׁה בְּעֵינֵינוּ לְמִיָּהּ לֹון מְזוּנָא בְּכָל זְמַנָּא, בְּגִין דְּאִית לִיהָ לְמִיזוֹן חַיִּיבִיא, וְלֹאִינוֹן דְּחֲטָאִין.

וְאִיהוּ עָבִיד עֲמַהוֹן לְגוּ מְשׁוּרַת הַדִּין, וְזֶן וּמְפָרְנֵס לֹון כְּפּוּם חֶסֶד עֲלָהּ, דְּאֵתְמַשֵּׁף (קס"ח ע"ב) וְאֵתְנַגִּיד עַל כָּל (ס"א עמין ובני) בְּנֵי עֲלָמָא, וּבֵיהּ אִיהוּ זֶן וּמְפָרְנֵס לְכָלָא, לְצַדִּיקֵי וְלְחַסִּידֵי וְלְרִשְׁעֵי, וְלְכָל אִינוֹן בְּנֵי עֲלָמָא, וְלְכָל חִיוֹן

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

ובעירי חקלא, ועופי שמיא, מקרני ראמים עד ביצי כלמי, ולא אשתאר בעלמא, דאיהו לא זן ומפרנס לכלא, אף על גב דקשה קמיה, לפום עובדין דבני עלמא, בקריעת ים סוף.

דף ק"ע ע"ב

וכי קריעת ים סוף קשה קמיה, והכתיב (נחום א) גוער בים ויבשהו, (עמוס ה) הקורא למי הים וישפכם על פני הארץ, והא פיון דסליק (דף ק"ע ע"ב) רעותא קמיה, כלא קמיה כאין הוא חשיב, ואת אמרת דקריעת ים סוף קשה קמיה.

אלא בזמנא דישראל אעברו לגבי ימא, ובעא קודשא בריך הוא למקרע לון ימא דסוף, אתא רהב ההוא ממנא דעל מצרים, ובעא דינא מקמי קודשא בריך הוא. אמר קמיה, מאריה דעלמא, אמאי את בעי למעבד דינא על מצרים, ולמקרע ימא לישראל, הא בלהו חייבין קמך, וכל ארחך בדינא וקשוט. אלן פלחי כוכבים ומזלות ואלין פלחי כוכבים ומזלות. אלן בגלוי עריות, ואלן בגלוי עריות. אלן אושדי דמין, ואלן אושדי דמין.

בההיא שעתא הוה קשה קמיה, למעבר על ארח דינא. והא ישראל הוו נטלי על ימא, דכתיב, (שמות יד) ויאמר יי אל משה מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו, והוה קשה קמיה למעבר על דינא, ולמקרע לון ימא דסוף, ואלמלא דאשגח קודשא בריך הוא בזכות אברהם, דאקדים בצפרא למעבד פקודא דמאריה, ורעותא דיליה, פדכתיב (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר, בלהו אתאבידו בימא, בגין דבכל ההוא ליליא, בדינא הוה קודשא בריך הוא עליהו דישראל.

דתנינן, מאי דכתיב ולא קרב זה אל זה כל הלילה. מלמד דאתו מלאכי עלאי לשבחא בההוא ליליא קמי קודשא בריך הוא, אמר לון, וכי (ס"א בני) עובדי ידי טבעין בימא, ואתון משבחן קמאי, מיד ולא קרב זה אל זה כל הלילה. מה פתיב, ויהי באשמרת הבקר, אשגח קודשא בריך הוא בזכותא דאברהם, דאקדים בצפרא למעבד רעותיה דמאריה, פדכתיב וישכם אברהם בבקר. פדין אהדר ימא, וערקו מיין קמיהו דישראל.

דכתיב וישב הים לפנות בקר לאיתנו, ותנינן, לאיתנו: לתנאו. לההוא תנאי דהתנה עמיה קודשא בריך הוא, פד ברא עלמא, לאיתנו, כתיב הכא לאיתנו, וכתיב התם (תהלים פט) משפיל לאיתן האזרחי, ועל דא לפנות בקר, בההוא זמנא דאקדים אברהם למעבד רעותא דמאריה, פדין אתקרע ימא, (הכא ויהם את מחנה מצרים) ועל דא קשה הוה קמיה קריעת ים סוף.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

בְּגוֹנוֹא דַּא, קָשִׁין זוּוְגִין קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּקָרִיעַת יָם סוּף, מַה קָרִיעַת יָם סוּף קָטִיל לְאֶלִין בְּהַאי סְטְרָא, וּמְקַיִים לְאֶלִין בְּהַאי סְטְרָא, אוּף הֵכָא בְּזוּוְגִין, כְּתִיב (תהלים סח) מוֹצִיא אֲסִירִים בְּכוֹשְׁרוֹת, וְתַנִּינָן בְּכִי וְשִׁירוֹת, מִיֵּית הָאִי, וְיִהִיב אֶתְתִּיה לְהָאִי, וְלְזַמְנִין לְחֵיבָא מְזַדְמְנָא לִיה אֶתְתָּא מְעֵלְיָא. אָבֵל רְזִין סְתִימִין אִינּוֹן בְּכֻלָּא וְכֻלָּא הוּא בְּדִינָא, וּמַה דְּאֶתְעֵרוּ חֲבֵרֵיִיא בְּהָא, וְדַאי חֲכִי הוּא.

וּמַה דְּאֶתְעֵרוּ לְפָנֵי, וְלֹא (קנ"ג ע"ב) מְלַפְנֵי, לְפָנֵי הֵהוּא דְקָאִים לְפָנֵי, קָמִיה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְשִׁמְשׁ קָמִיה, וְעַל דָּא לֹא אָמְרוּ דְקָשִׁין זוּוְגִין לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְכֵן קָשִׁין מְזוּנּוֹתֵיו שֶׁל אָדָם לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֶלָּא לְפָנֵי, וְלְהָאִי קָשִׁין כָּל הַנִּי, דְּהָא לָאוּ בְּרִשׁוֹתֵיה קָיִימִי, אָף עַל גַּב דְּאִיהוּ עֵבִיד, בְּרִשׁוֹתָא אַחְרָא עֵבִיד. (ד"א ל"ג אבל אף על גב דאיהו עביד)

כְּתִיב (ויקרא כב) וּנְכַרְתָּהּ הַנֶּפֶשׁ הַחַיָּה מְלַפְנֵי. מֵאִי מְלַפְנֵי. אֶלָּא דָּא עֲלֵמָא דְּאֶתִי, הֵהוּא דְכָל חַיִּין קָיִימִין תַּמָּן. דְּבַר אַחַר, דָּא צְנוּרָא עֲלָאָה, נָהַר דְּלֹא פִסְקִין מִיּוּמֵי לְעֲלָמִין. וְכֻלָּא חַד, וְדָא אִיהוּ דְנִטִּיל כָּל עֵדוּנִין דְּעֲלָמָא דְּאֶתִי. וּמֵאִינּוֹן עֵדוּנִין עֲלָאִין תְּשַׁתְּצִי, (האי נפש) מֵאַתֵּר דְּהֵהוּא נַעִם יי' תַּמָּן, וְדָא אִיהוּ מְלַפְנֵי.

דף קע"א ע"א

וְאִי תִימָא, אִי חֲכִי, הָא כְּתִיב, (יונה א) וַיִּקַּם יוֹנָה לְבְרוּחַ תְּרִשְׁיִשָּׁה מְלַפְנֵי יי' כִּי יָדְעוּ הָאֲנָשִׁים כִּי מְלַפְנֵי יי' הוּא בּוֹרַח, וְתַנִּינָן מֵאִי טַעְמָא אֲזִל יוֹנָה וּבְרַח, וְכִי מֵאֵן יי' כּוֹל לְמַבְרַח מְקָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֶלָּא הוּוּ אֲזִיל וּבְרַח לְנַפְקָא מֵאַרְעָא קַדִּישָׁא, דְּהָא שְׂכִינְתָּא לָא שְׂרִיא לְבַר מֵאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל, וּבְגִין דְּלֹא תִשְׂרִי עֲלוּי שְׂכִינְתָּא, הוּוּ בְּרַח בְּאַרְעָא קַדִּישָׁא, דְּהָא שְׂכִינְתָּא אִיהִי שְׂרִיא תַּמָּן, כְּמַה דְּאֶת אָמַר (תהלים קכח) אֲשַׁתֶּף כַּגֶּפֶן פּוֹרְיָה בִּירְכַתִּי בִּיתֶךָ. גֶּפֶן פּוֹרְיָה דָּא שְׂכִינְתָּא, מַה שְׂכִינְתָּא הוּוּ סְתִימָא לְגוּ בְּבֵית קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים, (דף קע"א ע"א) אוּף חֲכִי אֶתְתָּא צְנִיעָא, לֹא נַפְקָא מֵתַרְעָא דְּבֵיתָה לְבַר. וּבְגִינֵי כַּךְ הוּוּ בְּרַח יוֹנָה לְבַר מֵאַרְעָא קַדִּישָׁא, וְהָא הֵכָא כְּתִיב מְלַפְנֵי, וְלֹא כְּתִיב לְפָנֵי.

אֶלָּא וְדַאי חֲכִי הוּא, מְלַפְנֵי, דְּהָא רוּחַ נְבוּאָה לָא אֶתִּיא מְגוּ שְׂכִינְתָּא, אֶלָּא מְלַפְנֵי. אִינּוֹן תְּרִין דְּרָגִין דְּנְבִיאִים, דְּקָא שְׂרִיין עַל שְׂכִינְתָּא, וּמַהֵהוּא אֶתֵּר דְּחִיל לְמַהוּי תַּמָּן בְּאַרְעָא קַדִּישָׁא, וְעַל דָּא מְלַפְנֵי. כִּי מְלַפְנֵי יי' הוּא בּוֹרַח, וְלֹא לְפָנֵי יי', דְּהָא הוּוּ יָדַע דְּנְבוּאָה לָא הוּוּ אֶתִּי אֶלָּא מְלַפְנֵי.

וּבְגִינֵי כַּךְ קָשִׁין זוּוְגִין, קָשִׁין מְזוּנּוֹתֵיו שֶׁל אָדָם לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעַל דָּא דוּד מְלַכָּא תְּלִי מְזוּנּוֹתֵיו לְעֵילָא, בְּגִין דְּלְעֵילָא לֹא פִסִּיק לְעֲלָמִין. אָבֵל הֵכָא פִסִּיק, דְּהָא לֹא תְלִיין בֵּיה מְזוּנּוֹת. לְעֵילָא אִינּוֹן. וְעַל דָּא כְּתִיב, (תהלים כג) יי'

"זֶהָר הַיּוֹמִי" לַיִּמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ אֶדָר]

רְעִי לָא אַחֲסֵר, לָא יִפְסְקוֹן מְזוֹנוֹת מְנִי לְעַלְמִין, בְּגִין דִּהְהוּא נָהָר דְנָגִיד וְנִפְיָק
מַעֲדוֹן לָא פְּסִיק לְעַלְמִין, וּבְגִין דָּא קִדְמָא שְׂכִינְתָּא עַל דָּא.

סדר הלימוד ליום ט אדר [יום 157 בשנה]

תא חזי, בשעתא דהאי אתר מקבלא מזונא מלעילא, פלהו דמקדשי למאריהון, פלהו מתעדנין, ומתערין, וסלקין גדפין, פד אתיא שכנתא בההוא מזונא, בגין דלא יסתכלון בה.

ואינן תלת משריין בסליקו חד, קראן ואמרי (ישעיה ו) קדוש. קראן אלין למשרייתא תניינא, וסלקין גדפין אלין קדמאי, ואלין תנייני, ואמרין אלין תנייני קדוש. קראן אלין למשרייתא תליתאה, וסלקין גדפין תלת משריין כחדא, וכלהו אמרי קדוש יי צבאות מלא כל הארץ כבודו. ועל דא פלהו משלבן דא בדא, אלין עאלין לגו אלין, ואלין עאלין לגו אלין, משלבן דא בדא, כמה דאת אמר משולבות אשה אל אחותה פן תעשה לכל קרשי המשפן.

קרשים קיימי תדיר בקיימיהו, ולא מתכפפי, פגוונא דאינן עומדים, דלא מתכפפי דלית לון קפיצי, וקיימי תדיר בלא ישיבה, ועל דא פתיב בקרשים עומדים.

מה פתיב, שתי ידות לקרש האחד, אוף הכי, בתרי גוויי אינן פלילן כל חד וחד מנייהו, ההוא דיליה ודחבריה, וחבריה אוף הכי ביה, ועל דא משלבן דא עם דא. (דא נטיל דיליה ודחבריה, ודא נטיל דיליה ודחבריה).

פגוונא דא פתיב באורייתא, (משלי ג) פי טוב סחרה מסחר כסף ומחרוץ תבואתה, דא אוליה לדא, ודא אוליה לדא, אתעבדו משלבן דא עם דא. דא נטיל דיליה ודחבריה, ודא נטיל דיליה ודחבריה, ומשלבן דא בדא.

פתיב בנאות דשא ירביצני על מי מנוחות ינהלני. נאות דשא, אלין אינן מקורין עלאין, דכל מזונא וספוקא אתיא מנייהו. נאות אלין אקרון (איכה ב) נאות יעקב. נאות דשא, בגין דאית נאות לבר דאקרון (יואל ב) נאות מדבר, ועל דא בנאות דשא. ואי תימא הא פתיב תדשא הארץ דשא, דהא איהו לתתא. אלא דשא מאינן נאות אתיא דאתייליד ואצמח מנייהו, ועל דא בנאות דשא ירביצני. על מי מנוחות ינהלני, אלין מיין דנייחא, דקא נגדין מההוא אתר דנגיד ונפיק מעדן, ואינן מיין אקרון מי מנוחות. נפשי ישובב דא הוא נפש דוד, ולא בעא דוד לאתקנא אלא לההוא דרגא דיליה כדקא יאות. באלין מי מנוחות, זמינן צדיקיא לנייחא לעלמא דאתי, דכתיב, (ישעיה נח) ונחך יי תמיד וגו'. (שמות כו) ועשית קרסי נחשת חמשים וגו'. רבי אלעזר ורבי אבא הוו יתבי ליליא חד. פד

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

רמש ליליא, עאלו גו גנא דעל ימא דטבריא. אדהכי, חמו תרין ככביא דנטלי,
דא מהכא, ודא מהכא, ואערעו דא בדא ואטמרו.

דף קע"א ע"ב

אמר רבי אבא, כמה רברבן עובדי דקודשא בריך הוא, בשמיא מלעילא,
ובארעא מלרע. מאן יכיל למנדע באלין תרין ככביא, דנפקו חד מהכא, וחד
מהכא ואערעו דא בדא, ואטמרו. אמר ליה רבי אלעזר וכי לא חמינא לון, הא
אשגחנא בהו, ואשגחנא בכמה עובדין אחרנין (דף קע"א ע"ב) דקודשא בריך הוא
עביד תדיר.

פתח ואמר (תהלים קמז) גדול אדונינו ורב כח וגו' גדול ורב ועלאה איהו
קודשא בריך הוא. וכי לא ידענא דקודשא בריך הוא גדול איהו ורב כח, מאי
שבחא דדוד הכא.

אלא בכל אתר איהו אמר (תהלים קמה) גדול יי', והכא אמר גדול אדונינו. מאי
טעמא. אלא התם דאיהו אמר גדול יי' ומהלל מאד. בדרגא עלאה קאמר. והכא
דכתיב גדול אדונינו בדרגא תתאה קאמר, דאיהו אדון כל הארץ. מה פתיב
לעילא מהאי קרא, מונה מספר לככבים לכלם שמות יקרא. אי כל בני עלמא
מיומא דאתברי אדם, יתכנשון לממני ככביא, לא יכלין לממני, כמה דאת אמר
(בראשית טו) וספור הככבים אם תוכל לספור אותם. וקודשא בריך הוא מה פתיב
ביה, מונה מספר לככבים לכלם שמות יקרא. מאי טעמא. בגין דכתיב גדול
אדונינו ורב כח וגו'. כמה דלית מספר לככבי שמיא, בר מניה. אוף הכי איהו
פתיב ביה, ולתבונתו אין מספר.

תא חזי, פתיב (ישעיה מ) המוציא במספר צבאם וגו', פלהו חיילין ומשריין
וככביא, קודשא בריך הוא אפיק לון בשמא, כל חד וחד, ולא גרע אפילו חד.
בכל ככביא ומזלי דרקיעין פלהו, אתמנון נגידין ופקידין לשמשא עלמא, כל חד
וחד פדקא חזי ליה. ולית לך עשבא זעירא בכל עלמא, דלא שלטא עליה ככבא
ומזלא ברקיעא, ועל החוה ככבא ממנא חד, דקא משמש קמיה דקודשא בריך
הוא, כל חד וחד פדקא חזי ליה.

כל ככביא דברקיעין פלהו משמשי על האי עלמא, וכלהו פקידין לשמשא כל
מלה ומלה, לאינון דבהאי עלמא, ולא צמחין ולא מגדלין עשבין ואלנין ודשאין,
ועשבי ברא, בר בחיזו דככביא דקא קיימי עליהו, ואתחזון עלייהו אנפין
באנפין, כל חד וחד כמה דאתחזי ליה.

רוב משריין דככביא ומזלי, כלהו נפקין בראשיתא דליליא, עד תלת שעתא חסר רביעא. מתמן ולהלאה לא נפקין בר זעירין. ואינן ככביא כלהו לא משמשי לבטלה, ולא אתחזון לבטלה. ואית ככביא דקא משמשי כל ליליא, בגין לאצמחא ולגדלא כל אינן מלין דאתפקדו עלייהו. ואית ככביא דקא משמשי עד פלגות ליליא, וצמחין ומגדלין מראשיתא דליליא, עד ההיא שעתא, כל אינן מלין דאתפקדו עלייהו. ואית ככביא דקא משמשי זעיר מליליא, דכיון דאתחזי בהדי ההוא עשבא, או ההוא דשאה, מיד אשלים שמושיה, ולא אצטריך יתיר בההוא ליליא. והא אינן לא קיימין לבטלה, כיון דאשלימו שמושיהו, לא אתחזון יתיר בהאי עלמא, ועיילין לאתרייהו.

בספרא דחכמתא עלאה דבני קדם, אמרי על כל אינן ככביא (ויחי רכ”ג ע”א, ויקרא רל”א ע”ב) דשרביטא, דקא משדרי שרביטא ברקיעא, אמרי דעשבין אינן בארעא, מאינן דאקרון סמי דחיי, ואבנין יקרון אית בארעא, וזהב שחוט דמגדלא גו טורי רמאי, בזעיר מיין דחפיא עליה, ולא חפיא אלא דנגיד עליה, ושלטאן על כל אלן אינן ככביא דשרביטא, ומגדלי אלן בגיבייהו.

וכל תקונא וגדולא דלהון, לאו איהו אלא בחיזו ונגהא דההוא שרביטא, דקא משדר ההוא ככבא, גו רקיעא, וכדין אתתקנן ומתגדלן כל אינן מלין.

דף קע”ב ע”א

מרעין אית בבני נשא, כגון ירוקין וקסטירין. דאסוותא דלהון לא תלי, אלא בחד מראה דפרזלא קליל נציץ לעיינין, ואית ליה למאריה דמרע לאסתכלא ביה. ולא (נ”א שכיר) שייך (ס”א אתסי) בהאי עד דאעבר ההוא מראה לסטרא דא ולסטרא דא, כגוונא דשרביטא, דיושיט נציצו דברק לאנפוי, ובההוא אושיטו דברק דקא נציץ לעיינין, אתי ליה אסוותא. אוף הכי, כל אינן דשלטי עלייהו אינן ככביא, לית לון תקונא וגדולא במה דאתחזי, בר ההוא פשיטו דשרביטא, ובהאי מתתקני, בחיזו, (דף קע”ב ע”א) כגוון, בחילא, כמה דאתחזי.

ושפיר איהו, דהא כגוונא דא, רמיז בספרא דשלמה מלכא, בחכמתא דאבנין יקרון, דאי חסר מנהון נגהא דנציצו ולהיטו דככביא ידיעו, לא מגדלין, ולא (ס”א מתתקנין לעלמין) מתקני לון לעלמין, וכלא אתקין קודשא בריך הוא לתקונא דעלמא, כמה דאת אמר (בראשית א) להאיר על הארץ, בכל מה דאצטריך בהאי עלמא לתקנא ליה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

פתיב (שמותכו) ועשית קרסי נחשת חמשים, וכתיב ועשית חמשים קרסי זהב, ותנינן, מאן דלא חמא אינון קרסים במשפנא, לא חמא נהירו דככביא ברקיעא, בגין דבההוא חינו, ובההוא גוונא, דמיין לכל מאן דאסתפל בהו.

ככביא אית ברקיעא, דאלין נפקי מההוא רקיעא, דכל ככביא אדוקין תמן. בההוא רקיעא אית מאה חלוני משקופין, מנהון לסטר מזרח, ומנהון לסטר דרום. ובכל חלונא וחלונא ככבא חד.

וכד שמשא אזיל באינון חלונין ומשקופין די ברקיעא נציין בנציצו, ואלין ככביא נפקי לאתנצצא מההוא נציצו דשמשא ואצטבעו, מנהון סומקין כגוונא דנחשת, ומנהון ירוקין כגוונא דזהב, ועל דא, אלין סומקין, ואלין ירוקין. חמשים אינון באינון חמשים חלונין, (נ"א וחמשים אינון באינון חלונין) אחרנין. דלסטר מזרח אינון ירוקין, דלסטר דרום אינון סומקין, בהו אתאחד סיומא דמשפנא.

בכל אינון ככביא דנפקי מההוא רקיע, מתערבי אינון ככביא בליליא, ונציצי ומלהטי ושלטי בהאי עלמא. מנהון על נחשת, מנהון על זהב ירקרק, ואתתקנו ומגדלן על חילא דלהון.

אלין ככביא שלטי בכ"ה ופלגא נקודין דליליא, דאינון רגעי שעתא, ואינון דמגדלי נחשת דאינון סומקי ולהטי ונציצי. וכד אושיטו תלת זמנין נציצו לסטרא דמזרח, או חמש, או שבע, מלכי עמין יתון על ההוא סטרא, וכל עתרא ודהבא יסתלק מההוא סטרא. ואי נציצו חד, תרין, ארבע, שית, דא בתר דא, אימתא ופחדא יפול, וישרי על ההוא סטרא. בטיש נציצו ושכיך, בטיש נציצו ושכיך, יתערו קרבי, ולא יתעבידו, (ד"א בעלמא בההוא סטרא) דהא בההוא זמנא, אתערוותא הוא לעילא קמי קודשא בריך הוא, באינון ממנן דעלמא דשלטין על שאר עמין, וכן כגוונא דא בסטרא אחרא.

פתח ואמר, (דניאל ב) להוא שמייה די אלהא מברך מן עלמא ועד עלמא די חכמתא וגבורתא דיליה היא. והוא מהשנא עדניא וזמניא. וכלא איהו ברשותיה, ואפיק לעמיה קדישא, מחילא ורשותא דככביא ומזלי, בגין דאינון טעוון אחרן ולא באלין חולקא דיעקב, כי אם (ירמיה ט) ביוצר הכל הוא.

רקיע אית לעילא, על כל אלין רקיעין, ואיהו טמיר וגניי, וחותרמא דגושפנא דמשפנא שלטא על האי רקיע, והאי רקיע אקרי אדרא דמשפנא, ובהאי רקיע כל אינון חלונין, מסטרא דא, ומסטרא דא, ואחיד כל אינון סדורין דמשפנא. שית (בלק קפ"ג ע"ב) חלונין אינון רברבין על פלהו, וחד סתים לשלטא עליהו.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

חלונא חד, אקרי חלון זהרא, וביה נפקא ככבא חדא, דאקרי לחפימי י"ד, ודא איהו התוכא דקא מהתך לתתא בשלטנותא דיהודה. לאו דאית ליה חולקא ביה, דהא לית לשבטין דישראל חולקא ואחסנא בהו, אלא שבטא דיהודה שלטא על האי, ולא איהו עליה.

וכד אסטו בני יהודה ארחייהו מבתר קודשא בריך הוא, אזלו למנדע בתר חלונא דא, והאי ככבא. ואמרו (ס"א דהא ידע) דהאי ידא דקא מנצח לשאר עמין, דכתיב ביה (בראשית מט) ידך בערף אויביך, ואזלו אבתריה ועבדו ליה שמושא ופלחנא, ועל דא כתיב, (מלכים א יד) ויעש יהודה הרע בעיני יי'.

דף קע"ב ע"ב

האי ככבא כד נפיק פשיט חד יד בחמש אצבען, נהיר ונציץ בההוא חלון. (דף קע"ב ע"ב) מאריהון דקוסמין וחרשין, דחלי מהאי אתר, בגין דבשעתא דהאי שלטא, פלהו קסמין וחרשין מתבלבלי, ולא אצלה בידייהו.

ואי תימא, הואיל ואיהו האי רקיע טמירא, היך ידעי ליה. אלא סימנא אית לון לבר, וידעי דהא שלטא ככבא דא, ודחלי תדיר מניה, ולא אצלה בידיהון, אינון קסמין וחרשין. ועל דא אית זמנין דאצלו ביה בני נשא, ואית זמנין דלא אצלו ביה. ובגין דא אינון מארי קוסמין וחרשין מתמעטי מעלמא, בגין דלא ידעין עקרא, כד תמאן דלא אצלה בידייהו. ועל דא אינון קדמאי הוו ידעי, ומסתפלן לבר בההוא סימנא, דקא ידעי.

חלונא תניינא, אקרי חלון טופרא, בגין דאיהו כגוונא דטופרא, וביה נפקא ככבא חד, דאקרי לחפימין צפעון, דהא דא שלטא בשולטנא תקיף בדינא ברישא וזנבא, אית ליה כצפעון כמין לקטלא.

מההוא חלון, נפקי שית מאה אלה רבוא רוחין, דשלטין על אינון טופרין דבני נשא, כד אנדרקן באתגליא. בהאי עבדי חרשין וקסמין, כל אינון דידעי לון. בההיא שעתא דהאי ככבא שלטא, כל אינון דזרקי טופרי, (ס"א אי עבדי) או עבדי חרשין בהון, גרים מותא לכל עלמא, וסליק חרשין בידייהו דאינון דעבדי לון.

חלונא תליתאה, אקרי חלון חושנא, וביה נפקא ככבא חדא, ואקרי נגה"א דבוסי"נא, (נ"א דבוציני) האי איהו נציצו דנציץ, וקיימא על כל רוחא, ונייחא ושיזבותא (נ"א וטיבותא) ביה. לית ביה קטרוגא כלל, כד איהו שלטא, כל נייחא, וכל נהירו שלטא בעלמא, שלוח שבעא וכלא שליט בעלמא.

חלונא רביעאה, איהו חלון דאקרי גביע, וביה נפקא ככבא חד, דאקרי לחפימין אשכול הכפר, בגין דהכי נפיק כאשכול, נציץ נציצין כענבין כפופרא,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

בהאי אתערו דרחמי אתער בעלמא, מרחיק ומקריב, תולדין סגיאין אסגיאין
בעלמא. בני עלמא לא קפדי כד אצטריכו דא לדא, שלמא וחדוה אתער
בעלמא.

חלונא חמישאה, איהו חלון דאקרי באר, על די ככבא דנפיק ביה, עאל ונפיק
שאב כדלי, לא שכיד לעלמין. בהאי חכימי לבא לא יכלין למיקם בארח קשוט,
בגין דלא קאים בקיומא, ולא שכיד לעלמין. ועל דא אתדחקן גרמיהו, לעיינא
בהאי אתר, ולמידן דינא.

חלונא שתיתאה, איהו חלון דאקרי נגהא, ונפקא ביה ככבא חד, דאקרין
גזרון, בגין דכד האי שלטא, עלמא קאים בדינא, וכמה גזרין, ובכמה עונשין,
ובכל יומא ויומא מתחדשן גזרין על עלמא, ועד לא יסיימון אלין, הא אחרנין
מתחדשין, והאי לא שלטא כל כך בעלמא.

סדר הלימוד ליום י אדר [יום 158 בשנה]

אבל סמוך ליומי משיחא, ישלוט האי חלונא, בהאי ככבא, על עלמא. ועל דא ישלטון חיון ומרעין בישין על עלמא, ויתחדתון זיגין בישין, דא בטר דא, וישראל יהון בעקו. וכד יתדחקון גו חשוכא דגלותא, פדין ינהר לון קודשא בריך הוא נהירו דיממא, ויקבלון מלכותא קדישי עליזין, ויתבטל מלכותא מידא דעממין עובדי פוכבים, וישלטון עלייהו ישראל, ויתקיים (ישעיה ל) והיה אור הלבנה וגו'.

וכדין חלונא שביעאה יתפתח בכל עלמא, וככבא דיליה איהו ככבא דיעקב, והאי איהו דקאמר בלעם, (במדבר כד) דרך ככב מיעקב, וככבא דא יהא נהיר (נ"א ד' יומין וד' לילין) ארבעין (ח' ע"א) יומין. (וארבעין לילין) וכד יתגלי מלכא משיחא, ויתפנשון לגבי מלכא משיחא כל עמין דעלמא, פדין יתקיים קרא דכתיב, (ישעיה יא) שרש ישי אשר עומד לנס עמים אליו גוים ידרשו והיתה מנוחתו כבוד.

פתח רבי שמעון ואמר, (איוב לה) ולא אמר איה אלוה עשי נותן זמירות בלילה. האי קרא אוקמוה ואתמר, אבל עושי, עושי מבעי ליה, מאן עושי. אלא שמא דאלוה שמא כליל איהו דאתחזי הוא ובי דיניה. דא שמא שלים איהו, דכליל דכר ונקבא: א"ל ו"ה ובגיני כך עושי.

דף קע"ג ע"א

נותן זמירות בלילה, בגין דדא איהו דקא (ק"ע ע"א) משפחת תדיר לגבי מלכא דשלמא דיליה, כגוונא דבוצינא דלא שכיד תדיר, בגין לקבלא נהורא חדוה עלאה, מסגיאנות (דף קע"ג ע"א) חדוה דיליה. ועל דא נותן זמירות בלילה.

כל אינון ככביא דקא מנהרין ברקיעא, כלהו אודאן ומשבחן לקודשא בריך הוא, בכל ההוא זמנא דאתחזון ברקיעא, בגין דמלאכי עלאי, כלהו אודאן ומשבחן אשמורות אשמורות, בתלת פלגי דהוי ליליא.

בליליא אתפלגן כמה סטרין. בראשיתא דליליא, כד רמש ליליא ואתחשך, כל אינון רוחין בישין וזיגין בישין, כלהו מתבדרן ומשטטי בכל עלמא. ואתפרשת סטרא אחרא, ותבעי ארחי דבי מלכא, מפל אינון סטרין קדישין.

פיון דההוא סטרא אחרא אתער, כל בני עלמא טעמי טעמא דמותא, (נ"א דשינה) חד משתין במותא, ושלטא עלייהו. פדין פיון דמסאבו אתפרשא מלעילא,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

ושלטא ונחתא לתתא, כדין אתפרשן תלת משריין לשבתא ליה לקודשא בריך הוא, בתלת סטריין (נ"א מטריין) דליליא, כמה דאתערו בהאי חבריא.

בעוד דאינון משבחין לקודשא בריך הוא, סטרא אחרא אזלא ומשטטא לתתא, בכל סטרי עלמא, ועד דסטרא אחרא לא אתעבר מתמן, לא יכלין אינון לאתייחדא במאריהון.

רזא לחפימין, מלאכי עליונין, וישראל לתתא, פלהו דחקי בהווא סטרא אחרא. מלאכין עלאין פד בעאן לאתייחדא במאריהון, לא יכלין עד דדחיין לה לבר. מה עבדין, נחתין שיתין רבוא דמלאכי קדישין, ואפילו שינתא על כל בני עלמא, פיון דאיהי נחתא, דקא דחיין לה לבר, ויהבי לה פל עלמא דא בהיא שינתא, כדין איהי שלטא עליהו, ומקבלין מסאבו מינה. בר בארעא דישראל בלחודהא, דלא (ק"מ ע"ב) שלטא תמן. פיון דאיהי אתפרשא מנייהו, עאלין לקמי מאריהון, ומשבחן ואודאן קמיה.

כגוונא דא ישראל לתתא, לא יכלין לאתייחדא במאריהון, עד דדחיין להווא סטרא אחרא מנייהו, ויהבי לה חולקא במה דאתעסקת, ולבתר, אינון מתקרבי לגבי מאריהון, ולא אשתכח מקטרגא עילא ותתא.

ואי תימא תינח לתתא, אבל לעילא מאי קטרוגא תמן. אלא לעילא, בגין דאיהו רוח מסאבא, ואינון רוחין קדישין, עד דמשדרי רוחא מסאבא מבינייהו, לא יכלין לקרבא לגבי מאריהון, דהא קודשא גו מסאבא, לא מתערב לעלמין. וכן כגוונא דא, ישראל לתתא, לא מתערבין באומין עובדי פוכבים ומזלות דעלמא. ותרין סטריין, עלאין ותתאין, פד בעיין לקרבא לגבי מלכא קדישא, דחיין לה לבר.

ועל דא, פד עייל ליליא, ומלאכין קדישין עלאין, פד מסתדרן שורין שורין לקרבא (נ"א לשבחה) לגבי מאריהון, דחיין ליה להווא סטרא לבר בקדמיתא, ולבתר עאלין בקודשא. (נ"א ועל דא, כד עייל ליליא כל רוחין בישין וזינין בישין ורוחי מסאבי אתדחיין לכר ושמשי מלכא עיילין לגו קדשא).

למלכא, דהווי ליה אבנין יקירין בחד תיבותא, מתגלפא בקוסטרוי. ויהווא מלכא הוה חפים. בגין דלא יתקרב פל מאן דבעי, לגבי הווא תיבותא דאבנין יקירן ומרגלן דתמן, נטל בחכמתיה, חד חויא תקיפא, ופריך ליה סחרניה דהווא תיבותא, פל מאן דבעי לאושטא ידיה לגבי תיבותא, הא חויא דליג עליה, וקטיל ליה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

חד רחמא הוה למלכא, אמר ליה מלכא, כל זמנא דאת בעי לאעלא ולאשתמשא בתיבותא, תעביד כך וכך לגבי ההוא חויה, ותפתח תיבותא, ותשמש בגניזין דילי. כך קודשא בריך הוא, בריך חויה סחרניה דקדשא, אתאן מלאכין עלאין לאעלא גו קדשא, הא חויה תמן, ודחלי לאסתאבא ביה. (ואי תימא זה אכולהו אשא, ואשא לא מקבלא מסאבא)

דף קע"ג ע"ב

תא חוי, פתיב (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוחט, עושה מלאכיו רוחות, אלין מלאכין דקיימין לבר. משרתיו אש להט, אלין מלאכין דקיימין לגו, איהו רוחא מסאבו, ואינן רוח. רוח ברוח לא עייל דא בדא. רוח מסאבו ברוח קדשא לא (דף קע"ג ע"ב) אתערבי דא בדא. ובגין כך אינן דאקרון רוח, לא יכלין לאעלא לגו, בגין ההוא רוחא מסאבו. אינן דלגו, אינן אש, וההוא אש דחי לההוא מסאבו דלא עייל לגו. ובגין כך פלא דחין ליה לבר למסאבו, דלא יתערב בהדיהו. ועל דא, מלאכי עלאי קא משבחן ליה לקודשא בריך הוא, בתר דדחין ליה למסאבו לבר.

תלת אשמורות אינן בליליא, לקבליהון תלת משרין, דקא מתפלגי לשבחא לקודשא בריך הוא, כמה דאתמר. ועל דא האי רבון דכלהו, איהו גר (נ"א כינור) דדוד דלא שכיף לעלמין, אלא תדיר אודי ומשבח ליה למלכא עלאה, ועל דא (איוב לה) נותן זמירות בלילה.

דבר אחר, ולא אמר איה אלוה עושי, כמה דאתמר, בגין דהא מעילא ומתתא אתפליל בר נש, ואתעביד, כמה דאיהו גופא מתרין סטרין, מגו דכר ונוקבא, אוף הכי רוחא. רוח איהו פליל, מגו דכר ונוקבא. ועל רזא דנא אתתקן בר נש בגליפוי, בגופא ורוחא. ובגין דאיהו פליל ברזא דא, ובעובדא דא, כמה דאתמר, על דא (ודאי) פתיב, (בראשית א) ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו והא אתמר.

בליליא הא אמרת, דהא בראשיתא דליליא, כל אינן זינן ורוחין בישין מתערי בעלמא, היך איהו יכיל למהוי, דאי הכי, הא תנינן, דמסטרא דצפון נפקי כל הני זינן בישין, ואתאמרת (ס"א ואתמר) דכד אתער רוח צפון בפלגות ליליא, דהא כדן כל אינן רוחין בישין, וסטרין בישין, אתפנשו מעלמא, ועאלין גו נוקבא דתהומא רבא, אי הכי הא בסטרא דדרום דאיהו ימינא, אמאי משטטי אינן זינן בישין בריש ליליא, דקא שלטא רוח דרום.

אֵלָּא וּדְאִי, אֵלְמָלָא הֵהוּא סְטְרָא דְדְרוּם, דְקָא מְעַכְבּ וּדְחִיָּיא לְהֵהוּא סְטְרָא בִישָׁא, הָוֵה מְטַשְׁטַשׁ פּוּלִי עֵלְמָא, וְלֹא יְכִיל עֵלְמָא לְמַסְבֵּל. אָבֵל כּד אֲתַעַר הֵהוּא סְטְרָא אַחְרָא, לֹא אֲתַעַר אֵלָּא בְּסִטְר רּוּחַ מְעַרְב, דְקָא שְׁלֵטָא בְּרִישׁ לִילְיָא, וְעֵלְמָא אִיהוּ כְּלָא כְּנִישׁ. וְעַל דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶקְדִּים אִסּוּתָא לְעֵלְמָא, בְּגוּוּנָא דָּא כְּמָה דְאֲתַמַּר. זְכָאִין אִינּוּן יִשְׂרָאֵל בְּהֵאִי עֵלְמָא וּבְעֵלְמָא דְאֲתִי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעִי בְּהוּ מִכָּל שָׂאֵר עֲמִין דְעֵלְמָא.

עָלוּ לְבֵיתָא רַבִּי אֶלְעֶזֶר וּרְבִי אָבָא. כּד אֲתַפְּלֵג לִילְיָא, קָמוּ לְמַלְעִי בְּאוּרִייתָא. אָמַר רַבִּי אָבָא, הֲשֵׁתָא וּדְאִי אִיהוּ עֵידֵן רְעוּתָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְהָא זְמַנִּין סְגִיָּאִין אֲתַעְרְנָא הָאִי, דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּשַׁעְתָּא דְאֲתַפְּלֵג לִילְיָא, עָל גּוּ אִינּוּן צְדִיקָיָא בְּגִנְתָּא דְעֵדוּן, וְאֲשַׁתְּעֵשׂע בְּהוּ. זְכָאֵה אִיהוּ מָאן דְאֲשַׁתְּדֵל בְּאוּרִייתָא, בְּהֵהִיא זְמַנָּא.

אָמַר רַבִּי אֶלְעֶזֶר, הָא דְאֲשַׁתְּעֵשׂע קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גּוּ צְדִיקָיָא בְּגִנְתָּא דְעֵדוּן, הִיךְ אֲשַׁתְּעֵשׂע. אֵלָּא בְּהֵהוּא זְמַנָּא דְאֲתַפְּלֵג לִילְיָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַעַר בְּרַחֲמֵי דְשְׂמָאֵלָּא, לְגַבִּי כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל, דְהָא לִית רַחֲמֵי אֵלָּא מְסִטְרָא דְשְׂמָאֵלָּא. וְכְנִסַּת יִשְׂרָאֵל לִיהָ לָהּ דוּרוּנָא לְמִקְרַב לְגַבִּי מְלַכָּא, אוּ חֲשִׁיבוּ מְעֵלְיָא, אֵלָּא בְּאִינּוּן רּוּחִין דְצְדִיקָיָא, דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲמִי לּוֹן מְתַעֲטְרוּן, בְּכַמָּה עוּבְדִין טְבִין, וּבְכַמָּה זְכִיִּין דְעַבְדוּ בְּהֵהוּא יוּמָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גִיחָא לִיהָ מִכָּל קַרְבָּנִין וְעֵלוּן, דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲרַח בְּהוּ רִיחַ גִּיחַח, דְקָא עַבְדֵי יִשְׂרָאֵל.

כְּדִין נְהִירוּ אֲתַנְהִיר, וְכֹל אֵילָנִין דְגִנְתָּא דְעֵדוּן אָמְרוּ שִׁירְתָּא, וְצְדִיקָיָא מְתַעֲטְרוּן תַּמָּן בְּאִינּוּן עֵדוּנִין דְעֵלְמָא דְאֲתִי. כּד אֲתַעַר בַּר נָשׁ בְּהֵהִיא שַׁעְתָּא לְמַלְעִי בְּאוּרִייתָא, נְטִיל חוּלְקִיָּה עֲמַהוּן דְצְדִיקָיָא דִּי בְּגוּ גִנְתָּא, חַד שְׂמָא גְלִיפָא דְתַלְתִּין וְתַרְיִן אֲתוּוּן, (ס"א אֲתַעַר) אֲתַעֲטַר בְּהוּ תַמָּן, וְאִיהוּ גּוּ רּוּזִין דְצְדִיקָיָא.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעֶזֶר וְאָמַר, (תהלים קיא) הַלְלוּיָהּ אֹדָה יְיָ בְּכָל לֵבָב וְגו', הַלְלוּיָהּ, הָא אֲתַמַּר וְאֲתַעַרוּ בֵּיהּ חֲבַרְיָא, וְהִכִּי אִיהוּ, דְדָא אִיהוּ שְׂבַחָא דְקָא סְלָקָא עַל כָּל אִינּוּן שִׁירִין וְתוֹשְׁבַחֵן דְאָמַר דּוּד, בְּעֵשֶׂר זִינֵי תוֹשְׁבַחֵן דְאִיהוּ אָמַר, בְּגִין דְאִיהוּ כְּלִיל שְׂמָא (וישלה קע"ב ע"ב) וְשְׂבַחָא בְּחַד, וְאִיהוּ כְּלָלָא דְשְׂמָא קְדִישָׁא עֲלָתָה.

דף קע"ד ע"א

אֹדָה יְיָ בְּכָל לֵבָב, בְּכָל אֲתַר דְאָמַר דּוּד מְלַכָּא, רְזָא דְאֶלְפָּא (דף קע"ד ע"א) בֵּיתָא, אִיהוּ רְזָא דְאֲתוּוּן גְּלִיפֵן, דְנַפְקִין בְּגִלּוּפֵי דְתַלְתִּין וְתַרְיִין שְׂבִילִין. וְאִית אֲתוּוּן עֲלָאִין, מְרִזָּא דְעֵלְמָא עֲלָתָה. וְאִית אֲתוּוּן אַחְרָנִין, דְאִינּוּן אֲתוּוּן (הקדמה ג')

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

ע"א) זעירין. והכא איהו רזא דאלפא ביתא, דעלמא (ס"א עילאה יהיב לעלמא) תתאה.

אודה יי' בכל לבב: ביצרא טבא וביצרא בישא דאיהו שרי בגויה. דהא על פלא אית לאודאה ליה לקודשא בריך הוא, ביצרא טבא וביצרא בישא. דהא מסטרא דיצרא טבא אתי טוב לבר נש, ואית לברכא ליה לקודשא בריך הוא הטוב והמטיב. ובסטרא דיצרא בישא, אתי קטרוגא לבר נש, ואית לאודאה לקודשא בריך הוא, (ביצרא טבא וביצרא בישא) בכל מה דאתי על בר נש, מסטרא דא ומסטרא דא.

בסוד ישרים ועדה, בסוד ישרים: באינן (ס"א מלאכין עלאין קדישין) דרזא דקודשא בריך הוא אינן ידעי. דהא כל רזין דקודשא בריך הוא אינן ידעי, ואינן רזא דיליה, ועל דא בסוד ישרים. ועדה: אלין אינן ישראל, כד מתכנשי בעשרה, לאודאה ליה לקודשא בריך הוא, ובגין כן, אית לאודאה ליה לקודשא בריך הוא, על טב ועל ביש, ולפרסמא קמי פלא. דאי תימא הא איהו ידע, אמאי אצטריך לפרסמא. אלא בדא, אתייקר קודשא בריך הוא בעלמא לפרסמא נסא. ועל דא קודשא בריך הוא פתיב ביה, (יחזקאל לח) והתגדלתי והתקדשתי וגו'.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים קנ) כל הנשמה תהלל יה. תנא, כל נשמתין אתו מהאי גופא קדישא, ואתערו בבני נשא. ומאן אתר. מההוא אתר דאקרי יד. (ס"א י"ה) מאן אתר דא אמר רבי יהודה דכתיב, (תהלים קד) מה רבו מעשיך יי' כלם בחכמה עשית. תנא, מהאי חכמתא דמבועוי נפקין לתלתין ותריין שבילין, אשתכלל פלא, וכל מה דאית לעילא ותתא, והוא אתקרי רוחא קדישא, דכל רוחין אשתכללו ביה.

אמר רבי יצחק, ביומא דהוה רבי שמעון פריש מלה דא, עינוי נבעין מיא, והוה אמר, כל גנוזיא דמלפא עלאה, אתמסרן בחד מפתחא, ואתגלייא בקופיטן דקורדיטי גליפין עלאין.

אלא הכי תאנא, מאן יכיל לאשתמודעא ולאתפללא מה דגניז בדא מבועא. דהא משה לא גלי דא ביומי, כד הוה גלי רזא עמיקתא לישראל, ואף על גב דכלא הוה מתגלייא על ידוי. אלא בההיא שעתא דבעא קודשא בריך הוא לסלקא ליה למתיבתא קדישא עלאה, ולטמרא ליה מבני נשא, דכתיב, (דברים לא) בן מאה ועשרים שנה אנכי היום. היום ממש, דההוא יומא אשתלימו יומי, לאתקרבא לאתר דא, דכתיב, (דברים לא) הן קרבו ימיה, קרבו ממש.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

דַּתְנִיָּא אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִשֶּׁה לָּא מִית. וְאִי תִימָא הָא כְּתִיב (דברים לא) וַיָּמַת שֵׁם מֹשֶׁה. כִּךְ בְּכָל אֲתֵר לְצַדִּיקָיָא קָרִי בְּהוּ מִיתָה. מֵאִי מִיתָה. מִסְטָרָא דִּילָן אֲקָרִי הַכִּי. דַּתְנִיָּא אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְכֵן תְּנָא, דְּמֵאֵן דְּאִיהוּ בְּשִׁלְיֻמוֹתָא דְּמַהִימְנוֹתָא קְדִישָׁא תִלְיִיא בֵּיהּ, לָא תִלְיִיא בֵּיהּ מִיתָה וְלָא מִית. כִּמְה דְּהוּה בִּיעֻקֵּב דְּמַהִימְנוֹתָא שְׁלִימְתָא הוּה בֵּיהּ.

דְּאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, (בראשית לה) לָא יִקְרָא שְׁמֵךְ עוֹד יַעֲקֹב כִּי אִם יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה שְׁמֵךְ, וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל. מֵאִי יִשְׂרָאֵל. שְׁלִימוֹתָא דְּכָלְא. דְּכְתִיב, (ירמיה ל) וְאֵתָה אֵל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב וְאֵל תַּחַת יִשְׂרָאֵל כִּי הִנְנִי מוֹשִׁיעֵךְ מִרְחוֹק וְאֵת זֶרְעֵךְ מֵאֶרֶץ שָׁבִים וְגו'.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מִהֲכָא, (ירמיה ל) כִּי אֲתֵךְ אָנִי, דִּיִּיקָא, זַכָּאָה חוֹלְקִיָהּ, דְּמֵאֲרִיָה אָמַר לִיה כֵּן. כִּי אֲתִי אֲתָה לָא כְּתִיב, אֱלֹא כִּי אֲתֵךְ אָנִי, דְּמֵאֲרִיָה אֲתִי לְאֲתַחֲבְרָא דִּירִיָה עֲמִיָה.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁפִיר קָאָמַר רַבִּי אָבָא דְּאָמַר (ירמיה ל) וְשָׁב יַעֲקֹב וְשָׁקֵט וְשָׁנַן וְאִין מַחְרִיד. וְשָׁב יַעֲקֹב: לְאֲתַקְרִי בְּשֵׁמָא אַחְרָא, דְּכְתִיב לָא יִקְרָא שְׁמֵךְ עוֹד יַעֲקֹב כִּי אִם יִשְׂרָאֵל.

דְּבַר אַחַר וְשָׁב יַעֲקֹב, לְאֲתֵר דְּאֲתַנְסִיב מִתְּמָן. וְשָׁקֵט, בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְשָׁנַן, בְּעוֹלָם הַבָּא. וְאִין מַחְרִיד מִמְּלֵאךְ הַמּוֹת. דְּמִשְׁמַע דְּכָלְא הוּה בֵּיהּ. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, חֲבֵרִיָּא הָא אוֹקְמוּהּ, דְּכְתִיב וְאֵת זֶרְעֵךְ מֵאֶרֶץ שָׁבִים, מֵה זֶרְעוֹ בְּחַיִּים, אִף הוּא בְּחַיִּים.

וְהַבְּרִיחַ הַתִּיכוֹן בְּתוֹךְ הַקְּרָשִׁים מִבְּרִיחַ מִן הַקְּצָה אֵל הַקְּצָה. רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח (קהלת י) (צ"ה ע"ב) אֲשֶׁרִיךְ אֶרֶץ שְׁמֵלְכֶךָ בֵּן חוֹרִים וְשֶׁרִיךְ בַּעַת יֹאכְלוּ. וְכְתִיב, אִי לֶךְ אֶרֶץ שְׁמֵלְכֶךָ נָעַר וְשֶׁרִיךְ בְּבִקְרָא יֹאכְלוּ. (במאי אוֹקִימָנָא הִנֵּי קֵרָא) וְוִי לְעֵלְמָא דִּלָּא מִשְׁגָּחֵן בְּפוֹלְחָנָא דְּמֵאֲרִיָהוֹן, דְּהָא מֵאֲרִיָהוֹן אֲשַׁגַּח בְּגִינִיָהוֹן לְאוֹטְבָא לְהוּ, דְּאֲנַח קָמִיָהוּ פִתְגָמֵי אוֹרִיָתָא, וְלָא מִשְׁגָּחֵן.

דַּתְנִיָּנָן, תִּלְת מְלִין בְּעֵי בַר נֶשׁ לְמַעַבְד לְבִרְיָה, מִילָה, וּפְדִיוֹן, וְלִנְסָבָא לִיָה אֲנָתוּ. וְכָלְא עֲבִיד קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל. מִילָה: דְּכְתִיב, (יהושע ה) וְשׁוֹב מוֹל אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁנִית. וְכְתִיב (בראשית יז) וּבֵן שְׁמֹנֶת יָמִים יִמּוֹל לָכֶם כָּל זָכָר. פְּדִיוֹן. דְּכְתִיב, (דברים טו) וַיִּפְדֶּךָ (י"י אֱלֹהֶיךָ) (ס"א (דברים ז) מִבֵּית עֲבָדִים) מִיַּד פְּרַעֲה מֶלֶךְ מִצְרַיִם. לְנִסְבָּא לִיָה אֲנָתוּ: דְּכְתִיב, (בראשית א) זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אוֹתָם, וְכְתִיב וַיִּבְרָךְ אוֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ. תוּ, אֲטִיל לְהוּ כְּהֵאֵי נִשְׂרָא, דְּאֲטִיל לְבָנוֹי עַל גְּדַפּוֹי, דְּכְתִיב, (שמות יט) וְאֲשָׂא אֶתְכֶם עַל כַּנְּפֵי נְשָׂרִים.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

אמר רבי יוסי, כלא הוא יאות, אבל אורייתא דאהדר קמייהו דישראל, ואוליף לון, יתיר מכלא. תא חזי, לית שבחא דבר נש בהאי עלמא ובעלמא דאתי, כשבחא דאורייתא דכתיב בה (משלי ה) בי מלכים ימלכו. (מדרש הנעלם הוא) דהא תנינן פד סליק רב הונא להתם, אשכח רבנן דהו עסקי בהאי קרא, דכתיב, (ירמיה נא) ופקדתי על בל בבבל והוצאתי את בלעז מפיו ולא ינהרו אליו עוד גוים. ורב הונא לא הו משגיחין ביה, דהא לא אשתמודען ליה בקדמיתא, בגין דהו זעיר. עאל לבי מדרשא, ואשכח רבנן דהו אמרי, האי קרא אית לאסתכלא ביה, אי טעותיה ודחלתיה דנבוכדנצר הוה שמייה בל, הא פתיב ביה, (דניאל ד) ועד אחרין על קדמי דניאל די שמה בלטשאצר פשם אלהי. ועוד, מאי והוצאתי את בלעז מפיו.

קם רב הונא ביני קיימי דעמודי, ואמר אילו הוינא באתרי, דרישנא ליה להאי פסוקא. לא אשגחו ביה. קם תניינות, ואמר מלה דא. אתא רבי יודאי בר רב, ואותביה קמיה. אמר ליה, אימא ברי אימא, דמלי אורייתא פתיב בהו, (משלי א) בראש הומיות תקרא וגו'.

סדר הלימוד ליום יא אדר [יום 159 בשנה]

פֶּתַח וְאָמַר, הֲכִי תִגִּינֵן, בְּיוֹמֵי קִדְמָאֵי עַד לָא אָתָּא יַעֲקֹב, הוּוּ בַר נֶשׁ שְׁלוּ
בְּבִיתֵיהּ, מָטָא זְמַנְיָהּ, מִיַּת בְּלָא מְרַעִין, פִּינֵן דְּאָתָּא יַעֲקֹב, בְּעָא קָמִיָּה דְּקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, אָמַר לֵיהּ, מְרִי דְעֵלְמָא, אִי נִיחָא קָמָךְ, דְּלִנְפוּל בַר נֶשׁ בְּבִי מְרַעִיָּה,
תְּרִין אוּ תְּלַת יוֹמִין, וְלִבְתֵּר יִתְכַנְּשׁ לְעַמִּיָּה, וְיִפְקֵד לְבִיתֵיהּ, וְיִתּוּב מְחֻבּוּבֵי. אָמַר
לֵיהּ שְׁפִיר. אֵת הוּא סִימְנָא בְּעֵלְמָא. תָּא חֲזִי, מָה פְּתִיב בֵּיהּ (בְּרֵאשִׁית מַח) וְיִהִי אַחֲרֵי
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְיֹאמֵר לְיוֹסֵף הִנֵּה אָבִיךָ חוֹלֵה. חֲלָה פְּתִיב מָה דְּלָא הוּוּ לְבַר נֶשׁ מִן
קִדְמַת דְּנָא.

בְּתַר דְּשָׁכִיב, לָא הוּוּ בַר נֶשׁ דְּהוּוּ לֵיהּ מְרַעִין, דְּלָא מִיַּת. עַד דְּאָתָּא חֲזַקְיָה,
מָה פְּתִיב בֵּיהּ, (יִשְׁעִיָּה לַח) בְּיָמִים הָהֵם חֲלָה חֲזַקְיָהוּ לְמוֹת וְגו'. תָּא חֲזִי, מָה פְּתִיב
וְיִסַּב חֲזַקְיָהוּ פְּנִי אֶל הַקִּיר וְיִתְפַּלֵּל אֶל יי', אָמַר לֵיהּ, אִי נִיחָא קָמָךְ דִּיתְסוֹן בְּנֵי
נְשָׂא מְבִי מְרַעִיָּהוּ, וְיודוֹן שְׁמָךְ, וְיִשְׁתַּמּוּדְעוּן, וְיִתּוּבוֹן לְבְתֵר בְּתִיבְתָא שְׁלִימְתָא,
וְיִשְׁתַּכְחוּן בְּנֵי עֵלְמָא זְכָאִין קִדְמָךְ. אָמַר לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יְאוּת הוּא, אֵת
תְּהָא סִימְנָא בְּעֵלְמָא, וְכַךְ הוּא, מָאִי דְּלָא הוּוּ מְקִדְמַת דְּנָא. הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב,
(יִשְׁעִיָּה לַח) מִכְּתָב לְחֲזַקְיָהוּ מִלְךְ יְהוּדָה בְּחֻלּוֹתוֹ וְיַחֲזִי מְחֻלָּיו. וְתֹאנָא, הַהוּא יוֹמָא
אֲתַחֲזֹר שְׁמִשָּׂא עֶשֶׂר דְּרַגִּין.

דף קע"ה ע"א

וְתֹאנָא, מְרוּדְךָ בְּלֹאדָן הוּוּ אָכִיל כָּל יוֹמָא בְּד' שְׁעִתֵי, וְנָאִים עַד תִּשְׁעֵי שְׁעִתֵי,
וְהָהוּא יוֹמָא נָאִים עַד ט' שְׁעִתֵי, כִּד אֲתַעַר חָמָא שְׁמִשָּׂא דְּקָאִים בְּד' שְׁעִתֵי, אָמַר
מָאִי הָאֵי, בְּקִטּוּלָא דְּקוּבְטִירָא קוּבְטִירוּי אֲנַקְטִירְתוֹן. אָמְרוּ (דף קע"ה ע"א) לֵיהּ לְמָה.
אָמַר, דְּנָאִימְנָא יוֹמָא חַד, וְתִלְתוֹת יוֹמָא. אָמְרוּ לֵיהּ, לָאוּ הֲכִי, אֵלֶּא אֵלֶּהָ
דְּחֲזַקְיָה עֶבֶד יוֹמָא דִּין תְּרִין גִּיסִין. אָסִי לְחֲזַקְיָה מְבִי מְרַעִיָּה, וְאֲחֻזֹר שְׁמִשָּׂא לְעֵדְנָא
דָּא. אָמַר וְכִי אֵיַת בְּעֵלְמָא אֵלֶּהָ רַבָּא בַר מַאֲלֵהִי. אָמְרוּ, אֵלֶּהָ דְּחֲזַקְיָהוּ.

קָם וְכַתֵּב פְּתוּבֵי, שְׁלָם לְחֲזַקְיָהוּ מְלָכָא דִּיהוּדָה וְשְׁלָם לְאַלְהֵיהּ וְשְׁלָם לְירוּשָׁלַם
קִרְתָּא קִדְשָׁא. לְבְתֵר אֲמַלְיָךְ וְקָם מְכַרְסִיָּה, וּפְסַע תְּלַת פְּסִיעוֹן, וְכַתֵּב אַחֲרֵינֵין,
שְׁלָם לְאַלְהֵא רַבָּא דְּבִירוּשָׁלַם וְשְׁלָם לְחֲזַקְיָהוּ מְלָכָא דִּיהוּדָה וְשְׁלָם לְירוּשָׁלַם
קִרְתָּא קִדְשָׁא. אָמַר לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אַנְתָּ פְּסַעַת בְּגִין יְקָרֵי תְּלַת פְּסִיעוֹן,
חֲיִיךָ, מִינְךָ יִפְקוֹן תְּלַת מְלָכִין שְׁלִיטִין, קִסְטִירִין רוּפִינִין דְּשְׁלִיטִין בְּכָל עֵלְמָא,
וְקִדְמָאָה מְנִיָּהוּ נְבוּכַדְנֶצַּר הוּוּ.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

תא חזי, מאי אמר ליה דניאל, (דניאל ב) אנת הוא ראשה די דהבא. ובתריך תקום מלכו אחרי ארע מינד ומלכו תליתאה אחרי וגו'. מה פתיב (דניאל ג) נבוכדנצר מלכא עבד צלם די דהב רומיה אמין שתין פתיה אמין שית. אמר נבוכדנצר צלמא דחמינא, הוה רישא די דהבא, מעוי דכסת, אנהא אעביד פלא דדהבא, דלהוי קנפירא דדהבא ברישא.

ותאנא, ההוא יומא פנש כל אומיא ועממיא ולישנייא למפלח לההוא צלמא, ונטל מאנא ממאני מקדשא, דהוה גליף ביה שמא קדישא, ועייל ליה בפומיה דההוא צלמא, ובההיא שעתא הוה ממלל רברבן, עד דאתא דניאל, וקריב גבי דההוא צלמא, ואמר אנהא שליחא דמארא עלאה, גזורני עלך למפק מהכא. אדפר שמא קדישא, ונפק ההוא מאנא, ונפל צלמא ואתפר. היינו דכתיב והוצאתי את בלעז מפיו ולא ינהרו אליו עוד גוים. קם רבי יהודה ונשקיה על רישיה, אמר אי לא דקריבנא בקוטפיא הכא, לא אשתמודענא בך. והוה דחלין קמיה מתהוא יומא.

תאנא (קהלתי) אשריך ארץ שמלכך בן חורים ושריך בעת יאכלו. רבי יוסי אוקים להאי קרא, במשה, בשעתא דאפיק להו לישראל ממצרים, ועבד לון בני חורין. ושריך בעת יאכלו, דכתיב, (שמות יב) ואכלתם אותו בחפזון פסח הוא ליי'. אמר רבי שמעון בר יוחאי, וכי לא אמינא דמלוי דשלמה מלכא, דכלהו בגו, לגו היכלא קדישא הוה. והאי דאמריתו פלא שפיר הוה, ולדרשא הוא דאתא, אבל האי קרא, לעילא בהיכלא קדישא הוא.

תאנא, אשריך ארץ שמלכך בן חורים. מאי ארץ. ארץ סתם. דתניא, מהו דכתיב, (איכה ב) השליך משמים ארץ תפארת ישראל. אלא האי ארץ, היא רזא, בגו פתרי מלכא קדישא, דכתיב ביה (בראשית ב) ביום עשות יי' אלהים ארץ ושמים. והאי ארץ, וכל מה דיניק ואתון, מההוא אתר דאקרי שמים הוא, ולא אתונת ארעא דא, אלא משלימותא קדישא, דאקרי שמים.

ובשעתא דבעא קודשא בריך הוא לאחרבא ביתיה דלתתא, וארעא קדישא דלתתא, אעבר להאי ארעא קדישא דלעילא בקדמיתא, ונחית ליה מההוא דרגא דהוה ינקא משמים קדישא, ולבתר חריב להאי דלתתא, הדא הוא דכתיב השליך משמים ארץ בקדמיתא, ולבתר ולא זכר הדום רגליו. דתניא, בך ארחוי דקודשא בריך הוא, כד בעי למידן עלמא, בקדמיתא עביד דינא לעילא, ולבתר אתקיים לתתא, דכתיב, (ישעיה כד) יפקוד יי' על צבא המרום במרום, בקדמיתא, ולבתר ועל מלכי האדמה על האדמה.

דף קע”ה ע”ב

אמר רבי שמעון, אשריך ארץ שמלכך בן חורין, דון לך בסגיאות כלא, בלא דחילו דאחרא, ומההוא מלכא עלאה אתון כלא. ושריך בעת יאכלו, כמה דאת אמר (במדבר כג) בעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל, אי לך ארץ שמלכך נער כמה דאת אמר (ישעיה ג) ונתתי נערים שריהם. דווי לארעא כד ינקא משמאלא. ושריך בבקר יאכלו, (דף קע”ה ע”ב) בההוא קדרותא, ועד לא נהיר, ולא שלטא מה דשלטא.

תנא אמר רבי שמעון, (שמות כו) והברית התיכון בתוך הקרשים מברית מן הקצה אל הקצה, דא הוא יעקב קדישא שלימא, כמה דאוקימנא, דכתיב, (בראשית כה) ויעקב איש תם יושב אהלים. יושב אהל לא פתיב, אלא יושב אהלים, תרי, דאחיד להאי ואחיד להאי. אף הכא פתיב, והברית התיכון בתוך הקרשים, מברית מן הקצה אל הקצה, דאחיד להאי ואחיד להאי. דתנינן, מאי איש תם. כתרגומו, שלים. שלים מפלא, שלים לתרין סטרין, לעתיקא קדישא, ולזעיר אפין. שלים לחסד עלאה ולגבורה עלאה, ואשלים להאי ולהאי.

אמר רבי שמעון, חמינא דהא חכמתא כלל כלא. וחסד עלאה נפקא מחכמה. גבורה, דהוא דינא תקיפא, נפקא מבינה. יעקב אשלים לתרין סטרין ואבהן כלל כלא, ויעקב כלל אבהתא.

תאנא בטש חכמה בשבילוי, וכניף ברוחא (ס”א למיא) ואתכנפו מיא לאתר חד, ואתפתחו חמשין תרעין דבינה. מאלין שבילין, נפקי עשרה כתרין, בקרניטי זהירין, ואשתארו עשרין ותרין שבילין. בטש ההוא רוחא באינון שבילין, ואתפתחו חמשין תרעין דבינה, ואתגליפו עשרין ותרין, בחמשין תרעין דיובלא, ואתעטרו בשבעין ותרין אתוון דשמא קדישא. אלין אתפתחו לסטרוי.

ואתעטרו עשרין ותרין כתרין דרחמי, דכלילן בעתיק יומין, דנהיר לון כל חד בסטרוי. אתעטרו חמשין גליפין, במ”ב אתוון קדישין דשמא קדישא, דבהון אתברי שמיא וארעא. ואתגלפו בגלופיהון, תמניא תרעין, דאינון תמניא אתוון דרחמי, דכתיב, (שמות לה) יי’ אל רחום וחנון, דנפקא מעתיקא קדישא, לזעירא, ומתחברן באלין כתרין קדישין, חכמה ובינה עלאין דסלקין. נפקא חסד עלאה מהאי סטרא, ודינא דגבורה מהאי סטרא, אתא זכותא דיעקב, ואשלים אתרווייהו ואחיד לון. דהא הוא שלימותא עלאה.

תאנא אמר רבי שמעון, בגין כך ישראל אתקרי. דתאנא יעקב תתאה. ישראל עלאה. יעקב לאו שלימותא, ישראל שלימותא דכלא. וכן תאנא, (שמואל ב כג) נאם דוד בן ישי, דוד לאו שלימותא, דהא בתראה הוא. ישי יסוד עלאה הוא, ושלימותא. והיינו דתנינן, לא גלו ישראל מארצם עד שפפרו בקודשא בריך הוא, ובמלכותא דבית דוד, דכתיב, (שמואל ב כ) אין לנו חלק בדוד ולא נחלה בן ישי איש לאהלו ישראל. מאי איש לאהלו. אתר דעבודת כוכבים ומזלות שריא בגוייהו, היינו לאהלו.

אמר רבי יהודה, כד שריא חכמתא לגלפא גליפין בכלהו כתרין, מאן כתרא שארי מההוא דאתקרי בינה. בפניה אתפליל כלא. ובגין כך אתפתחו בה חמשין תרעין, ואשתכח דכלא בחכמה אתגלפו, הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) כלם בחכמה עשית.

תאנא, כתיב (ישעיה מ) מי מדד בשעלו מים וגו'. בשעלו מים. מאן מים. דא הוא בינה. רבי אלעזר מתני הכי, דא חסד. אמר ליה רבי שמעון, כלא בחד מתקלא סלקא. (ס"א מתתקון) (ישעיה מ) ושמים בורת תפן, מאן שמים. תפארת. דכתיב תפארת ישראל. וכל בשליש עפר הארץ. דא הוא גבורה. ושקל בפלס הרים, אלין אינון שאר כתרין, דאקרון טורי אפרסמונא דכיא. וגבעות במאזנים, אלין שאר רתיכין תתאין מנייהו.

דף קע"ו ע"א

תא חזי, בשעלו, מאי שעלו. דא רוח חכמתא דהכי תנינן, שעלא דקיטרי בקיזפא שקיען. ושמים בורת תפן, מאן זרת. אלין אינון (חמשין) תרעין דאתפתחו ואתפזרו לכל סטרין, כמה דאת אמר (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם וגו'. וכל בשליש, מאן שלישי. רחמי. שלימותא דכלא. ושקל בפלס, מאי פלס, אמר רבי שמעון, דכתיב, (ויקרא יט) מאזני צדק. אבני צדק. תו אמר רבי שמעון, הני מילי בשיעורא (דף קע"ו ע"א) דיוצר כלא אוקימנא.

אמר רבי אלעזר, שמע מינה, דיעקב מגו דינא קשיא נפיק, דהא יצחק דינא קשיא, אחיד לחולקיה. אמר ליה רבי שמעון, ודא הוא בלחודוי, והא יצחק מגו חסד נפק, והכי פלהו, דינא מגו רחמי נפקא, ורחמי מדינא. אברהם ירית אחסנא דחסד, נפק יצחק בדינא מגו חסד. יעקב נפק ברחמי, מגו דינא קשיא, וכך הוא לעילא, דא מן דא, וינקא דא מן דא, עד דאשתמודע כלא דהוא חד, ומחד תליין פלהו, וכלא אשתכח חד. בריך שמייה לעלם ולעלמי עלמין.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

אמר רבי אלעזר, אשתמודע, דלית שלימותא אלא פד אחיד דא מן דא, (ס"א וחד) ודא אחיד בתרווייהו, לשכללא כלא, פגון יעקב, והיינו דכתיב מברית מן הקצה אל הקצה.

תאנא, פולי האי לא אתקרי אלא מסטרא דילן, ומסטרא דילן אשתמודע כלא. (ס"א דהא בהאי לעילא) ולעילא כלא בחד מתקלא סלקא. לא שני, ולא ישתני, כמה דכתיב, (מלאכי ג) אני יי' לא שניתי. אמר רבי יהודה, פלהון בוצינן נהירין מחד, ומחד תליין, ובוצינן אינהו חד כלא. דהא לא בעו לאתפרשא, ומאן דפריש לון, כאלו אתפרש מן חיי עלמא.

אמר רבי יצחק, כתיב (ישעיה ג) ונתתי נערים שריהם ותעלולים ימשלו בם, היינו דכתיב, (שמות כה) ועשית שנים פרובים זהב. כתיב (שמואל א ד) יושב הפרובים, וכתיב (שמואל ב כב) וירכב על פרוב ויעף. יושב הפרובים, פד שריא לאתישבא בשלימותא, כתיב יושב הפרובים. (ס"א כד אשתכח בשלימותא) וכד לא שריא, ולא אתיישבא מלפא בכרסיא, כתיב וירכב על פרוב חד, דלא אתיישבא מלפא בכרסייה. יושב הפרובים תרי.

אמר רבי יוסי, ווי לעלמא, פד חד פרוב אהדר אנפיה מתבריה, דהא כתיב ופניהם איש אל אחיו, פד הוה שלמא בעלמא. אמר רבי יצחק, הא תנינן (ויקרא יח) ערות אביך וערות אמה לא תגלה, ווי למאן דגלי ערייתהון. פגוונא דא כתיב בייעקב, מברית מן הקצה אל הקצה. זכאה חולקיהון דישראל, דקודשא בריך הוא משתבח בתשבחתיהו פגוונא דלעילא, דכתיב (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר.

תאנא אמר רבי יצחק, ביומי קדמאי, הוה בר נש אמר לחבריה, אימא לי מלה חדא דאורייתא, וטול מנה פסף. השתא אמר בר נש לחבריה, טול מנה פסף ואשתדל באורייתא, ולית מאן דישגח, ולית מאן דירפין אודניה, בר אינון זעירין (נ"א זרעין) קדישי עליונין, דקודשא בריך הוא משתבח בהו, דכתיב, (ישעיה ס) ועמד כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר.

(שמות כז) ווי העמודים וחשקיהם פסף. רבי יצחק אמר, ווי העמודים, הא אמינא כל אינון דמתאחדן מקטרי קיימין עלאין, אקרונ ווי העמודים. וכל אינון דלתתא, תליין מאינון ווים. מאי ווים. שתא בגו שתא, ומתאחדן ומתשקין מחוטא דשדרה, דקאים עליהו. ובספרא דצניעותא תאנא, ווים לעילא, ווים לתתא, וכלהו במתקלא חד סלקין.

ספרא דצניעותא מאן צניעותא דספרא. אמר רבי שמעון, חמשה פרקי אינון דכלילין בהיכל רב, ומליין כל ארעא. אמר רבי יהודה, אי כלילין הני, מכלהו עדיפי. אמר רבי שמעון, הכי הוא, למאן דעאל ונפק, ולמאן דלא עאל ונפק לאו הכי.

דף קע"ו ע"ב

מתלא, לבר נש דהוה דיוריה ביני טורין, ולא ידע בדיורי מתא. זרע חטין. ואכיל חטי בגופייהו. יומא חד עאל למתא, אקריבו ליה נהמא טבא. אמר ההוא בר נש, דנא למה. אמרו נהמא הוא למיכל. אכל וטעם לחדא לחביה. אמר וממה אתעביד דא. אמרו מחטין. לבתר אקריבו ליה גריצין דלישין במשחא. טעם מנייהו, אמר ואלין ממה אתעבידו. אמרו מחטין. לבתר אקריבו ליה טריקי מלכין, דלישין בדובשא ומשחא. אמר ואלין ממה אתעבידו. אמרו מחטין. אמר ודאי אנא מארי דכל אלין, דאנא אכיל עקרא דכל אלין דאיהו חטה. בגין (דף קע"ו ע"ב) ההוא דעתא מעדוני עלמא לא ידע ואתאבידו מניה. כך, מאן דנקיט כללא, ולא ידע בכלהו עדונין דמהניין, דנפקין מההוא כללא.

ספרא דצניעותא פרקא קדמאה תאנא. ספרא דצניעותא, ספרא,

דשקיל (רל"ה ע"א) במתקלא. (תאנא) דעד דלא הוה מתקלא, לא הוה משגיחין אפין באפין, ומלכין קדמאין מיתו, וזיוניהון לא אשתכחו, וארעא אתבטלת. עד דרישא דכסופא דכל כסופין, לבושי דיקר אתקין, ואחסין.

האי מתקלא תלי באתר דלא הוה, אתקלו ביה אינון דלא אשתכחו. מתקלא קאים בגופייה. לא אתאחד, ולא אתחזי. ביה סליקו, וביה סלקין דלא הוו, והוו, ויהויין.

סתרא גו סתרא, אתתקן ואודמן, (אד"ר קכ"ח ע"ב, באד"ז רפ"ז, רפ"ח ע"א) בחד גולגלתא, מלייא טלא דבדולחא. (שם אד"ר קכ"ט) קרומא דאוירא אזדכך וסתים, אינון עמר נקי תליין בשקולא. רעוא (אד"ז שם) דרעוין אתגליא בצלותא דתתאי. אשגחא פקיחא דלא נאים, ונטיר תדירא. אשגחותא דתתא באשגחותא דנהירו דעלאה. (דביה) תרין נוקבין דפרדשקא, דאתער רוחא לכלא.

סדר הלימוד ליום יב אדר [יום 160 בשנה]

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, שִׁיתָא בְּרֵאשִׁית (ברא שית) עֲלֵייהוּ, כּוּלְהוּ לְתַתָּא, וְתַלְיִין מְשַׁבְּעָה דְגּוּלְגֻלְתָּא עַד יְקִירוּ דִּיקִירוּתָא, וְהָאָרֶץ תִּנְיִנָּא לָאוּ בְּחוּשְׁבֹן וְהָא אֲתַמַּר. וּמַהֲהִיא דְאֲתַלְטִיָּא נְפָקָא, דְכְּתִיב (בראשית ה) מִן הָאֲדָמָה אֲשֶׁר אֲרָרָה יי'. הִיתָה תְּהוּ וּבְהוּ וְחֻשְׁךָ עַל פְּנֵי תְּהוּם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם. תְּלִיסֵר, תְּלִיִין בְּתַלְיִסֵר יְקִירוּ דִּיקִירוּתָא.

שִׁיתָא אֲלֵפֵי שְׁנִין, תְּלִיִין בְּשִׁיתָא קַדְמָא, שְׁבִיעָא עֲלֵייהוּ, דְאֲתַתְקַף בְּלַחוּדֵי. וְאֲתַחְרִיב כְּלָא בְּתַרִיסֵר שְׁעֵתִי, דְכְּתִיב הִתָּה תְּהוּ וּבְהוּ וְגו'. תְּלִיסֵר יְקִים לֹון בְּרַחֲמֵי, וּמַתְחַדְשֵׁן בְּקַדְמִיתָא, וְקָמוּ (ס"י קמו) כָּל אֵינֹון שִׁיתָא. בְּגִין דְכְּתִיב בְּרָא, וּלְבַתֵּר כְּתִיב הִתָּה, דְהָא הוּת וְדָאֵי, וּלְבַסוּף תְּהוּ וּבְהוּ וְחֻשְׁךָ, (ישעיה ב) וְנִשְׁגַּב יי' לְבִדּוֹ בְיוֹם הַהוּא.

גְּלוּפֵי דְגְלִיפִין כְּחִיזוּ דְחֻיָּא אָרִיָּה, וּמַתְפַּשֵּׁט לְכָאן וּלְכָאן, זִנְבָא בְרִישָׁא. רִישָׁא (אחורא) אֲחִיד אֲכַתְפִּין, אַעֲבַר וְזַעֲיִם, נָטַר וְגִנִּית. חַד לְאַלְפָּה יוֹמִין זַעֲרִין אֲתַגְלִיָּא, (נ"א אתמלייא) קוּלְטָרָא בְּקַטְרוּי, סַנְפִירָא בְּעַדְבוּי, אֲתַבַּר רִישִׁיָּה בְּמִיִין דִּימָא רְבָא, דְכְּתִיב (תהלים עד) שְׁבַרְתָּ רֵאשֵׁי תַנְיָנִים עַל הַמַּיִם. תַּרִין הוּוּ, חַד אֲתַחְזוּרִי, (ל"ד ע"ב) תַּנְיָנִים כְּתִיב חֶסֶר. רֵאשֵׁי, כְּמָה דְאֲתָּ אָמַר (יחזקאל א) וּדְמוּת עַל רֵאשֵׁי חַחֲיָה רְקִיעַ. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר וְיִהִי אֹר, הִיִּנּוּ דְכְּתִיב (תהלים לג) כִּי הוּא אָמַר וַיְהִי, הוּא בְּלַחוּדֵי. לְבַתֵּר אֲתַחְזוּרוּ חַד יְהוּ"י יְהוּ"ו וְי"ו בְּתַרְאָה שְׁכִינְתָּא לְתַתָּא. כְּמָה דְה' שְׁכִינְתָּא אֲשַׁתְּכַח וּבְחַד מַתְקֵלָא אֲתַקְלוּ.

וְהַחֲיֹות רְצוּא וְשׁוּב, דְכְּתִיב וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב. (ישעיה ג) אָמַרוּ צַדִּיק כִּי טוֹב. הָאֵי, בְּמַתְקֵלִיָּה סֻלְקָא. קַדְמָאָה בְּלַחוּדֵי. וְכֻלָּא לְחַד אֲתַחְזוּרִי. אֲחַתָּא וּמוּדְעָתָא כְּלִילֵן דָּא בְּדָא בְּיו"ד ה"א, כְּתַרִין רַחֲמִיִין דְּמַתְחַבְּקוּן.

שִׁיתָא נְפָקִין מְעַנְפָּא דְשָׁרְשָׁא דְגּוּפָא, לִישָׁן מְמַלְל רְבֵרְבָן. לִישָׁן דָּא, סְתִים בִּין יו"ד וְה"א, דְכְּתִיב (ישעיה מד) זֶה יֹאמֵר לֵה' אֲנִי וְזֶה יִקְרָא בְּשֵׁם יַעֲקֹב וְזֶה יִכְתּוֹב יְדוּ לִי וּבְשֵׁם יִשְׂרָאֵל יִכְנֶה (יכנה) מְמַשׁ. זֶה יֹאמֵר לֵה' אֲנִי: אֲחַתָּא. וְכֻלָּא אֲתַמַּר בִּיהו"ו. כְּלָא כְּלִילֵן בְּלִישָׁן סְתִים לְאִימָא. דְהָא אֲתַפְתַּחַת לִיָּה דְנַפְיָק מִינָּה. אָבָא יְתִיב בְּרִישָׁא, אִימָא בְּאֲמֻצְעִיתָא, וּמַתְכַּסִּיָּא מִכָּאן וּמִכָּאן וְוִי לְמָאן דְגְלִי עַרְיִיתְהוּן.

דף קע"ז ע"א

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים, שליט דכר בנוקבא. (ס"י שלימו דכר ונוקבא) דכתיב (משלי י) וצדיק יסוד עולם, נהיר יו"ד בתרין, ונהיר ומעבר לנוקבא. אתיחד יו"ד בלחודוי, (ובתר כן) סליק בדרגוי לעילא לעילא. אתחשכא נוקבא, ואתנהירת אימא ומתפתחא (דף קע"ז ע"א) בתרעוי. אתא מפתחא דכליל בשית, ומכסיא פתחא, ואחיד לתתא להאי ולהאי, ווי למאן דגלי פתחא.

פרקא תניינא דיקנא (אד"ר מן דף קל"א עד קל"ה) מהימנותא. (דיקנא) לא אדכר בגין דהיא יקירותא דכלא מאדנין נפקת, בסחרנהא דבסיטא, סליק ונחית חוטא חוורא. בתליסר מתפרש.

ביקרא דביקירותא הדיא, כתיב (ירמיה ב) לא עבר בה איש ולא ישב אדם שם. אדם (ויקרא מ"ח ע"א) לבר הוא. אדם לא כליל הכא. כל שכן איש. בתליסר נביעין מבויעין מתפרשן, ארבע בלחודוי אסתמרו. תשעה אשקיון לגופא. (נ"א לגנתא). (תיקונא קדמאה) מקמי פתחא דאדנין, שארי יקירו לאתתקון, (תניינא) נחית בשפירי ברישא דשפון. מהאי רישא להאי רישא קאים. (תליתאה) ארחא דנפיק תחות תרין נוקבין דפרדשקא, לאעברא חובה, דכתיב (משלי יט) ותפארתו עבור על פשע. (רביעאה) תחות שפון אסחר שערא לרישא אחרא. (חמישאה) ארחא אחרא נפיק תחותוי. (שתיאה) חפי תקרובתא דבוסמא, לרישא דלעילא. (שביעאה) תרין תפוחין אתחזון לאנהרא בוצינין. (תמינאה) מזלא דכלא, תלייא עד לבא, ביה תליין עלאין ותתאין. (תשיעאה) אינון דתליין לא נפקין דא מן דא. (עשיראה) חפיין זעירין על גרונא (חד סר) דיקירו. רברבין, מתשערין בשיעורא שלים. (תריסר) (וכד) שפון אתפנון מכל סטרין, זכאה למאן דנשיק מאינון נשיקין. (תליסר) בהדיא מזלא דכלא נגדין תליסר משיחין דאפרסמונא דכיא. פלא בהאי מזלא שכיח, וסתים.

בזמנא דמטא תשרי, ירחא שביעאה, משתכחי (ירחי) אלין תריסר (ס"א תליסר) בעלמא עלאה ומתפתחי תריסר (ס"א תליסר) תרעי דרחמי, בההוא זמנא (ישעיה נה) דרשו יי' בהמצאו כתיב. (בראשית א) ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי וגו', היינו דכתיב (ויקרא טז) ועניתם את נפשותיכם בתשעה לחדש בערב. (בהאי זמנא) (דברים ג) אדני ידו"ד אתה החלות להראות את עבדך את גדלך. יהו"ה שלים בסטרוי. והכא ברחישותא דא דארעא, לא שלים.

יה"י לא כתיב, קרינן יו"ד עלאה יו"ד תתאה, וייצר י' עלאה י' תתאה, (יהי) י' עלאה, י' תתאה. ה' בגווייהו. פללא דשלימו. שלים, ולא לכל סטר. אתעקר מהאי אתר שמא דא, ואשתיל באחרא, כתיב וישע יי' אלהים.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

ה' בין יו"ד ליו"ד דיה"י, נשבא דפרדשקא דעתיקא, לזעירא דאנפין בלא רוחא לא אתקיים. בה"א, אשתכלל ה"א עלאה ה"א תתאה, דכתיב (ירמיה א) אהה אדני אלהים.

בקיטפוי דקטפין, (ציריא) ברוחא דמתקלין, יה"ו. י' עלאה דאתעטר בקטרא (ס"א בעטרא) דעתיקא, הוא קרומא עלאה דאזדכך וסתים. ה"א עלאה, דאתעטר ברוחא דנוקבין דפרדשקא, דנפיק לאחייא. ו' עלאה, בוצינא דקרדינותא דאתעטר בסטרוי, (ס"א בעטרוי) מתפשטן אתוון לבתר, ואתכללו בזעירא דאפין. כמה דשריא בגולגלתא, אשתכחו מתפשטן בכל גופא, לשכללא פלא. בעמר נקא. פד תלי תליין אלין אתוון. פד אתגלי לזעירא מתישבן ביה אלין אתוון, ואתקרי בהון.

יו"ד דעתיקא סתים בעטרוי, בגין שמאלא אשתכח ה"ה אתפתח באחרא ואינקיב בתרין נוקבין, ואשתכח בתקונין. ו"ו אתפתח באחרא, דכתיב, (שיר השירים ז) הולך לדודי למישרים. בבוצינא דקרדינותא למכסיא פתחא.

ו' לעילא ו' לתתא, ה' לעילא ה' לתתא. י' לעילא ובה לא אשתתף אחרא, ולא סליק בהדה, בר רמיזא דרמיו פד אתגליין תרין (באורייתא) ומתחפרן בחד דרגא, חד רגשא בגין לאתפרשא, ו"ד כלילן ביו"ד ווי פד אסתלק האי, ואתגליין.

אינון בוסמין דטיפסא שריקין, דעברי (ס"א עבד) לא מתעכבא בדוכתא, והחיות רצוא ושוב. ברח לה אל מקומך. אם תגביה כנשר ואם בין כוכבים שים קנף משם אורידך.

דף קע"ז ע"ב

ותוצא הארץ (דף קע"ז ע"ב) דשא. אימתי, פד שמא אתנטע. וכדין אוירא נפיק, ונצוצא אזדמן. (תיקונא קדמאה דרישא) חד גולגלתא אתפשט בסטרוי, טלא מלי עלה, דתרי גווי.

תלת חללין דאתוון רשימין, אתגליין ביה. (תליתאה) אוכמין (ס"א כעורבא) פערבאה תליין על נוקבין עמיקין, דלא יכיל למשמע ימינא ושמאלא. הכא חד ארחא לעילא דקיק. (רביעאה) מצחא דלא נהיר, קטטותא דעלמא. בר פד רעוא אשגח ביה. (חמישאה) עיינין דתלת גווי, למרתת קמייהו אתסחן בחלבא דנהיר. כתיב (ישעיה לג) עיניך תראינה ירושלים נוה שאנן, וכתיב (ישעיה א) צדק ילין בה. נוה שאנן, עתיקא דסתים, עינך פתיב. (שתיתאה) חוטמא פרצופא דזעירא, לאשתמודעא. תלת שלהובין מתוקדין בנוקבוי. (שביעאה) דרגא עקימא, למשמע

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

טב וביש. פתיב (ישעיה מב) אני יי' הוא שמי. וכתוב (דברים לכ) אני אמית ואחיה. וכתוב (ישעיה מו) ואני אשא ואני אסבול. (קל"ד ע"ב) (תהלים ק) הוא עשנו ולו אנחנו. (איוב כג) והוא באחד ומי ישיבנו. הוא אקרי מאן דסתים ולא שכית, הוא מאן דלא אזדמן לעינא. הוא מאן דלא אקרי בשמא. (ה"א ה"י)

א' פליל (הוא) ו'. ו' פליל א' ולא פליל ה"ו. (ס"א ה"י) א' אזיל לאלה. אל"ף אזיל ליו"ד, יו"ד אזיל ליו"ד, דסתים מפל סתימין, דלא מתחברן ביה ו"ד. ווי פד לא נהיר י' בו"ד.

פד אסתלק י' מן ו"ד בחובי עלמא, ערייתא דכלא אשתכח, על דא פתיב (ויקרא יח) ערות אביך לא תגלה. וכד אסתליק יו"ד מן ה"א, על דא פתיב וערות אמך לא תגלה אמך היא לא תגלה ערותה. אמך היא ודאי, (משלי ב) כי אם לבינה תקרא וגו'.

פרקא תליתאה תשעה תקונין יקירין אתמסרו לדיקנא כל מה דאתממר ולא אתגלייא עלאה ויקרא אשתכח. (והוא) והא (ס"א דיקנא) גנזיה (ס"א יקרא) קרא.

תיקונא קדמאה דדיקנא, נימין על נימין מקמי פתחא דאדנין עד רישא דפומא. (תנינא) מרישא האי, עד רישא אחרא אשתכח. (תליתאה) מתחות תרין נוקבין ארחא מלייא דלא אתחזיין. (רביעאה) עלעין אתחפין מהאי גיסא ומהאי גיסא. (חמישאה) בהו אתחזיין תפוחין סומקין פוורדא. (שתיתאה) בחד חוטא תליין אוכמין תקיפין עד חדוי. (שביעאה) שפון סומקין פוורדא אתפנון. (תמינאה) זעירין נחתין בגרונא, ומחפין קדלא. (תשיעאה) רברבין וזעירין פגידין (ס"א נגדין) (ס"א נחתין) בשקולא. באלין אשתכח גיבר ותקיף מאן דאשתכח.

פתיב (תהלים קיח) מן המצר קראתי ית. תשעה אמר דוד עד כל גוים סבבוני, לאסחרא ולאגנא עלוי. ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ עושה פרי אשר זרעו בו למינהו. (נשא קל"ט ע"ב) תשעה אלין אתעקרו משמא שלים, ואשתילו לבתר בשמא שלים, דכתיב וישע יי' אלהים. תקונין דדיקנא בתליסר אשתכחן איהי, דהיא עלאה. תתאה, בתשעה אתחזון. כ"ב אתון אתגליפו בגוניהון (ס"א בגינהון).

(שיד לדה קע"ז ע"ב) דבר אחר ישרצו המים, תרגום ירחשון. פלומר, פד מרחשין בשפוותיה פתגמי צלותא, בזפותא, ובנקיות דעתא, ובמיא הוה רחיש נפשא חיתא. וכד בעי בר נש לסדרא צלותיה למאריה, ושפוותיה מרחשן בהאי גוונא מתתא לעילא, לסלקא יקרא דמאריה, לאתר דשקיו דעמיקו דבירא, נגיד ונפיק. לבתר

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

ינגיד לאמשכא מלעילא לתתא, מההוא שקיא דנחלא, לכל דרגא ודרגא, עד דרגא בתראה לאמשכא נדבה לכלא מעילא לתתא. לבתר בעי לקשרא קשרא בכלא, קשרא דכונה דמהימנותא ויעבדון כל משאלוהי, בין שאלתא דצבורא, בין שאלתא דיחידא.

ושאלתא דאית לבר נש לשאלא ממאריה, הן מסודרות בט' גוויי, אית באלפא ביתא, ואית באדפר מכילוהי דקודשא בריך הוא, רחום וחנון וגו'. אית בשמהן יקירן דקודשא בריך הוא, כגון אהיה, יה, יהו, אל, אלהים, יי' צבאות, שדי, אדני. אית בעשר ספירא, כגון: מלכות, יסוד, הוד, נצח, תפארת, גבורה, חסד, בינה, חכמה, כתר. אית באדפר צדיקייא, כגון האבות והנביאים והמלכים. אית בשירי ובתושבחת, דאית בהון קבלה אמיתית. ועילא מנהון מאן דינדע לתקן תקונין למאריה, כדקא יאות. ואית בידיעה סלקא מתתא לעילא, ואית מאן דינדע להמשיך שפעא מעילא לתתא. ובכל ט' גוויי אליון, צריכא פונה גדולה, ואי לא עליה קרא דכתיב, (שמואל א ב) ובוזי יקלו. ובכוונת אמן, דהוא כליל תרין שמהן יהו"ה אדניי. והאחד גניז טוביה וברכוהי, באוצר הנקרא היכל, והוא רמוז בפסוק (חבקוק ב) וה' בהיכל קדשו הס מפניו ולדא רמוז רבותינו זכרונם לברכה, כל טוב האדם בביתו, שנאמר (במדבר יב) בכל ביתי נאמן הוא, ומתרגמינן בכל דעמי. ואי מכוון בכל חד וחד מט' גוויי כדקא יאות, דא הוא בר נש דאוקיר לשמא דמאריה לשמא קדישא, ועל דא פתיב פי מכבדי אכבד ובוזי יקלו, אכבד בעלמא דין, לקיים ולמעבד כל צרכוי. ויחזון כל עממי ארעא, ארי שמא דה' אתקרי עליה, וידחלון מניה. ובעלמא דאתי, יזכי למיקם במחיצת חסידים, אף על פי דלא קרי כל צורכיה, פיון דזכה לאשגחא ידיעת מאריה, ואיכוון ביה כדקא יאות. מאי ובוזי יקלו. דא הוא מאן דלא ידע לאחדא שמא קדישא, ולקשרא דמהימנותא, קשרא לאתר ולאמשכא דאצטריך, ולאוקיר שמא דמאריה טב ליה דלא אתברי. וכל שכן מאן דלא אתכוון באמן. ועל דא, כל מאן דמרחיש בשפוותיה בנקיותא דלבא, במיא דמנקי, מאי כתיב בהדיה, ויאמר אלהים נעשה אדם, כלומר, בשביל אדם דינדע לאחדא צלם ודמות כדקא יאות, וירדו בדגת הים. (עד כאן דבר אחר)

על האי, (ס"א על האי מאן דחזי בחלמיה דיקנא) חלמא דאחיד דיקנא דבר נש עלאה בידיה, (נ"א או דאשיט ידיה ליה אנדע דשלים במאריה) שלים במאריה. שנאין תחותוי יכנעון. כל שכן דיקנא עלאה דנהירא (ס"א לתתאה) בתתאה, דעלאה רב חסד אקריה, בזעירא חס"ד סתם, כד אצטריך נהירו אנהר ואקרי רב חסד. (ס"א בידיה הא מתרחיץ דהא בשלם עם מאריה ושנאוי יכנעון תחותוי ודין הוא בדיל דחזא בחלמיה כל שכן אם זכה לאודעא מה היא דיקנא עלאה דהוא נהיר לתתאה ארים עלאה רב בחסד אקרי בזעירא חסד סתם)

דף קע”ח ע”א

פתיב ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה, כלומר, (נ”א ח”י י”ה) י”ה אתפשט נהירו דדא בדא, כלא אתרחשון בזמנא חדא, מים טבאן מים בישן. בגין דאמר ישרצו, אתפללו דא בדא. חיה עלאה, חיה תתאה. חיה (דף קע”ח ע”א) טבא. חיה בישא.

ויאמר אלהים נעשה אדם. האדם לא פתיב, אלא אדם סתם, לאפקא אדם דלעילא. דאתעביד בשמא שלים. כד אשתלים דא, אשתלים דא. אשתלים דכר ונוקבא לאשלמא כלא. ידו”ד סטרא דדכר. אלהים סטרא דנוקבא. אתפשט דכורא, ואתתקן בתקוני פאמא, בפומיה דאמה. מלכין דאתבטלו, הכא אתקיימו. דינין (קמ”ב ע”ב) דדכורא תקיפין ברישא, בסופא נייחין. דנוקבא באיפכא. וי”ה קונטרין דקיטורא בעטפוי שקיעין. י’ זעירא בגוהא אשתכח. אי אתבסמו דינין, בעא עתיקא. אתא חויא על נוקבא, וקינא דזוהמא אתתקן בגוהא, למעבד מדורא בישא. דכתיב ותהר ותלד את קין. קינא דמדורא דרוחין בישין ועלעולין וקטפורין.

אתקין ביה בהאי אדם, פתרים, בכלל ופרט, אתפללו בפרט וכלל, שוקין ודרועין, מינא ושמאלא. דא אתפלג בסטרוי אתתקן דכר ונוקבא יה”ו. י’ דכר. ה’ נוקבא. ו’ פתיב זכר ונקבה בראם ויברך אותם ויקרא שמם אדם. דיוקנא ופרצופא דאדם יתיב על פרסיא, וכתיב (יחזקאל א) ועל דמות הכפסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה.

פרקא רביעאה. עתיקא, טמיר וסתים. זעירא דאנפין, אתגלייא ולא אתגלייא. דאתגלייא, באתוון פתיב. דאתפסייא, סתים באתוון, דלא מתיישבון באתרוי, בגין דאיהו לא אתיישבו ביה עלאין ותתאין.

ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש וגו’, היינו דכתיב, (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי’. חד בכללא דאחרא משתפחא. בהמה בכללא דאדם, (ויקרא א) אדם פי יקריב מכס קרבן ליי’ מן הבהמה, משום דאתפלל בכללא דאדם.

דף קע”ח ע”ב

כד נחת אדם דלתתא (דף קע”ח ע”ב) בדיוקנא עלאה, אשתכחו תרין (תוריע מ”ח ע”ב) רוחין מתרין סטרין, דימינא ושמאלא פליל אדם. דימינא, נשמתא קדישא. דשמאלא נפש חיה. חב אדם אתפשט שמאלא, ואתפשטו אינון בלא גופא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

כד מתדבקין דא בדא, אתיילדן כהאי חיה דאולידת (רוחין) סגיאין בקטרא חדא. כ"ב אתוון סתימין, כ"ב אתוון אתגליין, י' סתים, י' גלייא. סתים וגלייא, במתקלא דטפסין, אתקלו. י' נפקין מניה דכר ונוקבא ו"ד, בהאי אתר, ו' דכר, ד' נוקבא. בגין דא, ד"ו תרין. ד"ו דכר ונוקבא. ד"ו תרין קפלין. תרין י' בלחודוי דכר. ה' נוקבא. ה' ד' הות בקדמיתא, (ק"פ ע"ב) ומדאתעברת בו' בגוה, (אולידת)

אפיקת ו', (הרי כי בה' אית ד"ו וביה אית ה"ה הרי יה"ו) אתחזי יו"ד בחזויה כללא דיה"ו. מדאפיקת יו"ד דהוא דכר ונוקבא, אתיישבת לבתר, ומכסייא לאמא. (בראשית ו) ויראו בני האלהים את בנות האדם, היינו דכתיב, (יהושע ב) שנים אנשים מרגלים חרש לאמר, מאי בנות האדם. דכתיב, (מלכים א ג) אז תבאנה שתיים נשים זונות אל המלך. בגיניהון כתיב, פי ראו פי חכמת אלהים בקרבן וגו'. אז תבאנה ולא בקדמיתא. בקיסטרא דקיסורי דפיגאן, תרין מתחבקן הוו לעילא, לתתא נחתו ירתו עפרא, אבדו חולקא טבא דהוה בהו. עטרא דבומלא (ס"א דחמלא) ואתעטר בקוסטא דענבא. (שמות יד) ויאמר יי' אל משה מה תצעק אלי. אלי דייקא. דבר אל בני ישראל ויסעו. ויסעו דייקא. במזלא הוה תלי, דבעא לאוקיר דקניה. (שמות טו) והישר בעיניו תעשה והאזנת למצותיו ושמרת כל חקיו עד כאן. פי אני יי' רפאיד, להאי דוקא.

סדר הלימוד ליום יג אדר [יום 161 בשנה]

פָּרְקָא חֲמִישָׁאָה. (ישעיה א) הוּי גוּי חוּטָא עִם כְּבֵד עוֹן זֵרַע מְרַעִים בְּנִים וגו'. שְׁבַעָה דְרַגְיָן יו"ד ה"ה ו"ה ה"י ו"ו אִפִּיק ד' ה"ה הו"י, ה"ה אִפִּיק ו"ו ד"ו לְבַר אִסְתִּיר אָדָם דְּכַר וְנוֹקְבָא דְאִינוּן ד"ו דְכְתִיב בְּנִים מִשְׁחִיתִים.

בְּרֵאשִׁית בְּרָא. בְּרֵאשִׁית מֵאָמֵר. בְּרָא חֲצֵי מֵאָמֵר. אָב וּבֵן. סִתִּים וּגְלִיָּא. עֵדֵן עֲלָאָה דְסִתִּים וּגְנִיזוּ. עֵדֵן תְּתָאָה, נְפִיק לְמַטְלְטְלִי (ס"א לְמַטְלְנוּי) וְאִתְגַּלְיָא יְהוָה. יְה. אֱלֹהִים. אֵת. אֲדִנִּי אֶהְיָה. יְמִינָא וְשְׁמַאֲלָא כְּחֵדָא אֲשֶׁתְּתַפּוּ, הַשְּׁמַיִם. וְאֵת, דְכְתִיב, (דְבָרַי הַיָּמִים א כט) וְהִתְפַּאֲרַת וְהִנְצַח אִינוּן כְּחֵדָא אֲשֶׁתְּתַפּוּ. הָאָרֶץ, דְכְתִיב, (תְּהִלִּים ח) מָה אֲדִיר שְׁמֶךָ בְּכָל הָאָרֶץ. (ישעיה ו) מָלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ.

יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַקֹּדֶשׁ וּבֵין קֹדֶשׁ הַקֹּדָשִׁים, עֲתִיקָא לְזַעֲרָא, אֲתַפְרֵשׁ, וְאֲתַדְבֵּק. לֹא אֲתַפְרֵשׁ מִמֶּשׁ פּוּמָא מִמְלַל רַבְרַבָּן. אֲנִתִּיק וְאֲתַעְטֵר בְּכַתְרִין זַעֲרִין, בְּחַמְשָׁה זִנְיָן מַיִם, וְכְתִיב (בְּמַדְבָּר יט) וְנָתַן עָלָיו מַיִם חַיִּים. (ירמיה י) הוּא אֱלֹהִים חַיִּים וּמְלַךְ עוֹלָם. (תְּהִלִּים קטו) אֲתַהֲלֵךְ לְפָנַי יי' בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים. (שְׁמוּאֵל א כה) וְהִיִּתָּה נֶפֶשׁ אֲדִנִּי צְרוּרָה וְגו'. וְעַץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הַגֶּן. י"ה, יו"ד ה"א, אֶהְיִי בֵּין מַיִם לְמַיִם. מַיִם שְׁלִימִין, וּמַיִם דְּלֹא שְׁלִימִין. רַחֲמִין שְׁלִימִין, רַחֲמִין דְּלֹא שְׁלִימִין. (בְּרֵאשִׁיתו) וַיֹּאמֶר יי' לֹא יִדּוֹן רוּחִי בְּאָדָם לְעוֹלָם בְּשֶׁגֶם הוּא בְּשָׂר. וַיֹּאמֶר יי', כִּד אֲתִיִּישְׁבָא בְּזַעֲרָא. מְכָאן (נ"א דְכַד אִמֵּר בְּשֵׁם אִמְרו) (לוֹמֵר) דְבַר. דְעֲתִיקָא סִתִּים קָאֵמֵר לֹא יִדּוֹן רוּחִי בְּאָדָם דְלַעֲיָלָא, מְשׁוּם דְבַהֲהוּא רוּחָא דְאֲתַנְשְׁבָא מִתְרִין נוֹקְבִין דְפִרְדֵּשְׁקָא, מְשִׁיךְ לְתַתָּאי.

וּבְגִין כֶּף כְּתִיב (יְמֵי עוֹלָם) וְהָיוּ יָמָיו מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה. יו"ד שְׁלִים וְלֹא שְׁלִים. י' בְּלַחֲדוּי מֵאָה. תְרִין אֲתוּוֹן תְרִין זְמַנִּין, מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה. י' בְּלַחֲדוּי כִּד (דף קע"ט ע"א) אֲתַגְלִיָּא בְּזַעֲרָא, אֲתַמְשֵׁךְ בְּעֶשֶׂר אֲלָפִין שָׁנִין. מְכָאן כְּתִיב, (תְּהִלִּים קלט) וְתַשֵּׁת עָלַי כַּפְכָּה. (בְּרֵאשִׁית ו) הַנְּפִילִים הָיוּ בְּאָרֶץ, הֵינְנוּ דְכְתִיב וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְהָיָה לְאַרְבַּעַת רְאשִׁים. מֵאֲתַר דְאֲתַפְרֵשׁ גְּנָתָא, אֲקַרֵּי הַנְּפִילִים, דְכְתִיב וּמִשָּׁם יִפְרֹד. הָיוּ בְּאָרֶץ בְּיָמֵים הָהֵם, וְלֹא לְבַתֵּר זְמַנָּא. עַד דְאֲתָא יְהוֹשֻׁעַ, וּבְנֵי הָאֱלֹהִים אִסְטְמְרוּ.

עַד דְאֲתָא שְׁלֹמֹה וּבְנוֹת הָאָדָם אֲתַכְּלָלָא, הֵדָא הוּא דְכְתִיב, (קְהֵלֶת ב) וְתַעֲנוּגוֹת. תַעֲנוּגַת קְאָרִי (תַעֲנוּגִים לֹא קְאָרִי) בְּנֵי הָאָדָם (נ"א דֵאֲתַרְמִיזוּ) דְאֲתַרְמִיזוּ מֵהָאִי רוּחִין אַחֲרֵינוּן, דְלֹא אֲתַכְּלָלוּ בְּחֻכְמָה עֲלָאָה. דְכְתִיב, (מְלָכִים א ה) וַיִּי גָתָן חֻכְמָה לְשְׁלֹמֹה. וְכְתִיב (מְלָכִים א ה) וַיִּחַפְּסוּ מִכָּל הָאָדָם. מְשׁוּם דְהֵנִי לֹא אֲתַכְּלָלוּ בְּאָדָם.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

וַיִּי גַתֵּן חֲכָמָה, ה' עֲלָאָה. וַיַּחֲכֵם, דְּמִינָה אֲתַחֲכֵם לְתַתָּא. הֵמָּה הַגְּבוּרִים אֲשֶׁר מְעוּלָם, עוּלָם דְּלַעֲיָלָא. אַנְשֵׁי הַשָּׁם, דְּאֲתַנְהֵגֵן בְּשִׂמְא. מַאי שִׂמְא. שְׂמָא קַדִּישָׁא, דְּאֲתַנְהֵגֵן בֵּיה דְּלָא קַדִּישִׁין לְתַתָּא, וְלָא אֲתַנְהֵגֵן אֶלָּא בְּשִׂמְא. אַנְשֵׁי הַשָּׁם סַתָּם, וְלָא אַנְשֵׁי הוּי"ה. לָאוּ מְסַתִּים סְתִימָא, אֶלָּא גְרִיעוּתָא, וְלָא גְרִיעוּתָא אַנְשֵׁי הַשָּׁם סַתָּם, מְכַלְלָא דְּאָדָם נְפֻקוּ, כְּתִיב (תהלים מט) אָדָם בִּיקָר בַּל יֵלִין, אָדָם בִּיקָר, בִּיקָרוּ דְּמַלְכָּא, בַּל יֵלִין, בַּלָּא רוּחָא.

תְּלִיסַר מְלָפִי קְרָבָא, בְּשִׁבְעָה. שְׁבַע. מְלָפִין בְּאַרְעָא, אֲתַחֲזִיאוּ נְצַחֵי קְרָבָא. תְּשַׁעָה דְּסַלְקִין בְּדַרְגִין, דְּרַהֲטִין בְּרַעוּתְהוֹן, וְלִית דִּימְחֵי בִּידִיהוֹן. חֲמִשָּׁה מְלָפִין קִימִין בְּבַהֲלוֹ, לְקַמֵּי אַרְבַּע לָא יַכְלִין לְמִיקָם.

אַרְבַּע מְלָפִין נְפֻקִין לְקַדְמוֹת אַרְבַּע, בַּהוֹן תְּלִיין כְּעַנְבִין בְּאֲתַכְּלָא צְרִירָן בַּהוֹ שְׁבַעָה רַהֲיִטִין. סְהַדִין סְהַדוּתָא וְלָא קִימִין בְּדוּכְתִייהוּ. אֵילָנָא דְּמַבְסָם יִתִּיב בְּגוּ. בְּעַנְפוֹי אַחֲדָן וּמְקַנְנָן צְפָרִין. תַּחֲוֹתוֹי תַּטְלִל חֵיוֹתָא דְּשִׁלְיָא בַּהוּא אֵילָנָא בְּתַרֵי כְּבִישִׁין, לְמַהֲרָ בְּשִׁבְעָה סְמַכִין סַחְרָנִיה, בְּאַרְבַּע חִיוּן, מַתְגַּלְגְּלִין בְּאַרְבַּע סְטָרִין.

חֻוּיָא דְּרַהֲיִט בְּשׁ"ע דְּלוּגִין, דְּלִיג עַל טוּרִין, מְקַפֵּץ עַל גְּבַעְתָּא, דְּכְתִיב, (שיר השירים ב) מְדַלַּג עַל הַהַרִים מְקַפֵּץ עַל הַגְּבַעוֹת. זְנַבִּיה בְּפּוּמִיָּה, בְּשִׁנּוּי, נְקִיב בְּתַרִין גִּיסִין. פֶּד נְטִיל גִּיסְטָרָא אֲתַעֲבִיד לְתַלַּת רוּחִין.

כְּתִיב וַיִּתְּהַלֵּךְ חֲנוּךְ אֶת הָאֱלֹהִים. וְכְתִיב (משלי כב) חֲנוּךְ לִצֶּעַר עַל פִּי דְרַכּוּ. לִצֶּעַר הַיְדוּעַ. אֶת הָאֱלֹהִים, וְלָא אֶת יי'. וְאֵינְנוּ, בְּשֵׁם זֶה, כִּי לִקַּח אוֹתוֹ אֱלֹהִים לְהַקְרָא בְּשִׁמוֹ. תַּלַּת בְּתֵי דִינִין, אַרְבַּע אֵינּוּן. אַרְבַּע בְּתֵי דִינִין דְּלַעֲיָלָא. אַרְבַּע לְתַתָּא. דְּכְתִיב, (ויקרא יט) לֹא תַעֲשׂוּ עוֹל בְּמִשְׁפַּט בְּמִדָּה בְּמִשְׁקָל וּבְמִשׁוּרָה. דִּינָא קַשְׂיָא. דִּינָא דְּלָא קַשְׂיָא, דִּינָא בְּשַׁקּוּלָא, דִּינָא דְּלָא בְּשַׁקּוּלָא. דִּינָא רַפִּיָּא. (דינא) דְּאֶפִּילוּ לָא הָאֵי וְלָא הָאֵי.

וַיְהִי כִּי חָחַל הָאָדָם לְרַב עַל פְּנֵי הָאָדָמָה. חָחַל הָאָדָם לְרַב. הֵינּוּ דְּכְתִיב בְּשִׁגְם וְגו', הָאָדָם דְּלַעֲיָלָא. וְכְתִיב עַל פְּנֵי הָאָדָמָה. (שמות לה) וּמִשָּׁה לָא יָדַע כִּי קָרַן עוֹר פְּנִיָו, הֵינּוּ דְּכְתִיב, (בראשית ג) כְּתָנוֹת עוֹר. קָרַן, דְּכְתִיב, (שמואל א טז) וַיִּקַּח שְׂמוּאֵל אֶת קָרַן הַשֶּׁמֶן. לִית מְשִׁיחָא אֶלָּא בְּקָרַן, (תהלים פט) וּבְשִׁמְךָ תִּרוּם קִרְנֵנוּ. (תהלים קלב) שֵׁם אֲצִמִּיחַ קָרַן לְדוֹד. הֵינּוּ עֲשִׂירָאָה דְּמַלְכָּא. וְאֲתִיָּא מִן יוֹבְלָא דְּהִיא אֵימָא, דְּכְתִיב, (יהושע ו) וְהָיָה בְּמִשׁוֹךְ בְּקָרַן הַיּוֹבֵל. קָרַן בְּיוֹבְלָא אֲתַעֲטָר עֲשִׂירָאָה בְּאֵימָא. קָרַן, דְּנְטִיל קָרַן וְרוּחַ לְאֲתַבָּא רוּחִיה לִיה.

דף קע"ט ע"ב

והאי קרן דיובלא הוא. ויובל ה'. וה' נשיבא דרוחא לכלא. וכלא תייבין ל'אתרייהו, דכתיב, (ירמיה א) אהה יי' אלהים, כד אתחזי ה' לה', יי' אלהים אתקרי שם מלא וכתיב (ישעיה ב) ונשגב יי' לבדו ביום ההוא. (ס"א כד אתחזר ה' לה' ואסתלק י' פורענותא אתי לעלמא ואי לאו בשביל אדם יהו"ה לא אתקיים עלמא וכלא אתחרב ועל דא כתיב ונשגב וגו') על כן סתים ואתעטר צניעותא דמלכא, דחיינו ספרא דצניעותא. זכאה (נ"א למאן דנפק וידע) למאן דעאל ונפק וידע שבילוי וארחוי.

פרשת תצוה

פרשת ואתה תצוה (דף קע"ט ע"ב) (שמות כז) ואתה תצוה את בני ישראל וגו'. ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך וגו'. אמר רבי חייא, מאי שנא הכא מבכל אתר, דכתיב ואתה הקרב אליך ואתה תדבר אל כל חכמי לב. ואתה תצוה את בני ישראל. (שמות ל) ואתה קח לך בשמים ראש מר דרוח. אלא כלא ברזא עלאה איהו, לאכללא שכינתא בהדיה.

אמר רבי יצחק, נהורא עלאה, ונהורא תתאה כליל כחדא, אקרי (קל"ח ע"ב) ואתה. כמה דאת אמר (נחמיה ט) ואתה מחיה את כלם. ועל דא לא כתיב, והקרב את אהרן אחיך. וצוית את בני ישראל. ודברת אל כל חכמי לב. בגין דההוא זמנא שריא שמשא בסיהרא, ואשתתף כלא כחדא, לשריא על אומנותא דעובדא. אמר רבי אלעזר, מהכא, (שמות לו) אשר נתן יי' חכמה ותבונה בהמה.

רבי שמעון אמר מהכא, ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאותיו רוח חכמה. אשר מלאותים מפעי ליה. אלא אשר מלאותיו, לההוא לבא, מלאותיו רוח חכמה. כמה דאת אמר (ישעיה יא) ונחה עליו רוח יי' רוח חכמה וגו' ועל דא אצטריך אשר מלאותיו רוח חכמה, דשריא שמשא בסיהרא באשלמותא דכלא, ועל דא אתרשים כלא בכל אתר. אמר רבי אלעזר, אי הכי הגי ואתה ואתה, היאך מתיישבן בקראי.

אמר ליה, כלהו מתיישבן נינהו. ואתה הקרב אליך: ליחדא בהדיה, ולקרבא בהדיה, רזא דשמא קדישא כדקא יאות. ואתה תדבר אל כל חכמי לב: בגין דכלהו לא אתיין למעבד עבידתא, עד דרוח קדשא ממלא בגווייהו, ולחש לון בלחישו, וכדין עבדי עבידתא. ואתה תצוה את בני ישראל: רוח קדשא פקדא עלייהו, ואנהיר עלייהו, למעבד עובדא ברעותא שלים. ואתה קח לך: כמה דאוקימנא. (דכתיב) ואתה הקרב אליך, והגי כלהו, הכא בעובדא דמשכנא. דכלא אתעביד ברזא דא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

פתח רבי שמעון ואמר (תהלים כב) ואתה יי' אל תרחק אילותי לעזרתי חושה. ואתה יי' בלא חד. אל תרחק: לאסתלקא מינן, למהוי סליק נהורא עלאה מתתאה. דהא פד אסתלק נהורא עלאה מתתאה, פדין אתחשך כל נהורא, ולא אשתכח כלל בעלמא.

ועל דא אתחרב בי מקדשא ביומי דירמיהו. ואף על גב דאתבני לבתר, לא אהדר נהורא לאתריה פדקא יאות. ועל רזא דא, שמא דההוא נביאה דאתבני על דא, ירמיהו. אסתלקותא דנהורא עלאה, דאסתלק לעילא לעילא, ולא אהדר לאנהרא לבתר פדקא יאות. ירמיהו: אסתלק ולא אהדר לאתריה, ואתחרב בי מקדשא ואתחשכו נהורין.

אבל ישעיהו, שמא גרים לפורקנא, ולא אהדר נהורא עלאה לאתריה, (ישעיהו לאנהרא ההוא נהורא עלאה ולמעבד פורקנא) ולמבני בי מקדשא, וכל טבין וכל נהורין, יהדרון פדפקדמיתא. ועל דא, שמעון דתרין נביאין אלין, קיימין דא לקבל דא, בגין דשמא גרים, וצרופא דאתון דא בדא, גרמין עובדא, הן לטב והן לביש. ועל רזא דא, צרופא דאתון דשמעון קדישין, וכן אתון בגרמיהו, גרמין לאתחזאה רזין עלאין, כגוונא דשמא קדישא, דאתון בגרמיהו, גרמין רזין עלאין קדישין לאתחזאה בהו.

דף ק"פ ע"א

רזא קדמאה, יו"ד, נקודה קדמאה (דף ק"פ ע"א) דקיימא על תשע סמכין דסמכין לה. ואינן קיימין לארבע סטרי עלמא. כמה דסופא דמחשבה, נקודה בתראה, קיימא לארבע סטרי עלמא. בר דהאי דכר, ואיהי נוקבא.

והאי קיימא בלא גופא, וכד קיימא בלבושא, דאתלבש בהו, איהי קיימא על תשע סמכין, ברזא דאת ם בלא עגולא. ואף על גב דאת ס' איהי בעגולא, וקיימא בעגולא. אבל ברזא דאתון חקיקון, גו נקודי, טהירין לעילא, אינן ברבועא, דלתתא איהו בעגולא.

האי ברבוע איהי קיימא בשיעורא דתשע נקודין, תלת תלת לכל סטר. ואינן בשיעורא דחושבנא תמניא נקודין, ואינן תשע. ואלין אינן דקיימין מרזא דבוצינא בריבועא בסמכין תשעה לאת יו"ד, נקודה חדא. אינן תשעה. אינן תמניא ברזא דאת ם ברבועא, כגוונא דא: תלת תלת לכל סטר ודא איהו רזא: דאת יו"ד נקודה חדא, ואף על גב דאיהי נקודה חדא, דיוקנא דילה, רישא לעילא, וקוצא לתתא, ושיעורא דילה תלת נקודין כגוונא דא ועל דא אתפשטותא לארבע סטרין, תלת, תלת לכל סטר איהי תשע ואיהי תמניא. ואלין

אינון סמכין דנפקין מרזא דבוצינא, למהוי סמכין לאת יו”ד, ואלין אקרונ רתיכא דילה. ולא קיימין בשמא, בר ברזא דתשע נקודין דאורייתא.

וברזא דספרא דאדם, אתפלגו אלין תשע דאינון תמניא, בצרופא דאתון דשמא קדישא, לצרפא לון וליחדא לון בכל אינון גוונין, כד נטלין אלין תמניא דאינון תשע, נהרין בנהירו דאת ם ברבועא, ואפיק נהרין תמניא, (ס”א תמניא אתחזון) אתחזון ואתון תשעה. ואתפלגן לתתא לנטלא כל משכנא.

ואינון צרופא דשמא קדישא, ברזא דשבעין ותרין אתון מחקקו, דנפקי מרזא דתלת גוונין, ימינא ושמאלא ואמצעיתא. וכלא מרזא דתלת נקודין, שיעורא דאת יו”ד, דאיהי לד’ סטרין, ואינון תמניא נקודין, ואינון תשע נקודין, ואינון תריסר נקודין עלאין. ג’ ג’ לכל סטר וסטר, ומהכא נחתין לתתא בתריסר לשית סטרין. וכד אתחקקו תריסר אלין בשית סטרין, אינון שבעין ותרין שמהו, רזא דשמא קדישא דשבעין ותרין דאינון שמא דא קדישא.

וכלא איהו סליק ברעותא, דסמיכו דמחשבה באינון סמכין דאת יו”ד, ועל דא אתון בצרופייהו, תלת תלת בכל צרופא דילה, בגין לסלקא ברעותא דאת י’, דתלת נקודין, כמה דאתמר, ועל דא לא אסתליק בסליקו דצרופא, אלא מעקרא ושרשא דרזא דאלין סמכין, דסמכין לאת י’ רזא דאת ם ברבועא, ט’ נקודין, תמניא נקודין, תריסר נקודין, שבעין ותרין נקודין. אשתכח, דכל רזא דשמא קדישא, קיימא באת י’, וכלא רזא חדא, וקיימא ברזא דבוצינא, כמה דאתמר למעבד סמיכו לכל את ואת. ואינון סמכין אינון רתיכא דלהון, דכל את ואת, כמה דאתמר.

רזא תננינא, את ה’, דקיימא על חמשה סמכין, דסמכין לה, דנפקין מרזא דבוצינא, כד אתכפש לאסתלקא לעילא, מרזא (ר”ד ע”א) דמשחתא. את דא היכלא קדישא אקרי, לגו, נקודה דקאמרן. וכלא איהו ברזא דקאמרן דאת ם ברבועא. אבל הכא לא אתרשים בר את ה’, ורתיכא דילה חמשה סמכין דקאמרן.

דף ק”פ ע”ב

דכד בטש נהירו דבוצינא באת י’, אתנהיר, ומההוא בטישותא, אתעבידו אינון תשע (פנחס רפ”ג ע”ב, תצא ר”ח ע”א) סמכין דקאמרן. ומגו נהירו דאתנהר את י’, אתפשטו תלת נקודין די’. תרין לעילא, דאינון רישא. וחד לתתא, דאיהו קוצא די’, כגוונא דא דקאמרן. כד אתפשטו, תרין, אתעבידו תלת. חד אתעביד תרין. ואתפשטו, ואתעביד חד היכלא. דא היכלא, לבתר דאתעביד היכלא לחד

"זֶהָר הַיּוֹמִי" לַיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ אֲדָר]

נְקוּדָה קְדָמָאָה, (דָּף ק"פ ע"ב) אֲתַעְבִּיד בְּגִנְיֹזוּ טָמִיר רְזָא דְאֵת דָּא, וְקַיִמָא עַל חֵמֶשׁ אַחֲרָנִין.

אַרְבַּעָה גְּנִיזִין אֵינּוּן, בְּחַד נְקוּדָה דְקַיִמָא לְגוּ בְּאַמְצָעִיתָא, אֵינּוּן חֵמֶשׁ. וְאֵיהִי ה'. כְּמָה דְה"א דְלִתְתָא, קַיִמָא עַל אַרְבַּע, וְאֵיהִי נְקוּדָה עַל אַרְבַּע, דְקַיִמָא בְּגוּ אַמְצָעִיתָא. אוּף הָכָא נְמִי הָאִי. וּמָה דְקַיִמָא עַל ה' סְמִכִין, הָכִי הוּא וְדָא, בְּגִין דְהָאִי נְקוּדָה עַלְאָה, אֵיהִי עַל תְּרִין גְּוֹנִין, חַד בְּלַחֲדוּי, וְחַד בְּטָמִירוּ.

סדר הלימוד ליום יד אדר [יום 162 בשנה]

ובספרא דרזין דחנוך, ה' ודאי קיימא על חמש סמכין דנפקין מגו בוצינא. וכדין אפיק חמש קיימין אחרנין, ואשתכח האי ה' ברזא דעשרה. וכד אתפרשת, קיימא ה' דא, על סמכין, ואינן הוו תליסר מכילן דרחמי, בחד דרגא דאתוסף עלייהו.

ואלין אינן (ק"פ) תריסר דקיימין בשית. זמנין אינן ארבעין ותריין. זמנין שבועין ותריין הוו, אבל (קל"ב) נחתין לתתא. והכא אתפרשו שבילין לכל סטר, דאינן תלתין ותריין, אשתאר ארבעין. ותריין אודנין ימינא ושמאלא, הא ארבעין ותריין, אלין מ"ב אתון עלאין, דאינן אתון רברבן דאורייתא.

בגין (הקדמה ג' ע"ב) דאית אתון רברבן, ואית אתון זעירין. אתון רברבין אינן לעילא, אתון זעירין לתתא. וכלא לתתא פגוונא דלעילא. בגין דאית שמהן קדישין עלאין, דקיימין ברעו דרוחא ולבא בלא מלולא כלל.

ואית שמהן קדישין תתאין, דקיימין במלה, ובמשיכו דמחשבה ורעו עלייהו. ואית שמהן אחרנין לתתא, דאינן מההוא סטרא אחרא, דאיהו מסטרא דמסאבא, ואלין לא קיימין, אלא ברעו דעובדא לתתא, לסלקא רעו דההוא עובדא דלתתא לגביה. בגין דאיהו סטרא אחרא לאו איהו, אלא בעובדין דהאי עלמא, לאסתאבא בהון. פגוונא דבלעם, ואינן בני קדם, וכל אינן דמתעסקי בההוא סטרא אחרא.

ואלין, לא קיימי באתון רשימין מן כ"ב דאורייתא, בר תריין, ואלין ח' וק', וסמכין לון בסמיכו (בראשית ב' ע"א) אתון דשקר. אבל אלין אינן אשתמודעאן לגבייהו יתיר. ועל דא בתהלה לדוד, בכלהו כתיב ו' בכל את ואת, בר מאלין תריין, דלא כתיב ו', דהא ו' שמא דקודשא בריך הוא איהו.

ובגין כך אינן ארבעין ותריין אתון, דעלמא דא אתברי בהו, אשתכח האי ה' עלאה, לסלקא לתשעין ותריין, תשעין הוו, בר תריין אודנין ימינא ושמאלא. ורזא דא (ס"א וסימניך) (בראשית י"ז) ואם שרה הבת תשעים שנה תלד. אבל איהו בחשבנא תשעין ותריין, וכד אתוסף דרגא דרזא דברית, דאיהו רקיעא תמינאה, וקיימא לתמינא יומין, הא מאה. ואלין ודאי מאה ברכאן בכל יומא דאצטריכא כנסת ישראל לאתעטרא בהו. וכלא ברזא דה'.

האי ה', איהי דיוקנא דילה בתריין נונין, רזא דמאה, ואינן חמש סמכין רתיכין, דנפקי מגו בוצינא, ואינן חמש אחרנין דנפקין מינה. ועל דא דיוקנהא

בְּגוּוֹנָא דָּא וְזוּ, תְּרִין נוּגִין, וּנְקוּדָה דְקַיִמָא בְּאַמְצְעִיתָא. וְעַל דָּא ו' קַיִמָא
בִּינְיֵיהוּ תְדִיר, בְּגוּוֹנָא דָּא (רל"ה ע"ב) נוּן, בְּגִין דְהֵכָא אִיהוּ אֲתֵרִיהּ לְאַתְעֵטְרָא,
וְאַף עַל גַּב דְרִזִין אַחֲרֵנִין אֵינּוּן בְּרִזָּא דְהוּ, אֲבָל דָּא אִיהוּ בְרִזִין דְסַפְרָא דְחֲנוּךְ,
וְהָכִי הוּא וְדָא.

וְכַד אֲתַתְקֵנָא בְּאֵינּוּן חֲמִשִּׁין בְּלַחֲדֵיהוּ, אִיהוּ נְקוּדָה חֲדָא דְקַיִמָא בְּרִזָּא דְנ',
בְּגוּוֹנָא דָּא (ה) נ', נו"ן. וְחַד נְקוּדָה בְּאַמְצְעִיתָא דְאִיהִי שְׁלֵטָא עֲלֵיהוּ, וְכֹלָא רִזָּא
חֲדָא. זַכְאִין אֵינּוּן דִּידְעֵי אֲרַחֲוֵי דְאוּרִייתָא, לְמַהֲךְ בְּאַרְחֵי קְשׁוּט. זַכְאִין אֵינּוּן
בְּהָא עֲלָמָא, וְזַכְאִין אֵינּוּן בְּעֲלָמָא דְאַתִּי.

דף קפ"א ע"א

רִזָּא תְלִיתָאָה אֶת ו', הָאִי אֶת דִּיּוֹקֵנָא דְרִזָּא דְאָדָם, כְּמָה דְאַתְמַר. וְהָא
אוֹקִימָנָא, דְהָאִי אֶת, קַיִמָא עַל י"ב רְתִיכִין. וְכַד מִתְפָּרְשָׁאן, אֵינּוּן כ"ד רְתִיכִין,
דְכֻלִּילִין בְּהָאִי אֶת פְּשִׁטוֹ דִּיּוֹקֵנָא דְבַר נֶשׁ, לְקַבֵּל דְרוּעִין וְיִרְכִין וְגוּפָא (דף קפ"א
ע"א) שְׁיִיפִין דְלַחוּן כ"ד אֵינּוּן דְדְרוּעִין, וְיִרְכִין, וְגוּפָא, הָא אֲתַמַּר, אֲבָל פְּלַחוּ
סְתִימִין בְּגוּפָא, וְגוּפָא קַיִמָא בְּכֻלְהוּ כ"ד, וְכֻלְהוּ רְתִיכִין פְּלִילִין בֵּיהּ בְּגוּפָא, וּבְגִין
דְכֻלִּילִין פְּלַחוּ בֵּיהּ, קַיִמָא, ו' פְּשִׁטוֹ חַד.

גוּפָא חַד פְּלִיל בְּכ"ד רְתִיכִין, וְאַלִין אֵינּוּן: רִישָׁא בְּשִׁית. גוּפָא בִי"ח, וְאַף עַל
גַּב דְכָל רְתִיכִין אֵינּוּן (נ"א י' י') (נ"א י"ח) י"ב לְכָל סֵטֶר, בְּכֹלָא קַיִמָא גוּפָא. אֲבָל
עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע אֵינּוּן שִׁית דְרִישָׁא, דְאֵינּוּן שְׁיִיפִין לְאַעֲלָאָה רִישָׁא. תַּמְנֵי סְרִי
חוּלְיִין דְקַיִמָא רִישָׁא, וְסַמְכָא גוּפָא עֲלֵיהוּ.

וְכֻלְהוּ פְּשִׁטוֹ חַד, בְּרִישָׁא וְגוּפָא, וְאֵינּוּן שִׁיתִין פְּלַחוּ פְּלִיל לוּן, דְאִיהוּ רִזָּא
דְשִׁית. וְעַל דָּא שִׁיעוּרָא דְאַת ו', רִישָׁא שִׁיעוּרָא בְּשִׁית נְקוּדִין מִמֶּשׁ, גוּפָא בְּתַמְנֵי
סְרִי. בְּגוּוֹנָא דָּא פֶּל אֵלִין רִזִין מִתְפָּרְשָׁן, לְאַכְלָלָא לוּן בְּגוּפָא, בְּגִין דְדְרוּעִין
וְיִרְכִין פְּלַחוּ בְּגִיזוֹ, וְעַל דָּא פֶּלָא אֲתַכְלִיל בְּרִזָּא דְאַת ו' וְדִיּוֹקֵנָא דִילָהּ.

וְכַד שְׁלִימוֹ דְאַת דָּא אֲתַחֲזִי, פְּדִין פֶּל סֵטְרִין בִּישִׁין אֲסַתְתָּמוּ, וְאַתְפָּרְשָׁן
מְסִיחָרָא, וְלֹא אֲתַחֲפִיין, בְּגִין דְאִיהוּ מְבַקֵּעַ פֶּל מְשִׁקּוּפִין דְרִקִיעִין, וְאַנְהִיר לָהּ,
וְלֹא יִכְלָא מְקַטְרָגָא לְאַבְאָשָׁא פֶּלֶל. וְכַד הָאִי אֲסַתְלָק, פְּדִין סְלִיק וְאַסְטִי וּמְפַתִי,
וְיִכִיל לְקַטְרָגָא עַל פֶּל בְּנֵי עֲלָמָא, בְּגִין דְאִיהוּ מְלַךְ זְקֵן וְכַסִּיל, וְהָא אוֹקִימָנָא.

ו' אִיהוּ נְהוּרָא דְנְהִיר לְסִיחָרָא, וְאַף עַל גַּב דְנְהִירִין סְגִיאִין אֲתַכְלִילִין בֵּיהּ,
נְהוּרָא דְנְהִיר לְסִיחָרָא אִיהוּ חַד פְּשִׁטוֹ לְמַלְיָא לָהּ. וְאִיהוּ רִזָּא דְאַלְתָּ, רְשִׁימוֹ בְּכָל
אֵינּוּן רִזִין. וְכַד נְהִיר לְסִיחָרָא בְּרִזָּא דו' נְהִיר לָהּ.

ובספרא דאדם קדמא, בדיוקנן דאתון, ו' חד נקודה לעילא, ותמש נקודין דלתתא, וכן שיעורא דילה פגוונא דא, ו' וכל נקודה קיימא ברזא דעשר, בגין דלית לה נקודה דלא אשלים לעשר, דכל נקודה אית ביה תשע סמכין רתיכין, והיא נקודה אשלים לעשר. נקודה דימינא תשע סמכין רתיכין לה, ואיה עשרה. וכן לשמאלא. וכן לכל סטרין. ועל דא, פלהו נקודין אינון כל חד וחד פללא דעשר, איה ורתיכו. וכלהו פלילן בההוא פשיטו דאת ו', בגין כף פלא איהו בדיוקנא ברזא דאת ו'.

וכד עייל שמשא בסיהרא, (סיהרא) נפק מהאי ו' חד פשיטו רזא דברית, פגוונא דא ג', ודא איהו לאעלא בנוקבא. וכד אתפליל פלא בהאי פשיטו דאת ו', פדין קיימא לשמשא בנוקבא. ורזא דא דכתיב, ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך, לאתפללא (וילך רמ"ג ע"ב, קצ"א ע"ב) דרועא בגופא, ואת בניו אתו, אלין כל אינון רתיכין וסמכין דיליה. דרועא שמאלא לגביה, דכתיב, (במדבר ג) קח את הלויים, לאשתכחא ו' דכליל פלא. בחד פשיטו, למהוי חד.

ועל דא אשתכח יחודא בהאי, ימינא ושמאלא ואמצעיתא, פלא איהו חד. ועל דא אתעביד חד פשיטו, ואקרי אחד, ולא תשכח בר פשיטו חד בלחודוי, ודא הוא חד.

ה' בתראה, אתעביד חד גופא, בהאי נקודה דאמצעיתא. ואעיל בה ו', ואשתכח ו' בין ב' נקודין, חד לעילא, וחד לתתא. וכדין, אתאחיד עלמא עלאה, בעלמא תתאה, ואיהו חד. ואוקימנא. אתא רבי אלעזר ורבי אבא ונשקו ידוי. בכה רבי אבא ואמר, ווי לעלמא פד יתפניש שמשא ויתחשך עלמא.

דף קפ"א ע"ב

אמר רבי אלעזר, ירפין לתתא, ברזא דאת ו', מנא לן דאתפלילו בהאי את. אמר ליה, דכתיב, (מלאכי ג) זכרו תורת משה עבדי, ולא פתיב נביאי, לאתחזאה דכלא אתפליל ברזא דו', ואת ו' אקרי חד, ואיהו חד בלחודהא, ופשיטו חד והא אתמר. (שמות כח) ואתה הקרב אליך וגו'. אמר רבי שמעון, לא שמש משה (נ"א שמשא) (נ"א דאיהו שמשא) בסיהרא, עד דאתפליל בכל סטרין ברזא דו', פמה דאוקימנא. תא חזי, מה פתיב, מתוך בני ישראל לכהנו לי. לכהן לי לא פתיב, אלא לכהנו לי, לשמושא דיליה, לשמושא דאת דא, לשמושא דיליה ודאי. לי דא את ה', לאעלא ולשמשא ו' בה, למהוי פלא חד. זכאין אינון ישראל, (דף קפ"א ע"ב) דעאלו ונפקו, וידעי ברזא דארחוי דאורייתא, למהך בארח קשוט.

מתוך בני ישראל אמאי מתוך בני ישראל. אלא כלא לא אתקרי למהוי חד כדקא יאות, אלא מתוך בני ישראל. דהא בני ישראל קיימי לתתא, לאתפתחא ארחין, ולאנהרא שבילין, ולאדלקא בוצינין, ולקרבא כלא מתתא לעילא, למהוי כלא חד, ובגיני כף פתיב (דברים ד) ואתם הדבקים ביי' וגו'.

ואתה הקרב אליך וגו' אמר רבי שמעון, כלא איהו קריבה, למאן דידע ליחדא יחודא, ולמפלח למאריה, דהא בזמנא דאשתכח קרבנא כדקא יאות, כדין אתקריב כלא כחדא, (נ"א דרגין כלהו כחד) ונהירו דאנפין, אשתכח, בעלמא בבי מקדשא, ואתכפיא ואתכפיא סטרא אחרא, ושלטי סטרא דקדושא בנהירו וחדו. וכד קרבנא לא אשתכח כדקא יאות, או יחודא לא הוי כדקא יאות, כדין אנפין עציבו. ונהירו לא אשתכח, ואתכפיא סיהרא, ושלטא סטרא אחרא בעלמא, (נ"א דלא אתחריב בי מקדשא אלא בגין וכו') בגין דלא אית מאן דידע ליחדא שמא קדישא, כדקא יאות.

אמר רבי שמעון, (פ' בא ל"ד ע"א) קודשא בריך הוא לא נסי לאיוב, ולא אתא עמיה בנסיונא, כנסיונא דשאר צדיקיא, דהא לא פתיב ביה והאלהים נסה את איוב, כמה דכתוב באברהם (בראשית כב) והאלהים נסה את אברהם. דאיהו בידיה אקריב לבריה יחידאי לגביה. ואיוב לא יחיב ליה ולא מסר ליה כלום. ולא אתמר ליה, אבל אתמסר בידא דמקטרגא, בדינא דקודשא בריך הוא. דאיהו אתער להווא מקטרגא לגביה, מה דאיהו לא בעא. דהא בכל זמנא אתא ההוא מקטרגא לאתערא על בני נשא, והכא קודשא בריך הוא אתער לגביה, דכתוב, (איוב א) השמת לבך על עבדי איוב. אבל רזא עמיקא איהו.

פתח ואמר (בראשית ד) ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה מנחה ליי'. ויהי מקץ ימים, רזא איהו, מקץ ימים, ולא מקץ (קל"ד ע"א) ימין, דחה לקץ ימין, וקריב לקץ ימים. והא אוקימנא, דכתוב, (דניאל יב) ואתה לך לקץ. אמר קודשא בריך הוא לדניאל ואתה לך לקץ. אמר ליה, לאן קץ, לקץ הימים או לקץ הימין, עד דאמר ליה לקץ הימין.

ועל דא דחיל דוד, דכתוב, (תהלים לט) הודיעני יי' קצי. או לקץ הימים, או לקץ הימין. והכא מה פתיב, ויהי מקץ ימים ולא מקץ ימין. ובגיני כף לא אתקבל קרבניה דהא מסטרא אחרא הוה כלא.

תא חזי מה פתיב, (בראשית ד) והבל הביא גם הוא. מאי גם הוא. לאסגאה כלא דא בדא. קרבנא כלא ועקרא דיליה הוה לקודשא בריך הוא, ויהיב חולקיה

לסטרא אחרא, כמה דאת אמר ומחלביהו. וקינו, עקרא עבד מקץ ימים, ויהב חולקא לקודשא בריך הוא, ועל דא אתדחא איהו וקרבניה.

באיוב מה פתיב, (איוב א) והלכו בניו ועשו משתה וגו'. וכתיב ויהי פי הקיפו ימי המשתה. וכתיב ושלחו וקראו לשלשת אחיותיהם לאכול ולשתות עמהם, דדא איהו עקרא לסטרא אחרא. ולבתר אקריב עולות, ועולה איהו דכר, ולא נוקבא, וסלקא לעילא, וקרבנא לא קריב לאכללא ליה פדקא יאות.

ותא חזי, אלמלא חולקא יהב לכלא, מקטרגא לא יכיל ליה לבתר, ואי תימא אמאי אבאיש ליה קודשא בריך הוא. אלא, בגין דגרים לכסיא נהורא ולא תחפיא, ואיהו לא קריב קרבנא אחרא, לאתונא ביה אחרנין, אלא עולה, דסלקא לעילא, ועל דא פתיב, ככה יעשה איוב כל הימים, דאלמלא סטרא אחרא אתונת בחולקא, אתעבר מעל מקדשא ואסתלק מניה, וסטרא דקדושה הוה סליק לעילא לעילא.

אבל איהו לא בעא דאתהני אחרא מקרבניה, ואעדי גרמיה מניה. מנא לן. דכתיב, (איוב א) וסר מרע. ועל דא קריב תדיר עולה, דהא עולה לא אתהני מניה סטרא אחרא לעלמין. ובגין כן, כל מה דנטיל לבתר, מדידיה נטיל. ועל דא איוב גרים לחפיא ערלה על ברית קיימא, דלא הוה אעדי מניה. ובגין כן קודשא בריך הוא אתער לההוא מקטרגא, דכתיב השמת לבך על עבדי איוב.

דף קפ"ב ע"א

תא חזי, כד בעא (דף קפ"ב ע"א) קודשא בריך הוא לאתאחדא בהו בישראל במצרים, לא קיימא שעטא. בגין דערלה חפיא נהורא, עד זמנא דההוא מקטרגא הוה נטיל דיליה מאיוב, ועל דא פקיד ליה קודשא בריך הוא למיכליה לההוא פסח בבהילו, עד דההוא סטרא אחרא אשתדל ביה באיוב, ופקיד לאתעברא ערלה מנייהו, וכדין אתאחד קודשא בריך הוא בישראל, וההוא סטרא אחרא אתפרש מן קדשא, ואשתדל ביה באיוב, ונטיל מדיליה. וכדין (שמות יב) פסח הוא ליי' ודאי. דעד השתא לא הוה פסח ליי'. זכאין אינון דידעי ומיחדדי יחודא דמאריהון פדקא יאות.

פתיב (שמות לה) אלהי מסכה לא תעשה לה, וכתיב בתריה את חג המצות תשמר. (מאי עביד) מאי האי לגבי האי. אלא הכי אוקמוה, מאן דאכיל חמץ בפסח (כאילו עביד כוכבים ומזלות למפלח לגרמיה, דהא רזא הכי הוא דחמץ בפסח) כמאן דפלח לכוכבים ומזלות איהו.

תא חזי, כד נפקו ישראל ממצרים נפקו מרשו דלהון, מרשו אחרא, מההוא רשו דאקרי חמין, נהמא בישא. ועל דא אקרי פוכבים ומזלות הכי, ודא איהו רזא דיצר הרע, פולחנא נוכראה, דאקרי אוף הכי שאור. ודא איהו יצר הרע, דהכי איהו יצר הרע בבר נש, כחמיר בעיסה, עאל במעוי דבר נש זעיר זעיר, ולבתר אסגי ביה, עד דכל גופא אתערב בהדיה. ודא איהו פוכבים ומזלות. ועל דא פתיב, (תהלים פא) לא יהיה בך אל זר. אל זר ודאי.

את חג המצות תשמר, רבי יהודה פתח, (ישעיה ב) חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו פי במה נחשב הוא. האי קרא אוקמוה. אבל מאי חדלו לכם מן האדם, וכי אזוהר ליה לבר נש לאתמנע משאר בני נשא. אוף אינון נמי לגביה, ישתכחון בני נשא דלא יקרבו אליו באלין לעלמין. אלא הא אוקמוה במאן דאשכים לפתחא דחבריה למיהב ליה שלם. ואנא אוקימנא ליה בקרא אחרא, דכתיב, (משלי כז) מברך רעהו בקול (רכ"ז ע"ב) גדול בבקר השכם קללה תחשב לו. ואף על גב דכלא שפיר. אבל מאי חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו. הכא פקיד קודשא בריך הוא לבר נש, ואזוהר ליה לאסתמרא מאינון בני נשא, דסטו ארחייהו מארח טב לארח ביש, ומסאבי נפשייהו בההוא מסאבו אחרא.

דהא כד ברא קודשא בריך הוא לבר נש, עבד ליה בדיוקנא עלאה, ונפח ביה רוחא (נ"א נשמתא) קדישא, דכליל בתלת כמה דאוקימנא, דאית ביה נפש רוח ונשמה, ועילא מכלא נשמה, דאיהי חילא עלאה למנדע, ולמטר פקודוי דקודשא בריך הוא. ואי ההיא נשמתא קדישא אעיל לה בפולחנא אחרא, האי איהו מסאיב לה, ונפיק מפולחנא דמאריה. בגין דתלת חילין אלין, כלהו חד, נפש רוח ונשמה משתתפי כחדא, והוו חד, וכלא כגוונא דרזא עלאה. (על דא נאמר (שם י"ג) הולך את חכמים וגו')

ואי חזינון להאי בר נש, דהוו ביה אלין דרגין כלהו. עד לא קיימא בקיומיה למנדע מאן איהו, במאי אתידע (דלא) לקרבא בר נש בהדיה, או לאתמנעא מניה. (ס"א בר נש דאית ביה דרגין אלין כלהו וקיימא בקיומיה דא איהו גבר שלים עבדא מהימנא דמאריה ובעי לאשתתפא ביה ולאחברא בהדיה למילף אורחוי מניה. ובמאי אתידע בר נש למנדע מאן איהו לקרבא בהדיה או לאתמנעא מניה) ברוגזיה ממש, ידע ליה בר נש, וישתמודע מאן איהו. אי ההיא נשמתא קדישא נטר בשעתא דרוגזוי, (אתיא עליה) דלא יעקר לה מאתרהא, בגין למשרי תחותה תהוא אל זר, דא איהו בר נש כדקא יאות. דא איהו עבדא דמאריה, דא איהו גבר שלים.

סדר הלימוד ליום טו אדר [יום 163 בשנה]

דף קפ”ב ע”ב

ואי ההוא בר נש לא נטיר לה, ואיהו עקר קדושה דא עלאה מאתריה, למשרי
באתריה סטרא אחרא. ודאי דא איהו בר נש דמריד במאריה, ואסיר לקרבא
בהדיה ולא תחברא עמיה, ודא איהו (איוב יח) טרף נפשו באפו. איהו טריף ועקר
נפשיה, בגין רוגזיה, ואשרי בגויה אל זר. ועל דא פתיב חדלו לכם מן האדם
אשר נשמה באפו, דההיא נשמתא קדישא טריף לה, וסאיב לה, בגין אפו. אשר
נשמה (דף קפ”ב ע”ב) אחלף באפו. כי במה נחשב הוא. פוכבים ומזלות אתחשיב
ההוא בר נש.

ומאן דאתחבר עמיה, ומאן דאשתעי (ס”א משתתף) בהדיה, כמאן דאתחבר
פוכבים ומזלות ממש. מאי טעמא. בגין פוכבים ומזלות ממש שארי בגויה. ולא
עוד, אלא דעקר קדושה עלאה מאתריה, ושארי באתריה פוכבים ומזלות אל זר.
מה אל זר פתיב ביה (ויקרא יט) אל תפנו אל האלילים, כגוונא דא, אסיר
לאסתכלא באנפוי.

ואי תימא הא רוגזא דרבנן. רוגזא דרבנן טב איהו לכל סטרין, דהא תנינן
דאורייתא אשא איהי, ואורייתא קא מרתחא ליה, דכתיב, (ירמיה כג) הלא כה
דברי פאש נאם יי. רוגזא דרבנן במלי דאורייתא. רוגזא דרבנן למיהב יקרא
לאורייתא, וכלא לפולחנא דקודשא בריך הוא הוי, לכך נאמר (דברים ד) פי יי
אלהיך אש אוכלה הוא אל קנא.

אבל אי במלין אחרנין, לאו פולחנא דקודשא בריך הוא האי, בגין דבכל
חטאים דקא עביד בר נש, לאו איהו פוכבים ומזלות ממש כהאי, ואסיר לקרבא
בהדיה דהאי. ואי תימא הא לשעתא הוה, דעבר והדר אהדר. לאו הכי, דכיון
דאעקר קדושה דנפשיה מניה ומאתריה, וההוא אל זר, מקפח ההוא אתר,
אתתקף ביה, ולא שביק ליה. בר כד אתדכי בר נש מכל וכל, ועקר ליה לעלמין,
ולבתר אשתדל לאתקדשא ולאמשכא קדושה עליה. כדין ולואי דאתקדש. אמר
ליה רבי יוסי, אתקדש ממש. (ס”א אמאי והא אתדחי ואתקדש)

אמר ליה תא חזי, בשעתא דאיהו עקר קדושה דנפשיה, ושריא באתריה ההוא
אל זר דאקרי טמא, אסתאב בר נש, וסאיב למאן דקריב בהדיה, וההיא קדושה

עֲקֶרֶת מַגִּיחַ, וְכִיּוֹן דְּעֶקֶרֶת מַגִּיחַ זְמַנָּא חֲדָא, כַּמָּה דִּיעֲבִיד בַּר נֶשׁ עוֹד, לָא תִיתוּב לְאַתְרָהּ.

אָמַר לִיה אִי הָכִי, כַּמָּה מִסְאָבִין אֵינּוֹן דְּמִתְדַכְּאָן. אָמַר לִיה שְׂאֲנִי מִסְאָבוּ אַחְרָא, דְּלֹא יָכִיל לְמַעֲבַד יְתִיר. אָבֵל דָּא שְׂנִיא מַכְלָא, דְּכָל גּוּפָא סְאִיב מַגּוּ וּמְבַר, וְנִפְשָׂא, וְכִלָּא מִסְאָיב. וְשֹׂאֵר מִסְאָבוּ דְעֵלְמָא, לָאוּ אִיהוּ אֱלָא גּוּפָא לְבַר בְּלַחְדוּדִי, וּבְגִין כֶּף כְּתִיב חֲדָלוּ לְכֶם מִן הָאָדָם אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ, דְּאַחְלַף קְדוּשָׁה דְּמֵאֲרִיחַ בְּגִין אִפּוֹ, דְּדָא אִיהוּ מִסְאָבוּ דְּמִסְאָיב כִּלָּא. כִּי בַמָּה נַחֲשָׁב הוּא. בַּמָּה כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת וְדָאֵי נַחֲשָׁב אִיהוּ.

תָּא חֲזִי, הָאֵי אִיהוּ רוּגְזָא דְּאִיהוּ כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, סְטְרָא אַחְרָא, כַּמָּה דְּאִמְרוּן, דְּבַעֲי בַר נֶשׁ לְאַסְתְּמָרָא מַגִּיחַ וְלְאַתְפָּרְשָׂא מַעְלוּי, וְעַל דָּא כְּתִיב (שְׁמוֹת לַה) אֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ. לָךְ: בְּגִין לְאַבְאָשָׂא גְרַמְךָ. וְכְתִיב בְּתַרִּיחַ אֵת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר. תִּשְׁמֹר: דָּא סְטְרָא דְּקְדוּשָׁה, דְּבַעֲי בַר נֶשׁ לְנִטְרָא לִיה, וְלֹא יַחְלַף לִיה בְּגִין סְטְרָא אַחְרָא. וְאִי יַחְלַף לִיה הָא אִיהוּ מִסְאָיב, וְסְאִיב לְכָל מָאן דְּקָרִיב בְּהַדִּיחָא.

אֵת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר, הָאֵי אִיהוּ אֵתֵר דְּאִקְרִי שְׁמֹר. וּבְגִין כֶּף כְּתִיב, אֵת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ. שְׁבַעַת יָמִים אֵלֶיךָ, לָאוּ אֵינּוֹן כְּשְׁבַעַת הַיָּמִים דְּסִפּוֹת, דְּאֵינּוֹן עֲלָאִין וְאֵלֶיךָ תִּתְּאִין. וְעַל דָּא, בְּאֵינּוֹן הִלֵּל גְּמֹר, וּבְהַנִּי לָאוּ הִלֵּל גְּמֹר, וְעַל דְּאֵינּוֹן לְתַתָּא, שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת. מִצַּת כְּתִיב חֶסֶר בְּלֹא ו', דְּעַד לָא שְׂרָאן אֵינּוֹן יוֹמִין עֲלָאִין, רְזָא דו'.

וְאִי תִימָא, כִּיּוֹן דְּהָאֵי רְזָא דְּחַג הַמִּצּוֹת אֲתַקְדֵּשׁ, אֲמַאי נַחְתָּא, דְּהָא תְּנִינָן מַעְלִין בְּקֻדְשׁ וְלֹא מוֹרִידִין, אֲמַאי נַחְתָּא לְתַתָּא בְּאֵינּוֹן יוֹמִין תִּתְּאִין.

דף קפ"ג ע"א

תָּא חֲזִי, כְּתִיב (ויקרא טז) וְכִפֹּר בַּעֲדוֹ וּבַעֲד בֵּיתוֹ וְגו', מָאן דִּיכִפֹּר, אֲצִטְרִיךְ (נ"א לְכַפֵּר) עָלֶיהָ בְּקֻדְמִיתָא, וּבְתַר עַל בֵּיתֶיהָ. כְּגוּוּנָא דָּא, הָאֵי דְרַגָּא, שְׂאֲרֵי לְאַתְקַדְשָׂא וְלְנַפְקָא בְּקְדוּשָׁה, לְכַפֵּרָא עָלֶיהָ, וְכִיּוֹן דְּאִיהוּ אֲתַקְדֵּשׁ, בְּעֵי לְכַפֵּרָא עַל בֵּיתֶיהָ, וְלְקַדְשָׂא לֹוֹן, וְעַל דָּא נַחְתָּא לְתַתָּא לְקַדְשָׂא בֵּיתֶיהָ. וּבַמָּה מְקַדְשׁ לֹוֹן, בִּישְׂרָאֵל דְּלְתַתָּא. בְּחוּשְׁבְּנָא דְּעוֹמֵר וְכִיּוֹן דְּאֵלֶיךָ מִתְקַדְשָׁן, בְּעֵינָן לְסַלְקָא לָהּ לְעֵילָא, דְּהָא כַּד בֵּיתָא דְּמִטְרוּבִּיתָא אֲתַקְדֵּשׁת, כְּדִין סִלְקַת לְעֵילָא, לְאַתְקַשְׂרָא בְּאֵינּוֹן יוֹמִין עֲלָאִין (דף קפ"ג ע"א) לְעֵילָא.

וְעַל דָּא אָנּוּן עַבְדִּין חוּשְׁבְּנָא, בְּקִימָא עַל קִימִין, בְּגִין דְּאֵינּוֹן יוֹמִין, יוֹמִין עֲלָאִין אֵינּוֹן, וְכֵן בְּכָל זְמַנָּא דְּעָאֵל בַּר נֶשׁ לְאֵינּוֹן יוֹמִין עֲלָאִין, בֵּין בְּצִלוֹתָא, בֵּין

בשבחא, אצטריך לקיימא על רגלוי, ירכין וגופא פחדא תמן. ירכין וגופא לקיימא, בדכורא דקיימא בחיליה, ולא פנוקבא דארחא למיתב. ועוד בגין שבחא דעלמא עלאה.

ובגין דאיהו רזא דדכורא, נשים פטורות מחושבנא דא, ולא מתחייבן למימני בר דכורין, לאתקשרא כל חד פדקא יאות. פגוונא דא, (שמות כג) יראה כל זכור, דכורין, ולא נשין. בגין דרזא דברית בדכורא איהו, ולא פנוקבא, ובגין דקיימא רזא לעילא, נשין לא מתחייבן.

ורזא אוליפנא הכא, דבכל שבועת יומין, מאלין יומין עלאין, נטלא קדושא יומא חד (ומתאחד) דאלין תתאי, והאי תתאה אקרי שבוע, דאתקדש בשבועה יומין עלאין. וכן בכל שבועה ושבועה מאינן חמשין יומין, עד ולא עד בכלל, וכד אשתכחו ארבעין ותשע יומין עלאין, אשתכחו לתתא שבע יומין, דאתקדשו בהו וכל חד אקרי שבוע, דעאל באינן שבע. ועל דא פתיב, (ויקרא כג) שבע שבתות תמימות תהיינה. בגין דאינן נוקבין, נקט קרא לישנא דנוקבין.

וכד אתקדשו בהו, וביתא, מתתקנא לאתחברא אתתא בבעלה, פדין אקרי חג שבועות, מאינן נוקבי דשארן עלייהו אינן יומין עלאין, דאתקדשו בהו. ובגין כך פתיב בשבועותיכם, אינן דלכון, ולא פתיב בשבועות, בגין דהכי נמי מתקדשין ישראל לתתא עמהון.

ועל דא כד מטון לתשע וארבעין יומין, ההוא יומא עלאה דעלייהו, דאיהו יומא דחמשין, דשליט על תשעה וארבעין יומין, רזא דכללא דאורייתא, בתשעה וארבעין אנפין, וכדין ההוא יומא עלאה, יומא דחמשין, באתערותא דלתתא, אפיק אורייתא כללא בתשעה וארבעין אנפין.

רבי אלעזר פתח ואמר, (תהלים פד) גם צפור מצאה בית ודרור קן לה אשר שתה אפרוחיה את מזבחותיה וגו'. גם צפור מצאה בית, אלין צפרי שמיא, דמנהון שויין מדוריהון לבר, ומנהון שויין מדוריהון בביתא, פגון דרור, דאיהו עופא דשוי דיוריה בביתא דכל בר נש, ולא דחיל. אמאי. בגין דכלא קראן ליה דרור. מאי דרור. חירו, פמה דאת אמר, (ויקרא כה) וקראתם דרור, ותרגומו חירו. ודא איהו צפור דרור. דהא מיומא דעביד קנא בביתא אפיק בגין, מדוריה בביתא חמשין יומין, ולבתר מתפרשן אלין מאלין, ודא הוא עופא דאקרי דרור: חירו.

תא חזי מה פתיב, וקדשתם את שנת החמשים שנה וקראתם דרור בארץ. מהכא נפקא חירו לכלא, ובגין דנפקא מניה חירו, אורייתא דנפקת מניה אקרי חירו. ועל דא פתיב, (שמות לב) חרות על הלחת, אל תקרי חרות, אלא חירות,

וְדָא אורֵייתָא דַּאתְקָרִי חִירוֹת דְּהָא מָה דַּאֲפִיק יוֹמָא דָּא עֲלָאָה, אַקְרִי חִירוֹ, וְאִיהוּ חִירוֹ דְּכֻלָּא. וְהָאֵי יוֹמָא אִיהוּ חִירוֹ עֲלָאָה, בְּגִין דְּאִית חִירוֹ תַּתְּאָה, וְחִירוֹ עֲלָאָה. הִיא עֲלָאָה, הִיא תַּתְּאָה. חִירוֹ תַּתְּאָה שְׁמִטָּה וְיֻבַּל כַּחֲדָא אֵינּוֹן.

תְּרִין נְהִמֵי אָכְלוּ יִשְׂרָאֵל, חַד, כַּד נְפָקוּ מִמִּצְרַיִם, אָכְלוּ מִצָּה, לָחֵם עֻנִי. וְחַד בְּמִדְבָּרָא, לָחֵם מִן הַשָּׁמַיִם. (חד בפסח וחד בשבועות) דְּכַתִּיב, (שמות טז) הַנְּנִי מִמִּטִּיר לָכֶם לָחֵם מִן הַשָּׁמַיִם וְעַל דָּא קִרְבְּנָא דִּיּוֹמָא דָּא נְהִמָּא אִיהוּ. וְעַל נְהִמָּא, אַתְקָרִיבוּ כָּל שָׂאֵר קִרְבְּנִין. דְּנְהִמָּא אִיהוּ עֵקֶר, דְּכַתִּיב, (ויקרא כג) וְהִקְרַבְתֶּם עַל הַלֶּחֶם שִׁבְעַת כַּבָּשִׂים וְגו', וְכַתִּיב (ויקרא כג) מִמּוֹשְׁבוֹתֵיכֶם תְּבִיאוּ לָחֵם תְּנוּפֵה וְגו', דָּדָא אִיהוּ נְהִמָּא דַּאֲחַפִּימוּ בֵּיהּ יִשְׂרָאֵל, חַכְמָתָא עֲלָאָה דַּאורֵייתָא, וְעָאֵלוּ בְּאַרְחָהָא.

דף קפ"ג ע"ב

הַשְּׁתָּא אִית לֵן לְאַסְתְּכֻלָּא, בְּפִסְחָא נְפָקוּ יִשְׂרָאֵל מִנְהִמָּא דַּאתְקָרִי חֻמֵץ, כְּתִיב, (שמות יג) וְלֹא יֵרָאֶה לְךָ חֻמֵץ, וְכַתִּיב (שמות יב) כִּי כָּל אוֹכֵל מִחֻמְצָת (דף קפ"ג ע"ב) מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין יִקְרָא דְּהַהוּא נְהִמָּא דַּאתְקָרִי מִצָּה. הַשְּׁתָּא דְּזָכוּ יִשְׂרָאֵל לְנְהִמָּא עֲלָאָה יִתִּיר לֹא יֵאוֹת הוּא לְאַתְבְּטָלָא חֻמֵץ, וְלֹא אַתְחֻזֵּי כָּלֵל. וְאִמָּי קִרְבְּנָא דָּא, חֻמֵץ הוּא, דְּכַתִּיב סֵלֶת תְּהִיֵּנָה חֻמֵץ תִּאֲפִינָה. וְתוּ, דְּהַשְּׁתָּא בִּיּוֹמָא דָּא אַתְבְּטָל יִצְרַר הָרַע, וְאורֵייתָא דַּאתְקָרִי חִירוֹ אֲשַׁתְּכַחַת.

אַלָּא, לְמַלְכָּא דְּהוּוּ לֵיהּ בְּרַי יַחֲדָאֵי, וְחַלְשׁ. יוֹמָא חַד הוּוּ תְּאִיב לְמִיכָל, אָמְרוּ יִיכּוּל בְּרִיָּה דְּמַלְכָּא (ס"א מיכלא דאסוותא דא) אַסּוּוֹתָא דָּא, וְעַד דִּיִּיכּוּל לֵיהּ, לֹא יִשְׁתַּבַּח מִיכָלָא וּמְזוֹנָא אַחְרָא בְּבִיתָא. עֲבָדוּ חֲכִי. כִּיּוֹן דְּאָכַל הַהוּא אַסּוּוֹתָא, אָמַר מִכָּאֵן וְלַהֲלָאָה יִיכּוּל כָּל מָה דְּאִיהוּ תְּאִיב, וְלֹא יְכִיל לְנִזְקָא לֵיהּ.

כַּד נְפָקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, לֹא הוּי יַדְעֵי עֵקֶרָא וְרוּזָא דְּמַהִימְנוּתָא, אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יִטְעֻמוּן יִשְׂרָאֵל אַסּוּוֹתָא, וְעַד דִּיִּיכְלוּן אַסּוּוֹתָא דָּא, לֹא אַתְחֻזֵּי לְהוֹן מִיכָלָא אַחְרָא. כִּיּוֹן דְּאָכְלוּ מִצָּה, דְּאִיהִי אַסּוּוֹתָא לְמִיעַל וְלְמַנְדַּע בְּרוּזָא דְּמַהִימְנוּתָא. אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִכָּאֵן וְלַהֲלָאָה אַתְחֻזֵּי לוֹן חֻמֵץ, וְיִיכְלוּן לֵיהּ, דְּהָא לֹא יְכִיל לְנִזְקָא לוֹן. וְכָל שְׁכַן דְּבִיּוֹמָא דְּשַׁבּוּעוֹת, אַזְדַּמֵּן נְהִמָּא עֲלָאָה, דְּאִיהוּ אַסּוּוֹתָא בְּכֻלָּא.

וְעַל דָּא מְקַרְבִּין חֻמֵץ, לְאַתְוִקְדָּא עַל מַדְבַּחָא. וּמְקַרְבִּין תְּרִין נְהִמִין אַחְרָנִין כַּחֲדָא. וְחֻמֵץ, אַתְוִקְדָּא בְּנוֹרָא דְּמַדְבַּחָא וְלֹא יְכִיל לְשַׁלְטָאָה, וְלְנִזְקָא לוֹן לְיִשְׂרָאֵל. וּבְגִינֵי כַּד, יִשְׂרָאֵל קְדִישִׁין אַתְדַּבְּקוּ בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּאַסּוּוֹתָא דַּאורֵייתָא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

ביומא דא. ואלמלי הוּו גַטְרֵי יִשְׂרָאֵל תְּרִין סְטְרִין דְּנַהֲמֵי אֵלִין, לָא הוּו עֵיילִין בְּדִינָא לְעֵלְמִין.

ביומא דראש השנה, דאיהו יומא דדינא, (בכל יומא) דלאו איהו, אלא לאינן דלא גטלו מיכלא דאסוותא, ושבונו לאסוותא דאורייתא, בגין מיכלא אחרא דאיהו חמין. דהא ביומא דא דראש השנה, ההוא חמין סלקא, ומקטרגא עליה דבר נש, ואלשין עליה, ואיהו קיימא ביומא דא מקטרגא על עלמא. וקודשא בריך הוא יתיב בדינא על כלא ודאין עלמא.

ובגניי כף כד ייב קודשא בריך הוא אורייתא לישראל, אטעים להו מההוא נהמא עלאה, דההוא אתר, ומגו ההוא נהמא, הוּו ידעין ומסתכלין ברזי דאורייתא, למתך בארץ מישר, והא אוקמוה מלה אינן חברייא ברזין (ס"א אלן דקאמרן) אלן כדקאמרן.

רבי שמעון ורבי אלעזר בריה, הוּו אזלי בארְחא, והוּו אזלין עמהון, רבי אבא ורבי יוסי, עד דהוּו אזלי אערעו בחד סבא, ותוּו אחיד בידיה חד ינוקא, זקף עינוי רבי שמעון וחמא ליה, אמר ליה לרבי אבא ודאי מלין חדתין אית גבן בהאי סבא.

כד מטו לגביה, אמר רבי שמעון, במטול דקופטרך בגבך קא אתית, מאן אנת. אמר ליה, יודאי אנא. אמר, מלין חדתין ודאי יומא דא לגבך, אמר ליה לאן הוא ארעך. אמר ליה, דיורי הוּו באינן פרישי מדברא, דהוינא, משתדל באורייתא, והשתא אתינא לישובא, למיתב בצלא דקודשא בריך הוא, באלין יומי דירחא שביעאה דא.

חדי רבי שמעון, אמר, גתיב, דודאי קודשא בריך הוא שדרך לגבן. אמר ליה, חייך דנשמע מלה מפומך, מאינן מלין חדתין עתיקין, דנטעתון תמן במדברא, מהאי ירחא שביעאה. ואמאי אתפרשתון השתא ממדברא, למיתי לישובא. אמר ליה ההוא סבא, בשאלתא דא, ידענא דחכמתא גבך, ומילך מטו לרקיעי דחכמתא. (ס"א נטו לתקיעו דחכמתא)

פתח ההוא סבא ואמר, (דברים א) ובמדבר אשר ראית אשר נשאך יי' אלהיך כאשר ישא איש את בנו וגו'. האי קרא הכי מבעי ליה, ובמדבר אשר נשאך, מהו ראית. אלא קודשא בריך הוא דבר לון לישראל במדברא, מדברא תקיפא, כמה דכתיב, (דברים ח) נחש שרף ועקרב וגו'. ומדברא דאיהו תקיף משאר מדברין בעלמא. מאי טעמא.

דף קפ"ד ע"א

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

בגין דההוא שעתא דנפקו (דף קפ"ד ע"א) ישראל ממצרים ואשתלימו לשתין רבבן, אתתקף מלכותא קדישא, ואסתלק על פלא, וסיהרא אתנהירת וכדין אתכפיא מלכו חייבא סטרא אחרא. ואפיק לון קודשא בריך הוא למיהך במדברא תקיפא. דאיהו אתר ושלטנו דסמאל חייבא, דאיהו דיליה ממש, בגין לתברא תוקפיה וחיליה, ולכתתא רישיה, (ס"א ולאחתא ליה) ולאכפיא ליה, דלא ישלוט. ואלמלא דחאבו ישראל, בעא קודשא בריך הוא לאעברא ליה מעלמא, ועל דא אעבר לון באחסנתיה ועדביה וחולקיה ממש.

פיון דחאבו בכמה זמנין, נשיך לון חויה, וכדין אתקיים (בראשית ג) הוא ישופך ראש וגו'. ישראל מחו רישיה בקדמיתא, ולא ידעי לאסתמרא מיניה, ולבתר איהו מחא בבתרייתא, ונפלו פלהו במדברא, ואתקיים ואתה תשופנו עקב. וארבעין שנין לקו מיניה, לקבל מ' מלקות דבי דינא.

ועל דא כתיב אשר ראית, בעינייהו הוי חמאן לההוא מארי דמדברא, אזיל כפית קמיהו, ונטלי אחסנתיה ועדביה. מנלן. מדכתיב (שמות טו) אז נבהלו אלופי אדום, ואלין אינון (דברים ח) נחש שרף ועקרב. ואנן אוף הכי אתפרשנא מישובא למדברא תקיפא, ולעיינא תמן באורייתא, בגין לאכפיא לההוא סטרא.

ותו דלא מתישבן מלי דאורייתא, אלא תמן. דלית נהורא אלא ההוא דנפיק מגו חשוכא, דכד אתכפיא סטרא דא, אסתלק קודשא בריך הוא לעילא, ואתייקר ביקריה. ולית פולחנא דקודשא בריך הוא, אלא מגו חשוכא, ולית טובא אלא מגו בישא. וכד עאל בר נש באורח בישא, ושביק ליה, כדין אסתלק קודשא בריך הוא ביקריה, ועל דא שלימו דכלא טוב ורע כחדא, ולאסתלקא לבתר בטוב, ולית טוב אלא ההוא דנפק מגו בישא. ובהאי טוב, אסתלק יקריה, ודא איהו פולחנא שלימ.

ואנן, עד השתא יתיבנא תמן, כל יומי שתא, בגין לאכפיא במדברא לההוא סטרא. השתא דמטא זמנא דפולחנא קדישא, דסטרא דקדושה, אהדרנא לישובא דתמן איהו פולחנא דיליה. ותו, דהשתא בראש השנה מטא זמנא דההוא חויה, למתבע דינא מקמי קודשא בריך הוא, ותמן איהו שליט. ובגין כך נפקנא מתמן ואתינא לישובא.

פתח ההוא סבא ואמר, (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו, השתא איהו זמנא, לאתערא דינא עלאה תקיפא, וכד איהו אתער סטרא אחרא אתתקף בהדיה, וכיון דאיהו אתתקף, סליק וחפיא לסיהרא, דלא נהיר נהורא, ואתמליא

מִסְטָרָא דְדִינָא. כְּדִין כָּל עֲלָמָא אִיהוּ בְּדִינָא, עֲלָאִין וְתַתָּאִין, וְכַרְוּזָא כְּרִיז בְּכֻלָּהוּ רְקִיעִין, אֲתַקִּינוּ כּוּרְסֵיא דְדִינָא, לְמַאֲרִיָּה דְכֻלָּא, דְאִיהוּ בְּעֵי לְמִידָן.

וְרִזָּא הָכָא, וְאֲתַנְהִיר לָן בְּמַדְבְּרָא, אֲמַאי אֲתַעַר דִּינָא עֲלָאָה בְּיוֹמָא דָּא. אֵלָא כָּל רִזִּין וְכָל קְדוּשִׁין יִקְרִינן, כְּלָהוּ תַלְיִין בְּשִׁבְעָאָה. וְהָהוּא שְׁבִיעָאָה עֲלָאָה, עֲלָמָא עֲלָאָה, דְאֲקָרִי עֲלָמָא דְאֲתִי. מְגִיָּה נְהִרִין כָּל בּוּצִינִין, וְכָל קְדוּשִׁין, וְכָל בְּרַכְּפָאן. וְכַד מְטִי זְמַנָּא, לְחֻדְתוּתֵי בְּרַכְּפָאן וְקְדוּשִׁין לְאַנְהֲרָא, בְּעָא לְאַשְׁגָּחָא בְּכָל תַּקּוּנָא דְעֲלָמִין כְּלָהוּ, וְכָל אֵינּוֹן תַּקּוּנִים לְאַתְקִימָא כְּלָהוּן, סְלִקִּין מְגוּ תַתָּאִי, אִי אֵינּוֹן כְּשָׂרָאן. וְאִי לָא כְּשָׂרָאן, כְּדִין קִימָא (ס"א מלה) דְלָא נְהִיר, עַד דְאֲתַפְּרָשׁוּן חִיבִין מְגוּ זְכָאִין, כְּדִין אֲתַעַר דִּינָא.

וּמַהְהוּא דִּינָא, אֲתַתְּקֵף סְטָרָא אַחְרָא, וְאַשְׁתַּכַּח מְקַטְרָגָא, בְּגִין דִּינִתְנֹון לִיה אֵינּוֹן, חִיבֵיא. בְּגִין דְעֲלִיָּה כְּתִיב, (אִיּוֹב כח) וְלִכְל תְּכַלִּית הוּא חוֹקֵר. וְחַפִּיא לְסִיְהָרָא, אֲמַאי (ד"א לא מסרא לון בידא דמקטרגא). בְּגִין דְלִית תִּיאוּבְתִיָּה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְאוּבְדָא לְעוּבְדֵי יְדוּי.

וְהָהוּא סְטָרָא אַחְרָא, קִימָא קְלִיפָא תַקִּיפָא, דְלָא יְכִיל לְאַתְבְּרָא, בַּר בְּהָהוּא עֵיטָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לְיִשְׂרָאֵל, דְכְּתִיב תַקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפֵר בַּפֶּסַח לְיוֹם חַגְגּוֹ. בְּגִין לְתַבְּרָא הָהוּא פֶּסַח דְאֲתַחְפִּיא סִיְהָרָא, וְלָא נְהִיר.

דף קפ"ד ע"ב

וְכַד מִתְעָרִי יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא בְּשׁוֹפֵר, הָהוּא קָלָא דְנַפְיָק מְשׁוֹפֵר, בְּטַשׁ בְּאוּרָא, וּבְקַע רְקִיעִין, עַד דְסִלְקָא לְגַבֵּי הָהוּא טַנְרָא תַקִּיפָא, (נ"א סטרא אחרא) דְחַפִּי לְסִיְהָרָא, אֲשַׁגַּח, וְאַשְׁכַּח אֲתַעְרוּתָא דְרַחֲמֵי, כְּדִין הָהוּא (דף קפ"ד ע"ב) דְסִלְיָק וְקִימָא לְעִילָא, אֲתַעַרְבֵב. כְּדִין הָהוּא קָלָא קִימָא, וְאַעְבֵּר הָהוּא דִּינָא, וְכִיּוֹן דְלַתְתָּא אֲתַעְרוּ רַחֲמֵי, הֵכִי נְמִי לְעִילָא, אֲתַעַר שׁוֹפֵרָא אַחְרָא עֲלָאָה, וְאַפִּיק קָלָא דְאִיהוּ רַחֲמֵי, וְאַתַּעְרְעוּ קָלָא בְּקָלָא, רַחֲמֵי בְּרַחֲמֵי, וּבְאַתַּעְרוּתָא דְלַתְתָּא, אֲתַעַר הֵכִי נְמִי לְעִילָא.

סדר הלימוד ליום טז אדר [יום 164 בשנה]

ואי תימא, היך יכיל קלא דלתתא, או אתערותא דלתתא לאתערא, הכי נמי. תא חזי, עלמא תתאה, קיימא לקבלא תדיר, והוא אקרי אבן טבא. ועלמא עלאה לא יתיב ליה, אלא פגוונא דאיהו קיימא. אי איהו קיימא בנהירו דאנפין מתתא, פדין הכי נהרין ליה מלעילא. ואי איהו קיימא בעציבו, יחבין ליה דינא בקבליה.

פגוונא דא, (תהלים ק) עבדו את יי' בשמחה. חדוה דבר נש, משיך לגביה חדוה אחרא עלאה. הכי נמי האי עלמא תתאה, פגוונא דאיהי אתעטרת, הכי אמשיך מלעילא. בגין כך מקדמי ישראל, ואתערי בשופר קלא דאיהו (רוא דרחמי) פליל באשא ומיא ורוחא, ואתעביד חד, וסלקא לעילא, ובטש בהאי אבן טבא, ואצטבע באינון גוונין דהאי קלא, וכדין כמה דאתחזיאת, הכי משיך מלעילא.

וכיון דאתקנת בהאי קלא. רחמי נפקי מלעילא, ושריין עלה, ואתכלילא ברחמי, מתתא ומלעילא. וכדין אתערבב סטרא אחרא. (אסתכל וחמי בנהירו דאנפין) ואתחלש תקפיה, ולא יכיל לקטרגא. והאי אבן טבא, קיימא בנהירו דאנפין, מכל סטרין, בנהירו דלתתא, ובנהירו דלעילא.

אימתי קיימא בנהירו דלעילא, הוי אומר ביומא דכפורי. וביומא דכפורי אתנהיר ההוא אבן טבא, בנהירו דלעילא, מגו נהירו דעלמא דאתי, (ואתערבב ההוא דלטורא) וכדין מתקנין ישראל לתתא חד שעיר, ומשדרין להאי מדברא תקיפא, דאיהו שלטא עליה.

וההוא סטרא אחרא, איהו נקודה אמצעיתא דחריבו דעלמא, בגין דכל חריבו ושמון (ס"א מניה, הוא מההוא סטרא אחרא דשליט) מניה, ההוא סטרא אחרא שליט עליה. ונקודה אמצעיתא דכל ישובא, סטרא דקדושה איהו, ועל דא, קיימא ירושלם ב' באמצעיתא דכל ישובא דעלמא.

בתרין נקודין אתפרשת מלכו שמיא, סטרא דקדושא, חד דילה, וחד דעלמא דאתי, נקודה עלאה טמיראה, ועל דא קיימא בתרין נקודין: נקודה דילה קיימא תחותה, ירושלם ב', אמצעיתא דכל ישובא. נקודא דנטלא מאימא עלאה טמירא, (רי"ט ע"ב, רפ"א ע"ב) איהו גן עדן דארעא, דקיימא באמצעיתא דכל עלמא, לכל סטרין, דחריבו וישובא, וכל סטרין דעלמא.

ועל דא, באמצעיתא (קל"ב ע"ב) דגן עדן, קיימא נקודה חדא עלאה טמירא וגניזא, דלא ידיע. וחד עמודא, נעיץ מתתא לעילא, גו תהיא נקודה, ומתמן

נבעי מיא, דאתפרישו לארבע סטרי עלמא. אשתכחו תלת נקודין בעלמא, דקיימאן דא על דא, כגוונא דתלת נקודין דאורייתא.

תא חזי, ההוא שעיר דמשדרין ישראל לעזאזל, לההוא מדברא, בגין למיהב חולקא לההוא סטרא אחרא, לאתעסקא בהדיה. ואי תימא, תרין שעירין אמאי הכא, חד ליי' וחד לההוא סטרא אחרא. תינח ההוא שעיר דסטרא אחרא. ליי' אמאי.

אלא למלכא דהוה ארגיז על בריה, קרא לסנטירא, ההוא דעביד דינא בבני נשא תדיר, בגין דיזדמן למעבד דינא בבריה. ההוא סנטירא חדי, ועאל בבי מלכא למיכל תמן, כיון דאשגח ביה בריה, אמר, ודאי לא עאל סנטירא דא בבי אבא, אלא בגין דארגיז מלכא עלי. מה עבד, אזל ואתפייס בהדיה. כיון דאתפייס בהדיה, פקיד מלכא למעבד סעודתא עלאה ליה ולבריה, ופקיד דלא ידע ביה ההוא סנטירא.

דף קפ"ה ע"א

לבתר עאל ההוא סנטירא. אמר מלכא השתא אי ינדע דא, מסעודתא עלאה (דף קפ"ה ע"א) דאתקינית לי ולברי, יתערבב פתורא. מה עבד. קרא לממנא על סעודתא, אמר ליה, אתקין מדי, ותשוי קמאי, ותשוי קמיה דההוא סנטירא, בגין דיחשיב דסעיד קמאי מדילי, ולא ינדע בההיא סעודתא יקרא דחדוה דיילי ודברי, ויטול ההוא חולקא ויזיל ליה, ויתפרש מחדוה דסעודתא דילן. ואי לאו דמלכא עביד הכי, לא יתפרש ההוא סנטירא מבי מלכא.

כך אמר קודשא בריך הוא לישראל, אזמינו תרין שעירין, חד לי וחד לההוא דלטורא, בגין דיחשיב דמסעודתא דיילי קאכיל, ולא ינדע בסעודתא דחדוה אחרא דילן, ויסב ההוא חולקא, ויזיל לארחה, ויתפרש מביתי. כיון דאמא עלאה, עלמא דאתי, אתי למשרי (ק' ע"ב) גו היכלא דעלמא תתאה, לאשכחא נהירו (נ"א לאשגחא עלה בנהירו) דאנפין, דין הוא דלא ישתכח ההוא דלטורא, ולא מארי דדיגין לקמיה, כד אפיק כל ברכאן, ואנהיר לכלא. וכל ההוא חירו ישתכח, וישראל בטלי מאינון ברכאן.

דהא כד עלמא דאתי, עאל להיכלא דעלמא תתאה, ואשכח דחדי עלמא תתאה עם בנוי בההיא סעודתא עלאה, כדין איהו בריך פתורא, ועלמין פלהו מתברכין, וכל חירו וכל נהירו דאנפין אשתכחו תמן. הדא הוא דכתיב, (ויקרא טז) לפני יי' תטהרו. (ק' ע"ב)

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

כתיב (ויקרא טז) ונתן אהרן על שני השעירים גורלות גורל אחד ליי' וגורל אחד לעזאזל. דא איהו ההוא חדוה דההוא דלטורא, בגין דקודשא בריך הוא יטיל עמיה גורל, וזמין ליה, ולא ידע דנור דליק אטיל על רישיה, ועל עמא דיליה, כמה דאת אמר (משלי כה) פי גחלים אתה חותה על ראשו.

וסימנך, (אסתר ה) אף לא הביאה אסתר המלכה עם המלך אל המשתה אשר עשתה פי אם אותי. וכתיב, ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב. בההוא חולקא דנטיל, ואזיל ליה. ולבתר כד אתי מלכא עלאה, לבי מטרוניתא, מטרוניתא תבעת עלאה, ועל בנהא, ועל עמא מן מלכא.

ואפילו בזמנא דישראל בגלותא, וצלו צלותין בכל יומא, איהי סלקת ביומא דא, לקמי מלכא עלאה, ותבעת על בנהא. וכדין אתגזרו, כל אינון נוקמין, דזמין קודשא בריך הוא למעבד עם אדום, ואתגזר היך זמין דלטורא דא לאתעברא מעלמא, כמה דאת אמר (ישעיה כה) בלע המות לנצח.

וסימנך, בזמנא דגלותא (אסתר ז) פי נמפרנו אני וגו'. פי אין הצר שוה בנזק המלך. מאי בנזק המלך. כמה דאת אמר, (יהושע ז) והכריתו את שמנו מן הארץ ומה תעשה לשמך הגדול. דהא שמא עלאה, לא אתקיים בקיומיה, ודא איהו בנזק המלך.

וכדין והמן נבעת מלפני המלך והמלכה כדין, נהירו דאנפין, וכל חידו אשתכת, וישראל נפקי לחירו, בההוא יומא. כדין מההוא יומא ולהלאה, חירו וחדוה באתגליא, לשלטאה עלייהו, כדין בעי למחדי עמהון, מפאן ולהלאה, כמה דיהבו ליה חולקא לאתפרשא מנהון, הכי נמי יהבין לשאר עמין, לאתפרשא מנהון לתתא.

תא חזי, מה הוא רזא דקרבנא, לקרבא שעיר, (לקבל שעיר) ולא מלה אחרא. ואמאי שעיר בראש חדש, והכא נמי שעיר. אלא אי תימא בגין דאיהו סטרא דיליה יאות. אמאי לא הוי עו.

אלא מלה דא אצטריך, ואיהי אשתכחת למאריהון דחרשין, דכל עובדיהו במה דלא (אתחבר) יהא בנוקבא. ועל דא שעיר לא אתחבר בנוקבא, בסטרין דיליה כלהו. עז כד אתחבר בנוקבא. ובגין דאיהו מלכא, יהבין ליה בגין יקרא דיליה, האי דלא אתחבר בנוקבא, ולא יהיב חיליה לאחרא. ודא אשתמודע לאינון חרשין, דמשתמשין בהני עובדי. ובגיני כן, שריין על ההוא שעיר, כל אינון חטאיהון.

דף קפ"ה ע"ב

ותא חזי, אף על גב דאיהו חולקא ליהווא סטרא אחרא, רזא הכא, כל הני סטרין אחרנין דלתתא, (דאקרון מצולות ים) פלהו מסאבין יתיר. וכל מה דנחתין דרגין תתאין, הכי מסאבו דלהון יתיר. ובגין כך, בעז יתיר חולקיהון, בגין דשערא (דף קפ”ה ע”ב) דיליה תליא יתיר מבעירא אחרא, כמה דדינא דלהון תלי לתתא במסאבו. אבל האי מלכו חייבתא אחרא, מלכא דכלא בהווא סטרא, ברור איהו יתיר מסאבו דיליה, ולא מסאבו שלים פהני תתאי. ועל דא שעיר, דשער דיליה לא תליא, ולא שעיע. לא שעיע, בגין דהווא מסאבו דיליה. ולא תליא, בגין דלא יתתקף ביה מסאבו פהני תתאי, ועל דא ודאי שעיר ולא אחרא.

כפור, אמאי אקרי כפור, אלא בגין דנקי כל מסאבו, ואעבר ליה מקמיה, בהווא יומא. ועל דא, יום כפור: יומא דנקיותא, והכי קרינא ליה. פתיב (ויקרא טו) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם, כי היום הזה מבעי ליה, מאי כי ביום הזה. אלא בגין דאתדכי מקדשא לעילא, אתנקי (נ”א ואתנהיר) פתיב כי ביום הזה יכפר עליכם, יכפר וינקי בקדמיתא ביום הזה, בגין דיתדכי, ולבתר עליכם.

תו, יכפר ביום הזה, וינקי ליה בקדמיתא, וכל דא עליכם, בגינכון אצטריך לנקאה ליה, ולדכאה ליה בקדמיתא. יכפר, מאן יכפר. אלא דא הוא עלמא עלאה, דנהיר ונקי לכלא. ועל דא פלהו סטרין בישין, דאקרון מצולות ים, אתעברו. וכמה דאינון מצולות ים תליין, הכי נמי תלייא שערא (ס”א דיליה, דהוא סטרא וכו’) דיליה כל ההוא סטרא דלהון, ושערא דהווא סטרא לא שעיע.

כגוונא דא פתיב, (ויקרא טז) וכפר על הקדש מטומאת בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם. וכל חטאתם מבעי ליה, אלא להנאה להון, מפאן ולהלאה לכל חטאם דלא יכיל מקטרגא לשלטאה עליהו (ועל דא) ביומא דכפור, דאיהו קנוחא דכל חובין, ונקיו דלהון. בעאן ישראל לנקאה גרמייהו, ולמתך יחפי רגלין, כמלאכי עלאין. חמש ענויין, בגין לאסתיעא בחמש סטרין עלאין, דיומא דכפורי אפיק לון, ואינון תרעין דיליה.

ואי שתיה קא חשיב, דאיהו מסטרא דיצחק, הא שית, ואף על גב דבכלל אכילה איהו, וכדין אינון שית, וענויא בתראא תשמיש המטה איהו, ובדרגא שתיתאה שכיה, ולקבליה אגן עבדין ענויא דא.

פתיב (במדבר כט) ובפעשור לחדש השביעי הזה, וכתיב (ויקרא כג) אך בפעשור לחדש. בפעשור, בפעשירי מבעי ליה, מאי בפעשור. אלא, בגין דהשתא ביומא דא, כל דרגין עלאין, אתיין אלין על אלין, למשרי על סיהרא, ולאנהרא לה. וכלהו ברזא דעשור, עד דסלקא למאה. וכד קיימא ברזא דמאה, כדין כלא חד, ואקרי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

יום הכפורים. ועל דא בעשור, כמה דאת אמר זכור, שמור, דכלהו אתיין בגין לעשרא ולאנהרא ברזא דעשר.

אהדר האי סבא רישיה לקבליה דרבי שמעון, ואמר ליה, (רבי שמעון) הא ידענא דשאלתא תבעי בהאי, בעשור לחדש השביעי. אמר ליה רבי שמעון ודאי, (ס"א דא בעשירי יאות הוא, והכי הוא, אבל בעשור אמאי וכו') בעשור יאות הוא. אי הכי הוא, אמאי סליק למאה, והא מקרא לא אתחזי, אלא דסליק לשבעין, משמע דכתיב בעשור לחדש השביעי, וכד מעשרי לשביעאה עשר זמנין, הא ודאי סליק לשבעין. אמר ליה, על דא אהדרנא רישא לגבך, דהא ידענא דחכימא אנת.

דף קפ"ו ע"א

תא חזי, תרין רזין הכא, חד דהא סיהרא חדש השביעי אקרי, ובגין כך אקרי חדש השביעי עשור, בגין דקא מנהרין לה עשר זמנין, הא מאה. ותו, האי מלה דקאמרת, ודאי לשבעין סליקא בהאי יומא, (ובדרגא דשבעין איהו, ובדרגא דמאה איהו. לדרגא דמאה לאשלמא ולאנהרא.) ובהאי דרגא דשבעין, דהא ביומא דא נטיל לכל עמא דישראל למידן, וכלהו קיימין בנשמתא יתיר מגופא, דהא ביומא דא ענויא דנפשא איהו, ולא מגופא, כמה דאת אמר ועניתם את נפשותיכם כי כל הנפש אשר לא תעונה. והאי יומא נטיל לכל נפשאן והווי ברשותיה, ואי לא קיימא ברזא (נ"א ברשותא) דשבעין, לית ליה רשו בנפשאן, (ס"א לקיימא תמן) דקיימא דנפשאן ברזא (דף קפ"ו ע"א) דשבעין, כמה דאת אמר (תהלים ז) מי שנותינו בהם שבעים שנה וגו'.

ואי תימא נפשאן דרביי דלא אשלימו לשבעין שנין לא שלטא בהו. ודאי שלטא בהו, אבל לא בשלימו, כמאן דזכי יומין סגיאיין לפקודי אורייתא, ועם כל דא בכלהו שבעין שנין אזלא. ועל דא תנינן אחד המרבה ואחד הממעיט. מאן אחד. ביחודא דשבעין שנין, מאן דאסגי, ומאן דאמעיט.

ועל דא, ביומא דכפורי אעבר בכלהו שבעין, ואשתלים האי דרגא בכלהו, וכל נשמתין סלקין קמיה, ודאין להון בדינא, וקודשא בריך הוא חייס עלייהו דישראל ביומא דא, מאן דלא אעבר טינא מרוחיה לכפרא עליה, (ביומא דא) כד סליק צלותיה בהאי יומא, טבע בההוא אתר דאקרי רפש וטיט, ואיהו מצולות (שלח קס"ג ע"ב) ים ולא סליק לאתעטרא ברישא דמלפא.

ביומא דא לא אצטריך בר נש (ויקרא רל"א ע"א) לפרשא חטאוי קמי אחרא, בגין דכמה אינון דנטלי ההיא מלה, וסלקי לה לעילא, ואית סהדין בההיא מלה. ומה (מיכה ז) משכבת חיקך שמר פתחי פיך, כל שכן אינון דאזלי ועייני לקטרגא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

לון, וסהדי עליה. וכל שכן דחציפו איהו לקמי פלא, וחלול שמא דקודשא בריך הוא. ועל דא כתיב, (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך. (מכאן והלאה רוא בגוון)

פתח ואמר, (שמות יב) החדש הזה לכם ראש חדשים וגו', וכי פלהו זמנין וחדשין לאו אינון דקודשא בריך הוא. (אלא חדשיכם לא כתיב) אלא החדש הזה לכם, דיילי איהו, אבל אנא מסרית ליה לכון, דלכון איהו באתגליא, אבל שביעאה דיילי איהו, ועל דא איהו בכסה, ולא באתגליא. ירחא דלכון, איהו בסדורא, כסדר דאתון אביב, דאיהו אב"ג. י"ב איהו רזא דג'. (ס"א ואיהו אב"ג כסדרא דאתון) אבל ירחא שביעאה דיילי איהו מסופא דאתון. (ס"א תשרי) מאי טעמא. אתון מתתא לעילא, ואנא מעילא לתתא.

האי דיילי. ברישא דירחא, אנא איהו באתכסייא. בעשרה דירחא, אנא איהו, בגין דאנא בחמש קדמאי, ובחמש אחרנין, ובחמש תליתאי. בקדמיתא דירחא אנא איהו, בגין חמשא יומין. בעשרה דירחא אנא איהו, בגין חמש יומין אחרנין. בט"ו דירחא אנא איהו, בגין חמש תליתאי.

מאי טעמא כולי האי. בגין דכל ירחא דא מעלמא עלאה איהו, ועלמא עלאה ברזא דחמש איהו, בכל זמנא וזמנא, ובגיני פך ירחא דא איהו בכסה, ולא באתגליא, בגין דעלמא עלאה בכסה איהו, וכל מלוי באתכסייא. וירחא דא דקודשא בריך הוא איהו בלחודוי. כיון דמטא יומא דחמיסר, כדין גלייא. פלא איהו מטא בחדתותא דסיהרא, וסיהרא אשתלימת, ואתנהירת מאימא עלאה, וקיימא לאנהרא לתתאי מגו נהורא דלעילא, ועל דא אקרי ראשון, כמה דאת אמר (ויקרא כג) ולקחתם לכם ביום הראשון. עד השתא קיימי פלהו יומין ברזא עלאה, מכאן נחתין לרזא תתאה.

סדר הלימוד ליום יז אדר [יום 165 בשנה]

תא חזי, מיומא עלאה הוו אלין יומין קדמאין, רזא דעלמא עלאה, מאן דאין דינא דעלמא, דהא דינא לא אשתכח בהאי עלמא, אלא מדינא תתאה, (ס"א רזא) דדא (ישעיה נד) אלהי כל הארץ יקרא. דאי תימא דינא דעלמא דאין לעילא, אי הכי לא אתקרי עלמא דחירו, עלמא דנהירו דכל עלמין. עלמא דכל חיינ, עלמא דכל חירו. ואי תימא מדינא דיצחק. אי איהו אתער דינא לגבי האי עלמא, לא יכלין כל עלמא למסבל, דההוא אשא תקיפא עלאה, לא אית מאן דסביל ליה, אלא אשא דלתתא, דאיהו אשא דסביל אשא.

אלא, כמה דעלמא דא עלמא תתאה דכלהו עלמין. הכי נמי כל דינוי מעלמא תתאה, דאלהים שופט. ודא אקרי דינא עלאה על האי עלמא, ובגין דאיהו דרגא שביעאה, לא גזיר גזרה על בר נש, אלא מעשרין שנין ולעילא.

דף קפ"ו ע"ב

אשגח האי סבא ברבי שמעון, וחמא ליה דולגין עינוי דמעין. אמר רבי שמעון, אי היא שביעאה, אמאי (דף קפ"ו ע"ב) מעשרין שנין ולעילא. אמר ליה, זכאה מאן דמליל על אודנין דשמעין.

תא חזי, בי דינא דלתתא בארעא, לא גזרין דינא על בר נש, עד תליסר שנין. מאי טעמא. בגין דשבקין שבע שנין לשביעאה, אלהי כל הארץ יקרא. ולית רשו לבר נש באיננון שבע. ואיננון שבע, לא שראן אלא על תליסר דלתתא, בארעא דאיננון כורסייא לגביה, ובגין כה, כל גזרין, וכל דינן דלתתא, מאיננון שבע שנין דלתתא, כללא דעשרין שנין איהו.

ודינא דעלמא בראש השנה, על ידא דהאי דרגא איהו, דאיהו ממש קיימא בדינא על בנוי בהאי עלמא, בגין לאתדכאה לגבי עלמא עלאה, בגין דלית ליה סיוע לסלקא ולא אתדכאה אלא מגו תתאי.

וכד ישראל איננון בחמיסר יומין, כדין נטיל לבנוי, לפרשא גדפוי עליהו, ולמחדי עמהון. ועל דא כתיב ולקחתם לכם ביום הראשון, (נח ס"ב ע"א) פרי דא, איהו אילנא דאקרי עץ פרי, ואשתכח ביה פרי. עץ הדר: כמה דאת אמר (תהלים צו) הוד והדר לפניו. מאי טעמא אקרי הדר, ומאן איהו הדר. אלא דא צדיק.

אמאי אקרי הדר, והא אתר טמירא איהו דלית ליה גלויא, וצריכא לאתכסייא תדיר, ולית הדר אלא מאן דאתגלייא ואתחזי. אלא, אף על גב דאיהו דרגא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

טמירא, הדורא איהו דכל גופא, ולא אשתכח הדורא לגופא, אלא ביה. מאי טעמא. מאן דלית עמיה האי דרגא, לית ביה הדורא, למיעל בבני נשא. קלא לאו עמיה בדבורא, (ס"א כדכורא) והדורא (ס"א ודבורא) דקלא אתפסק מניה. דיקנא, והדורא דדיקנא לאו עמיה, ואף על גב דאתפסיייהו ההוא דרגא, כל הדורא דגופא ביה תליא. ואתפסי ואתגלייא. ובגין כך עץ הדר איהו, עץ דכל הדורא דגופא ביה תליא, ודא איהו (בראשית א) עץ עושה פרי.

כפת תמרים, הכא אתפלילת אתתא בבעלה בלא פרודא, כפות תמרים (ויחי ר"כ) כחדא. וענף עץ עבות, תלתא. ועלין דיליה, דא בסטרא דא, ודא בסטרא דא, וחד דשליט עלייהו. וערבי נחל, תרין. דלית להו ריחא וטעמא, פשוקין בבני נשא. (ובגין כך) לולב נטיל כלהו, פחוטא דשדרה קיימא דגופא. ומה דנפיק לבר טפת, הכי הוא, בגין לאשלמא ולאפקא כלא, ולשמשא בדקא חזי. (ובגין כך) בהני זנין, בעי בר נש לאתחזאה קמי קודשא בריך הוא. עלין וטרפין דהני תמרים, אינון כל שאר חילין דאתאחדן באינון פנויין דקודשא בריך הוא אקרי בהון. בגין דבעינון (ס"א לאתחדתא) לתתא כגוונא דלעילא, דלית לך מלה בעלמא, דלא אית לה דוגמא לעילא, כגוונא דלעילא הכי אית לתתא, ובעו ישראל לאתאחדא ברזא דא דמהימנותא, קמי קודשא בריך הוא.

כתיב (ויקרא כג) בסכת תשבו שבעת ימים, דא הוא רזא דמהימנותא, והאי קרא על עלמא עלאה אתמר, והכי תנינו, כד אתברי עלמא, אתמר האי קרא. כד שרא חכמה לנפקא, מאתר דלא ידיע ולא אתחזי, כדין נפיק חד משחתא, ובטש, וההיא חכמתא עלאה, נציץ ואתפשט לכל סטרין, ברזא דמשכנא עלאה. וההוא משכנא עלאה, אפיק שית סטרין, וכדין ההוא נציצו דמשחתא נהיר לכלא, ואמר בסכת תשבו שבעת ימים.

מאן סכת חסר ו'. דא משכנא תתאה, דאיהו כעששיתא, לאחזאה לכל נהורין, וכדין אמר, בסכת תשבו שבעת ימים. מאן שבעת ימים. מעלמא עלאה לתתאה, דכלהו קיימי בקיומא, לאנהרא להאי סכת. ומאן איהי. דא (עמוס ט) סכת דוד הנופלת. סכת שלום. ובעי עמא קדישא למיתב תחות צלהא, ברזא דמהימנותא, ומאן דיתב בצלא דא, יתיב באינון יומין עלאין.

ועל דא כלהו בסכת בסכת וחד בסוכות שלים, חד שלים, לאחזאה דמאן דיתב בצלא דא, יתיב באינון יומין עלאין לעילא, דקיימין על האי תתאה, לאנהרא ליה, לחפיא עליה, ולאגנא ליה, בשעתא דאצטריך.

דף קפ"ז ע"א

ותו, פלהו אקרונ סכות בשלימו, וכתיב סכת חסר, דא עלמא תתאה, דבעא בהני ז' יומין (דף קפ"ז ע"א) קדישין, למיזן לשאר ממנן רברבן דעמין, בעוד דאיהי נטלא חדוה בבעלה, ולא יקטרגון חדוותא, בגין דיתרברבון (ס"א דיתעדנן) בההוא מזונא, קרבנין דלהון סגיאין יתיר משאר יומין, בגין דיתעסקון בהו, ולא יתערבון לבתר בחדוה דישראל. ומאן חדוה דישראל, דא יומא תמינאה דעצרת.

ותא חזי, בעוד דאינון שאר ממנן חדאן, ואכלין בההוא מזונא דמתקני לון ישראל. אינון מתקני פורסייא לקודשא בריך הוא מתתא, ולסלקא ליה לעילא, באינון זינין, ובחדוה, ובהלולא, ולאקפא מדבחה. כדין איהי סלקא, ונטלא ברפאן וחדוה בבעלה.

ושאר חיוון רברבן ממנן דעמין, אכלן ומדקן ורפסן ואתזנו. ואיהי נקטא נפשאן בענוגין לעילא, כמה דאתמר. פיון דנחתא, והא נקטא כל ברפאן וכל קדושין וכל ענוגין, וישראל כל הני שבעה יומין הוו (ויקרא רצ"ד ע"ב) משכין לה באינון עובדין דקא עבדין ומקרבין בהדה, כדין נחתא לקרבא בבנהא, ולמחדי לון יומא חד, וההוא יומא איהו יומא תמינאה, בגין דכל ז' יומין אחרנין בהדה. ועל דא איהו תמינאה, ותמינא יומין כחדא. ובגין כך אקרי עצרת: פנישין. פנישין פלהו בהאי יומא. ואקרי שמיני, ולית שמיני אלא מגו שבעה.

פתיב (איוב א) יהי שם יי' מבורך. מאי מבורך. (אלא כלא ידעי), אבל רזא חדא ידע חד מחברנא, במדברא אחזיאו ליה בחלמא, ורבי יצחק כפתורא שמייה. מאי מבורך. שירותא קשה, וסופיה רך. מ"ב קשה, ודינא איהו ודאי. (ולבחר כך) פגוונא דא, יומא דראש השנה מ"ב, דהא במ"ב (וברזא דמ"ב) אתוון אתברי עלמא, ועל דא אתברי בדינא. לבתר רך, ועל דא תגינן, כל שירותין קשין, וסופא דלהון רכין. (ס"א דא במ"ב וברזא דמ"ב אתוון אתברי עלמא ועל דא אתברי בדינא לבתר כך כגוונא דא) ביומא דראש השנה מ"ב קשה בדינא. ביומא דעצרת רך בחדוה.

תא חזי, מה בין דינא עלאה, להאי דינא. דינא עלאה שירותא וסופא קשה, ולית מאן דיקום ביה, וכל מה דאזיל אתתקת, ובתר דשאר, לא סליק מניה, עד דאכיל ושצי כלא, דלא אשתאר פלום. אבל דינא אחרא דתתא, שירותא קשה, וכל מה דאזיל אתחלש, עד דנהיר אנפין, פגוונא (ס"א דא דינא דנוקבא) דנוקבא דחלש חילהא.

אימתי אתער דינא דלעילא למשרי על עלמא. ביומא דטופנא. ועל דא לא אשתאר פלום בעלמא, בר ההוא תבוטא דנח, דאיהי פגוונא עלאה, דסביל

להווא תוקפא. ואי לא דזמין קודשא בריך הוא, ואשתכח ברחמי על עלמא, כל עלמא אתאביד, דכתיב, (תהלים כט) יי' למבול ישב, ועל דא לא שריא דינא דלעילא על עלמא, דלא יכיל עלמא למסבל ליה, אפילו רגעא חדא.

אדהכי הוה רבי שמעון בכי וחדוי. זקפו עיינין, וחמו חמשה מאינן פרושים, דהוו אזלי אבתריה, למתבע ליה. קמו. אמר רבי שמעון, מכאן ולהלאה מה שמך. אמר, נהוראי סבא, בגין דנהוראי אחרא אית גבן. אזלו רבי שמעון ואינן חברייא עמיה תלת מילין, אמר רבי שמעון, לאינן אחרנין, מה ארחא דא גבייכו. אמרו, למתבע ליה להאי סבא, דמימיו אנן שתאן במדברא. אתא רבי שמעון ונשקיה, אמר ליה, נהוראי שמך, ונהורא אנת, ונהורא עמך שרי.

דף קפ"ז ע"ב

פתח רבי שמעון ואמר, (דניאל ב) הוא גלא עמיקתא ומסתרתא ידע מה בחשוכא ונהורא עמה שרא. הוא גלה עמיקתא ומסתרתא, קודשא בריך הוא גלי עמיקתא ומסתרתא, דכל עמיקין סתימין עלאין איהו גלי לון. ומאי טעמא גלי לון. בגין דיידע מה בחשוכא. דאלמלא חשוכא לא אתידע נהורא. ואיהו ידע מה בחשוכא. ובגין כף גלי עמיקתא ומסתרתא, דאי לא חשוכא לא יתגליין עמיקין ומסתראן. ונהורא עמה שרא. מאן נהורא דא. נהורא (דף קפ"ז ע"ב) דאתגלייא מגו חשוכא.

ואנן מגו חשוכא דהוה במדברא, אתגלי לן נהורא דא. רחמנא ישרי עמך נהורא, בעלמא דין, ובעלמא דאתי. אזלי רבי שמעון וחברייא, אלין תלת מילין אבתריה, אמר ליה, אמאי לא אזלי אלין עמך כקדמיתא. אמר ליה, לא בעינא לאטרחא לבר נש עמי, השתא דאתו גזיל כחדא. אזלו, ורבי שמעון אזל לארחיה. אמר רבי אבא, הא אנן ידענא שמייה, ואיהו לא ידע שמייה דמר, אמר ליה, מניה ידענא דלא לאתחזאת.

ברוך יי' לעולם אמן ואמן:

פרשת כי תשא

(שמות ל) וידבר יי' אל משה לאמר. כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם וגו', רבי אבא ורבי אחא ורבי יוסי הוו אזלי מטבריה לצפרי. עד דהוו אזלי, חמו ליה לר' אלעזר דהוה אתי, ורבי חייא עמיה. אמר רבי אבא, ודאי נשתתף בהדי שכינתא. אוריכו להו, עד דמטו לגבייהו. פיון דמטו גבייהו, אמר רבי אלעזר,

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

וְדַאי כְּתִיב, (תהלים לה) עֵינַי יי' אֶל צְדִיקִים וְאֲזִנּוּ אֶל שׁוֹעֲתָם. הַאִי קָרָא קְשִׁיא וְכוּ'. (זה המאמר תמצאנו בפרשת פקודי דף רכ"ה ע"ש, שם מקומו)

תָּא חֲזִי, הָא אוֹקְמוּהּ, לִית בְּרַכְתָּא דְלַעֲיָלָא שְׂרִיָּא עַל מְלָה דְאִתְמַנִּי. וְאִי תִימָא, יִשְׂרָאֵל הִיךְ אִתְמַנּוּן. אֲלָא כּוּפְרָא נְטִיל מְנִיָּהוּ, וְהָא אוֹקְמוּהּ, וְחֻשְׁבְּנָא לָא הוּי עַד דְאִתְכַנְיֵשׁ כָּל הָהוּא כּוּפְרָא, וְסָלִיק לְחֻשְׁבְּנָא. וּבְקַדְמִיתָא מְבָרְכִין לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, וּלְבַתֵּר מְנִין הָהוּא כּוּפְרָא, וּלְבַתֵּר אֶהְדְּרִין וּמְבָרְכִין לֹון לְיִשְׂרָאֵל. אֲשַׁתְּכּוּ יִשְׂרָאֵל מִתְבָּרְכָאן בְּקַדְמִיתָא וּבְסוּפָא, וְלָא סָלִיק בְּהוּן מוֹתְנָא.

מוֹתְנָא אֲמַאי סָלִיק בְּמַנְיָנָא. אֲלָא בְּגִין דְּבְרַכְתָּא לָא שְׂרִיָּא בְּמַנְיָנָא, כִּיּוֹן דְאִסְתַּלַּק בְּרַכְתָּא, סְטָרָא אַחְרָא שְׂרִיָּא עָלֶיהָ, וְיַכִּיל לְאַנְזָקָא, בְּגִין כִּד נְטִלִין כּוּפְרָא וּפְדִינָא לְסָלְקָא (ס"א מעלייהו) עָלֶיהָ מְנִיָּנָא, וְהָא אוֹקְמוּהּ, וְאִתְמַר.

רעיא מהימנא פקודא ליתן מחצית השקל בשקל הקדש. מאן מחצית השקל

אִיהוּ כְּגוֹן חֲצִי הַהִין, וְדַא ו', מְמוּצָע בֵּין שְׁנֵי הַהִי"ן. אַבְנָא לְמִשְׁקַל בְּה, דָּא י', עֲשָׂרִים גְּרָה הַשְּׁקָל: דָּא יו"ד. הַעֲשִׂיר לָא יִרְבֵּה, דָּא עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא, לָא יִרְבֵּה עַל י'. וְהָכִי אִתְמַר בְּסִפְרֵי יִצְיָרָה, עֲשָׂר סְפִירוֹת בְּלִימָה, עֲשָׂר וְלָא אֶחָד עֲשָׂר. וְהַדִּל לָא יִמְעִיט, דָּא צְדִיק, לָא יִמְעִיט מִעֲשָׂר, כְּמָה דָּאִתְ אֲמַר עֲשָׂר וְלָא תִשַׁע. מִמְחֲצִית הַשְּׁקָל, דְאִיהוּ י'. (נ"א מחצית השקל עשר הוא)

אֲמַר לִיָּה רַעֲיָא מְהִימְנָא, (מלאך) אַנְתְּ בְּשָׂמִים, רְחִים אַנְתְּ מִמְּאָרִיךְ, לִית תְּוֹהָא בְּכָל אִינּוּן מְלִין יִקְרִין דִּיפְקוֹן מְפּוּמָּה, דְּהָא מֵאֵן דְאִיהוּ מְלָכָא, אוּ בְרָא דְמְלָכָא, לִית תְּוֹהָא, דִּיפְקוֹן מְרַגְלָאִין בְּפִתּוּרֵיהּ, מְלִיין סְגוּלוֹת, מְלִיין נְהוּרִין. לְבַר נֶשׁ אַחְרָא, אִיהוּ תְּוֹהָא. אֲמַר לִיָּה בְּרִיךְ אַנְתְּ רַעֲיָא מְהִימְנָא. מִתְמַן וְאִילָךְ אִימָא אַנְתְּ, דְעֵלָאִין וְתַתָּאִין נַחְתּוּ לְמִשְׁמַע מִינָךְ. אֲמַר לִיָּה, אֲשֻׁלִים מְלוּלָךְ, אֲמַר לִיָּה, לָא אִית כְּעַן לְמִימַר יְתִיר, אִימָא אַנְתְּ עַד זְמַנָּא אַחְרָא.

דף קפ"ח ע"א

פְּתַח רַעֲיָא מְהִימְנָא, פְּקוּדָא בְּתֵר דָּא, לְקַדְשׁ אֶת הַחֹדֶשׁ. בְּגִין דְּסִיְהָרָא קְדִישָׁא אִיְהִי כְּלָה, דְּמִתְקַדְשֵׁת (דף קפ"ח ע"א) עַל פִּי בֵּית דִּין, דְאִיהוּ גְבוּרָה, בְּגִין דְּתַמְּן לִיּוֹאִי, דְאִתְמַר בְּהוּ וְקַדְשֵׁת אֶת הַלּוּיִם. וּלְבַתֵּר דְאִתְחַזִּי סִיְהָרָא דִיאוֹתוֹ לְאוּרָה, מְבָרְךְ עָלֶיהָ בְּרוּךְ אַתָּה יי' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בְּמִאֲמָרוֹ בְּרָא שְׁחָקִים, וּבְרוּחַ פִּיו כָּל צְבָאָם. וּבְמִי מִתְקַדְשֵׁת וּמִתְבָּרְכֵת, בְּתַפְאֲרַת בְּגִין דְאִיהוּ עֲטַרְתַּת תַּפְאֲרַת לְעַמוּסֵי בְּטוּן.

(ע"כ רעיא מהימנא) (תצא דף ר"פ ע"ב כי ישבו אחיו יחדיו וכו')

רְבִי יוֹסִי וְרַבִּי חֲזִיָּא הוּוּ אֲזִלִּי בְּאַרְחָא, עַד דְּהוּוּ אֲזִלִּין רְמֵשׁ לִילֵיא, יְתַבּוּ. אֲדַהּוּ יְתַבִּין, שְׂרִיָּאת צְפָרָא לְאַנְהָרָא, (ס"א אמרו קום ונהך) קָמוּ וְאֲזִלוּ. אֲמַר רַבִּי

חייא, חמי אנפוי דמזרח דקא מנהרין, השתא כל אינון בני מדינתא דטורי נהורא, סגדין לגבי האי נהורא, דנהיר באתר דשמשא, עד לא יפוק, ופלחין ליה, דהא פיון דנפיק שמשא, כמה אינון (ל"ה ע"א) דפלחין לשמשא. ואלין אינון דקא פלחין לנהורא דא, וקראן להאי נהורא, אלהא דמרגלא דנהיר. ואומאה דלהון באל"ה דמרגלא דנהיר.

ואי תימא פולחנא דא למגנא הוא. מיומין עתיקין קדמאי, חכמתא ידעו ביה. בזמנא דשמשא נהיר, עד לא יפוק, ההוא ממנא דפקיד על שמשא, נפיק, ואתוון (ק"ל ע"ב) קדישין דשמא עלאה קדישא רשימן על רישיה, (דשמשא) ובחילא דאינון אתוון, פתח לכל פוי שמיא ובטש בהו, ועבר. וההוא ממנא עאל גו ההוא זהרא דנהיר סחרניה דשמשא, ותמן שכיה, עד דנפק שמשא, ואתפשט בעלמא.

וההוא ממנא, איהו פקידא, על דהבא, ועל מרגלן סומקן. ואינון פלחין לההוא דיוקנא דתמן, ובנקודין וסימנין דירתו מקדמאי מיומין עתיקין, אזלי וידעי נקודין דשמשא, למשכח אתרין דדהבא ומרגלן, אמר רבי יוסי, עד כמה יהון פולחנין סגיאין אלין בעלמא, דהא שקרא לית ליה קיימין לקיימא.

פתח אידך (ס"א רבי חייא) ואמר, (משלי יב) שפת אמת תכון לעד ועד ארגיעה לשון שקר. תא חזי, אלו כל בני עלמא הוו פלחין לשקרא, הוה הכי, אבל האי נהורא וזהרא דנהיר, ודאי קשוט איהו. ככבי רומא דרקייעא קשוט אינון. אי בטפשו וחסרונא דדעתא דלהון, אינון אמרי וקראן להו אלהא, לא בעי קודשא בריה הוא לשיצאה עובדוי מעלמא. אבל לזמנא דאתי לא ישתצון ככביא ונהורין דעלמא. אבל מאן ישתצי. אינון דפלחו לון.

וקרא דא הכי הוא. שפת אמת תכון לעד, אלין ישראל, דאינון שפת אמת. (דברים ו) יי' אלהינו יי' אחד. וכלא איהו אמת, ורזא דאמת, ומסיימי יי' אלהיכם אמת. ודא איהו שפת אמת תכון לעד.

סדר הלימוד ליום יח אדר [יום 166 בשנה]

ועד ארגיעה, ועד רגע מבעי ליה, מאי ארגיעה. אלא, עד כמה יהא קיומא דלהון בעלמא, עד זמנא דייתי, ויהא לי נייחא מפולחנא קשיא דעלוי. ובזמנא דארגיעה, ישתצי לשון שקר, אינון דקראן אלהא, למאן דלאו הוא אלהא. אבל ישראל דאינון שפת אמת, כתיב בהו, (ישעיה מג) עם זו יצרתי לי תהלתי יספרו.

אדכרנא חדא זמנא דהוינא אזיל בהדי רבי אלעזר, פגע ביה הגמונא, אמר ליה לרבי אלעזר, אנת ידעת מאורייתא דיהודאי. אמר ליה ידענא. אמר ליה, לית אתון אמרין דמהימנותא דלכון קשוט, ואורייתכון קשוט, ואנון דמהימנותא דילן שקר, ואורייתא דילן שקר. והא כתיב שפת אמת תכון לעד ועד ארגיעה לשון שקר. אנו מיומין דעלמא, קיימין במלכותא, ולא אעדי מינן לעלמין, דרא בתר דרא, תכון לעד ודאי. ואתון, זעיר הוה לכו מלכותא, ומיד אעדי מנכון, וקרא אתקיים בכו דכתיב ועד ארגיעה לשון שקר.

דף קפ"ח ע"ב

אמר ליה, חמינא בך דאנת חכים באורייתא. תפח רוחיה (דף קפ"ח ע"ב) דההוא גברא. אלו אמר קרא, שפת אמת כוננת לעד, הוה פדקאמרן, אבל לא כתיב אלא תכון, זמינא שפת אמת דתכון, מה דלאו הכי השתא, דהשתא שפת שקר קיימא, ושפת אמת שכיבא לעפרא, ובההוא זמנא דאמת יקום על קיומיה, ומגו ארץ תצמח, כדין שפת אמת תכון לעד וגו'.

אמר ליה ההוא הגמון, זכאה אנת. וזכאה עמא דאורייתא דקשוט ירתי. בתר יומין שמענא דאתגגיר. אזלו, מטו חד בי חקל, וצלו צלותהון. כיון דצלו צלותהון, אמרו מכאן ולהלאה נתחבר בשכינתא, ונזיל ונתעסק באורייתא.

פתח רבי יוסי ואמר, (ישעיה מא) הן יבשו ויכלמו כל הנחרים בך וגו'. זמין קודשא בריך הוא למעבד לישראל, כל אינון טבאן, דקאמר על ידי נביאי קשוט, וישראל סבלו עליהון, כמה בישין בגלותהון. ואלמלא כל אינון טבאן דקא מחפאן וחמאן כתיבין באורייתא, לא הו יכלין למיקם ולמסבל גלותא.

אבל אזלין לבי מדרשות, פתחין ספרין, וחמאן כל אינון טבאן, דקא מחפאן, וחמאן כתיבין באורייתא, דאבטח לון קודשא בריך הוא עלייהו, ומתנחמין בגלותהון, ושאר עמין מחרפין ומגדפין לון, ואמרי אן הוא אלהכון, אן אינון טבאן דאתון אמרין דזמינין לכון, וכי כל עמין דעלמא יכספון מנייכו.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

הָדָא הוּא דְכְתִיב, (ישעיהו סו) שְׁמְעוּ דְבַר יְיָ הַחֲרָדִים אֶל דְּבָרוֹ אָמְרוּ אַחֲיֵיכֶם שׁוֹנְאֵיכֶם וְגו'. מֵאֵי הַחֲרָדִים אֶל דְּבָרוֹ, אֵינּוֹן דְּסִבְלוּ כְּמָה בִישׁוּן, כְּמָה שְׁמוּעוֹת שְׁמַעֵי, אֵלִין עַל אֵלִין, וְאֵלִין בְּתַר אֵלִין, וְחַרִידֵן עֲלֵיהוֹן, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (ירמיה ל) כִּי וְגו' קוֹל חֲרָדָה שְׁמַעְנוּ פַּחַד וְאֵין שְׁלוֹם וְגו'. אֵינּוֹן חֲרָדִים תְּדִיר אֶל דְּבָרוֹ כַּד אַתְעֵבִיד דִּינָא.

אָמְרוּ אַחֲיֵיכֶם שׁוֹנְאֵיכֶם, אֵלִין אֵינּוֹן אַחוּכוֹן בְּנֵי עֲשׂוֹ. מִנְדִּיכֶם, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (איכה ד) סוּרוּ טַמְא קְרָאוּ לְמוֹ. דְּלִית עֲמָא דְקָא מְבִיזֵן לוֹן בְּאַנְפֵי, וּמְרַקִין בְּאַנְפֵיהוּ לְיִשְׂרָאֵל כְּבְנֵי אָדוּם. וְאָמְרֵי פְלָחוּ מִסְאֲבִין כְּנֶדְהָ, וְדָא אִיהוּ מִנְדִּיכֶם. לְמַעַן שְׁמִי יִכְבַּד יְיָ, אָנּוּ (דאמרין) בְּנוֹי דְאֵל חֵי. דִּי בִן יִתְיַקֵּר שְׁמִיהָ. אָנּוּ שְׁלֻטְנִין עַל עֲלָמָא בְּגִין הַהוּא דְאֶקְרִי גְדוּל. (בראשית כז) עֲשׂוֹ בְנוֹ הַגְּדוֹל. וּבְשֵׁמָא דָּא אֶקְרִי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא גְדוּל, (תהלים קמה) גְדוּל יְיָ וּמְהוּלָּל מְאֹד. אָנּוּ בְנֵי הַגְּדוֹל, וְאִיהוּ גְדוּל. וְדָאֵי לְמַעַן שְׁמִי יִכְבַּד יְיָ.

אָבֵל אַתּוֹן זְעִירִין מִכְּלָא, (בראשית כז) יַעֲקֹב בְּנֵה הַקֶּטָן כְּתִיב, אֵן הוּא אֶלְהֵכוֹן. אֵן הוּא אֵינּוֹן טְבָאן, דִּיכְסָפוֹן כָּל עַמְמֵיָא מַחְדוּהָ דְלָכוֹן. מֵאֵן יִתֵּן וְנִרְאָה בְּשִׁמְחַתְכֶם כְּמָה דְאִתּוֹן אָמְרִין. וְהֵם יְבוֹשׁוּ (רוח הקדש אומר והם יבושו) (ס"א תו כמאן) כְּמֵאֵן דְתֵלֵי קַלְלָתָא בְּאַחֲרָא, בְּגִין דְאִתּוֹן אָמְרִין דְכַדִּין יְבוֹשׁוּ וְיִכְלָמוּ, וּבְגִין דָּא רִיחַ קְדֻשָׁא הוּוּהָ אָמַר מְלָה הַכִּי, וְעַל דָּא, הֵן יְבוֹשׁוּ וְיִכְלָמוּ כָּל הַנְּחָרִים בְּךָ. מֵאֵי כָּל הַנְּחָרִים בְּךָ. דְאִתְקִפוּ נַחֲרֵיהוֹן בְּרוּגְזָא עַלְךָ בְּגִלּוּתָא דָּא. בְּהַהוּא זְמַנָּא, יְבוֹשׁוּ וְיִכְלָמוּ מִכָּל טְבִין דִּיחֲמוֹן לַהוֹן לְיִשְׂרָאֵל.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא הַכִּי הוּא וְדָאֵי, אָבֵל חֲמִינֵן וְהַכִּי חֲמוּ תְקִיפֵי עֲלָמָא, דְהָא גְלוּתָא אַתְמַשְׁךָ וְעַדִּין בְּרִיָּה דְדוּד לָא אַתִּי. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְכָל דָּא הַכִּי הוּא, אָבֵל מֵאֵן עֵבִיד דִּיכְסָפוֹן יִשְׂרָאֵל גְלוּתָא דָּא, כָּל אֵינּוֹן הַבְּטָחוֹת דְאֶבְטַח לוֹן קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. וְהָא אַתְמַר, דְעַאֲלִין לְבַתִּי כְּנִסְיוֹת וּלְבַתִּי מְדַרְשׁוֹת, וְחֲמָאן כָּל אֵינּוֹן נְחָמוֹת, וְחֲדָאן בְּלַבִּיָּיהוּ לְמִסְבַּל כָּל מַה דִּיִּיתֵי עֲלֵיהוּ, וְאֶלְמָלָא דָּא לָא יִכְלִין לְמִסְבַּל.

דף קפ"ט ע"א

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא וְדָאֵי הַכִּי אִיהוּ, וְכָלָא בְתִשׁוּבָה תְלִיָּא. וְאֵי תִימָא דִיכְלִין הַשְׁתָּא לְאַתְעֵרָא תְשׁוּבָה פְלָחוּ כְּחֵדָא. לָא יִכְלִין. מֵאֵי טַעְמָא לָא יִכְלִין. בְּגִין דְכְתִיב, (דברים ל) וְהָיָה כִּי יָבֹאוּ עֲלֶיךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וְכָתִיב וְהִשְׁבוֹתָ אֶל לְבָבְךָ בְּכָל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הִדִּיתָךְ וְגו'. וְכָתִיב וּשְׁבַת עַד יְיָ אֶלְהֶיךָ וְגו'. וְכַדִּין (דברים ל') אִם יִהְיֶה נִדְחָךְ בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם יִקְבְּצֶךָ וְגו'. וְעַד דְכָל אֵינּוֹן מְלִין לָא יִתְקַיְיֵמוּן, לָא יִכְלִין (דף קפ"ט ע"א) לְאַתְעֵרָא תְשׁוּבָה מִנִּיָּהוּ.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

אמר רבי יוסי, כמה סתמת כל ארחין ושבילין מפל בני גלותא, ולא שבקת לון פתחון פה. אי הכי, להו כמה דהו בכל דרא ודרא, דלא יסבלון גלותא ולא אגרא, ויפקון (ס"א אי הכי, להו כמה דלהו בכל דרא ודרא, יסבלון גלותא ולא יפקון) מדינא דאורייתא, ויתערבון בשאר עמין.

פתח ואמר, (ישעיה כו) כמו הרה תקריב ללדת תחיל תועק בחבליה וגו'. מאי כמו הרה, ארח איהו לעוברתא, לאעברא עלה תשע ירחין שלמין. ואית בעלמא כמה וכמה, דלא עבר עלה אלא יומא חד או תרין יומין מתשיעאה, וכל צירין וחבלין דעוברתא בתשיעאה אינון. ואף על גב דלא אעבר עלה אלא יומא חדא, אתחשיב עלה כאילו אתעברו כל תשיעאה שלים. אוף הכי ישראל, כיון דאטעמי טעם גלותא, אי יהדרון בתשובה, יתחשב עליהו כאלו אעברו עליהו כל אינון מלין דכתיבין באורייתא. כל שפן וכל שפן דכמה וכמה יסורין אעברו עליהו מן יומא דגלותא שרי.

אבל מאי דכתיב, (דברים ד) בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים. תא חזי, כמה רחמנותא רחים קודשא בריך הוא לישראל במלה דא. למלכא דהוה ליה ברא יחידאה, ורחים ליה רחימו דנפשא, ומגו רחימו דיליה, ירב ליה לאמיה מטרוניתא דתרבי ליה, ותוליף ליה ארחי מתתקנן. זמנא חדא חב לגבי אבוה, אתא אבוהי ואלקי ליה, ולבתר אעבר על חוביה. תב כמלקדמין וחב לאבוה, ואפקיה אבוה מביתיה, וארגיו עליה, נפק ההוא ברא מביתיה.

ובאתר דיהך בארח קשוט, ויהא זכאה כדקא יאות, בגין דישמע מלכא אבוה, ויהא תיאובתיה עליה. מה עבד. אמר הואיל ונפקנא מהיכלא דאבא, אעביד מפאן ולהלאה כל מה דאנא בעי. מה עבד. אזל ואתחבר בזונות, ואתלכלך בלכלוכא דטנופא בהדיהו, ולא הוה משתכח אלא בהדיהו, בחבורא דלהון. דמטרוניתא אמיה פקדת בכל יומא על ההוא ברא, וידעת דברה בהדי זונות אתחבר, וכל חברותא דידיה בהדיהו הוות. שריאת למבכי, ולא תמררא על ברה.

יומא חד עאל מלכא לגבה, חמא לה דאיהי מבכה. שאיל לה על מה את בכאת. אמרה ולא אבכה, דהא ברנא לבר מהיכלא דמלכא. ולא די דהוא לא יתיב בהיכלא דמלכא, אלא דהוא יתיב בהדי זונות. מה יימרון כל בני עלמא, בריה דמלכא איהו דיתיב בבי זונות. שריאת למבכי, ולא תחננא למלכא.

אמר מלכא, בגינך אהדר ליה, ואנת ערבא דיליה. אמרת הא ודאי. אמר מלכא הואיל וכך הוא, לא אצטרף לאהדרא ליה ביממא באתגליא. דכסופא דילן איהו למתך בגיניה לבי זונות. ואי לא הוי כגוונא דא, דטנף גרמיה הכי

וחלל יקרי. הוינא אנא, וכל חיילין דילי, אזלין בגיגיה בכמה יקר, בכמה בוקינס קמיה, בכמה מאני קרבא, מימיניה ומשמאליה, עד דכל בני עלמא יודעזעון, וינדעון כלא, דברא דמלפא איהו. השתא פיון דאיהו טנה גרמיה, וחלל יקרי, איהו יהדר בטמירו, דלא ינדעון ביה. אהדר לגבי מלפא, יהביה לגבי אמיה.

ליומין סרח כמלקדמין. מה עבד מלפא. אפיק ליה ולאמיה בהדיה מגו היכלא, אמר תרוויכו תהכון, ותרוויכו תסבלון גלותא, ומלקיותא תמן. פיון דתרוויכו תסבלון כחדא, כדין ידענא דברי יתוב כדקא חזי.

דף קפ"ט ע"ב

כך ישראל בנוי דמלפא קדישא אינון. אחית לון למצרים. ואי תימא בההוא זמנא לא האבו, גזרה דגזר קודשא בריך הוא בין הבתרים הוה אתחזי למהוי קיים, וקודשא בריך הוא אשגח לתרין מלין, חד בגין ההוא מלה דאמר אברהם, (בראשית טו) במה אדע כי אירשנה, דא הוא (דף קפ"ט ע"ב) סבה ועילה. אבל עד דנפקו ממצרים, לא הוי גוי, ולא אתחזו כדקא יאות.

פתח ואמר, (שיר השירים ב) כשושנה בין החוחים כן רעיתי בין הבנות. בעא קודשא בריך הוא למעבד לון לישראל כגוונא דלעילא ולמהוי שושנה חדא בארעא, כגוונא עלאה. ושושנה דסלקא ריחא, ואתבריר מפל שאר וורדין דעלמא, לא הוי אלא ההיא דסלקא בין החוחים. ודא ארחא כדקא יאות. ועל דא זרע שבעין זוגין, דהו שבעין נפש, ואעיל לון בין החוחים, ואינון חוחים, מיד דהו אינון זוגין תמן, סליקו ענפין וטרפין ושליטו על עלמא, וכדין פרחת שושנה בינייהו.

פיון דבעא קודשא בריך הוא לאפקא שושנה ולקיט לה מבינייהו, כדין יבשו חוחים, ואזדריקו, ואשתציאו, ולא אתחשבו לכלום. בשעתא דאזיל למלקט שושנה דא, לאפקא בריה בוכריה, בההוא זמנא אזל מלפא גו כמה חיילין רברבנין ושליטין, עם דגלין פרישן, ואפיק לבריה בוכריה בכמה גבורין, ואייתי ליה להיכליה, ויתיב סגי בני מלפא.

פיון דחב לגבי אבוה, אוכח ליה, ואלקי ליה, דכתיב, (שופטים ב) ויחר אף יי בישראל ויתנם ביד שוטים וגו', סרח כמלקדמין, ומרד באבוה, אפקיה מבייתה. מה עבדו ישראל, חמו דהא אתבדרו לבבל, אתערבו בעממיא, נסיבו נשין נכריות, ואולידו בנין מנהון. עם כל דא, אימא קדישא הות אפטרופוסא עלייהו.

ועל דעבד הכי, קודשא בריך הוא אמר, הואיל וכסופא איהו, לייתי ברי איהו מגרמיה, הואיל וחלל יקרי, לא אתחזי דאנא איזיל תמן לאפקא ליה, ולמעבד

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

ליה נסין וגבורין כמלקדמין. תבו אינון, בלא סיועא דאתחזו לון, בלא פליאן ונסין, אלא פלהו מתבדרן, פלהו לאן במספנו, ותבו להיכלא דמלפא בכסופא, ואימא קדישא ערבת לון.

תאבו כמלקדמין. מה עבד קודשא בריך הוא. אפיק להאי ברא כמלקדמין מהיכליה, ואימיה בהדיה. אמר, מפאן ולהלאה, אימא וברה יסבלון כמה בישין כחדא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ג) ובפשעיכם שלחה אמכם. ועל דא פתיב, (דברים ד) בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים. מאי באחרית הימים. אלא דא היא אימא קדישא, דהיא אחרית הימים, ועמה סבלו כל מה דסבלו בגלותא.

ואילו יהדרון בתיובתא, אפילו חד ביש, או חד צערא, דיעבר עלייהו, אתחשב עלייהו, פאלו סבלו פלא (ס"א ואי לאו סתים קיצא) ואי לא, פד יסתיים קיצא, (בישא) וכל דרין דיליה. כמה דאמר בוצינא קדישא, דכתיב, (ויקרא כה) לצמיתות לקונה אותו לדורותיו. וכל דא, בתיובתא תליא מילתא. אמר רבי חייא, ודאי הכי הוא. ועל דא גלותא אתמשך.

אבל קודשא בריך הוא, כל מה דחמי (ס"א דמתא) (נ"א דלקא) לון לישראל, בהאי אחרית הימים, ובהאי אחרית הימים יעביד לון נסין ונוקמין, דכתיב, (ישעיה ב) והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית יי בראש ההרים. מאן ראש ההרים. דא אברהם סבא, (רנ"ב ע"ב) פהנא רבא, ראש דכלא. ובגין דאיהו ראש, כוס דברכה, יהיה נכון בראש ההרים, דא אברהם סבא, קדמאה לשאר ההרים. כוס דברכה, אצטריך למהוי מתקנא בימינא. (רנ"ב ע"ב) ונשא (קי"ב ע"ב) מגבעות. אצטריך למהוי זקיף מן פתורא, שיעורא דאקרי (ס"א דאיהו) זרת, לברכא לקודשא בריך הוא, ודא הוא ונשא מגבעות. מגבעות מאי הוא. אלא בינה, ובין בתולות אחריה רעותיה, שיעורא דזרת איהו. נשא כוס דברכה מגבעות ודאי, ועל דא טבא דיהא ליה להאי ברא בוכרא, באחרית הימים איהו.

דף ק"צ ע"א

אמר ליה שפיר קאמרת, האי קרא ודאי הכי הוא. בראש ההרים, דא ימינא, אברהם סבא, דאיהו ראש ההרים ודאי. ונשא מגבעות, משיעורא דגבעות, דאינון רעותיה. ושפיר קאמרת. (ישעיה ב) ונהרו אליו כל הגוים. מאי הוא. אמר ליה, ואפילו נשים וקטנים ושמש דפלח על פתורא, אף על גב דאיהו לא אכל, אצטריך למשמע, ולמימר אמן. (ס"א להריק ברכה לכוס דלא וכו') דלא יימא בר נש,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

אָנָּא לָא אַכְלִית, וְהוּאִיל (דף ק"צ ע"א) דְּלֵא אַצְטְרִיפְנָא לְזִמּוֹן, לָא אֲשַׁמְעַ וְלֵא אִימָא אָמֵן. הַכֵּל חַיִּיבִין בֵּיהּ.

דְּבַר אַחַר וְנִהְרֻ אֱלִיו כֹּל הַגּוֹיִם, אַף עַל גַּב דְּנִשְׁיִם וְקִטְנִים פְּטוּרִין מִן הַמְצוֹת, בְּכּוּס דְּבִרְכָּה הַכֵּל חַיִּיבִין, בְּלִבְד דִּינִדְעוֹן לְמֵאן מְבָרְכִין, וְדֵא הִיא וְנִהְרֻ אֱלִיו כֹּל הַגּוֹיִם. אַתָּא רַבִּי יוֹסִי וְנִשְׁקִיָּה, אָמַר כַּמָּה שְׁפִיר מְלָה דָּא, וּמְתִיקָא לְחַכָּא.

הַשְׁתָּא אֵית לְדִיִּיקָא, אִי הֵא אַחֲרִית הַיָּמִים, אִיהוּ כּוּס דְּבִרְכָּה מִמֶּש, מֵהוּ הַר בֵּית יִי, הוּוּ לֵיה לְמַכְתָּב הַכִּי, וְהִיָּה אַחֲרִית הַיָּמִים נִכּוֹן יִהְיֶה בְּרֵאשׁ הַהָרִים. מֵהוּ בְּאַחֲרִית הַיָּמִים נִכּוֹן יִהְיֶה הַר בֵּית יִי. אָמַר לֵיה, אַחֲרִית הַיָּמִים אִיהוּ אֵילָנָא כְּלָא, מִרִישִׁיָּה וְעַד סִיפֵיה, דִּהוּא אֵילָנָא דְטוֹב וְרַע. וְאַתָּא קָרָא לְבִרְרָא בְּאַחֲרִית הַיָּמִים, וְאַפִּיק הַר בֵּית יִי, דָּא טוֹב בְּלֵא רַע. הַר בֵּית יִי וְדֵאֵי דְלִית תַּמָּן חוּלְקָא לְסִטְרָא אַחְרָא, דִּהָא אַתְּבָרִיר הַר בֵּית יִי, מְגוּ אֵילָנָא דֵאִיהוּ אַחֲרִית הַיָּמִים. וְדֵא אִיהוּ כּוּס דְּבִרְכָּה, דֵאִיהוּ נִכּוֹן בְּרֵאשׁ הַהָרִים.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זַכָּאָה אֲרַחָא דָּא, דְּזַכִּינָא לְהֵאֵי מְלָה. אָמַר לֵיה מִמָּאן שְׁמַעַת לָהּ. אָמַר לֵיה, יוֹמָא חֲדָא הוּינָא אֲזִיל בְּאַרְחָא, וְשְׁמַעְנָא וְחַמִּינָא לֵיה לְרַב הַמְנוּנָא סָבָא, (נ"א לרבי שמעון) דִּהוּוּ דְרִישׁ לְהֵאֵי קָרָא לְרַבִּי אַחָא, וְכִיּוֹן דְּשְׁמַעְנָא חֲדִינָא בֵּיה, וְנִטְרִנָּא לֵיה צְרִיר בְּכַנְפָּא דְלְבוּשָׁאֵי, דְּלֵא יִתְעַדִּי מִנָּאֵי לְעֵלְמִין. אָמַר לֵיה, וְדֵאֵי מְלָה קְדִישָׁא דָּא, מְנַהֲרֻ דְּבוּצִינָא קְדִישָׁא אַתְּנַהֲרֻ. זַכָּאָה דְרָא, דְּקִיִּימֵי עֲלָמָא וְסִמְכוּי, שְׂרִיין בְּגוּיָה. וְאִי אַנְתְּ צְרִירַת לְהֵאֵי מְלָה בְּקִשְׂרָא חֲדָא דְּלֵא יִתְעַדִּי מִינְךָ. אָנָּא אַצְרוּר לָהּ בְּתַלְתִּין, אוּ בְּאַרְבַּעִין קִשְׂרִין בְּכִיסָאֵי, דְּלֵא יִתְעַדִּי מִינָּאֵי לְעֵלְמִין. (כאן חסד). עַל הַהִיא מְלָה דְּאַחְמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִשָּׁה, בְּגִין דְּאָף עַל גַּב דִּישְׂרָאֵל חֲבִין קָמִיָּה בְּכֹל דְרָא וְדָרָא, לָא בְּעֵי מֵאן דִּיִּימָא עֲלֵיָּהוּ דְּלְטוּרִין. מְנַלְן. מֵהוּשַׁע, דְּכַתִּיב, (הוּשַׁע א) תַּחֲלַת דְּבַר יִי בְּהוּשַׁע, הָא אוּקְמוּהָ מְלָה. וְעַל דָּא (הוּשַׁע ב) וְהִיָּה מִסְפָּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּחֹל הַיָּם וְגו'. וּבְגִין דָּא בְּרִיךְ לֹוֹן בְּכַמָּה בְּרַכָּאן, לְאַהֲדָרָא בְּתִיבְתָא, וְלֵאֲתַבָּא לֹוֹן לְגַבִּי אַבוּהוֹן דְּבִשְׁמִיא, וְלֵא אַעֲדֵי מִתַּמָּן, עַד דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְחַל עַל חוּבֵיָּהוּ, וְאַתְּנַקִּיאוּ קָמִיָּה.

סדר הלימוד ליום יט אדר [יום 167 בשנה]

אליהו מה פתיב ביה, (מלכים א יט) ויבא וישב תחת רתם אחד וגו', אמר מאריה דעלמא, אתתא חדא שדרת לון לישראל, ודבורה שמה, דכתיב, (שופטים ד) והיא יושבת תחת תמר דבורה. דא הוא רתם, ואהדרת לון למוטב, דכתיב, (שופטים ה) עד שקמתי דבורה. ואנא עאלית בינייהו, ואכרזית קמייהו ולא יכילנא.

עד דהוה יתיב, אתגלי עליה קודשא בריך הוא, אמר ליה מה לך פה אליהו, בקדמיתא קא הוית מקטרגא ומקני על ברית, ומדחמינא בך דקניית עלי בההוא ברית, נטלית ליה ברעו דמשה, ויהיבנא לך, עד דמשה (רי"ב ע"א) הוה אמר (במדבר כה) הנני נותן לו את בריתי שלום. השתא דאיהו דילך, לא אתחזי לך לקטרגא עלוי, הוה לך למשבק קנוייך לי, כמה בקדמיתא דהוה דילי, שבקנא ליה לינדא אחרא, ולא קטריגנא עלוי.

מה לך פה, מאי פה. ברית קיימא, פה יי' איהו. פיון דלא בעאת לשבקא לי פומך, יתוב באתר דההוא פומא. תנו, בההיא שעתא, אתעבר מגיה ההוא נבובזא דיהב ליה משה. דתנו, מאי דכתיב, (מלכים א יט) וילך בכח האכילה ההיא וגו'. עד הר האלהים חורבה. למתבע מתמן, וכי מתמן הוה בעי. אלא למתבע כמלקדמין, מההוא דירית בהר האלהים, ברית דא. פנחס הוא אליהו, ודאי בדרגא חדא. אמר ליה משה, לית אנת יכיל לקבלא מנאי, אלא זיל לינוקיייהו דישראל, ומאינון תרוח, ואינון יתבי לך, וכך הוא עביד. (חסר).

דף ק"צ ע"ב

כמה טיבו עביד קודשא בריך הוא בכל דרא ודרא לישראל. תא חזי, מה כתיב, (מיכה ו) ואשלח לפניך את משה אהרן ומרים. והא כמה נביאי הוו לבתר משה, (דף ק"צ ע"ב) ואשלח לפניך את משה אהרן ואלעזר ופנחס יהושע ואליהו ואלישע, וכמה שאר צדיקי וחסידים מבעי ליה. אלין תלתא אמאי. אלא אמר קודשא בריך הוא, עמי בני, אמאי לא תדכרון לכל טבין דעבדיית לכו, דשדרית לכו למשה אהרן ומרים.

למלך בשר ודם, דאית ליה מדינתא, ושדר לגבה, גוברין, אפרפין רברבנין, דיהון מנהלי עמא, ומעיינין בהו, ובדינייהו. מאן אצטריך למחוי זקוק במזונייהו, במלין דיצטרכון. לאו עמא דמדינתא, בעל פרחייהו יצטרכו לעיינא בהו, ולמיהב להו יקרא.

שְׁדָרִית לְמִשָּׁה, אִיהוּ אֵייתִי קָמִיכּוּ מִן לְמִיכַל, וְנִהִיל לְכוּ וּלְבַנְיִיכוּ וּלְבַעֲרִיכּוּ, וְאַשְׁתַּדֵּל בְּדִינְיִיכוּ, (ס”א במזונייכו) וּבְכָל מָה דְאַצְטְרִיךְ לְכוּ. שְׁדָרִית לְאַהֲרֹן, אֵייתִי (ס”א לכו ענני) הֵיכְלִין דְעַנְנֵי יָקָר לְחַפָּאָה עַלְיִיכוּ, כַּמְלִכִין. אֶסְחִי לְכוּ בְטֵלֵי יָקָר, דְלֹא אֶתְרַקְבוּ לְבוֹשִׁיכוּן וּמְנַעֲלִיכוּן, וְהוּוּ מִתְחַדְשֵׁי בְכָל יוֹמָא. שְׁדָרִית לְמַרְיָם, אֵייתִיאַת בִּירָא לְאַשְׁקָאָה לְכוּ, וְשְׁתִיתוּן אֶתוּן וּבַעֲרִיכוּן. אֵינּוּן יְהָבוּ לְכוּן, וּמְדַלְהוּן אַכְלָתוּן וְשְׁתִיתוּן, וְיִתִיבְתוּן בְּחוּפָאָה דִיקָר דְלָהוּן. וּמְדַלְכוּן לָא יְהַבְתוּן לוּן. וְלֹא עוּד, אֶלֶּא דְאַשְׁתַּדְלוּ עַלְיִיכוּן, וְנִטְלוּ עַל צוּאֲרֵיהוּן מְטוּלְכוּן, וְהוּוּתוּן מְחַרְפִין וּמְגַדְפִין לוּן.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, לָאוּ הוּוּ אַבָּא רַחֲמֵן עַל בְּנוֵי פְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּוּ, וְקָרָא הוּוּ דְכַתִּיב, (מלכים א ח) לֹא נִפְלַ דְבַר אֶחָד מִכָּל דְבָרוֹ הַטּוֹב וְגו’ו’. תָּא חֲזִי רַחֲמֵנוּ דִילֵיהּ, אֵלוּ אָמַר לֹא נִפְלַ דְבַר אֶחָד מִכָּל דְבָרוֹ וְלֹא יִתִיר, נַח לְעֵלְמָא דְלֹא אֶתְבְּרִי. אֲבָל מְדַאֲמַר מִכָּל דְבָרוֹ הַטּוֹב, וְאַפִּיק בִּישׁ לְאַחֲוָרָא, דְהָא מְלָה דְבִישׁ לֹא בְעֵי לְמַעְבַּד.

וְאַף עַל גַּב דְאַגְזִים, וְאַרְיִם רְצוּעָה, אֶתְאֵת אֲמָא וְאַתְקַפַּת בְּדְרוּעִיהּ יְמִינָא, וְקַם רְצוּעָה בְּקִימִיהּ, וְלֹא נַחִית לְתַתָּא, וְלֹא אֶתְעַבִּיד, בְּגִין דְבַעֲיִטָא חֲדָא הוּוּ תְרוּוּיְהוּ, אִיהוּ דְאַגְזִים, וְאִיהוּ דְאַחִידַת בִּימִינֵיהּ.

וְאִי תִימָא מְנַלְן. מִמְלָה דְאִיהִי בְּאַתְגְּלִיא, דְכַתִּיב לָךְ רַד כִּי שַׁחַת עֲמֹה, שְׂרִי לְאַרְמָא רְצוּעָה, וּמִשָּׁה דְלֹא הוּוּ יָדַע אֲרַחָא דְאַמָּא, שְׁתִּיק. כִּיּוֹן דְחֲמָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּוּ כַּף, אֲנַקִּיד לֵיהּ, וּבִטְשׁ בֵּיהּ וְאָמַר וְעַתָּה הַנִּיחָה לִי, מִיַּד אֲרַגִּישׁ מִשָּׁה, וְאַחִיד בְּדְרוּעִיהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּוּ, דְכַתִּיב זְכוּר לְאַבְרָהָם, דָּא דְרוּעִיהּ יְמִינָא, וּבְגִין כַּף לֹא נַחִית רְצוּעָה.

וְאִי תִימָא, אֲמָא דְאִיהִי רְגִילָה לְאַחֲדָא בְּרְצוּעָה דְמַלְכָּא, אֲן הוּוּ, דְשַׁבְּקַת מְלָה לְמִשָּׁה. שְׁאִילְנָא וְאַמִּינָא וְהָא לֹא יָדַענָא בְּרִירָא דְמְלָה, עַד דְנַהוּי קָמִיהּ דְבוּצִינָא קְדִישָׁא. כַּד אֶתוּ לְקָמִיהּ דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, חֲמָא בְּאַנְפִּיְהוּ סִימָן. אָמַר עוּלוּ בְנֵי קְדִישִׁין, עוּלוּ רַחֲמִין דְמַלְכָּא, עוּלוּ רַחֲמִין דִּילִי, עוּלוּ רַחֲמִין אֵלִין בְּאַלִּין.

דְאָמַר רַבִּי אַבָּא, כָּל אֵלִין חֲבַרְיָא, דְלֹא רַחֲמִין אֵלִין לְאַלִּין, אֶסְתַּלְקוּ מְעֵלְמָא עַד לֹא מְטָא זְמַנֵּיהוּ, כָּל חֲבַרְיָא בְּיוֹמוֹי דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, רַחֲמֵנוּ דְנַפְשָׁא וְרוּחָא הוּוּ בִינְיָהוּ, וּבְגִין כַּף בְּדָרָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּאַתְגְּלִיא הוּוּ, דְהוּוּ אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּל חֲבַרְיָא דְלֹא רַחֲמִין אֵלִין לְאַלִּין, גְּרַמִּין דְלֹא לִיתֵךְ בְּאַרְחַ מִישְׁר. וְעוּד דְעַבְדִּין פְּגִימוּ בַּהּ, דְהָא אֲוִרִיַּתָּא רַחֲמֵנוּ וְאַחֲוָה וְקִשׁוּט אִית בַּהּ. אֲבַרְהָם רַחִים לִיצְחָק,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

יצחק לאברהם, מתחבֵּקן דא בְּדא, יַעֲקֹב תְּרוּוֹיִיהוּ אַחֲדֵין בֵּיה, בְּרַחֲמֵי, וּבְאַחֲוָה, יַהֲבִין רוּחֵיהוּ דא בְּדא. חֲבֵרִיא כַּהוּא דוּגְמָא אַצְטְרִיכוּ, וְלֹא לְמַעַבְד פְּגִימוּ.

דף קצ"א ע"א

פִּיּוֹן דְחָמָא סִימֵן בְּאַנְפִּיִיהוּ, וְאָמַר לֹון הֲכִי. אָמְרוּ לִיה וְדַאי רוּחַ נְבוּאָה שָׂרָא עַל בּוּצִינָא קְדִישָׁא, וְהֲכִי אַצְטְרִיךְ לָן לְמַנְדַּע. בְּכַה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, חַד מְלָה מְאִינוֹן מְלִין דְלַחֲשׂוּ לִי מְגוּ רִישׁ מְתִיבְתָא דְגַנְתָּא דְעַדן, דְלֹא אָמְרוּ בְּאַתְגְּלִיא מְלָה דָּא סְתָרָא אִיהִי, וְאִימָא לְכוּ בְּנֵי רַחֲמֵי, בְּנֵי רַחֲמִין דְנַפְשָׁא, מַה אַעֲבִיד, אָמְרוּ לִי בְלַחֲשָׁא, וְאַנָּא אִימָא בְּאַתְגְּלִיא. וְלִזְמַנָּא דְנַחְמֵי אַנְפִּין בְּאַנְפִּין, (דף קצ"א ע"א) כָּל אַנְפִּין יִסְתַּמְכוּן בְּדא.

בְּנֵי. חוּבָא דְעַבְדוּ (ערב רב) עֲמָא דְלָבַר. וְאַשְׁתַּתְּפוּ בֵּיה עֲמָא קְדִישָׁא, בְּאַמָּא חָאבוּ, דְכְּתִיב קוּם עֲשֵׂה לָנוּ אֱלֹהִים, אֱלֹהִים וְדַאי. כְּבוֹד יִשְׂרָאֵל דָּא, אִיהוּ דְשָׂרְיָא עֲלֵיהוּ כְּאַמָּא עַל בְּנִין, וְדָא הוּא רְזָא דְכְּתִיב, (תהלים קו) וַיִּמְרוּ אֶת כְּבוֹדֶם בְּתַבְנִית שׁוֹר. דָּא כְּבוֹדֶם דְיִשְׂרָאֵל, אַמָּא דְלַהוֹן. וְדָא הוּא דְכְּתִיב, (שמואל א ד) גָּלָה כְבוֹד. דְגָרְמוּ לְשְׁכִינְתָא דְאַתְגְּלִי בְּגַלוּתָא עֲמַהוֹן. וְעַל דָּא וַיִּמְרוּ אֶת כְּבוֹדֶם, בְּמַה. בְּתַבְנִית שׁוֹר.

הֲכָא אִיהוּ רְזָא דְמְלָה, תָּא חֲזִי, לְתַתָּא גּוּ שְׁמָרִים דְחַמְרָא, דוֹרְדִין בִּישׁוֹן, נְפִק חַד עֲרַעוּרָא, מְקַטְרָגָא, מְזִיקָא קְדַמָּא, וְאִיהוּ בְּרִזָּא דְיוֹקְנָא דְאַדָּם. כַּד קָרִיב לְגוּ קְדִישָׁא. פִּיּוֹן דְאַתְעֵבֵר מִתְּמֵן, וּבְעִי לְנַחְתָּא לְתַתָּא. בְּעִי לְאַתְלַבְּשָׁא בְלִבוּשָׁא, לְנִזְקָא עֲלָמָא. וְנַחֲתִית הוּא וְרִתִּיכוּי. וּלְבוּשָׁא (קצ"ג ע"ב) קְדַמָּא דְקָא נְקִיט, תַּבְנִית שׁוֹר, דְיוֹקְנָא דְשׁוֹר, וְקְדַמָּא לְנִזְקִין מְאִינוֹן אַרְבַּע, שׁוֹר אִיהוּ. וְאִינוֹן אַרְבַּע (ק"ח ע"א) אָבוֹת לְנִזְקָא עֲלָמָא. וְכַלְהוּ תַלְתָּא דְאַבוֹת נִזְקִין בַּר שׁוֹר, כְּלַהוּ דִילִיָּה, וְעַל דָּא כְּתִיב, וַיִּמְרוּ אֶת כְּבוֹדֶם בְּתַבְנִית שׁוֹר.

מַהוּ אוּכַל עֵשֵׁב. הָא דְרִשְׁיָן בֵּיה. אֲבַל עֲקָרָא דְמְלָה, מִתְּמַצִּית דְלַחֲם וּשְׁבַעָה זִינֵי דְגָן, יֵית לִיה בְּהוּ חוּלְקָא. וּבְגִינֵי כַּה, אִימָא לָא הוּת תְּמֵן, וְלֹא יֵאוֹת לָה לְמַהוּי תְּמֵן. וּבְגִין דְאַבָּא הוּה יְדַע רַחֲמֵנוּ דְאַמָּא וְאַרְחָא דִילָהּ, אָמַר לְמַשָּׁה, בְּנֵי רַחֲמֵי, עֵיטָא בְּתַרוּוֹיִיהוּ בְּדָא תְּדִיר. וְדָא הוּא דְלַחֲשׂוּ לִי בְלַחֲשׂוּ, דְלֹא חֲזִי לְגַלְאָה, דְבִרָא לָא יְנַדַּע, וְיַחְמֵי דְהָא רְצוּעָה אַתְתַּקְנַת, וַיִּדְחַל תְּדִיר. אֲבַל תְּרוּוֹיִיהוּ בְּעֵיטָא דָּא, וּבְעֵיטָא חָדָא.

תָּא חֲזִי כְּתִיב (שמות לכ) וַיִּרָא הָעָם פִּי בִשְׁשׁ מִשָּׁה. מֵאַן הָעָם. אִינוֹן עֲרַב רַב. מֵאַן עֲרַב רַב. וְכִי לִוְדִים וְכוּשִׁים וְכַפְתּוּרִים וְתוּגְרָמִים הוּוּ, דְקָרְאֵן לֹון עֲרַב רַב,

והלא מצריים הוּו, וממצרים נטלו, ואלו הוּו ערבוּבִיא דְעִמִּין סְגִיאִין, הכי הוּו לִיה לְמִכְתָּב, עֶרֶב רַב עָלוּ אִתְּם לְפִי עֶרְבוּבִיא דְלֵהוֹן.

אַלָּא (שמות יב) עֶרֶב רַב עָלָה אִתְּם. עֲמָא חַד הוּו, וְלִישָׁן חַד, אֲבַל כָּל חֲרָשֵׁי מִצְרַיִם, וְכָל חֲרָטוּמֵי דְלֵהוֹן הוּו, דְכָתִיב בְּהוּ, (שמות ז) וַיַּעֲשׂוּ גַם הֵם חֲרָטוּמֵי מִצְרַיִם. דְּבַעוּ לְמִיקָם לְקַבֵּל פְּלִיאָן דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, כִּיּוֹן דְחָמוּ נְסִין וּפְלִיאָן דְעֵבֵד מֹשֶׁה בְּמִצְרַיִם, אֶהְדְּרוּ לְגַבֵּי מֹשֶׁה. אֲמַר לִיה קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְמֹשֶׁה, לָא תִקְבֵּל לֹוֹן. אֲמַר מֹשֶׁה, מְאָרִיָּה דְעֲלָמָא, כִּיּוֹן דְחָמוּ גְבוּרְתָא דִילָךְ, בְּעָאן לְאַתְגִּיירָא. יַחְמוּן גְבוּרְתְךָ בְּכָל יוּמָא, וַיִּנְדְּעוּן דְלִית אֱלֹהָא בַר מְנַף. וְקַבֵּל לֹוֹן מֹשֶׁה.

אַמַּאי קָרָא לֹוֹן עֶרֶב רַב. אַלָּא כָּל חֲרָשֵׁין דְמִצְרַיִם הוּו, וּבְרִישֵׁיהוֹן (בלק קצ"ד ע"א) יוֹנוֹס (אמרו המגיהים אולי אלו הם יוחני וממרא שזכרו בשמות רבה פרשת ט' דף ע"ב ע"ג שורה ל"א אמרו יוחני וממרא אל משה תבן אתה מכניס לעפריים) וַיִּמְבְּרוּס, וּבִשְׁעָתֵי דִיּוּמָא הוּו עֵבְדֵי תְדִיר חֲרָשֵׁיהוּ. וְכָל אֱלִין חֲרָשֵׁין עֲלֵאִין, הוּו מְסַתְפְּלֵי מְכִי נְטִי שְׁמִשָּׂא, מְשִׁירוּתָא דְשִׁית שְׁעוֹת וּמְחָצָה, עַד שִׁירוּתָא דְתִשְׁעָ וּמְחָצָה. דְהֵיִינוּ עֶרֶב רַבְרָבָא. כָּל אֵינּוֹן חֲרָשֵׁין זְעִירִין, מְשִׁירוּתָא דְתִשְׁעָ וּמְחָצָה, עַד פְּלָגוֹת לִילֵיא.

דף קצ"א ע"ב

אֵינּוֹן עֲלֵאִין דְבָהוּ, הוּו מְסַתְפְּלֵי מְכִי נְטִי שְׁמִשָּׂא. דְהָא כְּדִין שְׂרָאן תִּשְׁעָ מְאָה וְתִשְׁעִין וְחֲמִשׁ דְרָגִין, לְמִשְׁטָטָא עַל טוּרֵי חֲשׂוּף. וְרוּחָא דְלֵהוֹן, הוּו (בלק קצ"א ע"א) מְשִׁטָּטָא עַל כָּל אֵינּוֹן חֲרָשֵׁין (נ"א דרגין) בְּחֲרָשֵׁיהוּ. וְאֱלִין הוּו עֵבְדֵי, כָּל מַה דְאֵינּוֹן בְּעָאן. עַד דְכָל מִצְרָאֵי רְחָצְנוּ דְלֵהוֹן בְּאֱלִין הוּו. וְקָרָאן לֹוֹן עֶרֶב רַב. בְּגִין דְאִית עֶרֶב זְעִירָא, מִתִּשְׁעָ שְׁעוֹת (דף קצ"א ע"ב) וּמְחָצָה וְלִתְתָא, דָּא עֶרֶב זְעִירָא. וְתִרֵי עֶרְבֵי אֵינּוֹן, וְעַל דָּא וְגַם עֶרֶב רַב עָלָה אִתְּם.

וְחִכְמָתָא דְלֵהוֹן, הוּו סְגִי. וְאֵינּוֹן אֶסְתְּפְּלוּ בְשַׁעְתֵי דִיּוּמָא, וְאֶסְתְּפְּלוּ בְּדִרְגָא דְמֹשֶׁה, וְחָמוּ דְהָא בְּכָל סְטָרִין בְּשֵׁשׁ מֹשֶׁה: בְּשֵׁשׁ שַׁעְתֵי קַדְמָאִין דִיּוּמָא, דְאֵינּוֹן לָא יִכְלִין לְשַׁלְטָאָה בְּהוּ, (נ"א בגין שית) בְּשִׁית דְרָגִין עֲלֵאִין דְאֶחָדִינָן בֵּיה (נ"א דאחיד בהו). וּבְכָל סְטָרִין בְּשִׁית הוּו, וּבְעֶטְרִין דְאֱלִין שִׁית, הוּו זְמִין לְרַדְתָּ מִן הַהָר, דְכָתִיב כִּי בְשֵׁשׁ מֹשֶׁה לָרַדְתָּ מִן הַהָר.

מִיָּד וַיִּקְהַל הָעָם עַל אֶהְרֹן, (דהכי תנינן דבההיא שעתא דנחית משה וקביל אורייתא בלחודוי כללא דכל ישראל ואיהו קביל אורייתא בעלמא. ואפילו מגילת אסתר דכתיב (אסתר ט') וקבל היהודים. וקבלו היהודים מבעי ליה. מאי וקבל אלא דא משה דאיהו היהודים כללא דיהודאי. ויקהל העם על אהרן) אַמַּאי עַל אֶהְרֹן. בְּגִין לְאַתְפְּלָלָא בְּסִטְרָא דִימִינָא, דְהָא

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

אינון שמאלא בעו מניה, ובגין דלהוי כליל בימינא, אתפנשו על אהרן, ויאמרו אליו קום עשה לנו אלהים. (אלהים ודאי בעו סטר שמאלא. אשר ילכו אשר ילך מבעי ליה. מאי אשר ילכו. אלא אלהים שית דרגא אינון (ד"א ששת ימי המעשה) כלהו בסטר שמאלא דאלהים שית אינון. דאי תימא דהא שבע אינון. ההוא אלהים עילאה לא עאל בכללא).

תא חזי, כל זמנא דהוה משה במצרים, שמא דאלהים לא דכיר, אלא שמא דיני, ועל דא קשיא ליה לפרעה בגין דלא יהא תוקפא לההוא סטרא אחרא, ולא יתקף בעלמא. השתא בעו ההיא מלה, והיינו קום עשה לנו אלהים. לנו דייקא, דאנו צריכין להאי מלה, לתקפא סטרא דילן, דהוה אתדחיא עד השתא.

אשר ילכו לפנינו. מאי אמרו. אלא הכי אמרו, חמינן דאתון ישראל, כל טוב וכל יקר דעלמא לכו, ואנו דחין לבר. דלכו, (שמות יג) ויי' הולך לפניכם יומם. אוף הכי אלהים אשר ילכו לפנינו, כמה דאזיל קמייכו יי'. דהא רשו אית לסטרא דילן למהך אוף הכי לקמנא, אי גזמין ליה עובדא.

תא חזי, כל ענני יקר דאזלו במדברא, לא הוו חפיין אלא לבני ישראל לחודייהו. וההוא עננא דיקר, דכתיב ויי' הולך לפניכם יומם, אזלא לקמיייהו. ואלין ערב רב, וכל אינון בעירי עאנין ותורין, הוו אזלו לבר ממשרייתא, לבתרייתא. ותא חזי, כל אינון ארבעין שנין דקא אזלו ישראל במדברא, שום לכלוכא וטנופא לא הוה גו ענני לגו. ועל דא עאני ותורי דהוו אכלי עשב לבר הו, וכל אינון דנטרי לון.

אמר רבי אלעזר, אבא, אי הכי אינון ערב רב לא הוו אכלי מן מנא. אמר ליה ודאי הכי הוא. אלא מה דיהבין לון ישראל, כמאן דיהיב לעבדיה. וממה הוו אכלי. מתמצית, מה דאשתאר מבתר ריחיא, פסולת. וקרא אכריז ואמר, (שמות טז) ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה. בני ישראל, ולא אחרא. ויראו בני ישראל ויאמרו מן הוא, ולא שאר ערב רב, עאני ותורי, דהוו בינייהו.

עד השתא, הוו אתכפיין אינון ערב רב והשתא קמו ובעו עובדא, לאתקפא לסטרא אחרא. אמרו, או נהא כלנא עמא חדא, ונהוי בכללא עמכון, או יהא לן מאן דיתהך קמנא, כמה דיתהך אלהכון קמיכון. אמר אהרן, חס ושלום דאלין ישתתפון בעמא קדישא, למהוי כלא כללא חדא, ולא יתערבון עמא קדישא בעמא דא, כללא חדא, אלא טב איהו לאפרשא לון מגו עמא קדישא, עד דייתי משה.

דף קצ"ב ע"א

ואהרן לטב אתפון, אלא סגיאין הווי מישראל דאשתתפו בהדייהו בלבא. ובגין כך, כד אתא משה, אצטריך לבררא וללבנא לעמא קדישא מההוא חובא, ואשקי לון שקי, עד דאתברירו (דף קצ”ב ע”א) פלהו ולא אשתאר בהו פסולת כלל.

אמר לון אהרן, (שמות לב) פרקו גזמי הזהב, וכי לא הוה לון דהבא אחרא. אלא אמר אהרן, בעוד דאית לון קטטה בבנייהו ובנשייהו, יתעכבון, ובין כך ייתי משה. תא חזי, תנינן קשים גרים לישראל פספחת בבשר החי, כל שכן אלין, דלא הווי גרים פדקא יאות. אינון מה עבדו. ויתפרקו כל העם את גזמי הזהב אשר באזניהם. כמה אלפי ורבון הווי מנזמיהון תמן.

מה כתיב, ויקח מידם ויצר אותו בחרט וגו’. אהרן לא אסתמר, מאינון תרין חפמיין, דהווי ברישיהון דההוא ערב רב. חד מנייהו הוה קמיה, ואחרא הוה עביד בחרשוי. פיון דתרווייהו אתייעטו פחדא, נטלו ההיא דהבא, (חד) תרין שלישי בינא דחד, ושליש בינא דאחרא. בגין דהכי אצטריך בההוא זינא דחרשא.

בכה רבי שמעון, אמר אי חסידא קדישא, אהרן משיחא דאלהא רבא, בחסידותך נפלו כמה מעמא קדישא. ואנת לא הוית ידע לאסתמרא. מהו עבדו. כד מטו שית שעתינן, ויומא הוה במתקלא, נטלו ההוא דהבא דפריקו מאודניהון. מאי טעמא. בגין דמאן דאצטריך למעבד חרשא, לא בעי למיחס עינוי על ממונא. ואינון אמרי, שעתינן קיימא לן, אי אנן לא מעכבין. לאו שעתינן למיחס על דהבא, מיד ויתפרקו כל העם. מאי ויתפרקו. כמה דאת אמר (מלכים א יט) מפרק הרים ומשבר סלעים, דחבילו ותברו אודניהו. בכה פמלקדמין ואמר אי עמא קדישא אי עמא קדישא, דקודשא בריך הוא.

סדר הלימוד ליום כ אדר [יום 168 בשנה]

פָּתַח רַבִּי שְׁמֵעוֹן בְּבִכְיָה, וְאָמַר, (שמות כא) וְהִגִּישׁוּ אֲדָנָיו אֶל הָאֱלֹהִים וְגו'. הָא אוקמוהוּ חֲבֵרֵי יֵא, אֲזַן דְּשָׁמַע בְּסִינַי, (ויקרא כה) כִּי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים וְגו'. וְאִיהוּ פְרִיק עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם מֵעֲלֵיהּ, וְזַבִּין גְּרָמִיָּה לְאַחַר, תְּרַצַּע. וְאַלִּין חֵיִבְיָא רְשִׁיעִין, גּוֹבְרִין בִּישִׁין, בְּתִיאֻבְתָּא דְלַהוֹן לְמַהְדָּר לְסַרְחַנְיָהוּ, לֹא בַּעוּ מִנְשִׁיחוֹן וּבְנִיחוֹן אֲלֵא חֲבִילוֹ אֹרְחִיָּהוּ (ס"א אודנייהו) וְאַתְפָּרְקוּ מֵעוֹל שְׁמַיָּא דְפָקִיד לְהוּ מִשָּׁה, וְתַבְרוּ אֹדְנִיָּהוּ, דְלִית לֹון חוֹלְקָא בְשָׁמַא קַדִּישָׁא, וְעַמָּא קַדִּישָׁא.

מָה עֲבָדוּ. פְּלִיגוּ תְרוּוֹיָּהוּ הֵהוּא דְהָבַא, חַד נָטִיל תְרִין שְׁלִישִׁין, וְחַד שְׁלִישׁ. קָמוּ לְקַבֵּל שְׁמַשָּׁא, בְּשִׁית שְׁעֵתִין. עֲבָדוּ חֲרָשִׁיָּהוּ, וּבִלְטוּ בְלִטְיָהוֹן בְּחַרְשָׁא דְפּוּמָא. פִּיּוֹן דְמָטָא שִׁירוּתָא דְשַׁבַּע, אָרִימוּ תְרוּוֹיָּהוּ יְדִיָּהוּ עַל יְדוּי דְאַהֲרֹן. (ומנלן דמיידא דתרוויהו יד מכל חד נטל ולא יתיר) דְכְתִיב וַיִּקַּח מִיָּדָם, תְרוּוֹיָּהוּ הוּו, וְלֹא יִתִיר. פִּיּוֹן דְאִיהוּ קַבִּיל מִיָּדָם (ס"א תרי ולא יתיר) קָלָא נָפַק וְאָמַר, (משלי יא) יָד לְיָד לֹא יִנְקָה רַע, דְכְתִיב כִּי בָרַע הוּא. אִיִּתִי רַע לְעֵלְמָא.

רְזָא דְמִלָּה. אִינּוֹן רְשָׁעִים חֵיִבִּין חֲרָשִׁין בְּנוּי דְבַלְעָם חֵיִבְיָא, בְּנֵי בְנוּי דְלָבָן רְשִׁיעָא, חָמוּ דְכּוּס שֶׁל בְּרָכָה בִּימִין אִיהוּ, וּמִן יְמִינָא אֲתַקְּף תְדִיר. (ס"א יתיר) אָמְרוּ, אִי יְהָא בְּסִטְר דָּא, הֵהוּא רִישָׁא דִימִינָא, הָא תּוֹקְפָא דִילָן כְּדָקָא יָאוּת.

דף קצ"ב ע"ב

פִּיּוֹן דְמָטָא שְׁבַע שְׁעֵתִין דִּיּוּמָא, יְהָבוּ לִיהָ לְאַהֲרֹן מִיָּד. אִי אִיהוּ הוּו אָמַר לֹון שׁוּו לִיהָ בְּאַרְעָא בְּקַדְמִיתָא, וְאַנָּא אֲטוּל, לָא הוּו יִכְלִין בְּחַרְשִׁיָּהוּ כְּלוּם, אֲלֵא מִיָּדָם נָטִל. וַיִּקְרָא מִתְרַעַם וְאָמַר, וַיִּקַּח מִיָּדָם, חָמוּ מָה עֲבַד אַהֲרֹן גָּבַר נְבִיאָה גָּבַר חַפִּים, לֹא יָדַע לְאַסְתְּמָרָא, דְאִילוּ נָטִיל מֵאַרְעָא, כָּל חֲרָשִׁין דְעֵלְמָא לֹא הוּו יִכְלִין לְאַצְלָחָא. אָבַל בְּמָה אֲצֻלְחוּ בְּעוּבְדָא דָּא, בְּגִין דְוִיִּקַּח מִיָּדָם וְלֹא מֵאַרְעָא. (שמות לב) וַיִּצַר אוֹתוֹ בְּחָרָט, לָאוּ כְּמָה דְחֲשָׁבִין בְּנֵי נָשָׂא, דְעֲבַד צִיּוּרִין בְּמַחוּגָה, אוּ בְּמִלָּה אַחְרָא. אֲלֵא אֲתָא קָרָא לְאוּכְחָא מִלָּה, דְאַהֲרֹן לֹא יָדַע לְאַסְתְּמָרָא. אִילוּ כַּד נָטִל מִיָּדֵיהוֹן, הוּו שְׁדִי לְאַרְעָא, וְאַף עַל גַּב דִּיטוּל לִיהָ לְבַתֵּר, לֹא הוּו (דף קצ"ב ע"ב) אֲצֻלְחָ עוּבְדָא בִישָׁא דָּא. אָבַל בְּכָלָא סִיּוּעָא בִישָׁא הוּו, דְנָקִיט דְהָבָא, וְטְמָרִיָּה מְעִינָא, בִישׁ בְּתַר בִישׁ, מֵאִי וַיִּצַר אוֹתוֹ בְּחָרָט. דְשׁוּי כָּל דְהָבָא בְּכִיסָא חֲדָא, וְאַסְתְּמַר מְעִינָא. כְּדִין סְלִיק כְּלָא לְעוּבְדָא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

בספרא דחנוך אשכחנא, דהוה אמר הכי, ברא יחידאה יתיילד ליהוה רישא חוורא, וכד ייתון מבשרא דחמרי, יטעין ליה, בההוא דעייל (נ"א דנטיל) מרגלן בזגין דדהבא, בלא דעתא דיליה, ודיקנא יצייר בציורא בחרט. מאי בחרט. בחרט אנוש. דא קלמוסא דאנוש חייבא, דאטעי לבני נשא.

ודאי דא ברירא דמלה, דאנוש כד אטעי עלמא, בקלמוסא הוה רשים רשימין, דכל דיוקנין ופלהנין נכראין בההוא קלמוסא, (ס"א רשים רשימין) ועל דא פתיב בחרט, ההוא דאשתמודע למעבד הכי. ודא הוא ברירו דמלה.

וכלא הוה, דודאי בכיסא ארמי דהבא, וכסי ליה מעינא, כמה דאמרו אינון חרשין, והכי אצטריך בזיני דחרשין אלין. ודא הוא עובדא דחרשין אלין, מלה דאצטריך באתגליא, לאתגלאה לבתר, אצטריך טמירו וכסויא בקדמיתא, דיתכסי מעינא, ובתר יפוק אומנא לאומנותיה. ומלה דאצטריך בכסויא לבתר, אצטריך באתגליא בקדמיתא.

השתא בני רחמאי, רחמין דנפשאי, מה אעביד, ודאי אצטריכנא לגלאה, אציתו ואטמירו מלין. בסטר קדושה ההוא, אלהים דקשוט, מלך על עלמא, בתלת (מילין) עלמין (אלין) אתתקף. (בראשית קע"ז ע"ב, ר"ח ע"א) בפריאה. ביצירה. בעשיה. והא אתמר, רוא דכל חדא וחדא הכא. לקבל בריאה, ויקח מיידם, מלה דלא הוה ביה עד כען כלום. לקבל יצירה, ויצר אותו בחרט. לקבל עשיה, ויעשהו עגל מסכה. מאן חמא חרשין בכל עלמא כאלין.

השתא אית למימר, וכי לא פתיב ואשליכהו באש, ולא יתיר, וכדין ויצא העגל הזה. והשתא את אמרת ויעשהו עגל מסכה אלא חס ושלום דאחרן עבד, ויקרא אוכח דכתיב ויקח את העגל אשר עשו. אבל ממה דכתיב ויקח מיידם, וכתיב ויצר אותו. מחילא דתרין אלין, אתעביד פלא. כביכול הוא עביד ליה, דאי תרין אלין לא הוו, לא אתעביד ולא נפק לאומנותא. אבל מאן גרם דאתעביד. אינון תרין. (כביכול ויעשהו איהו ודאי עשהו) בעוד דאיהו לקח מיידם, אינהו עבדי חרשיהו, ומלחשי בפומייהו, ומשכי רוחא לתתא, מן סטרא אחרא.

ומשכו תרין רוחין פחדא, חד מן דכר, וחד מן נוקבא. דכר אתלבש בדיוקנא דשור. נוקבא בדיוקנא דחמור, תרווייהו הוו פליקן פחדא. אמאי תרין אלין. אלא שור הא אתמר. חמור אמאי. בגין דחרשין אלין דמצראי, פתיב בהו, (יחזקאל כג) אשר בשר חמורים בשרם.

ועל דא, כל אינון דישראל דמיתו, אתחברו בהדייהו בלבהון. ובגין דהו תרין דיוקנין, פתיב אלה אלהיך ישראל, ולא פתיב זה, אלא אלה, תרין הוו פחדא,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

אשר העלוך מארץ מצרים. העלוך ולא העלך כתיב. (שמות לב) ויעשו עגל מסכה ויאמרו. ויאמר לא כתיב, אלא ויאמרו, דאחרן לא אמר מדי. תנינן, (ויקרא ע"ט ע"א) מאה ועשרים וחמש קנטרין הוו ביה. היך כתיב ויקח מידם, וכי בידם הוו כל אלין קנטרין. אלא מכללא דאינון קנטרין נטלו מלי ידייהו. והוא זעיר, אסתלק על פלא, כאילו הוה פלא בידייהו.

דף קצ"ג ע"א

תא חזי, מה כתיב וירא אחרן ויבן מזבח לפניו. אי חסידא קדישא, כמה רעותך הוה לטב, ולא ידעת לאסתמרא. פיון דארמי ליה בנורא, אתתקף חילא דסטרא אחרא תמן בנורא, ונפק (דף קצ"ג ע"א) דיוקנא דשור, כמה דאתמר בתרין משיכין דסטרא אחרא. מיד וירא אחרן. מהו וירא אחרן. חמא דסטרא אחרא אתתקף, מיד ויבן מזבח לפניו, דאלמלא דאקדים ובנה מזבח דא, עלמא אתהדר לחרבנא.

ללסטים דהוה נפיק לקפחא ולקטלא בני נשא, חמא לגיונא דמלכא, דההוא לסטים נפק בחילא תקיף מה עבד ההוא לגיונא, אשתדל בהדי מלכא לנפקא בארחא. ומשיך ליה ההוא לגיונא בההוא ארחא, עד דאזיל ההוא לסטים בההוא ארחא, חמא דיוקנא דמלכא קאים קמיה, פיון דחמא ליה למלכא דהוה אזיל קמיה בארחא, מיד גררע ואהדר לאחורא.

כך וירא אחרן דסטרא אחרא אתקף, אחיד באסוותא, ואתקיף בסטר קדושה ושווי ליה קמיה. פיון דחמא סטרא בישא דיוקנא דמלכא דקאים קמיה, מיד אהדר לאחורא, ואתחלש תקפיה וחיליה, דהא אתתקף, (מיד ויבן מזבח לפניו) ומזבח דא אתגבר, ואתחלש סטרא אחרא.

תא חזי מה כתיב (שמות לב) ויקרא אחרן ויאמר חג ליי' מחר. חג ליי', ולא לעגל. ולסטר קדושה עבד, ולסטר קדושה קרא ואמר. ודא אסוותא אקדים, דאלמלא דעבד דא, לא קאים עלמא על קיומיה, ועם כל דא, לא שכיך רוגזיה מאחרן, אף על גב דלא אתכוון לביש.

אמר ליה קודשא בריך הוא, אחרן, תרין חרשין אלין משכו לך למה דבעו. חייך, תרין בנך יפלון, ועל חובא דא יתפסקון (ס"א ובחובא דא יתפסון) הדא הוא דכתיב, (דברים ט) ובאחרן התאנף יי' מאד להשמידו. מאי להשמידו. אלין בנוי, כמה דאת אמר (עמוס ב) ואשמיד פריו ממעל, דפרי דבר נש בנוי אינון.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

תא חזי, אהרן שוי ליה להווא מזבח לפניו, ועגלא תב לאחורא. בנוי שוו לסטר אחרא לפניו, וסטר קדושה אהדר לאחורא, דכתיב, (ויקרא י) ויקריבו לפניי, לפניי שוו. אתפסו בחובה דא.

אהרן חשב, דבין כד ייתי משה, ועל דא הווא מזבח לא סתיר ליה משה, דאילו הוה כמה דחשבין בני נשא, מלה קדמאה דאבעי למשה, לנתצא להווא מזבח אצטריה, כמה דנבי עדו על מזבח דבית אל, ונבואתיה על הווא מזבח הוה. אבל הכא מלה אחרא הוה כמה דאתמר. וכתיב, ויקח את העגל אשר עשו, ולא כתיב וינתץ את המזבח.

תא חזי ויקרא אהרן. אכריז איהו בקלא ואמר. כתיב הכא ויקרא ויאמר, וכתיב ביונה (יונה ג) ויקרא ויאמר, מה להלן פריז לדינא, אוף הכא פריז לדינא. חג ליי' מחר, נבי נבואה בהווא רוח דמזבח, דזמין דינא לשריא עלייהו. חג ליי', למעבד בכו דינא.

ותלת דינין הוו, חד, ויגוף יי' את העם. וחד, בבני לוי. וחד, דאשקי לבני ישראל. והיינו חג דבני לוי. ליי', דויגוף יי'. מחר, דאשקי לון משה. וביתו בהווא ליליא, ולמחר אשתכחו נפיתין ומתין. ואינון מיין הוו מכשכשין במעיהון כל ליליא, ובצפרא אשתכחו מתין, ועל דא חג ליי' מחר. וכל אסותא דעבד אהרן, בגין דכתיב ויבן מזבח לפניו.

תא חזי, (הווא מזבח דקדושה הוה) דכתיב וירא את העגל ומחולות, ואלו מזבח לא כתיב. דהא אהרן מנדע הוה ידע, דכתיב, (שמות כב) זבח לאלהים יחרם בלתי ליי' לבדו, ודאי אשתזיב אהרן בעיטא טבא דדבר לנפשיה, וכלא ברעותא שלים טב, דלא אתפויין לביש.

אמר ליה רבי אלעזר, אבא ודאי הכי הוא, וישראל לא הוו. אבל ירבעם דעבד עגלין, הא ישראל הוו, ועגל עבדו. אמר ליה ודאי, ואוקמוה, אבל ירבעם חטא והחטיא, ולא פמה דאמרו. דודאי חובא בישא עבד ובמלכות חטא.

דף קצ"ג ע"ב

אמר ירבעם, ודאי ידענא דהא סטר קדושה לא שריא, אלא בלבא דכל עלמא, ודא ירושלם. אנא לא יכילנא לאמשכא להווא סטר הכא, מה אעביד. מיד (מלכים א יב) וידעץ המלך ויעש וגו'. נטל עיטא בישא, אמר הא (דף קצ"ג ע"ב) סטרא אחרא, דאתמשכא מיד לכל אתר. ופל שכן בארעא דא, דתיאובתיה לאשראה בגויה, אבל לא יכלא לאתלבשא אלא בדיקנא דשור.

תְּרִין עֲגָלִים אֲמַאי. אֵלָא אָמַר יִרְבְּעָם, (ס"א במצרים ובמדברא) בְּמַדְבְּרָא הוּוּ אֵינּוּן חֲרָשִׁין, דְּכְתִיב, (יחזקאל כג) בְּשֵׁר חֲמוּרִים בְּשָׂרָם. (ס"א לאיננון מצרים אלא) הֶכָא, אֵינּוּן תְּרִין רוּחִין בִּישִׁין, יִתְלַבְּשׁוּ כְּדָקָא חֲזִי לֹון, דְּכֹר וְנוֹקְבָא אֵינּוּן. דְּכֹר הוּוּ בְּבֵית אֵל, וְנוֹקְבָא הוּוּ בְּדִן. וּמְגוּ דְּכְתִיב, (משלי ה) נִפְתַּת תַּטְפְּנָה שְׁפַתִּי זָרָה, אֲתַמְשְׁכוּ יִשְׂרָאֵל אֲבַתְרָה יִתִּיר, דְּכְתִיב וַיִּלְכוּ הָעָם לִפְנֵי הָאֶחָד עַד דִּן. וּבְגִין כְּדָ תְּרִין עֲגָלִין הוּוּ. וּמְשִׁיךְ לֹון יִרְבְּעָם בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, וְהוּוּ חוּבָא עָלֵיהּ וְעַל יִשְׂרָאֵל, וּמְנַע בְּרַכְּאָן מִן עֲלָמָא. וְעָלֵיהּ כְּתִיב (משלי כח) גּוֹזֵל אֲבִיו וְאִמּוֹ וְגו'.

וְעַל דָּא הוּוּ עֲגָלִין, דְּהָא לְבוּשָׁא קְדָמָא דְּמִתְלַבֵּשׁ סְטְרָא אַחְרָא שׁוּר אִיהוּ, (קצ"א ע"א) כְּמָה דְּאֲתַמַּר. וְאִי תִימָא אֲמַאי אִיהוּ עֲגָל וְלֹא שׁוּר. אֵלָא וְדֵאי כְּדָ אֲתַחֲזִי, וְכֵן בְּכֹל סְטְרִין, שִׁירוּתָא דְּלְבוּשָׁא זֹוטָא אִיהוּ, וְהָא אוֹקִימָנָא.

וְעַל דָּא בְּנֵי רַחֲמֵימַאי, כִּיּוֹן דְּאֵלֵהִים בְּעוּ, וּבְסִטְרֵי דְּאֵלֵהִים אֲתַבְּנִי עוּבְדָא, אֵלֵהִים קְדִישָׁא, אִימָא, דְּאֲחִידַת תְּדִיר בְּדְרוּעָא דְּמִלְכָא, וְסִלִיקַת רְצוּעָה, לָא הוּוּ תַמְן, וְאַצְטְרִיךְ לִיהּ לְמִשָּׁה לְמַהוּי תַמְן בְּאַתְרָהָא, כִּיּוֹן דְּאַנְקִיד לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ, אֲסִתְכֹל.

תֵּלַת זְמַנִּין אֲנְקִיד לִיהּ, אִי מִשָּׁה רַעֲיָא מְהִימָנָא, כְּמָה חֵילֶךְ תַּקִּיף, כְּמָה גְבוּרַתְךָ רַב, תֵּלַת זְמַנִּין אֲנְקִיד לִיהּ, דְּכְתִיב וְעַתָּה הִנֵּיחָה לִי הָא חֵד. וַיַּחַר אֲפִי בָהֶם וְאָכְלָם, הָא תְּרִין. וְאַעֲשֶׂה אוֹתָךְ לְגוֹי גְדוֹל, הָא תֵּלַת. חֲכַמְתָּא דְּמִשָּׁה בְּתֵלַת נְקוּדִין אֵלִין. אַחִיד בְּדְרוּעֵיהּ יְמִינָא, לְקַבֵּל הִנֵּיחָא לִי. אַחִיד בְּדְרוּעֵיהּ שְׂמָאלָא, לְקַבֵּל וַיַּחַר אֲפִי בָהֶם וְאָכְלָם. אֲתַחֲבַק בְּגוּפָא דְּמִלְכָא, לְקַבֵּל וְאַעֲשֶׂה אוֹתָךְ לְגוֹי גְדוֹל. וְכֹד אֲתַחֲבַק בְּגוּפָא, תְּרִין דְּרוּעִין מְסִטְרָא דָא וּמְסִטְרָא דָא, לָא יְכִיל לְאַתְנַעֲנַע לְסְטְרָא בְּעֲלָמָא. דָּא הוּוּ חֲכַמְתָּא דְּמִשָּׁה, (ס"א דבמילי) דְּמִינֵי נְקוּדִין דְּמִלְכָא יָדַע בְּכֹל חֵד מְנַיְהוּ, בְּאֵן אֲתֵר יִתְתַקֵּה, וּבְחֲכַמְתָּא עֵבֵד.

אָתוּ רַבִּי אֲלַעְזָר וְחַבְרֵיא, וְנִשְׁקוּ יְדוּי. הוּוּ תַמְן רַבִּי אַבָּא, אָמַר, אֲלִמְלִי לָא אֲתִינָא לְעֲלָמָא אֵלָא לְמִשְׁמַע דָּא, דִּי לֵן. בְּכָה וְאָמַר, ווִי רַבִּי, כְּדָ תְּסַתְּלַק מְעֲלָמָא, מֵאֵן יִנְהַר וַיִּגְלִי נְהוּרִין דְּאוּרִייתָא. מְלָה דָא, בְּחִשׁוּכָא אֲתַטְמַר עַד הַשְׁתָּא, דְּנַפְקַת מִתַּמְן, וְהָא נְהִיר עַד רוּם רְקִיעָא, וּבְכַרְסֵיא דְּמִלְכָא רְשִׁים, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ חֲדֵי הַשְׁתָּא בְּהָאֵי מְלָה. וְכֹמָה חֲדוּ עַל חֲדוּ, אֲתוּסָה מְקַמֵּי מִלְכָּא קְדִישָׁא. מֵאֵן יִתְעַר מְלִי דְּחֲכַמְתָּא בְּעֲלָמָא דִּין כְּוֹתִיךָ.

תָּא חֲזִי, עַד לָא חֲטָא אָדָם, הוּוּ סִלִיק וְקָאִים (בראשית נ"ב ע"ב) בְּחֲכַמָּה דְּנְהִירוּ עֲלָאָה, וְלֹא הוּוּ מִתְפָּרֵשׁ מֵאִילָנָא דְּחַיִּי. כִּיּוֹן דְּאִסְגִּי תִיאוּבְתָא לְמַנְדַּע, וְלִנְחֵתָא לְתַתָּא, אֲתַמְשִׁיךְ אֲבַתְרֵיהוּ, עַד דְּאֲתַפְּרֵשׁ מֵאִילָנָא דְּחַיִּי, וַיָּדַע רַע וְשָׁבַק טוֹב.

ועל דא פתיב, (תהלים ה) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך רע, מאן דאתמשך ברע, לית ליה דיקרא עם אילנא דחיי. ועד לא חטאו, הוו שמעין קלא מלעילא, וידעין חכמתא עלאה, ולא דחלי. פיון דחטאו, אפילו קלא דלתתא, לא הוו יכלין למיקם ביה.

בגוונא דא, עד לא חאבו ישראל, בשעתא דקיימו ישראל על טורא דסיני, אתעבר מנייהו וזהמא דהאי חויא, דהא פדין בטול יצר הרע הוה מעלמא, ודחו ליה מנייהו. וכדין אתאחידו באילנא דחיי, וסליקו לעילא, ולא נחתו לתתא. פדין הוו ידעין, והוו חמאן, אספקלריאן עלאין, ואתנהרן עינייהו, וחדאן למנדע ולמשמע. וכדין תגר לון קודשא בריך הוא, חגירין דאתוון דשמא קדישא, דלא כיל לשלטאה עלייהו האי חויא, ולא יסאב לון כדבדמיתא.

דף קצ"ד ע"א

פיון דחטו בעגלא, אתעברו מנייהו כל אינון דרגין, ונהורין עלאין, ואתעבר מנייהו חגירו מזיינין, דאתעטרו משמא קדישא עלאה, ואמשיכו עלייהו חויא בישא כמלקדמין, וגרימו מותא לכל עלמא. ולבתר מה פתיב. וירא אהרן וכל בני ישראל את משה והנה (דף קצ"ד ע"א) קרן עור פניו וייראו מגשת אליו.

תא חזי, מה פתיב בקדמיתא, (שמות יד) וירא ישראל את היד הגדולה, וכלהו חמאן זהרין עלאין, אתנהרין באספקלריא דנהרא, דכתיב, (שמותכ) וכל העם רואים את הקולות. ועל ימא, הוו חמאן ולא דחלין, דכתיב זה אלי ואנוהו, לבתר דחטו, פני הסרסור לא הוו יכלי למחמי. מה פתיב, וייראו מגשת אליו.

ותא חזי, מה פתיב בהו (שמות לג) ויתנצלו בני ישראל את עדים (ע"ג ע"ב) מהר חרב, דאתעברו מנייהו, אינון מזיינין דאתחברו בהו בטורא דסיני, בגין דלא ישלוט בהו תהוא חויא בישא, פיון דאתעבר מנייהו, מה פתיב, ומשה (רל"ז) יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה. אמר רבי אלעזר, מאי האי קרא לגבי האי. אלא, פיון דידע משה, דאתעברו מנייהו דישראל אינון זיינין עלאין, אמר, הא ודאי מכאן ולהלאה, חויא בישא ייתי לדיירא בינייהו, ואי יקום מקדשא הכא בינייהו יסתאב, מיד ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה. בגין דחמא משה, דהא פדין ישלוט חויא בישא, מה דלא הוה מקדמת דנא.

וקרא לו אהל מועד, וכי לא הוה בקדמיתא אהל מועד. אלא, בקדמיתא אהל סתם, השתא אהל מועד. מאי מועד. רבי אלעזר אמר לטב, רבי אבא אמר לביש, רבי אלעזר אמר לטב, מה מועד דאיהו יום חדוה דסיהרא, דאיתוספא ביה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

קדושה, לא שלטא בה פגימותא, אוף הכא קרי ליה בשמא דא, לאחזאה דהא אתרחיק מביניהו, ולא אתפגים, ועל דא וקרא לו אהל מועד פתיב.

ורבי אבא אמר לביש, דהא בקדמיתא הוה אהל סתם, כמה דאת אמר (ישעיה לג) אהל בל יצען בל יסע יתדותיו לנצח. והשתא אהל מועד. בקדמיתא, למיהב חייך ארוכין לעלמין, דלא ישלוט בהו מותא. מכאן להלאה אהל מועד, כמה דאת אמר (איוב ל) ובית מועד לכל חי, השתא, אתייהיב ביה זמנא וחייך קצובין לעלמא. בקדמיתא לא אתפגים, והשתא אתפגים. בקדמיתא חברותא וזוגא לסהרא בשמשא, דלא יעדון. השתא אהל מועד, זוגא דלהון מזמן לזמן, ובגין כך וקרא לו אהל מועד, מה דלא הוה קודם.

סדר הלימוד ליום כא אדר [יום 169 בשנה]

רבי שמעון, הוה יתיב ליליא חדא, ולעי באורייתא, והווי יתבי קמיה רבי יהודה ורבי יצחק ורבי יוסי. אמר רבי יהודה, הא כתיב ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חרב. וקאמרינן דגרמו מותא עליהו, מההוא זמנא ולעילא, ושליט בהו ההוא חויה בישא, דאעדי ליה מנייהו בקדמיתא. ישראל תינת. יהושע דלא חטא, אתעדי מניה ההוא זיינא עלאה דקביל עמהון בטורא דסיני, או לא.

אי תימא דלא אתעדי מניה. אי הכי, אמאי מית פשאר כל בני נשא. ואי תימא דאתעדי מניה, אמאי. והא לא חטא, דהא איהו עם משה הוה בשעתא דחבו ישראל. ואי תימא דלא קביל ההוא עטרא בטורא דסיני, כמה דקבילו ישראל. אמאי.

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים יא) פי צדיק יי' צדקות אהב ישר יחזו פנימו, האי קרא אמרו ביה חברייא מה דאמרו, אבל פי צדיק יי', צדיק הוא, ושמיה צדיק, ובגין כך צדקות אהב. ישר. ואיהו ישר, כמה דאת אמר (דברים לז) צדיק וישר. ועל דא יחזו פנימו, כל בני עלמא, ויתקנון ארחייהו, למהך בארח מישר כדקא יאות.

דף קצ"ד ע"ב

ותא חזי, כד דאין קודשא בריך הוא עלמא, לא דן ליה אלא לפום רובן דבני נשא. ותא חזי, כד חב אדם באילנא דאכל מניה, גרם לההוא אילנא, דשרי ביה מותא לכל עלמא, וגרם פגימו לאפרשא אתתא מבעלה, וקאים חובה דפגימו דא בסיהרא, עד דקיימן ישראל בטורא דסיני, פיון דקיימו ישראל בטורא (דף קצ"ד ע"ב) דסיני, אתעבר ההוא פגימו דסיהרא, וקיימא לאנהרא תדיר. פיון דחבו ישראל בעגלא, תבת סיהרא כמלקדמין לאתפגמא, ושלטא חויה בישא, ואחיד בה, ומשיך לה לגביה, ואתפגימת.

וכד ידע משה דחבו ישראל, ואתעברו מנייהו אינון זיינין קדישין, ידע ודאי, דהא חויה אחיד בה בסיהרא, לאמשכא לה לגביה, ואתפגימת. כדן אפיק ליה לבר. וכיון דקיימא לאתפגמא, אף על גב דיהושע קאים בעטרא דזיינין דילה, פיון דפגימו שריא בה, ואתהדרת כמה דאתפגימת בחובא דאדם, לא יכיל בר נש לאתקיימא. בר משה, דהוה שליט בה, ומותיה הוה בסטר אחרא. ועל דא לא הוה

רשו בה, לקיימא ליהושע תדיר, ולא לאחרא. ועל דא אהל מועד קרי ליה, דהא שריא ביה זמן קציב, לכל עלמא.

ועל דא, רזא דמלה, אית ימינא לעילא, ואית ימינא לתתא. אית שמאלא לעילא, ואית שמאלא לתתא. אית ימינא לעילא, בקדושה עלאה. ואית ימינא לתתא, דאיהו בסטרא אחרא. אית שמאלא לעילא בקדושה עלאה, לאתערא רחימותא, לאתקשרא סיהרא, באתר קדישא לעילא, לאתנהרא.

ואית שמאלא לתתא, דאפריש רחימותא דלעילא, ואפריש לה מלאנהרא בשמשא, ולא תקרבא בהדיה, ודא הוא סטרא דחויא בישא. דכד שמאלא דא דלתתא אתערא, כדין משיך לה לסיהרא, ואפריש לה מלעילא, ואתחשכת נהורהא, ואתדבקת בחויא, וכדין שאיבת מותא לתתא, לכלא דאתדבקת בחויא, ואתרחקת מאילנא דחיי, ועל דא גרים מותא לכל עלמא. ודא הוא כד אסתאב מקדשא, עד זמנא קציב, דאתתקנת סיהרא, ותבת לאנהרא, ודא הוא אהל מועד.

ועל דא יהושע לא מית, אלא בעיטא דנחש דא, דקריב ופגים משכנא כדקדמיתא. ודא הוא רזא דכתיב, (שמות לג) יהושע בן נון נער. דאף על גב דאיהו נער לתתא, לקבלא נהורא, לא ימיש מתוך האהל, כמה דאתפגים דא, הכי נמי אתפגים דא אף על גב דזינא קדישא הוה ליה, כיון דאתפגים סיהרא, הכי הוא ודאי לא אשתזיב בלחודוי מניה, מההוא גוונא ממש, והא אתמר.

זכאין אינון צדיקיא, דינעין רזין דאורייתא, ומתדבקין בה באורייתא, ומקיימין קרא דכתיב, (יהושע א) והגית בו יומם ולילה וגו'. ובגינה זכון לחיי עלמא דאתי, דכתיב, (דברים ל) כי הוא חייך ואורך ימך וגו'.

פרשת ויקהל

(שמות לה) ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וגו'. רבי חייא פתח, (שמואל א טו) ויאמר שאול אל הקני לכו סורו רדו וגו'. תא חזי, מה כתיב בעמלק, (שמואל א' טו) פקדתי את אשר עשה עמלק לישראל וגו'. וקודשא בריך הוא בכלהו קרבין דעבדו שאר עממין לגבייהו דישראל, מאי טעמא לא אקשי קמיה, כהאי קרבא דעבד עמלק לגבייהו. אלא ודאי, קרבא דעמלק הוה בכל סטרין, לעילא ותתא, דהא בההוא זמנא אתתקף חויא בישא לעילא, ואתתקף לתתא.

דף קצ"ה ע"א

מה חוֹיָא בישא כּמין על פּרשת אַרחין, און פּהכא נמי עמלק, חוֹיָא בישא הוּה לגבייהו דישראל, דכּמין לון (דף קצ”ה ע”א) על פּרשת אַרחין, דכּתיב, (שמואל א’ טו) אֲשֶׁר שָׁם לוֹ בַּדֶּרֶךְ בַּעֲלוֹתוֹ מִמִּצְרַיִם. כּמין הוּה לעילא, לְסַאבָא מְקַדְשָׁא. וכּמין הוּה לְתַתָּא, לְסַאבָא לְיִשְׂרָאֵל. מְנַלְן, דכּתיב (דברים כה) אֲשֶׁר קָרָךְ בַּדֶּרֶךְ. כּתיב הַכָּא אֲשֶׁר קָרָךְ, וכּתיב הַתּם (דברים כג) כִּי יִהְיֶה בְךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא טָהוּר מִקְרָה לְיָלֵה.

ועל דא בבּלעם כּתיב, (במדבר כג) וַיִּקַּר אֱלֹהִים אֶל בַּלְעָם. וַיִּקַּר לְיִשְׂרָאֵל דְּמִסְאָבָא נִקְט. ואי תימא, הא כּתיב אלהים. אלא קודשא בריך הוא אֲזַמִּין ליה ההוא אַתְר דְּמִסְאָבָא, לְאִסְתַּאבָא ביה, בההוא דְּרַגָּא דְּאִיהוּ אַתְדַּבֵּק לְאִסְתַּאבָא ביה. מה עבד בלעם. איהו חשיב באינן קרַבְנִין לְסַלְקָא לְעִילָא, מִיד זמין ליה קודשא בריך הוא אַתְר. אַמְר ליה הא מסאבו לגבך, כּמה דַּאֲתַחֲזִי לך, ועל דא וַיִּקַּר אֱלֹהִים אֶל בַּלְעָם.

כּגוּוּנָא דא אֲשֶׁר קָרָךְ בַּדֶּרֶךְ וּגו’. אֲזַמִּין לְגַבְךָ הוּוּ חוֹיָא בישא לְעִילָא, לְסַאבָא לך בְּכָל סַטְרִין. וְאַלְמָלָא דַּאֲתַתְקַף מִשָּׁה לְעִילָא, וַיְהוֹשֶׁעַ לְתַתָּא, לָא יְכִילוּ יִשְׂרָאֵל ליה. ובגין כּך, נטיר קודשא בריך הוא הוּוּ דְּבַבּוּ, לְדַרְי דְּרִין. מאי טעמא. בגין דְּחָשִׁיב לְאַעְקָרָא אַת קַיִמָא מֵאַתְרֵיהּ. ובגין כּך פּקַדְתִּי, בְּפַקִּידֵיהּ, דְּהָא תַּמָּן (ויצא קנ”ט ע”ב) אַתְרַמִּיז רַזָּא דַּאֲת קַיִמָא קַדִּישָׁא.

תא חזי, מה כּתיב, וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל הַקְּנִי. מאן קני. דא יתרו. וכי מאן יחיב בני יתרו הַכָּא, לְמַהוּי דִּיּוֹרֵיהוֹן בַּעֲמַלְק, וְהָא בִּירִיחוֹ הוּוּ שְׂרִיין. אלא הא כּתיב, (שופטים א) וּבְנֵי קְנִי חֲתָן מִשָּׁה עָלוּ מֵעִיר הַתְּמָרִים אַת בְּנֵי יְהוּדָה מְדַבֵּר יְהוּדָה וּגו’. וכד עלו מתמן, שרו בתחומא דַּעֲמַלְק, עד ההוא זמנא דַּאֲתָא שְׂאוּל מִלְכָּא, דכּתיב וַיִּסַּר קְנִי מִתּוֹךְ עַמְלֶק.

בגין דְּהָא בּוֹזְמָנָא דְּחַיִּיבָא אֲשַׁתְּכַחוּ, (נ”א אתענשו) אינן חסידי וּזְכָאֵי דְּמִשְׁתַּכְּחִין בִּינֵיהוּ, מִתְּפָסֵן בְּחוּבֵיהוֹן, וְהָא אוּקְמוּהּ. כּגוּוּנָא דא, אַלְמָלָא הוּוּ עַרְבוּבָא דַּאֲתַחְפְּרוּ בְּהוּ בִּישְׂרָאֵל, לָא אַתְעַנְשׂוּ יִשְׂרָאֵל, עַל עוֹבְדָא דַּעֲגָלָא.

ותא חזי מה כּתיב (קצ”ז, רכ”ד ע”א) בְּקַדְמִיתָא, (שמות כה) מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ, לְאַכְלָלָא כָּלָא, בגין דְּבַעַא קודשא בריך הוא לְמַעַבְד עוֹבְדָא דְּמִשְׁכָּנָא מְכָל סַטְרִין, בְּמוֹחָא וּקְלִיפָה. ובגין דְּהוּוּ אינן עַרְב רַב בְּגוּוּיָהוּ, אַתְמַר מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ, לְאַכְלָלָא לון בינֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל, דַּאינן מוֹחָא. וְכִלְהוּ אַתְפְּקְדוּ.

לְבַתֵּר סָטָא זִינָא לְזִינְיָהּ, וְאֵתוּ אִינּוּן עֵרֵב רַב וְעֵבְדוּ יֵת עֵגְלָא, וְסֵטוּ אֲבַתְרִייהוּ אִינּוּן דְּמִיתוּ, וְגֵרְמוּ לֹון לְיִשְׂרָאֵל מוֹתָא וְקִטּוּלָא. אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִכָּאן וְלֵהֲלָאָה עוֹבְדָא דְּמִשְׁכַּנָּא לָא יְהֵא, אֱלֹא (קצ"ז ע"א) מִסְטָרָא דְּיִשְׂרָאֵל בְּלַחֲדִייהוּ. מִיַּד וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֵדֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּגְו'. וּכְתִיב בְּתַרְיָה קָחוּ מֵאֲתַכֶּם תְּרוּמָה לַי'. מֵאֲתַכֶּם וְדָא, וְלֹא פְקַדְמִיתָא דְּכְתִיב, מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ. וַיִּקְהַל מֹשֶׁה וּגְו', מֵאֵן אֲתֵר פְּנִישׁ לֹון. אֱלֹא בְּגִין דְּהוּוּ אִינּוּן עֵרֵב רַב בִּינְיָיְהוּ, אֲצִטְרִיךְ מֹשֶׁה לְאַכְנֹשָׁא לֹון, וְלִיחְדָּא לֹון מִבִּינְיָיְהוּ. (שמות לה) וַיִּקְהַל מֹשֶׁה. רַבִּי אַבְא פְתַח, (דברים לא) הִקְהֵל אֶת הָעָם הָאֲנָשִׁים וְהַנְּשִׁים וְהַטָּף. מַה לְהֵלֵן כָּלֵלָא דְּכִלְהוּ יִשְׂרָאֵל, אוֹף הָכָא כָּלֵלָא דְּכִלְהוּ יִשְׂרָאֵל, וּמֵאֵן אִינּוּן. שְׁתִּין רַבּוּא.

רַבִּי אֲלֵעֶזֶר פְּתַח קָרָא בְּיִשְׂרָאֵל, כִּד נְחִית מֹשֶׁה מִן טוּרָא דְּסִינַי, דְּכְתִיב, (שמות לב) וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ אֶת קוֹל הָעָם בְּרַעַה וַיֹּאמֶר אֶל מֹשֶׁה קוֹל מִלְחָמָה בַּמַּחְנֶה. וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ, וְכִי יְהוֹשֻׁעַ שָׁמַע, וּמֹשֶׁה לָא שָׁמַע. אֱלֹא וְדָא, עַד הִשְׁתָּא יְהוֹשֻׁעַ לָא הוּוּ יָדַע, וּמֹשֶׁה הוּוּ יָדַע. אִי הָכִי מַהוּ בְּרַעַה. אֱלֹא בְּרַעַה בְּה' כְּתִיב, דְּהֵהוּא קָלָא בְּסִטְרָא אַחְרָא הוּוּ. וַיְהוֹשֻׁעַ דְּהוּוּ אֲנָפוּי דְּסִיְהָרָא, אֲסַתְּפַל בְּהֵהוּא קָלָא, דְּהוּוּ דְּסִטְרָא דְּרַעַה, מִיַּד וַיֹּאמֶר אֶל מֹשֶׁה קוֹל מִלְחָמָה בַּמַּחְנֶה.

דף קצ"ה ע"ב

בְּהֵיָא שְׁעֵתָא אַתְּבְּרוּ תְרִין לֹוחֵי אֲבָנָא דְּהוּוּ בְּקַדְמִיתָא. וְהָא אוּקְיָמְנָא, דְּאִינּוּן אַתְיָקְרוּ עַל יְדוּי (דף קצ"ה ע"ב) וְנִפְלוּ וְאַתְּבְּרוּ. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּפָרְחוּ אַתּוּן מְגוּ לֹוחֵי אֲבָנִין. (פ"א ע"א, ויקרא ע"ו)

תָּא חֲזִי, בְּד' תְּקוּפִין דְּשִׁתָּא, קָלָא אַתְּעַר, בְּד' סְטְרִין דְּעֵלְמָא, בְּהֵהוּא קָלָא אַתְּעָרוּתָא דְּסִטְרָא אַחְרָא אַתְּעַר בִּיה. וְהֵהוּא אַתְּעָרוּתָא דְּסִטְרָא אַחְרָא עָאל בִּין קָלָא לְקָלָא, וְאַתְחַשְׁךְ נְהוּרָא בְּקָלָא דְּלִתְתָּא. בְּגִין דְּלֹא מְטָא נְהוּרָא דְּקָלָא דְּלֵעִילָא, לְקָלָא דְּלִתְתָּא, כְּדִין אַקְדִּים הֵהוּא אַתְּעָרוּתָא, וְעָאל בִּין דָּא לְדָא נְחַשׁ דְּמִפְתֵי לְאַתְתָּא, וְנָטִיל נְהוּרָא. וְהֵהוּא קָלָא, הוּא קוֹל מִלְחָמָה, קוֹל רַעַה. וְדָא אִיהוּ בְּרַעַה.

וְעַל דָּא שָׁמַע יְהוֹשֻׁעַ וְלֹא מֹשֶׁה, בְּגִין דְּנָטִל הֵהוּא רַעַה נְהוּרָא דְּסִיְהָרָא דְּהוּוּ אַחִיד בְּה' יְהוֹשֻׁעַ. וּמֹשֶׁה דְּהוּוּ אַחִיד בְּשִׁמְשָׁא, לָא שָׁמַע. וַיִּשְׂרָאֵל כָּלְהוּ אַתְחַשְׁךְ נְהוּרָא דִּילְהוּן, בְּגִין הֵהוּא רַעַה דְּאַתְדַּבְּקַת בְּהוּ. פִּינּוּ דְּמַחֵל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חוֹבִיָהוּן, כְּדִין וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֵדֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם אֵלֶּה הַדְּבָרִים וּגְו', דְּהָא הֵהוּא עֵרֵב רַב אַתְּעַבְּר מִנְיָיְהוּ.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

רבי אלעזר ורבי יוסי הוו יתבי ליליא חד, וקא מתעסקי באורייתא, עד לא אתפלג ליליא. אדהכי קרא גברא, בריכו ברכתא, (אמר ליה רבי אלעזר, השתא הוא זמנא דקודשא בריך הוא עאלבגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקיא, אמר ליה רבי יוסי, אמאי משתעשע קודשא בהך הוא) בכה רבי אלעזר ואמר, תא חזי, עד השתא קודשא בריך הוא אזדעזע, תלת מאה ותשעין רקיעין, ובטש בהו, ובכה על חרבן בי מקדשא, ואוריד תרין (י"ט ע"ב) דמעין לגו ימא רבא, ואדכר לבנוהי מגו בכיה.

בגין דלתלת סטרין אתפלג ליליא, בתריסר שעתי דהוו רשימין ביה, ואי אתוספן שעתי בליליא, אינון שעתי דמתוספאן, דיממא אינון, ולא אתחשיבו מליליא, בר תריסר דאינון דילת. ואינון תריסר, אתפלגו לתלת סטרין, (זהר רות כ"ו ע"א) ותלת משריין דמלאכין קדישין, אתפלגו (ס"א אתמנון) באינון תלת סטרין.

משרייא קדמאה, אתמנא בד' שעתי קמייתא, דשירותא דליליא, לשבחא למאריהון, ומה קאמרי. (תהילים כד) ליי הארץ ומלאה וגו', כי הוא על ימים יסדה וגו', מי יעלה בהר יי וגו', נקי כפים ובר לבב וגו'. מאי טעמא דא. בגין דכד ליליא פריש גדפוי על עלמא, כדין, כל בני עלמא טעמין טעמא דמותא, ונפקי נשמתייהו לסלקא לעילא, ואינון מלאכין קיימין וקא אמרי, מי יעלה בהר יי. הר יי, דא הר הבית. מקום קדשו, דא עזרת ישראל. פגוונא דלעילא, הכי נמי לתתא.

בגין דבכל רקיעא ורקיעא, פמה ממנו, וכמה סרכין קיימין תמן. וכד נשמתיין נפקין, בעאן לסלקא לעילא, ואי לא זכין אינון דחין לון לבר, ואזלין ושאטין בעלמא, ונטלין לון פמה חבילי טהירין, ואודעין לון מלין פדיבו, ולזמנין מלין דקשוט, ממה דאתי לזמן (רנ"ב ע"ב) קריב, פמה דאוקמוה.

ואינון נשמתיין דצדיקייא, אזלין ושאטין לעילא, ופתחין לון פתחין, וסלקין לון לגו ההוא אתר דאקרי הר יי, פגוונא דרזא דהר הבית לתתא. ומתמן עאלין לגו ההוא אתר דאקרי מקום קדשו. דתמן אתחזיין כל נשמתיין לקמי מאריהון. פגוונא דא ההוא אתר, דאתחזון ישראל קמי קודשא בריך הוא, אתר דאקרי עזרת ישראל. בשעתא דנשמתיין קיימין תמן, כדין חדוה דמאריהון, לאתתקנא בהו אתר, דאקרי קדש (רנ"ח ע"ב) הקדשים. ותמן רשימין כל עובדיהון וזכוון דלהון.

משרייא תניינא, אתמנא בארבע שעתי אחרנין, ולא אמרי שירתא, בר תרי שעתי, עד דאתפלג ליליא, ועאל קודשא בריך הוא בגנתא דעדן.

דף קצ"ו ע"א

ואלין אינון אבלי ציון, ואינון דבכו על חרבן בי מקדשא. ובשירותא דארבע
שעתי אמצעין, פתחי ואמרי, (תהלים קלז) על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו
וגו', ואלין אינון דבכו על נהרות בבל, עמהון דישראל, (דף קצ"ז ע"א) ממשמע
דכתיב גם בכינו. ומנלן דבכו תמן. דכתיב, (ישעיה לג) הן אראלם צעקו חוצה.
מהו חוצה. דא בבל, בגין דכלהו אוזפוה לשכינה עד בבל. ותמן בכו עמהון
דישראל. ועל דא פתחי בהאי, ומסיימי זכור יי' לבני אדם וגו'.

כדין אתער קודשא בריך הוא בדרגוי, ובטש ברקיעין כדאמרן, ואודעזעו
תריסר אלפי עלמין, וגעי ובכי, דכתיב, (ירמיה כה) יי' ממרום ישאג וממעון קדשו
יתן קולו שאוג ישאג על נוהו, ואדפר לון לישראל, ואחית תרין דמעין לגו ימא
רבא. וכדין אתער שלהוביתא חד דבסטר צפון, ובטש רוחא חד דבסטר צפון
בהווא שלהוביתא, ואזלא ושאטא בעלמא, וההיא שעתא אתפלג ליליא,
ושלהוביתא אזלא ובטש בגדפוי דתרנגולא, וקארי, כדין קודשא בריך הוא עאל
בגנתא דעדן.

וקודשא בריך הוא לית ליה נייחא עד דעאל לגנתא דעדן לאשתעשעא
בנשמתהון דצדיקייא. וסימן (אסתר ז) כי נמכרנו אני ועמי וגו'. ויאמר המלך מי
הוא זה וגו', והמלך קם בחמתו ממשתה היין אל גנת הביתן וגו'.

בשעתא דקודשא בריך הוא עאל בגנתא דעדן, כדין כל אינון אילנין דגנתא,
וכל אינון נשמתין דצדיקייא, פתחי ואמרי, (תהלים כד) שאו שערים ראשיכם וגו'.
מי זה מלך הכבוד וגו'. שאו שערים ראשיכם וגו'. ובשעתא דנשמתהון דצדיקייא
די בארעא אהדרו לגופיהו, כדין אתקיפו בהו כל אינון מלאכין, ואמרי (תהלים
קלד) הנה ברכו את יי' כל עבדי יי'. ואוליפנא דדא משרייא תליתאה קא אמרי
דא, בארבע שעתי בתרייתא.

וקאמרי שירתא, עד דסליק נהורא דצפרא, דכדין משבחין למריהון כל אינון
ככביא ומזלי, וכל אינון מלאכין עלאין, די שלטניהון ביממא, כלהו משבחין
למאריהון, ואמרי שירתא. הדא הוא דכתיב, (איוב לח) ברן יחד ככבי בקר ויריעו
כל בני אלהים.

סדר הלימוד ליום כב אדר [יום 170 בשנה]

בשעתא דשמשא נפיק, ביממא, ישראל נטלי שירתא לתתא, ושמשא לעילא, דכתיב, (תהלים עב) יראוך עם שמש. בשעתא דנטיל שמשא בגלגלוי, פתח קל נעימותא, ואמר שירתא. ומאי שירתא קאמרי. (תהלים קה) הודו ליי קראו בשמו וגו'. (תהלים קה) שירו לו זמרו לו וגו'. וישראל משבחן לקודשא בריך הוא ביממא, עם שמשא. הדא הוא דכתיב יראוך עם שמש, ואף על גב דהא אוקימנא להאי קרא, אמר רבי אלעזר, אלמלא דבני עלמא אטימין לבא וסתימין עיינין לא יכלין למיקם מקל נעימותא דגלגלא דשמשא, פד נטיל (ונפיק) ומשבח קמי קודשא בריך הוא.

אדהכי דאתעסקו באורייתא, נהר יממא. קמו ואתו לקמיה דרבי שמעון, פיון דחמא לון, אמר רבי שמעון, אלעזר ברי, אנת וחברייא אסתימו גרמיכו אלין תלת יומין, דלא תפקון לבר בגין דמלאך המות אשתכח במתא, ואית ליה רשו לחבלא, וכיון דאתייהב ליה רשו לחבלא, יכיל לחבלא, לכל מאן דאתחזי קמיה. ותו דבר נש דאתחזי קמיה, סליק ואסטי עליה, ואדכר חובוי, ובעי דינא מקמי קודשא בריך הוא, ולא אתעדי מתמן, עד דאתדן ההוא בר נש, ואתייהב ליה רשו וקטיל ליה.

אמר רבי שמעון, האלהים, רופא דעלמא, לא מיתו, עד לא מטא זמנייהו, בר דלא ידעי לאסתמרא גרמייהו, דהא בשעתא דמיתא אפקי ליה מביתיה לבי קברי, מלאך המות אשתכח ביני נשי, אמאי ביני נשי. דהכי (רכ"ז ע"א) הוא אורחוי, מיומא דפתי לחוה, ובגינה גרים מותא לכל עלמא. ועל דא (כד) קטיל בר נש, וגוברי אשתכחו עם מיתא, עאל ביני נשי בארחא.

ואית ליה רשו, למקטל בני נשא, ואסתכל באנפיהו בארחא דאתחזיאו קמיה, משעתא דמפקי ליה מביתיה לבי קברי, עד דאהדרו לביתיהו ובגיניהון גרים מותא לכמה גוברין בעלמא, עד לא מטא זמנייהו. ועל דא פתיב, (משלי יג) ויש נספה בלא משפט. בגין דסליק ואסטי, ואדכר חובוי דבר נש קמי קודשא בריך הוא, ואתדן על אינון חובין ואסתלק עד לא מטא זמניה.

דף קצ"ו ע"ב

מאי תקנתיה. בשעתא דנטלי מיתא לבי קברי, יהדר בר נש (דף קצ"ו ע"ב) אנפוי וישבוק לנשי בתר כתפוי. ואי אינון מקדמי, יהך לאחורא, בגין דלא יתחזי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

עמהון אנפין באנפין. ולבתר דמהדרי מבי קברי, לא יהדר בהוא ארחא דנשי קיימן, ולא יסתפל בהו כלל, אלא יסטי בארחא אחרא. ובגין דבני נשא לא ידעי, ולא מסתכלן דא רובא דעלמא, אתדנו בדינא, ואסתלקו עד לא מטא זמנייהו.

אמר רבי אלעזר, אי הכי, טב ליה לבר נש דלא יזיף למיתא. אמר ליה לא. דהא בר נש דאסתמר כהאי גוונא, אתחזי לארפא דיומין, וכל שפן לעלמא דאתי.

תא חזי, לאו למגנא אתקיננו קדמאי שופר, לאמשכא מיתא מן ביתא לבי קברי. אי תימא דעל מיתא ויקרא דיליה לחוד איהו. לא. אלא, בגין לאגנא על חייא, דלא ישלוט עלייהו מלאך המות, לאסטאה לעילא ויסתמרון מניה.

פתח ואמר, (במדבר י) וכי תבאו מלחמה בארצכם על הצר הצורך אתכם וגו', ודייקנא על הצר, דא מלאך המות. הצורך אתכם תדיר, וקטיל לבני נשא, (ואעיק לון לחיי) ובעי לקטלא אחרנין. מאי תקנתיה. והרעותם. אם בראש השנה, דהוא יומא דדינא לעילא, האי מלאך המות נחית לתתא, בגין לאשגחא בעובדין דבני נשא, ולסלקא לעילא לאסטאה לון. וישראל דידעי דהא מלאך המות נחית לתתא וסליק לעילא, בגין למהוי קטיגורא עלייהו. מקדמי בשופר ליבבא עליה, דלא יכיל לון ולאגנא עלייהו.

וכל שפן בשעתא דעביד דינא וקטיל בני נשא, ואשתכח לתתא. וכל שפן בשעתא דאזלי לבי קברי, ואהדרו מבי קברי, דהא בשעתא דנשי נטלי רגלייהו עם מיתא, איהו נחית ואשתכח קמיייהו, דכתיב, (משלי ה) רגליה יורדות מות, יורדות למאן. למהו אתר דאקרי מות. ועל דא חוה גרמת מותא לכל עלמא, רחמנא לשזבינן.

תא חזי, כתיב (משלי ל) כן דרך אשה מנאפת וגו'. והא אוקימנא. אבל כן דרך אשה מנאפת, דא הוא מלאך המות, והכי הוא, והכי אקרי. אכלה ומחתה פיה, אוקידת עלמא בשלהובוי, וקטלת בני נשא עד לא מטא זמנייהו, ואמרה לא פעלתי און, דהא דינא בעא עלייהו, ואשתכחו בחובין, ובדינא קשוט מיתו.

בשעתא דעבדו ישראל ית עגלא, ומיתו כל אינון אוכלוסין, הוה מלאך המות אשתכח ביני נשי, בגו משרייתא דישראל. כיון דאסתפל משה, דהא מלאך המות אשתכח ביני נשי, ומשרייתא דישראל בינייהו, מיד כניש לכל גוברין לחודייהו, הדא הוא דכתיב ויקהל משה את כל עדת בני ישראל. אלין גוברין, דכניש לון ואפריש לון לחודייהו.

ומלאך המות לא הוה מתפרש מגו נשין, עד דאתוקם משפנא, דכתיב ויקם משה את המשכן. ואפילו בשעתא דנשין הוה מייתין נדבה למשפנא, לא הוה מתעדי מבינייהו, עד דחמא משה, ויהב לגוברין עיטא, דלא ייתון בחבורא חדא עמהון, ולא יתחזון אנפין באנפין, אלא לבתר כתפיהו. הדיא הוא דכתיב ויבאו האנשים על הנשים (נ"א ויבאו האנשים על הנשים לא כתיב, אלא ויבאו על) ויביאו לא כתיב, אלא ויבאו בארחא חדא לא הוה אזלין, אלא לבתר כתפיהו. בגין דמלאך המות לא אתפרש מבינייהו עד דאתוקם משפנא.

תא חזי, לא אשתכח ביני נשי, פחות משבע נשים, ולא פחות מעשר. ובארחא באתגליא, בשבע אשתכח, ובעי דינא. בעשר, אסטי לקטלא. ובגין דאשתכח בינייהו בארחא באתגליא, כתיב ויבאו האנשים על הנשים. ואסתמרו כל ההוא יומא פלהו חברייה, ואשתדלו באורייתא.

דף קצ"ז ע"א

פתח רבי שמעון ואמר, (בראשית ז) ויאמר יי אל נח בא אתה וכל ביתך אל התבה. האי קרא אוקימנא, אבל תא חזי, וכי לא יכיל קודשא בריך הוא לנטרא ליה לנת, באתר חד בעלמא. דיהא (דף קצ"ז ע"א) מפול בכל עלמא, ולא יהא בהווא אתר, כמה דכתיב בגדעון, (שופטים ו) ויהי חורב אל הגוה לבדה. או לנטרא ליה בארעא דישראל, דכתיב בה, (יחזקאל כב) לא גשמה ביום זעם, דלא נחתו עלה מי טופנא.

אלא, פיון דמחבלא נחת לעלמא, מאן דלא סגיר גרמיה, ואשתכח קמיה באתגליא, אתחייב בנפשיה, דאיהו קטיל גרמיה. מנא לן. מלוט, דכתיב, (בראשית יט) המלט על נפשך אל תביט אחריך. מאי טעמא אל תביט אחריך. בגין דמחבלא אזיל בתר כתפוי, ואי אהדר רישיה, ואסתכל ביה אנפין באנפין, יכיל לנזקא ליה.

ועל דא כתיב, (בראשית ז) ויסגור יי בעדו. דלא יתחזי קמי מחבלא, ולא ישלוט עליה מלאך המות. ועד דהוה טמירין, מיתו תליסר גוברין במתא. אמר רבי שמעון, בריך רחמנא, דלא אסתכל בדיוקניכו מלאך המות. (שמות לה) ויקהל משה וגו'. (קצ"ה ע"א) אהדר לון כמלקדמין, עובדא דמשפנא. אמר רבי חייא, כלא כמה דאתמר. ועובדא דמשפנא לא אתעביד אלא מישראל בלחודייהו, ולא מאינון ערב רב, בגין דאינון ערב רב אמשיכו ליה למלאך המות לנחתא לעלמא. פיון דאסתכל משה ביה, אשדי לאינון ערב רב, לבר, וכניש לון לישראל בלחודייהו, הדיא הוא דכתיב ויקהל משה וגו'.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

רבי שמעון פתח, (משלי ל) מי עלה שמים וירד מי אסף רוח בחפניו מי צרר מים בשמלה מי הקים כל אפסי ארץ מה שמו ומה שם בנו פי תדע. האי קרא הא אוקימנא, וכמה סמכין אית ביה. וכלא בקודשא בריך הוא אתמר, דאיהו כלא. (ע"ט ע"א) ואתמר, מה שמו ומה שם בנו פי תדע, דא קודשא בריך הוא. מה שמו ידו"ד. ומה שם בנו, ישראל דכתיב, (שמות ד) בני בכרי ישראל, והא אוקימנא. מי עלה שמים. הא אוקמוה, דא משה, דכתיב, (שמות כד) ואל משה אמר עלה אל יי'.

דבר אחר מי עלה שמים, דא אליהו, דכתיב ביה (מלכים ב ב) ויעל אליהו בסערה השמים. וכי היך יכיל אליהו לסלקא לשמים. והא פלהו שמים, לא יכלין למסבל, אפילו גרעינא פחדל מגופא דהאי עלמא, ואת אמרת ויעל אליהו בסערה השמים.

אלא כמה דאת אמר, (שמות יט) וירד יי' על הר סיני. וכתיב (שמות כד) ויבא משה בתוך הענן ויעל אל ההר. וכי קודשא בריך הוא דהוה בטורא דסיני, וכתיב (שמות כד) ומראה פבוד יי' כאש אוכלת בראש ההר, איך יכיל משה לסלקא לגביה. אלא במשה פתיב, ויבא משה בתוך הענן ויעל אל ההר. דעאל גו עננא, כמאן דאתלבש בלבושא. הכי נמי אתלבש בעננא, ועאל בגויה. ובעננא אתקריב לגבי אשא, ויכיל למקרב. אוף הכי אליהו, דכתיב ויעל אליהו בסערה השמים, דעאל בההיא סערה, ואתלבש ביה בההיא סערה, וסליק לעילא.

ורזא אשכחנא, בספרא דאדם קדמאה, דאמר באינן תולדות דעלמא, רוחא חדא יהא דיחות לעלמא בארעא, ויתלבש בגופא, ואליהו שמייה. ובההוא גופא יסתלק, ואשתליל מגופייה, וישתאר בסערה. וגופא דנהורא אחרא יזדמן ליה, למחוי גו מלאכי. וכד יחות, יתלבש בההוא גופא, דישתאר בההוא עלמא, ובההוא גופא יתחזי לתתא, ובגופא אחרא יתחזי לעילא. ודא איהו רזא, דמי עלה שמים וירד. לא הוה בר נש דסליק לשמיא רוחא דיליה, ונחית לבתר לתתא, בר אליהו, דאיהו סליק לעילא ונחית לתתא.

דבר אחר מי עלה שמים, דא אליהו. וירד, דא יונה, דנחת ליה נונא גו תהומי, לעמקי ימא. יונה מחילא דאליהו קא אתא, אליהו סליק, יונה נחית, דא שאיל נפשיה למימת, ודא שאיל נפשיה למימת, ובגין כך אקרי בן אמת. וכתיב, (מלכים א יז) ודבר יי' בפיה אמת.

דף קצ"ז ע"ב

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

מי צָרַר מִים, דָּא אֱלִיהוּ, דְצָרִיר צְרוּרָא דְמִיא בְעֵלְמָא, וְלֹא נַחְתּוּ טְלָא וּמְטָרָא דְשְׁמִיא. בְּשִׁמְלָה, דָּא אֱלִיהוּ, דְהוּוּ (נ"א מחי אדרתיה) מִיִּיתִי (דף קצ"ז ע"ב) אֲדַרְתִּיהָ לְמַעַבְדַּנְסִין. מִי אָסַף רוּחַ בְּחַפְנִיו, דָּא אֱלִיהוּ, דְאֲהָדַר רוּחָא דְבַר נֶשׁ לְגוּ מְעוּי. (אספ כמה דאת אמר (מלכים ב ה) ואסף המצורע).

מִי הֶקִים כָּל אֲפָסֵי אַרְצָן. דָּא אֱלִיהוּ, דְלִבְתַּר דְצָרַר מִים, וְאוּמִי עַל (ס"א מטרא) שְׁמִיא לְבַתַּר אֲהָדַר בְּצִלוֹתֶיהָ, וְאוּקִים כָּל עֵלְמָא, וְנַחֲתִית מְטָרָא, וְאֲתִיְהִיב מְזוּנָא לְכֹלָא. מַה שְׁמוֹ, דָּא אֱלִיהוּ. וּמַה שְׁם בְּנוֹ, דָּא אֱלִיהוּ. מַה שְׁמוֹ, כַּד סָלִיק לְעֵילָא, אֱלִיהוּ. וּמַה שְׁם בְּנוֹ, כַּד נַחֲתִית לְתַתָּא, וְאֲתַעְבִּיד שְׁלִיחָא לְמַעַבְדַּנְסִין, אֱלִיהוּ שְׁמִיהָ.

דְּבַר אַחַר מִי עָלָה שְׁמִים, דָּא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, כְּמַה דְאוּקִימְנָא. וְרוּזָא דְמִלָּה, מ"י, וְהָא אוּקִימְנָא. וְהִכָּא אִיהוּ רוּזָא דְרִתִּיכָא עֵלְאָה, (כ"ג ע"ב) אַרְבַּע סְטָרִין דְעֵלְמָא, דְאֵינּוּן יְסוּדֵי קַדְמָאֵי דְכֹלָא, וְכִלְהוּ תַלְיִין בְּהַהוּא אַתְרַּע עֵלְאָה דְאֲקָרִי מ"י, כְּמַה דְאֲתַמַּר.

תָּא חֲזִי, כַּד קִיִּמָּא שְׁעֵתָא דְרַעוּתָא קָמִי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, לְיַחְדָּא רִתִּיכָא עֵלְאָה (ס"א ברתיקא תתאה) לְמַהוּי כֹּלָא חַד. כַּדִּין קָלָא נְפִיק, מַההוּא אַתְרַּע עֵלְאָה קַדִּישָׁא, דְאֲקָרִי שְׁמִים, וְכַנִּישׁ כָּל אֲלִין קַדִּישִׁין דְלְתַתָּא, וְכָל אֵינּוּן רַבְרָבִין קַדִּישִׁין, וּמְשָׁרְיִין עֵלְאִין, לְמַהוּי כֹּלָהוּ זְמִינִין כַּחְדָּא, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, וַיִּקְהַל מֹשֶׁה, דָּא רוּזָא דְשְׁמִים. אֶת כָּל עֵדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אֲלִין אֵינּוּן תְּרִיסַר מְשָׁרְיִין עֵלְאִין קַדִּישִׁין.

וַיֹּאמֶר אֱלִיהֶם. וּמֵאֵי קָאֶמַר זֶה הַדְּבַר וְגו', קַחוּ מֵאֲתַכֶּם תְּרוּמָה, אֲתַתְּקִנוּ כְּלָכוֹן, לְסַלְקָא עֵלְיִיכוֹן, וְלִמְיִטְל עֵלְיִיכוֹן, יִקְרָא דְכַרְסֵיִיא קַדִּישָׁא, לְסַלְקָא לְעֵילָא.

אֲפָרִישׁוּ מְנַיִיכוֹ אֵינּוּן יִקְרִיין, אֵינּוּן רַבְרָבִין עֵלְאִין, לְסַלְקָא לְהֵיחָא תְּרוּמָה, רוּזָא דְכַרְסֵיִיא קַדִּישָׁא, לְאֲתַחְבְּרָא בְּאַבְהֶן, (נ"א בבעלה) דְהָא מְטָרוֹנִיתָא לָא אֲתַחְזִי לְמִיתִי לְבַעֲלָהּ, אֲלֹא בְּאֵינּוּן בְּתוּלְתָן עוֹלָמְתָהּ, דִּיִּיתוּן עִמָּהּ, וּמְדַבְּרִין לָהּ, עַד דְמִטְת לְבַעֲלָהּ, כְּמַה דְאֲתַּ אֶמַר, (תהלים מה) בְּתוּלוֹת אַחֲרֶיהָ רַעוּתֶיהָ וְגו', וְכָל כַּד לְמַה, לְמִיתִי לְאֲתַחְבְּרָא בְּבַעֲלָהּ. (שמות לה) כָּל גְּדִיב לְבוֹ, אֲלִין אֵינּוּן אַרְבַּע מְשָׁרְיִין עֵלְאִין, דְּבַכְלָלָא דְלְהוֹן כְּלִילֹן, כָּל אֵינּוּן שְׂאָר מְשָׁרְיִין, וְאֲלִין אֵינּוּן דְנַפְקִין בְּאַבְהֶן עֵלְאִין, דְאֲקָרוּן גְּדִיבִים. כְּמַה (ויקרא י"ט ע"ב, כ"ד ע"א, ק"ג ע"ב) דְאוּקְמוּהָ, דְכְּתִיב, (במדבר כא) כָּרוּחַ גְּדִיבֵי הָעָם, אֲלִין אֲבָהֶן.

יְבִיאָהּ, יְבִיאוּהָ לָא כְּתִיב, אֲלֹא יְבִיאָהּ, לְיַחְדָּא כֹּלָא כַּחְדָּא. וְכֵן יְבִיא לָא כְּתִיב, אֲלֹא יְבִיאָהּ, לְסַלְקָא לָהּ לְגַבִּי בַּעֲלָהּ בִּיקְרָא, כְּמַה דְאֲצַטְרִיךְ. אֶת תְּרוּמַת יִי, אֶת

לֹא־סָגָאָה, כָּל אֵינּוֹן מִשְׁרַיִן עֲלָאִין אַחֲרָנִין, לְאַתְחַבְרָא כְּלָא כַּחֲדָא, וְאֵינּוֹן תְּרִיסַר בְּכֻלָּא חֲדָא. זְהַב. וְכֹסֶף. וְנַחֲשֵׁת. תְּכֵלֶת. וְאַרְגָּמָן. וְתוֹלַעַת שָׁנִי. וְשֵׁשׁ וְעֵזִים. וְעֵרַת אֱלִים מְאֻדָּמִים. וְעֵרַת תַּחְשִׁים. וְעֵצֵי שְׁטִים. וְשֶׁמֶן לְמָאוֹר. וּבְשָׁמִים לְשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה. וְלִקְטֹרֶת הַסָּמִים. אֵלִין אֵינּוֹן תְּרִיסַר מִשְׁרַיִן עֲלָאִין, דְּכֻלֵּילָן כְּלָהוּ כַּחֲדָא בְּכֻלָּא דְאַרְבַּע דְאַקְרוּן חֵיוֹת הַקֹּדֶשׁ כְּמָה דְאַתְמַר.

וְכֻלָּהוּ אֵלִין סִלְקִין לְכַרְסֵיָא קַדִּישָׁא, לְאַעֲלָא לָהּ לְעֵילָא, לְאַתְחַבְרָא בְּבַעֲלָהּ, בְּגִין לְמַהוּי כְּלָא חַד, בְּגִין דִּישְׁתַּכַּח עִמָּה בִּיקְרָא עֲלָאָה. כְּדִין יְתִיב מְלַכָּא עֲלָאָה עַל כּוֹרְסֵיָא קַדִּישָׁא, וְאַתְחַבְרָא אֶתְתָּא בְּבַעֲלָהּ, לְמַהוּי כְּלָא חַד. וְכִדִּין, אִיהוּ חֲדוּתָא דְכְּלָא.

תָּא חֲזִי, הֵכָּא שְׂאֲרֵי לְמַמְנֵי זְהַב בְּקַדְמֵיתָא, וְכֹסֶף לְבִתְרָא, בְּגִין דְהָאִי חֲשַׁבְנָא מִתְתָּא. אֲבָל כַּד אֲתִי לְמַמְנֵי מַחֻשְׁבְּנָא דְרֵתִיכָא דְלְעֵילָא, שְׂאֲרֵי לְמַמְנֵי מִימֵינָא בְּקַדְמֵיתָא, וְלְבִתְרָא מִן שְׂמַאלָא. מְנַלְן. דְכַתִּיב, (חגי ב) לִי הַכֹּסֶף וְלִי הַזָּהָב. כֹּסֶף בְּקַדְמֵיתָא, וְלְבִתְרָא הַזָּהָב. וּבִרְתִיכָא דְלְתֵתָא, שְׂאֲרוּ מִשְׂמַאלָא וְלְבִתְרָא מִימֵינָא, דְכַתִּיב זְהַב וְכֹסֶף וְנַחֲשֵׁת. זְהַב בְּקַדְמֵיתָא, וְלְבִתְרָא כֹּסֶף.

דף קצ"ח ע"א

וְכָל אֵינּוֹן רְתִיכִין אַקְרוּן נְדִיב לָב. כָּל: לְאַכְלָלָא כָּל שְׂאֵר רְתִיכִין. לָב. מֵאִי לָב. הֵינּוּ רְזָא דְכַתִּיב, (משלי טו) וְטוֹב לָב מִשְׁתָּה תְּמִיד. וְדָא אִיהוּ לְבָא דְכְּלָא, וְדָא כְּרִסְיָא קַדִּישָׁא. וְעַל דָּא אַקְרוּן (דף קצ"ח ע"א) לָב. כָּל נְדִיב לָב, כְּמָה דְאוּקִימְנָא, דְאַרְבַּע מִשְׁרַיִן אֵלִין, כְּלָלָא דְכֻלָּהוּ אַקְרוּן בְּרֹזָא חֲדָא, נְדִיב לָב. תְּרוּמַת יִי, דָּא כְּרִסְיָא קַדִּישָׁא. וּבְגִין דְאַרְיֵמוּ לָהּ לְעֵילָא, וְסִלְקִין לָהּ לְעֵילָא, אַקְרִי תְּרוּמַת יִי.

וְעַל דָּא, כַּד חָמָא יְחֻזְקָאֵל רְזָא דְחֵיוֹת, דְהוּוּ סִלְקִין, לָא חָמָא מַהוּ דְסִלְקִין, בְּגִין דְאִיהִי סִלְקָא לְגַבֵּי מְלַכָּא עֲלָאָה בְּגִינְזוּ בְּטַמִּירָא בִּיקְרָא עֲלָאָה. (שמות לה) וְכָל חָכָם לָב בְּכֶם, אֵלִין אֵינּוֹן שְׁתִּין מְקוֹרִין, דְאַשְׁקִיָּא עֲלֵמָא, וּמְנַהוֹן אֶתְשָׁקִי. יְבָאוּ, אֲמָאִי יְבָאוּ. אֶלָּא דִּיִּיתוֹן לְמַנְקֻט מַעַם גְּנֻזָּא דְחֵיִין. יְבָאוּ, וְלְבִתְרָא וַיַּעֲשׂוּ מַה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא פְּקִיד לֹון לְאַהֲנָאָה עֲלֵמָא. (שמות לה) קָחוּ מֵאַתְכֶם תְּרוּמָה לִי. רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח, (ישעיה נח) הֲלֹא פְרוּס לְרַעֲב לְחֶמֶד וְגו'. תָּא חֲזִי, זַפְּאָה חוּלְקִיָּה דְבֵר נֶשׁ, כַּד מְסַפְנָא אַעֲרַע לְגַבֵּיהּ. דְהוּוּ מְסַפְנָא דוֹרוּנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּי, דְשָׁדֵר לֵיהּ. מֵאֵן דְמִקְבֵּל לֵיהּ לְהוּוּא דוֹרוּנָא בְּסַבְרָא אַנְפִּין, זַפְּאָה חוּלְקִיָּה.

תָּא חֲזִי, מֵאֵן דְחֵיִים לְמְסַפְנָא, וְאַתִּיב לֵיהּ נְפִשִׁיָּה, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא סִלְקִין עֲלֵיהּ, כְּאִילוּ הוּא בְּרָא לְנַפְשִׁיָּה. וְעַל דָּא אַבְרָהָם דְהוּוּ חֵיִים לְכָל בְּנֵי עֲלֵמָא,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

סליק עליה קודשא בריך הוא, כאילו הוא ברא לון, דכתיב, (בראשית יב) ואת הנפש אשר עשו בחרן.

ואף על גב דהא אוקימנא הלא פרום, מאי פרום, למפרס ליה מפה בנהמא ומזונא למיכל. דבר אחר הלא פרום, כמה דאת אמר (דניאל ה) פריס פריסת וגו'. דבעי למפרס פריסין דנהמא קמיה, בגין דלא לכסיה. ויפרוס קמיה בעינא טבא. לחמך, לחם לא פתיב, אלא לחמך. ההוא דילך מממונה, ולא דגזילו, ולא דעשק, ולא דגנבה. דאי הכי, לאו זכותא הוא, אלא ווי ליה, דאתי לאדכרא חובוי. פגוונא דא קחו מאתכם תרומה, לארמא ממה דלכון, ולא מעשק, ולא מגזל, ולא מגנבה, והא אוקמוה.

סדר הלימוד ליום כג אדר [יום 171 בשנה]

רבי חייא ורבי יצחק ורבי יוסי, הוו אזלי בארְחא, עד דהוו אזלי, פגע בהו רבי אבא. אמר רבי חייא, ודאי שכּינתא בהדן. כּד מטא לגבייהו, אמר רבי אבא, כתיב, (מלכים א ח) מן היום אשר הוצאתי את עמי את ישראל ממצרים לא בחרתי בעיר מפל שבטי ישראל ואבחר בדוד וגו' לבנות בית להיות שמי שם. האי קרא, לאו רישיה סיפיה, ולא סיפיה רישיה, דכתיב לא בחרתי בעיר, ואבחר בדוד, מאי האי עם האי. ואבחר בירושלם מבעי ליה.

אלא כּד קודשא בריך הוא אית רעותא קמיה למבני קרתא, אסתפל בקדמיתא, בההוא רישא דנהיג עמא דקרתא, ולבתר בני קרתא, ואייתי לעמא ביה. הדיא הוא דכתיב לא בחרתי בעיר, עד דאסתפלנא בדוד, למהוי רעיא על ישראל. בגין דמתא וכל בני מתא, כלהו קיימין ברעיא דנהיג לעמא, אי רעיא איהו טבא, טב ליה, טב למתא, טב לעמא. ואי רעיא איהו בישא, ווי ליה, ווי למתא ווי לעמא. והשתא אסתפל קודשא בריך הוא בעלמא, וסליק ברעותיה למבני ליה, ואוקים ברישא לדוד, הדיא הוא דכתיב ואבחר בדוד עבדי. (ס"א ואוקים ברישא דדרא לרבי שמעון וחבריה למיקם קמיה)

מלתא חדתא שמענא. פתח ואמר, (תהלים קמו) אשרי שאל יעקב בעורו שברו על יי' אלהיו. וכי אל יעקב, ולא אל אברהם, ולא אל יצחק, אלא אל יעקב. בגין דיעקב לא אתרחיץ באבוהי, ולא באמיה, כּד ערק קמי אחוי, ואזל יחידאי, בלא ממונא, כּמה דאת אמר (בראשית לב) כי במקלי עברתי את הירדן הזה, ואיהו אתרחיץ ביה בקודשא בריך הוא, דכתיב, (שם כח) אם יהיה אלהים עמדי ושמרני וגו'. וכלא שאיל מקמיה דקודשא בריך הוא, ויהב ליה.

דף קצ"ח ע"ב

שברו על יי' אלהיו. שברו, ולא אמר תקנותו, ולא בטחוננו, אלא שברו. אל תקרי שברו, אלא שברו. דניחא להו לצדיקייא, לתברא גרמייהו, ולא תברא תבירו על תבירו, וכלא על יי' אלהיו. כּמה דאת אמר, (תהלים מה) כי עליך הורגנו כל (דף קצ"ח ע"ב) היום. כי עליך נשאנו חרפה.

כּגוונא דיעקב, דכתיב וירא יעקב כי יש שבר במצרים, דהא תבירו דגלותא, חמא דהוה ליה במצרים, ושוי תוקפיה בקודשא בריך הוא. ובנוי דיעקב סבלו

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

תבירו דגלותא, ולא אשתנו מגו רזא דמהימנותא דאבהתהון ושמא דקודשא בריך הוא הוה בגלותא רגילא בפומייהו.

ועל דא פתיב במשה, (שמות ג) ואמרו לי' מה' שמו' מה'. בגין דהו' ידעי ליה, ולא אנשו ליה לעלמין, וסבלו תבירו דגלותא על קודשא בריך הוא, ובגין כף זכי לפורקנין ולנסין ולא תוון סגיאין.

ואתון קדישין עליונין, דסבלין תבירו דגופא מאתר לאתר על קודשא בריך הוא, על אחת כמה וכמה דזכאין אתון למעבד לכו נסין ופורקנין, ותזכון לחיי עלמא דאתי. אזלו כלהו כחדא.

פתח ואמר (שמות לה) קחו מאתכם תרומה ליי' כל נדיב לבו יביאה וגו'. תא חזי, בשעתא דבר נש שוי רעותיה, לגבי פולחנא דמאריה, ההוא רעותא סליק בקדמיתא על לבא, דאיהו קיומא ויסודא דכל גופא. לבתר סליק ההוא רעותא טבא, על כל שייפי גופא. ורעותא דכל שייפי גופא, ורעותא דלבא, מתחבראן כחדא, ואינון משכין עלייהו זיהרא דשכינתא לדיירא עמהון, וההוא בר נש איהו חולקא דקודשא בריך הוא הוי, הדא הוא דכתיב קחו מאתכם תרומה. מאתכם הוה אמשכותא, לקבלא עלייכו ההיא תרומה, למהוי חולקא ליי'.

ואי תימא דלאו ברשותיה דבר נש קיימא מלה. תא חזי, מה פתיב כל נדיב לבו יביאה את תרומת יי'. כל נדיב לבו ודאי, מאן דיתרעי לביה, ימשיך לה לשכינתא לגביה. הדא הוא דכתיב יביאה, אף על גב דאיהי באסתלקותא לעילא, יביאה מאתר עלאה, לאמשכא לדיירא עמיה.

וכד תיתי לאשראה עמיה, כמה ברפאן וכמה עתרא תיתי עמה. הדא הוא דכתיב זהב וכסף ונחשת. לא יחסר ליה כל עתרא דעלמא. דא לשאר בני עלמא. אבל אתון קדישין עליונין, קחו מאתכם תרומה ליי'. אמר רבי חייא, מאן דשרי לארמא, הוא ירים.

פתח רבי אבא ואמר, (יונה ב) ויאמר יי' לדג וגו', וכי באן אתר אמר ליה. אלא בשעתא דברא קודשא בריך הוא עלמא בעובדא דבראשית, ביומא חמישאה ברא נוני ימא. כדין פקיד ואמר, דיהא זמין חד נוניא למבלע ליונה, ויהא במעוי תלתא יומין ותלת לילוון, ולבתר דירמי ליה לבר.

ולא דא בלחודוי, אלא כל מה דעבד קודשא בריך הוא בעובדא דבראשית, בכלא אתני עמיה. ביומא קדמאה ברא שמיא, אתני עמהון דיסליק לאלהו השמימה בגו סערה, וכן הוה, דכתיב, (מלכים ב ב) ויעל אליהו בסערה השמים.

”זהר היומי” לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

בהווא יומא ברא נהורא, ואתני עמיה דיחשיך לשמשא במצרים תלתא יומין, דכתיב, (שמות י) ויהי חשך אפלה בכל ארץ מצרים שלשת ימים.

ביומא תניינא ברא רקיעא, דיהא מפריש בין מיא למיא, פדכתיב (בראשית א) ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים. ואתני עמהון קודשא בריך הוא, דמיא יהון מפרישין לישראל בין טומאה לטהרה, לאתדכאה בהו, וכך הוה.

ביומא תליתאה אפיק ארעא מגו מיא, ואכניש למיא, ועבד מההוא כנישו דאתכנישו לאתר חד, ימא. ואתני בימא למעבר לישראל בגויה ביבשתא, ולמטבע למצראי, וכך הוה, דכתיב, (שמות יד) וישב הים לפניו בקר לאיתנו. אל תקרי לאיתנו, אלא לתנאו, למה דאתני עמיה קודשא בריך הוא, בעובדא דבראשית. תו אתני בארעא, דתפתח ית פומהא במחלקותא דקרח, ותבלע לקרח ולכל פנישתיה, וכך הוה, דכתיב, (במדבר טז) ותפתח הארץ את פיה ותבלע אותם ואת קרח.

דף קצ"ט ע"א

ביומא רביעאה, ברא שמשא וסיהרא, דכתיב יהי מארת ברקיע השמים, ואתני עם שמשא, למהוי קאים בפלגו שמיא ביומי דיהושע, (דף קצ"ט ע"א) דכתיב, (יהושע יב) ויעמוד השמש בחצי השמים. אתני בככביא למעבד קרבא בסיסרא, דכתיב, (שופטים ה) הפכבים ממסלותם נלחמו עם סיסרא.

ביומא חמישאה ברא נוני ימא, ועופי דשמיא, אתני בעופי למיזן עורבים לאליהו, בזמנא דעצר לשמיא, דכתיב, (מלכים א יז) ואת העורבים צויתי לכלפלך שם. צויתי דייקא. ואתני בנוני ימא לאודמנא נוניא חד, למבלע ליה ליונה, ולאשדאה ליה לבר.

ביומא שתיתאה ברא לאדם, ואתני עמיה, דתפוק מניה אתתא, דתיוזן לאליהו, דכתיב, (מלכים א יז) הנה צויתי שם אשה אלמנה לכלפלך. הנה צויתי, מיומא דאתברי עלמא. וכן בכל עובדא ועובדא דאתחדש בעלמא, קודשא בריך הוא פקיד ההוא עובדא מיומא דאתברי עלמא. אוף הכא, ויאמר יי' לדג. ויאמר, משית יומין דבראשית קאמר ליה.

הכא אית לן סמך בעלמא, על עובדין דבני נשא בהאי עלמא. יונה דנחת לספינה, דא איהי נשמתא דבר נש, דנחתא להאי עלמא למהוי בגופא דבר נש. אמאי אתקרי יונה. בגין דכיון דאשתתפת בגופא, כדין איהי יונה בהאי עלמא. כמה דאתמר, (ויקרא כה) ולא תונו איש את עמיתו. וכדין בר נש אזיל בהאי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

עֲלָמָא, כִּסְפִינָה בְּגוּ יֵמָא רַבָּא, דְּחָשִׁיבַת לְאַתְבְּרָא, כְּמָה דְאַתְ אָמַר (יונה א) וְהֶאֱנִיָּה חֲשִׁבָה לְהִשְׁבֵּר.

וּבַר נֶשׁ כַּד אִיהוּ בְּהַאי עֲלָמָא חֲטִי, וְחָשִׁיב דְּעָרַק מִקְמִי מְאָרִיָּה. וְלֹא אֲשַׁגַּח בְּהוּוּא עֲלָמָא. וּכְדִין אֲטִיל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רוּחַ סְעָרָה תְּקִיפָא. דָּא אִיְהִי גְזִירַת דִּינָא, דְּקִימָא תְּדִיר קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּבְעָאֵת דִּינָא דְבַר נֶשׁ מִקְמִיָּה, וְדָא אִיְהוּ דְקָא מְטִי לְסְפִינָה, וְאֲדַכְר חוּבִי דְבַר נֶשׁ לְאַתְפְּסָא לִיָּה.

כִּיּוֹן דְאַתְפְּס בַּר נֶשׁ עַל יְדָא דְהֵחִיא סְעָרָה בְּבִי מְרַעִיָּה, מָה כְּתִיב וַיּוֹנֶה יָרֵד אֶל יָרְכְתִי הַסְפִינָה וַיִּשְׁכַּב וַיֵּרָדֶם. אִף עַל גַּב דְּבַר נֶשׁ בְּבִי מְרַעִיָּה, נִשְׁמַתָּא לֹא אֲתַעֲרַת לְאַתְבָּא קָמִי מְאָרִיָּה, לְמַפְרַק חוּבִי. מָה כְּתִיב, וַיִּקְרַב אֵלָיו רַב הַחֹבֶל. מֵאֵן רַב הַחֹבֶל. דָּא יֵצֵר טוֹב, דְּאִיְהוּ מְנַהֵג כְּלָא. וַיֹּאמֶר לוֹ מָה לָּךְ נִרְדָּם קוּם קְרָא אֶל אֱלֹהֶיךָ וְגו'. לָאו שְׁעָתָא הוּא לְמַדְמַךְ, דְּהָא סְלִקִין לָךְ לְדִינָא, עַל כָּל מָה דְעַבְדַּת בְּהַאי עֲלָמָא, תוֹב מְחוּבָךְ.

אֲסַתְּפַל בְּמַלְיָן אֲלִין, וְתוֹב לְמַאֲרָךְ. מָה מְלֹאכְתָךְ דְאַתְ עֲסַקַת בְּהַאי עֲלָמָא, וְאוּדִי עֲלָה קָמִי מְאָרָךְ. וּמֵאֵין תְּבֹא, אֲסַתְּפַל מֵאֵין בְּאַת, מְטַפָּה סְרוּחָה, וְלֹא תַתְּגַאי קָמִיָּה. מָה אֲרַצְךָ, אֲסַתְּפַל דְהָא מְאָרְעָא אֲתַבְּרִיָּאֵת, וְלֹאֲרַעָא תִיתוּב. וְאִי מְזַה עִם אֲתָה, אֲסַתְּפַל אִי אִית לָךְ זְכוּ דְאַבְהֶן, דִּיגִין עֲלָךְ.

כִּיּוֹן דְסְלִקִין לִיָּה לְדִינָא, בְּבִי דִינָא דְלַעִילָא, הֵחִיא סְעָרָה, דְאִיְהִי גְזִירַת דִּינָא, דְסְעִיר עֲלִיָּה דְבַר נֶשׁ, תְּבַעַת מִן מְלַכָּא לְמִידָן אֵינּוֹן תְּפִיסִין דְמְלַכָּא, וְכִלְהוּ אֲתִיִין חַד חַד קָמִיָּה. בִּיָּה שְׁעָתָא אֲתַקְרִיבוּ בִי דִינָא. אִית מְנַהוֹן דְפַתְחִי בְּזְכוּת, וְאִית מְנַהוֹן דְפַתְחִי בְּחוּבָה. וּגְזִירַת דִּינָא תְּבַעַת דִּינָא.

וְאִי הוּוּא בַּר נֶשׁ לֹא זְכִי בְּדִינָא, מָה כְּתִיב. וַיַּחֲתְרוּ הָאֲנָשִׁים לְהִשְׁיב אֶל הַיִּבְשָׁה וְלֹא יָכְלוּ. מִשְׁתַּדְּלִין אֵינּוֹן דְאוּרוּ זְכוּתִיָּה לְאַתְבָּא לִיָּה לְהַאי עֲלָמָא, וְלֹא יָכְלוּ. מֵאִי טַעְמָא. כִּי הֵיִם הוּלָךְ וְסוּעַר עֲלֵיהֶם, גְּזִירָה דְדִינָא, אֲזִיל וְסְעִיר בְּחוּבִי דְבַר נֶשׁ, וְאַתְגַּבֵּר עֲלֵיָּהוּ.

כְּדִין נַחְתִין עֲלִיָּה תְּלַת שְׁלִיחִין מְמַנּוּ, חַד, דְכְּתִיב כָּל זְכוּוֹן, וְכָל חוּבִין, דְעַבְד בַּר נֶשׁ בְּהַאי עֲלָמָא. וְחַד דְעַבִּיד חוּשְׁבָן יוּמוֹי. וְחַד דְהוּוּ אֲזִיל עֲמִיָּה, כַּד הוּוּ בְּמַעֲי אֲמִיָּה. וְהָא אֲוִקִימָנָא דְגְזִירַת דִּינָא לֹא שְׂכִיךְ, עַד הוּוּא זְמָנָא דְכְּתִיב, וַיִּשְׂאוּ אֶת יוֹנָה. וַיִּשְׂאוּ: כַּד נְטִילִי לִיָּה מִבֵּיתִיָּה, לְבִי קִבְרִי.

דף קצ"ט ע"ב

כְּדִין מְכַרְזִי עֲלוֹי. אִי אִיְהוּ זַפְאָה, מְכַרְזִי עֲלִיָּה וְאָמְרִי, הָבוּ יָקָר לְדִיּוֹקְנָא דְמְלַכָּא, (ישעיה נז) יָבֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מְשַׁכְּבוֹתֶם הַלֵּךְ נִכְחוּ. מְנָא לָן. דְכְּתִיב,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

(ישעיה נח) והלך לפניך צדקך (דף קצ"ט ע"ב) כבוד יי' יאספך. ואי חייבא איהי, מכריזי עליה ואמרו, ווי ליה לפלגיא. טב ליה דלא יתברי. כדין מה פתיב, ויטלהו אל הים ויעמוד הים מועפו. כד עאלין ליה לבי קברי דאיהו אתר דדינא. כדין גזרת דינא דהוה סעיר, שכיך מועפיה. ונונא דבלע ליה, דא איהו קברא.

מה פתיב, ויהי יונה במעי הדג. מעוי הדג, דא איהו בטן שאול. מנלן. דכתיב, (יונה ב) מבטן שאול שועתי. ואיהו במעי דנונא הוה, וקארי ליה בטן שאול, שלשה ימים ושלשה לילות, אלין תלת יומין, דבר נש בקברא, ואתבקעו מעוי.

לבתר תלתא יומין, ההוא טנופא אתהפך על אנפוי, ואומר לו טול מה דיהבת בי. אכלת ושתיית כל יומא, ולא יהבת למסכני, וכל יומך הוה כחגין וכמועדין, ומסכני הוה כפנין, דלא אכלו בהדך, טול מה דיהבת בי. הדא הוא דכתיב, (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם וגו', והא אוקימנא.

לבתר דא, מתלתא יומין ולהלאה, כדין אתדן בר נש מעינוי, מידי, ומרגלוי, ואוקמוה עד תלתין יומין. כל אינון תלתין יומין, אתדנו נפשא וגופא כחדא. ובגיני כך אשתכח נשמתא לתתא בארעא, דלא סלקת לאתרה. כאתתא דיתבת לבר, כל יומי מסאבותא. לבתר, נשמתא סלקא, וגופא אתבלי בארעא. עד ההוא זמנא דיתער קודשא בריה הוא למיתייא.

וזמינא קלא חדא לאתערא בבי קברי, ויימא, (ישעיה כו) הקיצו ורננו שוכני עפר כי טל אורות טלך וארץ רפאים תפיל. אימתי יהא דא. בזמנא דיתעבר מלאך המות מעלמא, דכתיב, (ישעיה כה) בלע המות לנצח וגו'. פיון דבלע המות לנצח, לבתר, ומחה יי' אלהים דמעה מעל כל פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ. כדין פתיב, ויאמר יי' לדג ויקא את יונה אל היבשה.

פיון דאתער תהוא קלא ביני קברי, כדין כל קברייא יקיאו לאינון מתייא דבהון לבר. הדא הוא דכתיב וארץ רפאים תפיל. מאי תפיל. דיקיא לון לבר. רפאים, מהו רפאים. דקבילו. אסוותא כמלקדמין, ואתסיאו גרמין בגרמין. ואלין אקרון רפאים.

ואי תימא, הא פתיב (בשאר עובדי כוכבים ומזלות) (ישעיה כו) רפאים בל יקומו. אלא ודאי כל עלמא יתסון גרמין בבי קברי, אבל מנהון יקומו, ומנהון לא יקומו. ועל דא פתיב רפאים בל יקומו. זכאה חולקיהון דישראל, דכתיב בהו גבלתי יקומו. ובהאי נונא, אשפחנא מלין לאסוותא, דכל עלמא.

האי נונא פיון דבלע ליונה מית. וביה הוה יונה תלתא יומין, לבתר אתקיים כמלקדמין, ואקי ליונה לבר, והא אוקמוה, דכתיב ויתפלל יונה אל יי' אלהיו

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

ממעי הדגה. פתיב הכא הדגה, וכתיב התם (שמות ז) והדגה אשר ביאור מתה, והא אוקמוה. כגוונא דא, זמינת ארעא דישראל לאתערא בקדמיתא, ולבתר וארץ רפאים תפיל.

והא אוקימנא, דשבעה דינין יחלפון עליה דבר נש, כד נפיק מהאי עלמא. חד, תהוא דינא עלאה, כד נפיק רוחא מן גופא. ב', כד עובדוי ומלוי אזלין קמיה ומכרוי עלוי. ג', כד עייל לקברא. ד', דינא דקברא. ה', דינא דתולעתא. ו', דינא דגיהנם. ז', דינא דרוחא דאזלא ושאטת בעלמא, ולא אשכחת אתר בניחא, עד דישתלים עובדוי. בגין דא, בעי בר נש לאסתכלא תדיר בעובדוי, ויתוב קמי מריה.

וכד אסתכל דוד מלכא בדינין אלין דבר נש, אקדים ואמר (תהלים קד) ברכי נפשי את יי', עד לא תפוק מן עלמא, בעוד דאנת אשתכחת עם גופא. וכל קרבי את שם קדשו, אינון שייפי גופא, דמשתתפי פחדא ברוחא. השתא דתשתכחון עמה, אקדימו לברכא שמא קדישא, עד לא ימטי זמנא דלא תיכלון לברכא, ולא תבא בתיבתא, ועל דא אמר ברכי נפשי את יי' הללויה. אתו אינון חבריאי ונשקו רישיה.

דף ר' ע"א

רבי חייא פתח ואמר, (דף ר' ע"א) (שמות לה) קחו מאתכם תרומה ליי'. תא חזי קודשא בריך הוא כד ברא עלמא, לא ברא ליה, אלא בגין דייתון ישראל, ויקבלון אורייתא. באורייתא אתברי עלמא, ועל אורייתא קיימא. הדא הוא דכתיב, (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי. אורייתא איהי ארכא דחיי בהאי עלמא, וארכא דחיי בעלמא דאתי.

וכל מאן דאשתדל באורייתא, כאלו אשתדל בהיכליה דקודשא בריך הוא. דהיכלא עלאה דקודשא בריך הוא, אורייתא איהי. וכד בר נש עסיק באורייתא, קודשא בריך הוא קאים תמן, ואצית לקליה, כמה דכתיב, (מלאכי ג) ויקשב יי' וישמע וגו'. ואשתזיב בר נש מתלת דינין: מדינא דהאי עלמא. ומדינא דמלאך המות, דלא יכיל לשלטאה עליה. ומדינא דגיהנם.

ויכתב ספר (ע' ע"א) זכרון. מאי איהו. אלא אית ספר לעילא, ואית ספר לתתא. זכרון אתר (נ"א את) קיימא קדישא, דנטיל וכניש לגביה, כל חיינ דלעילא. ספר זכרון תרין דרגין דאינון חד, ורזא דא שם יהו"ה שם חד. יהו"ה חד. וכלא מלה חדא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

בגין דאית שם, ואית שם, שם (קס"ב ע"א) לעילא, דאיהו אתרשים (ס"א אקרי שם) ממה דלא ידיע, ולא אתרמיז בידיעה כלל. ודא אקרי נקודה (צ"ג ע"א) עלאה. שם לתתא, דאקרי שם, (דברים ד) מקצה השמים ועד קצה השמים, בגין דקצה השמים אקרי זכרון. והאי שם, איהו נקודה דלתתא, דאיהו שם מההוא זכרון, דאיהו קצה השמים, דנטיל כל חיינ דלעילא. ודא איהו קצה השמים דלתתא. ושם דיליה איהי נקודה דלתתא. נקודה דא, איהו ספר דקיימא בחושבנא, ודא הוא ולחושבי שמו. ספר דקאמרן, ושם, חד מלה הוא, בכל סטרין.

סדר הלימוד ליום כד אדר [יום 172 בשנה]

נקודה דא בגין דקיימא באמצעיתא, איהי עלאה על כל דאתאחדן בה. שית סטרין, אתאחדן בספר (קל"ז ע"ב) עלאה, ואיהו עלאה עלייהו. שית סטרין אתאחדן בספר תתאה, ואיהו עלאה עלייהו. ועל דא, ספר עלאה, ספר תתאה, וכלא אקרי תורה.

מה בין האי להאי. אלא, ספר עלאה איהו תורה שבכתב. בגין דאיהי (רי"ד ע"א, שמיני מ' ע"ב) סתימא, ולא קיימא אלא בכתב, דתמן איהו אתר לאתגלאה לתתא. ומאן איהו עלמא דאתי. ספר תתאה, דא תורה דאקרי תורה שבעל פה, ומאן איהו על פה, אלין רתיכין דלתתא, דאיהי קיימא עלייהו. ובגין דלאו אינון בכללא דכתיבה דלעילא, אקרין על פה.

ותורה דא קיימא על פה, בגין דכתיב, (בראשית ב) ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים ותורה עלאה, אף על גב דאיהי קיימא לעילא, לא אקרי על הכתב, אלא שבכתב, דקיימא בכתב, והוא פתב אתעביד היכלא לגביה, ואיהי קיימא גו ההוא היכלא, ואתטמרת תמן. ובגין כד אקרי תורה שבכתב, ולא על כתב.

אבל תורה דלתתא, איהי קיימא על רתיכהא, ואקרי על פה, דקיימא עלייהו. ובגין דלא אתחשיבת (נ"א אתיהיבת) מלגו, מכללא דכתיבה, לא אתעבידו היכלא להאי נקודה, כההיא נקודה עלאה. ובגין דקיימא עלייהו אקרי תרומה.

תו שמענא מבוצינא קדישא. תרומה. מהו תרומה. כמה דאוקימנא, תרי ממאה. תא חזי, כל אינון דרגין קדישין, די ברזא דמהימנותא, דקודשא בריך הוא אתגלי בהון, אינון עשר דרגין, ואינון עשר אמירן, כמה דאוקמוה. ואלין עשר סלקין למאה, וכד אצטריך לן להאי נקודה תתאה לארמא לה, אסיר לן לנטלא לה בלחודהא. אלא לה ולבעלה. ואינון תרי מאינון מאה דקאמרן, בגין דלא אצטריך לאפרשא לון כלל, אלא ליחדא לה ולבעלה. ועל דא אתקרי תרומה בכללא חדא.

דף ר' ע"ב

ותא חזי, בכל יומא פרוזא קארי, כל בני עלמא, בכו קיימא מלה דא, ודא הוא (שמות לה) (דף ר' ע"ב) קחו מאתכם תרומה ליי'. ואי תימא דקשיא מלה עלייכו. כל נדיב לבו יביאה.

מהו יביאה. אלא מהכא אוליפנא רוא לצלותא. דבר נש דדחיל למאריה ומכוין לביה ורעותיה בצלותא, אתקין תקונא דלעילא, כמה דאוקימנא. בקדמיתא בשירין (קצ"ז ע"א) ותושבחו, דקאמרין מלאכין עלאין לעילא. ובההוא סדורא דתושבחו דקא אמרי ישראל לתתא, איהי קשיטת גרמאה, ואתתקנת בתקונהא. כאתתא דאתקשטת לבעלה.

ובסדורא דצלותא, בההוא תקונא דצלותא דמיושב, אתקיננו עולמתהא וכל אינון דילה. ומתקשטן כל אינון בהדה, לבתר דאתתקן כלא ואתסדרו, כד מטו לאמת ויציב, כדין כלא מתתקנא, איהי ועולמתהא, עד דמטו לגאל ישראל, כדין אצטריך למיקם כלא על קיומיהו.

בגין דכד בר נש מטי לאמת ויציב, וכלא אתתקן. עולמתהא נטלי לה, ואיהי נטילת גרמה לגבי מלכא עלאה. פיון דמטו לגאל ישראל, כדין מלכא קדישא עלאה נטיל בדרגוי, ונפיק לקבלא לה.

ואנון, מקמי מלכא עלאה בעינון לקיימא על קיומנא, באימתא ברעדה. דהא כדין אושיט ימיניה לגבה, ולבתר שמאליה, דשוי לה תחות רישה, ולבתר אתחבקו תרווייהו כחדא בנשיקו. ואלין אינון תלת קדמיתא, ובעי בר נש לשוואה לביה ורעותיה, ולכוונא בכל הגי תקונין וסדורין דצלותא. פומיה ולביה ורעותיה כחדא.

השתא דמלכא עלאה ומטרוניתא אינון בחבורא בחדוה באינון נשיקין. מאן דאצטריך למשאל שאלתין, ישאל. דהא כדין שעתיא דרעותא איהו. פיון דשאל בר נש שאלתוי מקמי מלכא ומטרוניתא, כדין יתקין גרמיה ברעותיה ולביה לתלתא אחרנין, לאתערא חדוה דטמירו, דהא מאלין תלת אתברכא בדבקותא אחרא. ויתקין בר נש גרמיה למיפק מקמיהו, ולאנחא לון בחדוה גניזא דאלין תלת. ועם כל דא, דיהא רעותיה, דיתברכון תתאי, מאינון ברפאן דחדוה טמירא.

וכדין אצטריך למנפל על אנפוי, ולממסר נפשיה, בשעתא דאיהי נקטא נפשין רוחין. כדין איהי שעתיא לממסר נפשיה בגו אינון נפשין דאיהי נקטא, דהא כדין צרורא דחיי איהו כדקא יאות.

מלה דא שמענא ברזין דבוצינא קדישא, ולא אתייהיב לי רשו לגלאה, בר לכו חסידי עליונין. דאי בההיא שעתיא דאיהי נקטא נפשין ורוחין ברעו דדביקותא חדא, איהו ישוי לביה ורעותיה לדא, ויהיב נפשיה בדבקותא, בההוא רעותא, לאכללא לה בההוא דבקותא. אי אתקבלת בההיא שעתיא בההוא

רעותא, דאינון נפשיין רוחין ונשמתין דאיהי נקטא. האי איהו בר נש דאתצריך בצרורא דחיי בהאי עלמא, ובעלמא דאתי.

ותו דבעיא לאתפללא מפל סטריין, מלכא ומטרוניתא, מלעילא (קפ”ט ע”א) ומתתא, ולא תעטרא בנשמתין בכל סטריין. אתעטרת בנשמתין מלעילא, ואתעטרת בנשמתין מתתא. ואי בר נש יכוין לביה ורעותיה לכל דא, וימסר נפשיה מתתא בדבקותא ברעותא כמה דאתמר. כדין קודשא בריך הוא קארי ליה שלום לתתא, כגוונא דההוא שלום דלעילא. ההוא דברייך לה למטרוניתא ואכליל לה ואעטר לה בכל עטריין.

אוף הכי, האי בר נש קודשא בריך הוא קרי ליה שלום לתתא, כמה דאת אמר (שופטים ו) ויקרא לו יי שלום. וכל יומי הכי קראן ליה לעילא, שלום. בגין דאכליל ואעטר למטרוניתא לתתא, כגוונא דההוא שלום לעילא.

דף ר”א ע”א

וכד אסתלק ההוא בר נש מהאי עלמא, נשמתיה סלקא ובקעא בכל אינון רקיעין, ולית מאן דימחי בידה. וקודשא בריך הוא קרי לה ואמר (ישעיה נז) יבא שלום. ושכינתא אמרה, ינוחו על משכבותם וגו’. ויפתחון לה (דף ר”א ע”א) תליסר טורי דאפרסמונא דכיא, ולא יהא מאן דימחי בידה. ועל דא, זכאה איהו מאן דישווי לביה ורעותיה לדא. ועל דא כתיב, כל נדיב לבו יביאה את תרומת יי לגבי מלכא עלאה, כמה דאתמר.

ארים רבי אבא קליה, ואמר, ווי רבי שמעון, אנת בחיין, ואנא בכינא עלך. לא עלך בכינא, אלא בכינא על חברייא, ובכינא על עלמא. רבי שמעון כבוצינא דשרגא, דאדליק לעילא ואדליק לתתא. ובנהורא דאדליק לתתא, נהירין כל בני עלמא, (נ”א נהיר לעילא) ווי לעלמא, כד יסתלק נהורא דלתתא בנהורא דלעילא. מאן ינהיר נהורא דאורייתא לעלמא. קם רבי אבא ונשיק לרבי חייא. אמר ליה מלין אלין הוו תחות ידך, ועל דא קודשא בריך הוא שדרני עד הכא, לאתחברא עמכון זכאה חולקי.

רבי יוסי פתח קרא אבתריה ואמר, (שמות לה) וכל חכם לב בכם יבאו ויעשו וגו’, האי קרא אוקמוה. אבל תא חזי, בשעתא דאמר קודשא בריך הוא למשה, (דברים א) הבו לכם אנשים חכמים ונבונים, אשגח בכל ישראל, ולא אשכח נבונים, הדא הוא דכתיב, ואקח את ראשי שבטיכם אנשים חכמים וידועים, ואלו נבונים לא כתיב. ואי תימא דנבון איהו דרגא עלאה מחכם, הכי איהו ודאי.

מה בין האי להאי. חכם, הא אוקמוה, דאפילו תלמיד המחכים לרביה אקרי חכם. חכם, דידע לגרמיה כל מה דאצטרך. נבון כמה דרגין אית ביה, דאסתפל בכלא, וידע בדיליה ובאחרנין. וסימנה, (משלי יב) יודע צדיק נפש בהמתו. (שמואל ב כג) צדיק מושל יראת אלהים. והכא חכם לב דייקא. בלב חכם, ולא באתרא אחרא, בגין דקיימא בלב, ונבון לעילא ותתא, אסתפל בדיליה ובאחרנין.

פתח ואמר, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה וגו', הכא בצלותא דבעי בר נש לצלאה קמיה דקודשא בריך הוא, דאיהי פולחנא חדא רבא ויקרא, מאינן פולחנין דמאריה. תא חזי, אית פולחנא דקודשא בריך הוא, דקיימא בעובדא, דאיהו פולחנא דקיימא בעובדא דגופא, ואיהו פולחנא. ואית פולחנא דקודשא בריך הוא, דאיהו פולחנא פנימאה יתיר, דאיהו עקרא דכלא, קיימא בההוא פולחנא פנימאה, דאיהו עקרא דכלא.

בגופא אית (בראשית ט"ז ע"א) תריסר שייפין, דקיימין בעובדא דגופא, כמה דאוקימנא. ואינן שייפין דגופא, ופולחנא דקודשא בריך הוא, דעובדא קיימא בהו. בגין דפולחנא דקודשא בריך הוא, בתרין סטרין, שייפין דגופא לבר, ואית תריסר שייפין אחרנין, פנימאין לגו מן גופא. ואינן תקונין פנימאין לגו מן גופא, לאתתקנא בהו תקונא דרוחא, דאיהו פולחנא יקרא פנימאה דקודשא בריך הוא, כמה דאוקימנא גו רזין פנימאין דקאמר רבי שמעון, ואינן רזא דחכמתא עלאה, ואתידעו ביני חבריא, זכאה חולקיהון.

צלותא דבר נש, איהו פולחנא דרוחא, ואיהו קיימא ברזין עלאין, ובני נשא לא ידעין, דהא צלותא דבר נש בקעת אורין, בקעת רקיעין, פתחת פתחין, וסלקא לעילא.

בשעתא דנהיר נהורא, ואתפרש נהורא מן חשוכא, כדין פרוזא אזלא בכלהו רקיעין, אתתקנו מארי דפתחין, מאריהון דהיכלין, כל חד וחד על מטריה. בגין דאינן דשלטניהון ביממא, לאו אינן דשלטניהון בליליא. וכד עאל ליליא, אתעברו שולטנין דיממא, ואתמנון שלטנין אחרנין, דשליטין בליליא, ואתחלפן אלין באלין.

ורזא דא, (בראשית א) את המאור הגדול לממשלת היום וגו'. וממשלת היום וממשלת הלילה, שולטנין אינן די ממנן ביממא, ושולטנין אינן די ממנן בליליא. ואלין אקרון ממשלת היום. ואלין אקרון ממשלת הלילה.

דף ר"א ע"ב

כד עאל ליליא, פרוזא נפקא, אתתקנו שולטנין דליליא, כל (דף ר"א ע"ב) חד וחד לאתריה. וכד נהיר יממא, פרוזא נפקא, אתתקנו שולטנין דיממא, כל חד וחד לאתריה. (כדין מתעברי שלטנין דליליא ואתפקדון שלטנין דיממא) וכד פרוזא אכריז, כדין פלהו כל חד וחד, אתפקד על ההוא אתר דאתחזי ליה. כדין שכינתא קדמא, ונחתא, וישראל עאלין לבי פנישתא, לשבחא למאריהון, פתחין בשירין ותושבחין.

דבעי ליה לבר נש, (ויקרא ק"כ ע"ב) פיון דאתקין גרמיה בפולחנא דעובדא, בתקוני דמצוה וקדושה, ליחדא לביה בתקונא דפולחנא פנימאה דמאריה, ולשוואה לביה ורעותיה בההוא פולחנא דאינון מלין, (ד"א דקאמר) דהא מלה סלקא.

ואינון ממנן דקיימין באורא, אתמנון לד' סטרי עלמא. לסטר מזרח אתמנא ממנא חד, דקיימא באורא לההוא סטרא, גזרדי"א שמייה, ועמיה סרכין ממנן אחרנין, דאינון מחפאן לההיא מלה דצלוחתא, וסלקא באורא בההוא סטרא, ונטיל לה האי ממנא.

אי היא מלה כדקא יאות, הוא, וכל אינון סרכין נשקין לההיא מלה, וסלקין עמה עד ההוא אורא דרקיעא לעילא, דתמן ממנן סרכין אחרנין. בשעתא דנשקי לההיא מלה, פתחי ואמרי, זכאין אתון ישראל, דינדעיתו לאעטרא למאריכון בעטרין קדישין זכאה איהו פומא, דמלה דעטרא דא נפקא מניה.

כדין פרחין אתון דקיימין באורא, דבשמא קדישא דתריסר אתון, דההוא שמא שליט באורא, והאי איהו (בראשית ט"ז ע"א) שמא, דהוה טאס ביה אליה"ו, עד דאסתלק לשמיא. והיינו דקאמר עובדיה לאליהו, (מלכים א יח) ורוח יי' ישאך. בגין דבשמא דא, הוה אליהו טאס ביה באורא, והאי איהו שמא דשליט באורא.

ואינון אתון פרחין וסלקין בההיא מלה, וההוא ממנא דמפתחן דאורא בידיה, וכל אינון ממנן אחרנין, פלהו סלקין ביה עד רקיעא, ואתמסר בידי דממנא אחרא, לסלקא לעילא.

לסטר דרום, אית ממנא אחרא דשלטא באורא לההוא סטר, וכמה ממנן אחרנין וסרכין עמיה. פסגני"ה שמייה, וביה מתאחדן (נ"א וליה אתמסראן) מפתחן דאורא לההוא סטר. וכל אינון מארי דעקו, דצלחן צלוחתא למאריהון מגו עקתא, מגו תבירו דלבא, אי ההיא מלה כדקא יאות, סלקא לאורא בההוא

סְטְרָא, וְנָטִיל לָהּ הָאֵי מְמַנָּא, וְנִשְׁיָק לָהּ (ס”א בגין דסלקא בהווא סטרא) פִּד נִשְׁיָק לָהּ, פִּתַּח וְאָמַר, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְחוּס לְקַבְּלֵךְ (נ”א ועלך) וּבְגִינְךָ יִתְמַלֵּי רַחֲמִין. סִלְקִין עִמָּה כָּל אֵינּוֹן מְמַנְן קִדְיִשִׁין, וְכָל אֵינּוֹן סֶרְכִין דִּהְהוּא סְטְרָא. וּפְרַחֲוּן אַתּוּן דְשִׂמְא קִדְיִשָׁא, דְאֵינּוֹן ד’ אַתּוּן, דְּמַתְעַטְרִין וְשִׁלְטִין בִּהְהוּא סְטְרָא דְאֹרִיא, וְסִלְקִין בִּהְהוּא סְטְרָא דְאֹרִיא, עַד רְקִיעָא, עַד הָהוּא מְמַנָּא דְרְקִיעָא דְשִׁלִּיט בִּהְהוּא סְטְרָא.

לְסֵטֶר צְפוֹן, אֵית מְמַנָּא אַחְרָא, וְעִמִּיה פִּמָּה סֶרְכִין מְמַנְן דְשִׁלְטִין בְּאֹרִיא, וְהָהוּא מְמַנָּא פִּתְחֵיָה שְׁמִיה, וְהָאֵי אַתְּמַנָּא בְּאֹרִיא לִהְהוּא סְטְרָא, וְכָל אֵינּוֹן דְּמַצְלָאן צְלוּתִין עַל בְּעִלֵי דְבָבוּ דְעַקִּין לוֹן, וְכַד מְלָה דִּהְהִיא צְלוּתָא סִלְקָא לְאֹרִיא בִּהְהוּא סְטְרָא, אֵי זְכָאָה הוּא, נָטִיל לָהּ הָאֵי מְמַנָּא, וְנִשְׁיָק לָהּ.

כְּדִין אַתְעַר רֹחָא חֲדָא דְנִפְקָא מִגּוֹ תְהוּמָא בְּסְטְרָא דְצְפוֹן, וְהָהוּא רֹחָא קְאָרֵי בְּכָל אֵינּוֹן אֹרִיין, וְנָטִיל כְּלָהוּ הָהִיא מְלָה, וְסִלְקִין לָהּ עַד רְקִיעָא וְנִשְׁקִין לָהּ. פִּתְחֵי וְאָמַרֵי, מָרְךָ יְרֵמִי שְׁנַאָךְ לְקַמְךָ.

וְאִזְלָא וְסִלְקָא וּבְקִיעָא רְקִיעִין (ס”א אורין) עַד דְסִלְקִין עִמָּה לְגַבֵּי רְקִיעָא קְדַמָּאָה סִלְקָא צְלוּתָא, וּמְטָאָת לְגַבֵּי חַד מְמַנָּא, דְאַתְמַנָּא לְסֵטֶר מְעַרְב, וְתַמְּוֹן קִיִּימִין תְּשַׁעָה פִּתְחִין, וּבָהוּ קִיִּימִין כְּמָה סֶרְכִין, וְכַמָּה מְמַנְן, וְעִלְיָהוּ מְמַנָּא חַד דִּי שְׁמִיה זְבוּלִיא”ל.

דף ר”ב ע”א

וְדָא אִיהוּ דְבַעֵי לְשִׁמְשָׁא בְּהָאֵי רְקִיעָא בֵּימְמָא, וְלֹא אַתְיָהִיב לִיה רְשׁוֹ, עַד דְסִלְקִין נְהוּרָא דְסִיְהָרָא, וְכְדִין אִפִּיק כָּל אֵינּוֹן חִילִין, וְכָל אֵינּוֹן מְמַנְן. וְכַד נְהִיר יְמָמָא, עֲאִלִין כְּלָהוּ בְּפִתְחָא חֲדָא, דְאֵינּוֹן ט’ פִּתְחִין, דְאִיהוּ פִּתְחָא עֲלָאָה עַל כְּלָהוּ. וְכַד צְלוּתָא סִלְקָא, (דף ר”ב ע”א) עֲאִלָת בִּהְהוּא פִּתְחָא, וְכְלָהוּ סֶרְכִין, וְכְלָהוּ מְמַנְן, נְפִקִין מִהְהוּא פִּתְחָא. וְעִלְיָהוּ זְבוּלִיא”ל, הָהוּא רַב מְמַנָּא, וְנִפְקִי כְּלָהוּ וְנִשְׁקִי לָהּ, וּמְטָאָן עִמָּה עַד רְקִיעָא תְנִינָא. (ס”א ברקיעא תנינא סלקא צלותא עד הווא רקיע ואתפתחו) וְכַד סִלְקָא צְלוּתָא עַד הָהוּא רְקִיעָא, אַתְפִּתְחוּ תְרִיסַר תְּרַעִין דִּהְהוּא רְקִיעָא. וּבִהְהוּא תְרַעָא דְתְרִיסַר, קָאִים מְמַנָּא חַד, דְשְׁמִיה עֲנָ”אֵל, וְהָאֵי מְמַנָּא עַל כְּמָה חִיִּילִין, עַל כְּמָה מְשֻׁרְיִין, וְכַד צְלוּתָא סִלְקָא, קָאִים הָאֵי מְמַנָּא וְכְרִיז עַל כָּל אֵינּוֹן פִּתְחִין וְאָמַר, (ישעיה כו) פִּתְחוּ שְׁעָרִים וְגוֹ, וְכְלָהוּ תְרַעִין פִּתְחִין, וְעֲאִלָת צְלוּתָא בְּכָל אֵינּוֹן פִּתְחִין.

סדר הלימוד ליום כה אדר [יום 173 בשנה]

כדין, אתער חד ממנא סבא דיומין, דקאים לסטר דרום, דשמייה עזריא"ל סבא, ולזמנין אתקרי מחניא"ל, בגין דאתמנא על שתין רבוא משריין, וכלהו מארי דגדפין, מארי דמשריין, מליין עיינין. ולגבייהו קיימין אינון משריין מאריהון דאודנין. ואקרון אודנין, בגין דאינון צייתין, כל אינון דמצלאן צלותהון בלחישו, ברעותא דלבא, דלא אשתמע ההוא צלותא לאחרא. האי צלותא סלקא, וצייתין לה כל אינון דאקרון מארי דאודנין.

ואי ההיא צלותא אשתמע לאודנין דבר נש, לית מאן דציית לה לעילא, ולא צייתין לה אחרנין, בר מאן דשמע בקדמיתא, בגין כך בעי לאסתמרא דלא ישמעון לההיא צלותא בני נשא. ותו, דמלה דצלותא אתאחדא בעלמא עלאה, ומלה דעלמא עלאה, (בראשית ג' ע"ב) לא אצטריך למשמע.

כגוונא דא, מאן דקרי בספרא דאורייתא, חד קרי, וחד לשתוק, ואי תרי קראן באורייתא, גרעי מהימנותא דלעילא, בגין דחד קלא ודיבור פלא חד כדין תרין קלין ותריין דבורין, איהו גריעותא דמהימנותא. אלא דיהא קלא ודיבור חד כמה דאצטריך, בגין דיהא ההוא קלא וההוא דיבור חד.

וההוא ממנא, שמייה עזריא"ל סבא. כד ההיא צלותא סלקא בלחישו, כל אינון שתין רבוא משריין, וכל אינון מארי דעיינין, וכל אינון מארי דאודנין, פלהו נפקי ונשקי לההיא מלה דצלותא דסלקא. הדא הוא דכתיב, (תהלים לה) עיני יי' אל צדיקים ואזניו אל שועתם. עיני יי' אל צדיקים, אלין מארי דעיינין דלתתא, בגין דאית (נ"א דלית) מארי דעיינין לעילא. ואזניו אל שועתם, אלין מאריהון דאודנין.

רקיעא תליתאה, ההיא צלותא סלקא ומטי לההוא רקיעא, ותמן ההוא ממנא דאקרי גדר"ה, ועמיה כמה סרכין וכמה ממנן. ואיהו משמש ג' זמנין ביומא, לקבל חד שרביטא דזיהרא דנפיק, סליק ונחית ולא קיימא באתר חד, והאי איהו שרביטא דנטיל ג' זמנין ואתגניז. וכד צלותא סלקא, נחית ההוא שרביטא, וסגיד קמי ההוא צלותא, ואקרי האי רקיעא, רקיעא דשרביטא.

וכד סלקא ההיא צלותא, ההוא ממנא בתר דסגיד, בטש, בההוא שרביטא בטינרא, תקיפא דזהיר, דאיהו קאים באמצעיתא דההוא רקיעא, ונפקו מגו ההוא טינרא, תלת מאה ושבעין וחמש חיילין דאינון גביזין תמן מן יומא דאורייתא נחתת לארעא, בגין דאתתקפו לתברא (ס"א לסרבא) דלא תחות לארעא,

ואנוניף בהו קודשא בריך הוא, ועאלו גו ההוא טינרא. ולא נפקין בר ההוא זמנא דצלותא סלקא, פתחי ואמרי (תהלים ח) ”אדונינו מה אדיר שמך וגו’.” דא היא צלותא, דסלקא על כל אינון רקיעין. כדן סגדין לגבה.

מכאן ולהלאה, צלותא מתעטרא בעטרין עלאין, וסלקא לגו רקיעא רביעאה, וכדן שמשא נפיק בדרגוי, ושמי”אל רב ממנא נפיק, ותלת מאה ושתין וחמש משרין סלקין עמיה, לגו ההוא רקיעא, ואקרון ימות החמה, וכלהו מעטרין לההיא צלותא, בעטרין דבוסמין דגנתא דעדן.

דף ר”ב ע”ב

ותמן אתעכבת צלותא, עד דכלהו משרין סלקין עמה לגו ההוא רקיעא חמישאה, ותמן איהו ממנא חד גדר”אל שמיה, והוא מארי קרבין דשאר עמין. וכד צלותא סלקא, כדן אנדעזע הוא, וכל משרין דיליה, ואתבר (דף ר”ב ע”ב) חיליהו, ונפקי וסגדי, ומעטרין לההיא צלותא.

וסלקין עמה עד דמטו לגבי רקיעא שתיתאה, וכדן נפקין כמה חיילין, וכמה משרין, ומקבלין לההוא צלותא, וסלקין בהדה, עד דמטו לשבעין תרעין, ותמן קאים חד ממנא, די שמיה ענפי”אל, רב ממנא. ואיהו מעטר לההיא צלותא, בשבעין עטרין.

וכיון דמתעטרא צלותא בכל הני עטרין, כדן מתחברן כל אינון חיילין דכלהו רקיעין, וסלקין לההיא צלותא דמתעטרא בכל עטרין, לגבי רקיעא שביעאה. וכדן עאלת צלותא, וסנדלפ”ן רב יקרא עלאה דכל מפתחן דמאריה בידיה, אעיל לההוא צלותא, לגו שבעה היכלין.

תא חזי אמר רבי שמעון שבעא מדורין אינון וכו’, (אמרו המגיהים כבר נדפסו בפרשת בראשית דף מ”א ע”ש) שבעה היכלין אליו, אינון היכלין דמלכא, והאי צלותא פד מתעטרא בכל הני עטרין, פד עאלת, מחבר לון פחדא, לאתעטרא לעילא למהוי כלא חד כדקא יאות. ושמא דקודשא בריך הוא, מתעטרא בכל עטרין, עילא ותתא, למהוי חד, וכדן (משלי י) ברכות לראש (בראשית כ”ו ע”א) צדיק כתיב.

זכאה חולקיה דבר נש, דידע לסדרא צלותיה כדקא יאות. בהאי צלותא דמתעטרא ביה קודשא בריך הוא, איהו מחכה עד דיסתיימון כל צלותהון דישראל, וכדן כלא איהו בשלימו כדקא יאות, עילא ותתא. עד הכא מלין דצלותא, למנדע רזין עלאין, מכאן ולהלאה אית פקודי אורייתא, דאינון קיימין במלה, כמה דקיימין בעובדא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

ואיננו שית פקודין, וקיימין אוף הכא בצלותא. חד, (דברים כח) ליראה את השם הנכבד והנורא. תניינא, לאהבה אותו. תליתא, לברכו. רביעא, ליחדו. חמישא, לברך כהנא ית עמא. שתיתא, למסור נשמתיה ליה. ואלין שית פקודין דקיימין בצלותא דמלה, בר אינון פקודין (ר"ו ע"א) דקיימין בעובדא, כגוונא דציצית ותפלין.

ליראה את השם, פקודא דא קיימא באלין תושבחו דקאמר דוד מלכא, ובאינון קרבנין דאורייתא, דתמן בעי בר נש לדחלא מקמי מאריה, בגין דאינון שירין קיימין בההוא אתר דאקרי יראה. וכל אינון הללויה, דאינון רזא דיראה דקודשא בריך הוא. ובעי בר נש לשואה רעותיה באינון שירין ביראה, ואוקמוה חברייא כל אינון רזין דשירין ותושבחו, וכל אינון רזין דהללויה.

כיון דמטי בר נש לישתבח, ישוי רעותיה לברכא ליה לקודשא בריך הוא, כגון יוצר אור, יוצר המאורות. לאהבה אותו, כד מטי לאהבת עולם, (דברים ו) ואהבת את יי' אלהיך, דדא איהו רזא דרחימו דקודשא בריך הוא, והא אוקמוה. ליחדא ליה, שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד, דהכא קיימא רזא דייחודא דקודשא בריך הוא, ליחדא שמייה ברעותא דלבא כדקא חזי. ומתמן ולהלאה אדכרותא דיציאת מצרים, דאיהו פקודא לאדכרא יציאת מצרים דכתיב, (דברים ה) וזכרת פי עבד היית בארץ מצרים.

לברכא כהנא ית עמא, בגין לאכללא ישראל כחדא, בשעתא דנטלין ברכאן לעילא, דהא בההיא שעתא נטלא כנסת ישראל ברכאן, ושעתא דרעותא הוא, למסור נפשיה לגביה, ולמיהב ליה נשמתא ברעותא דלבא, כד נפלין על אנפין, ואמרין (תהלים כה) אליך יי' נפשי אשא, דיכוין לביה ורעותיה לגביה, לממסר ליה נפשא ברעותא שלים. ואלין אינון שית פקודין דקיימין בצלותא, דסלקין לגבי שית מאה פקודין דאורייתא.

ואי תימא תליסר אחרנין יתיר. אינון קיימין לאמשכא תליסר מכילן דרחמי, דכלא כלילן בהו. (ס"א בהני) שית פקודין אלין, דצלותא מתעטרא בהו.

דף ר"ג ע"א

זכאה חולקיה, מאן דישווי לביה ורעותיה לדא, ולאשלמא (דף ר"ג ע"א) לון בכל יומא. ובאלין תליין אחרנין סגיין. אבל כד מטי בר נש לאתרין אלין, אצטריך ליה לכוונא לביה ורעותיה, לאשלמא ההוא פקודא דקיימא בההוא מלה. וכדין אכריזו עליה ואמרי, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. אתא רבי אבא ונשקיה.

פָּתַח רַבִּי יִצְחָק אֲבֹתְרִיָּה וְאָמַר, (שמות לה) וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֵדֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּגּו'. אָמַאי כְּנִישׁ לֹון. בְּגִין לְמַמְסָר לֹון שֶׁבֶת כְּמִלְקַדְמִין, דְּהָא בְּקַדְמִיתָא עַד לֹא עֲבָדוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יַת עֲגָלָא, מָסַר לֹון אֶת הַשֶּׁבֶת. וְדָא אִיהוּ דְלֹא נָטְרוּ אִינוּן עֲרַב רַב. כִּיּוֹן דְּשָׁמְעוּ בִּינֵי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אָמְרוּ וְאִנּוּן מְלָה דָא אֲתַמְנַע מִינּוּ, מִיַּד (שמות לב) וַיִּקְהַל הָעָם עַל אֶהְרֹן וּגּו', וְאֲתַמְשְׁכוּ סְגִיאִין אֲבֹתְרִיָּהוּ. לְבַתֵּר דְּמִיתוּ אִינוּן דְּמִיתוּ, כְּנִישׁ מֹשֶׁה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּלַחֲוֹדֵיהוּ, וַיְהִי לֹון שֶׁבֶת כְּמִלְקַדְמִין, הֵדָא הוּא דְכָתִיב שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וּגּו'.

לֹא תִבְעֵרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם, הֵכָא אִית רִזָּא דְרִזִּין, לְאִינוּן דִּידְעֵי חֲכַמְתָּא עֲלָאָה, רִזָּא דְשֶׁבֶת הָא אוֹקְמוּהָ חֲבֵרִיאָא. אֲבַל רִזָּא דָא, אֲתַמְסָר לְחַפְיָי עֲלִינוּן, דְּהָא שֶׁבֶת רִזָּא עֲלָאָה הוּא.

תָּא חֲזִי (ס"א ביומא שתיתאה בשעתא דמטי) בְּשַׁעְתָּא דִּיּוֹמָא שְׁתִּיתָאָה מְטָא זְמַנָּא דְעֲרַב, כְּדִין, כְּכָבָא חַד מְסֻטְרָא דְצִפּוֹן נְהִיר, וְעַמִּיָּה שְׁבַעִין כְּכַבִּין אַחֲרָנִין, וְהוּא כְּכָבָא בְּטִשׁ בְּאִינוּן כְּכַבִּין אַחֲרָנִין, וְאֲתַכְּלִילוּ כְּלָהוּ בְּהָהוּא כְּכָבָא, וְאֲתַעְבִּיד חַד כְּלָלָא דְשְׁבַעִין. וְהוּא כְּכָבָא אֲתַפְּשֵׁט, וְאֲתַעְבִּיד כְּמְדוּרָא חֲדָא, לְהִיטָא בְּכָל סֻטְרִין. כְּדִין אֲתַפְּשֵׁט הָהוּא מְדוּרָא סַחֲרָנִיָּהוּ דְאַלְפָּה טוּרִין, וְקִיָּמָא כְּחַד חוּטָא דְסַחֲרָא.

וְהָאִי מְדוּרָא דְאַשָׁא, מְשִׁיךְ לְגַבִּיָּה גּוּוּנִין אַחֲרָנִין דְלָגוּ מִנִּיהּ. גּוּוּן קַדְמָאָה יְרוּקָא. כִּיּוֹן דְקִיָּמָא הָאִי גּוּוּנָא, סְלִקָּא הָהוּא מְדוּרָא דְאַשָׁא, וְדָלִיג לְעִילָא עַל הָהוּא גּוּוּן יְרוּקָא, וְעָאֵל לָגוּ מִנִּיהּ, וְשִׁדִּי לְהָהוּא גּוּוּן יְרוּקָא לְבַר, וְקִיָּמָא יְרוּקָא לְבַר, וְהוּא מְדוּרָא דְאַשָׁא דְכְּכָבָא כְּלִילָא לָגוּ.

לְבַתֵּר, אֲמַשִּׁיךְ אֲבֹתְרִיָּה גּוּוּן אַחֲרָא תְּנִיָּנָא חוּוּרָא, וְהוּא חוּוּרָא עָאֵל לָגוּ, כִּיּוֹן דְקִיָּמָא הָאִי גּוּוּן, סְלִקָּא הָהוּא מְדוּרָא דְאַשָׁא דְהָהוּא כְּכָבָא, וְשִׁדִּי לְהָהוּא חוּוּרָא לְבַר, וְעָאֵל אִיהוּ לָגוּ. וְכֵן כָּל אִינוּן גּוּוּנִין, עַד דְשִׁדִּי לֹון לְבַר, וְעִיִּיל אִיהוּ לָגוּ, וְקָרִיב לְגַבִּי הָהִיא נְקוּדָה טְמִירָא, לְמִיטְל נְהוּרָא.

פָּתַח וְאָמַר, (יחזקאל א) וְאָרָא וְהִנֵּה רוּחַ סְעָרָה בָּאָה מִן הַצִּפּוֹן וּגּו'. יַחֲזַקְאֵל חֲמָא לְהָאִי חִיזוּ, בְּתַקּוּנָא דְלֹא קִיָּמָא, בַּר בְּשַׁעְתָּא דְשִׁלִּיט הָהוּא כְּכָבָא כְּדַקְאֲמָרֵן, אֲבַל הָאִי קָרָא אוֹקְמוּהָ. וְהִנֵּה רוּחַ סְעָרָה, אוֹקְמוּהָ, דְהוּא אֲתִי לְמַכְבֵּשׁ כָּל עֲלָמָא, לְקַמִּיָּה דְנְבוּכַדְנֶצַּר חִיָּבָא. אֲבַל רוּחַ סְעָרָה דָא, אִיהוּ הָהוּא כְּכָבָא דְקַאֲמָרֵן, דְבִלְע שְׁבַעִין כְּכַבִּין אַחֲרָנִין, וְדָא אִיהוּ רוּחַ סְעָרָה דְחֲמָא אֲלֵיהּ, (מלכים א יט) מִפְּרַק הָרִים וּמִשְׁבַּר סְלַעִים, וְדָא דְקִיָּמָא תְּדִיר קָדָם כְּלָא, לְמִיטְר הָהוּא דְלָגוּ, כְּקַלִּיפָּה לְמוּחָא.

ואמאי אקרי סערה. דסעיר כלא, עילא ותתא. באה מן הצפון, דהא מן ההוא סטרא קא אתיא, וסימנך, (ירמיה א) מצפון תפתח הרעה, דהא כמה סטרין אחרנין אתאחדן בההוא רוח סערה, ובגין כך נפקא מן הצפון.

ענן, בגין דאיהי סוספיתא דדהבא. ומסטרא דצפון אתאחדא דא. והאי איהי נקודה (קפ"ד ע"ב) אמצעיתא, דקיימא בחורבא. ובגין דינדע למפתי, שליט בגו נקודה דישובא, וכל מלין דישובא. בר ארעא דישראל, כד שראן ישראל בגויה, איהו (ד"א לא) שליטא עלייהו, ולבתר (קמ"א ע"א) דחבו ישראל (ד"א לא) שליטא על ארעא קדישא, בגין דכתיב, (איכה ב) השיב אזור ימינו מפני אויב.

דף ר"ג ע"ב

ענן גדול דא, איהו עננא דחשוכא, דאחשיך כל עלמא. תא חזי, מה בין עננא לעננא. ההוא עננא (דף ר"ג ע"ב) דכתיב (במדבר י) וענן יי עליהם יומם. (במדבר יד) ועננך עומד עליהם. (ויקרא ק"ג ע"א, ג' ע"ב) האי איהו עננא דנהיר וזהיר, וכל נהורין אתחזון גו ההוא עננא. אבל עננא דא, עננא חשוך, דלא נהיר כלל, אבל מנע כל נהורין, דלא יכלין לאתחזאה קמיה.

גדול, אמאי אקרי גדול, והא זעיר איהו. אלא גדול איהו, פיון דשליט. דבר אחר גדול, ההוא חשוכא גדול, פיון דכסי כל נהורין ולא אתחזון קמיה, ואיהו גדול (נ"א שליט) על כל עובדין דעלמא.

ואש מתלקחת, דהא אשא דדינא קשיא, לא אעדי מניה לעלמין. ונגה לו סביב, אף על גב דכל האי קיימא ביה, נגה לו סביב. מהכא אוליפנא, דאף על גב דלית סטרא דא, אלא סטרא (ס"ט ע"א) דמסאבו, נגה לו סביב, ולא אצטריך ליה לבר נש, לדחייא ליה לבר. מאי טעמא. בגין דנגה לו סביב, סטרא דקדושה דמהימנותא אית ליה, ולא אצטריך לאנהגא ביה קלנא. ועל דא אצטריך למיהב ליה חולקא, בסטרא דקדושה דמהימנותא.

רב המנונא סבא, הכי אמר, וכי נגה לו סביב, ואצטריך לאנהגא ביה קלנא, האי נגה לו, לגו איהו, ולא קיימא לבר. ובגין דקיימא ההוא נגה לו מגו, פתיב ומתוכה פעין החשמל מתוך האש. מתוכה דמאן. מתוכה דההוא נגה. פעין החשמל: חש, מל, הא אוקמוה, חיוון דאשא (פ"א ע"ב) ממללא.

אבל מבוצינא קדישא שמענא עלה רזא דרזין. כד ערלה שרי על קיימא קדישא לסאבא מקדשא, כדין ההוא מקדשא, אתעכב מלגלאה רזא דאת קיימא, מגו ערלה. וכד האי נגה עאל לגו, ואפריש בין ערלה, ובין מקדשא, כדין אקרי

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

חשמל חש ואתגליא. מל, מהו מל. כמה דאת אמר (יהושע ה) מל יהושע. רזא דאת קיימא, אתעכב מלאתגלאה מגו ערלה.

ואית רזא אחרא, דהא נהורא דיליה, אתחזי ולא אתחזי, וכד אתגליא חשמל אתעבר נהוריה. אבל רזא קדמאה, איהו ברזא דקרא כדקא יאות, וכלא שפיר איהו, ויאות הוא.

בהאי נגה, מפתי לאתתא, לנטלא נהורא. ועל דא פתיב, (משלי ה) וחלק משמן חפה, שוי ההוא נהורא לקבליה דברית. ובגיני כד מפתי ליה, ונטלא נהוריה. ודא איהו פתויא דמפתי לאתתא, דכתיב, (משלי ה) נפת תטפנה שפתי זרה וגו'.

תא חזי, ביומא שתיתאה כד מטא זמנא דערב, דליג לגו ההוא (נ"א מדורא) נהורא דאשא, וסלקא לעילא לאעלא גו גוונין. כדין מתתקנין ישראל לתתא, ומסדרין סעודתין, ומתקנין פתורין, כל חד וחד פתוריה. כדין חד שלהובא נפיק ובטש בההוא מדורא, פיון דבטש ביה, מתגלגלן ההוא שלהובא, וההוא מדורא ועאלין בנוקבא דתהומא רבא, ואתטמון ויתבת תמן.

וההוא שלהובא איהו מסטרא דימינא, ובגין דהוא מסטרא דימינא, אעבר לההוא מדורא, ואעיל ליה לנוקבא דתהומא רבא, ויתיב תמן עד דנפיק שבתא. פיון דנפק שבתא, אצטריך להו לעמא דישראל לברכא על אשא, ונפקא ההוא שלהובא, בברכתא דלתתא, ושליט על ההוא מדורא כל ההוא ליליא, ואתכפיא ההוא מדורא.

תא חזי, פיון דעאל שבתא, ואתטמון ההוא מדורא, כל אשין דאשא קשיא אתטמרו ואתכפין, ואפילו אשא דגיהנם, וחייבין דגיהנם, אית לון נייחא. וכלא תתא ועילא אית להו נייחא. כד נפק שבתא, ומברכין ישראל על נורא, כדין נפקין כל אשין דמתטמון, כל חד וחד לאתריה. ובגין דלא לאתערא אשא אחרא, כתיב (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת, והא אוקמוה, אשא דמדבחה אמאי.

דף ר"ד ע"א

אלא כד עאל שבתא, פרוזא קרי בכולהו רקיעין, אתתקנו רתיכין, אתתקנו משריין, לקדמות מאריכון. כדין נפיק חד רוחא מסטרא דדרום, וההוא רוחא אתפרש (דף ר"ד ע"א) על כל אינון חילין ומשריין דלסטר ימינא, ואתלבשן ביה, וההוא רוחא אקרי לבושא דיקר דשבתא. כדין פתורי דהאי עלמא, מתתקנן בחד היכלא. זכאה חולקיה דההוא בר נש, דסדורא דפתוריה אתחזי תמן כדקא יאות, וקיימא כלא מתתקנא, בלא כסופא, אינש כפום חיליה.

"זֶהָר הַיּוֹמִי" לַיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר בְּמַעַגְל הַשָּׁנָה – [חֹדֶשׁ אֲדָר]

כִּד עָאֵל שְׁבֵתָא, אֲצִטְרִיכוּ אִינוּן עָמָא קַדִּישָׁא לְאַסְחָאָה גְרַמִּיָּהוּ (קִלְוִי ע"ב)
מִשְׁמוּשָׁא דְחוּל, מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּבַחּוּל, רוּחָא אַחְרָא אֲזֵלָא וְשִׁטָּא וְשָׂרָא עַל
עָמָא. וְכִד בְּעֵי בַר נָשׁ לְנַפְקָא מִן הַהוּא רוּחָא, וְלֹאֲעֵלָא בְּרוּחָא אַחְרָא קַדִּישָׁא
עֲלָאָה, בְּעֵי לְאַסְחָאָה גְרַמִּיָּה, לְמִשְׁרֵי עֲלִיָּה הַהוּא רוּחָא עֲלָאָה קַדִּישָׁא.

סדר הלימוד ליום כו אדר [יום 174 בשנה]

תא חזי רזא עלאה דמלה, כל אינון שית יומין, (קימא מלה דכלא) אתאחדן ברזא דחד נקודה קדישא, וכלהו יומין אתאחדן ביה. ואית יומין אחרנין, דקיימין לבר בסטרא אחרא. ואית יומין אחרנין, דקיימין לגו (הקדמה ה' ע"ב) מעגולא קדישא, ואתאחדן בנקודה קדישא.

וישראל קדישין, וכל אינון דמתעסקין בקדושה, כל יומא דשבתא, אתאחדן כל אינון שית יומין, באינון שית יומין דלגו דאתאחדן בההיא נקודה, אתאחדן בהאי, בגין לנטרא לון. וכל אינון שית יומין (ד"א ואינון שית יומין דלגו) דשבתא, ההיא נקודה טמירא איהי. פיון דעאל שבתא, כדין סלקא ההיא נקודה, ואתעטרא ואתאחדא לעילא, וכלהו טמירין בגוה.

תא חזי, אית ימים ואית ימים. ימי חול, כמה דאתמר, ואלין קיימין לבר לעמין. ימי השבת, דאינון ימי השבוע, קיימין לישראל. וכד סלקא האי נקודה, כלא אתגניו, ואיהי סלקא, פיון דאיהי סלקא, אקרי שבת.

מהו שבת. אי תימא בגין שביתה, דכתיב כי בו שבת, יאות הוא. אבל רזא דמלה, פיון דסלקא האי נקודה, ונהורא נהיר, כדין מתעטרא איהי באבהו, פיון דמתעטרא איהי באבהו, כדין אתחברת ואתאחדת בהו, למהוי חד, ואקרי כלא שבת. שבת: ש' בת. ש' הא אוקמוה, רזא דתלת אבהו, דמתאחדן בבת יחידה, ואיהי מתעטרא בהו, ואינון בעלמא דאתי. וכלא איהו חד. ודא איהו ש' בת, למהוי כלא חד.

ואי תימא, שבת הגדול, ואיהו לעילא, אמאי אקרי שבת. אלא ודאי הכי הוא. ורזא דמלה, בכל אתר נקודה דאיהי עקרא דכל עינא, אקרי בת. כמה דאת אמר, (תהלים יז) שמרני פאישון בת עין, בגין דאיהי (נקודה) עקרא דכל עינא, אקרי בת.

עלמא דאתי, איהו (ק"פ ע"א) היכלא לההיא נקודה עלאה, וכד איהי קיימא, ונטלא בגדפהא לאבהו, לאתעטרא לעילא אקרי כלא שבת. וכד אבהו מתעטרן לעילא, בגו נקודה עלאה, אקרי שבת. נקודה תתאה (ע' ע"ב) כד מתעטרא באבהו אקרי שבת.

האי נקודה תתאה כד סלקא ואתחזית, ואתקשיטת. (ס"א האי נקודה תתאה כד סלקא לאתעטרא באבהו) כדין כל חדוה אשתכח לעילא ותתא, ועלמין פלהו בחדוה.

ובהאי ליליא, האי נקודה אתפשט נהוראה, ופריש גדפוי על עלמא, וכל שלטונין אחרנין מתעברן, ונטירו אשתכח על עלמא.

וכדין אתוסף רוח נשמתא בישראל, על כל חד וחד, ובההיא נשמתא יתירא, נשיין כל עצבא וחימתא, ולא אשתכח בר חדוה, לעילא ותתא. ההוא רוחא דנחית ואתוסף בבני עלמא, כד נחית, אתסחי בבוסמין דגנתא דעדן, ונחית ושרא על עמא קדישא, זכאין אינון, כד האי רוחא אתער.

דף ר"ד ע"ב

בההיא שעתא דההוא רוחא נחית נחתין עמה לגו גנתא דעדן, שתין רתיכין, מתעטרין לשית סטרין. וכד מטי לגנתא דעדן, כדין כל אינון רוחין ונשמתין דגנתא דעדן, כלהו (מתערי לההוא מתעטרי (נ"א בההוא)) רוחא. פרוזי קרי ואמר, זכאין אתון ישראל, עמא קדישא, דרעותא דמאריכון אתער (דף ר"ד ע"ב) לגבייכו.

רזא דרוזין לידעי חכמתא, זכאין אינון כד האי רוחא אתער. האי רוחא איהו אתפשטותא דהאי נקודה, ונפקא מינה, ואתפשטא בעלמא, וההוא הוי רזא דשבת, דשרא לתתא, ועל דא כתיב ביה שמירה, (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת, והא אוקמוה, שבת לא כתיב, אלא את השבת, לאסגאה ההוא רוחא דשרי על פלא, ואצטריך לנטרא ליה, הואיל וקיימא עמיה דבר נש, ועל דא כתיב, (ישעיה נו) כל שומר שבת מחללו.

בהאי רזא אית רזא אחרא. האי רוחא, אתהני בהאי יומא, מהנאותן דישראל, ומענוגא דלהון, ובגין דא, בעי למיהב ליה ענוגא, במיכלא ובמשתיא, תלת זמנין, בתלת סעודתין, דתלת דרגי מהימנותא, כמה דאוקמוה. והאי נטיל חדוה וענוגא, באינון סעודתי דישראל. זכאה חולקיה, מאן דאהני ליה, ומענג ליה, בהאי יומא.

האי רוחא, אתהני כל שיתא יומין, מרוחא עלאה דעתיקא דכל עתיקין. וביומא דשבתא, כיון דנחית, ואתסחי בגנתא דעדן בליליא, אתענג (ר"ח ע"א, צ"ח ע"ב) מענוגא דגופא, בסעודתי דמהימנותא, ואתעטר (נ"א ואתענג) האי רוחא מעילא ותתא, ואתרוי בכל סטרין, בעטרא דלעילא ותתא.

והואיל וקיימא עמיה דבר נש, אצטריך ליה לנטרא ליה. ועל דא כתיב ושמרו בני ישראל את השבת. שבת, דא הוא ההיא נקודה תתאה. את השבת, דא הוא האי רוחא, אתפשטותא דההיא נקודה. ההוא אתפשטותא, כד אתוסף קדושן וברכאן מלעילא, על ההיא נקודה, אתנהיר פלא, ואתעביד רוחא נהירא בכל

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

סטרין, אתפלג לעילא ונהיר. ואתפלג לתתא ונהיר. ודא הוא דכתיב ביני ובין בני ישראל חולק אחסנא אית לן כחדא.

חולקא דלעילא, אתעטר בהאי יומא, מענוגא עלאה קדישא, ואתהני מזיוא עלאה דעתיקא דכל עתיקין. חולקא תתאה, אתעטר בהאי יומא, מענוגא דלתתא, דאתהני בהני סעודתי. ועל דא, בעי לענוגא ליה, במיכלא ובמשתיא בלבושי יקר, ובחדוה דכלא.

וכד מתעטרא האי חולקא לתתא, ואתנטיר כמה דאצטריך, סלקא לעילא, ואתחברא בההוא חולקא אחרא. והאי נקודה נטיל כלא מעילא ותתא, ואתכלילא מכל סטרין. ובגין דמתעטרא בשבת, מעילא ומתתא, כל שאר יומין יהיב חילא לכלא, ואתייהיב ליה שולטנו מעילא ומתתא. וברזין דספרא דשלמה מלכא, אשתכח רזא דא, ואוקמוה בוצינא קדישא, זכאה חולקיהון דישראל.

כתיב וינפש, ואוקמוה ווי נפש דאבדת ושפיר איהו. אבל אי הכי ווי גופא אצטריך למימר, דמניה אבדת נפש. אבל רזא דמלה, בבר נש אית נפש, דנטלא ומשיך לגביה להאי רוחא מערב שבת. וההוא רוחא שריא בגווה דההיא נפש, ודיירא בה כל יומא דשבתא. וכדין, ההוא נפש, יתירה ברפויא ותועלתא יתיר ממה דהוה.

ועל דא תנינו, כל נפשאן דישראל מתעטרין ביומא דשבתא, ועטרא דלהון, דשריא האי רוחא בגווייהו. פיון דנפק שבתא, וההוא רוחא סלקא לעילא, פדין ווי לנפש, דאבדת מה דאבדת. אבדת ההוא עטרא עלאה, וההוא חילא קדישא דהוה בה, ודא הוא וינפש, ווי נפש, דאבדת מה דאבדת.

עונתן דחכימין, דידעי רזין עלאין, מליליא דשבתא לליליא דשבתא, ואוקמוה. אבל מלה דא שאילנא לבוצינא קדישא, דהא חזינן דהאי כתרא תתאה, נקטא מה דנקטא ביממא, ובלייליא יהיב מזונא לכל חיליה, כמה דאוקמוה, דכתיב, (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה. נקטא ביממא, ויתבא בלייליא. והשתא אמר מר דווגא אשתכח בהאי ליליא.

דף ר"ה ע"א

אמר, ודאי זווגא אשתכח בלייליא דא. מאי טעמא. בגין דהאי ליליא, אפרישת נשמתין לכל אינון (דף ר"ה ע"א) חכימין, דידעין רזין דחכמתא. וחבורא, וזווגא, לא אשתכח ביומא אחרא בכל חדוה, בלא ערבוביא (ס"א אלא בגין דא) אחרא, כגון דא. בגין דאינון נשמתין דפליגת, פליגת לון בחכימין, בצדיקים,

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

בְּחִסְדֵי כְּדָא יֵאוּת. (ס"א ותו בכל) וּבְכָל לַיְלִיא וְלַיְלִיא, זְווגָא אֲשֶׁתְכַח וְדַאי.
אֵימְתִי בְּפִלְגוֹת לַיְלִיא. וְהָא אוֹקִימָנָא. אֲבָל לֹא בְּכָל סַטְרִין כְּהָא זְווגָא.

וּבְגִין דָּא, חֲפִימִין דִּידְעִין רְזִין, בְּעֵינִין לְסַדְרָא שְׁמוּשָׁא דְלַהוֹן, בְּהָא לַיְלִיא.
מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּכָל יוֹמֵי דְשַׁבְּתָא, אֵית לוֹן רוּחָא אַחְרָא דְשָׂרָא עַל עֲלָמָא,
וּבְהָא לַיְלִיא אֵית לוֹן רוּחָא אַחְרָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה, דְנַחְתָּא לְבַנֵי קַדִּישִׁין, וְהָהוּא
רוּחָא נְשִׁיב מֵעֵתִיקָא דְכָל עֵתִיקוֹן, וְנַחְתָּא לְגוֹ נְקוּדָה תַּתְּאָה, לְמִיָּהֵב בְּהַּ נִיחָא
לְכַלְא, וְדָא אַתְּפִלֵּיג לְכָל סַטְרִין, לְעֵילָא וְתַתָּא, כְּמָה דָּאֵת אֲמַר בִּינֵי וּבִין בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל.

וְכַד אֵינּוֹן חֲפִימִין, יִתְבִּין בְּהָהוּא רוּחָא קַדִּישָׁא, רוּחָא עֲלָאָה, בְּעָאן לְשִׁמְשָׁא
עַרְסִיָּהוּ, דְהָא רוּחָא אֲמֻשִׁיךְ אַבְתַּרְיָה לְתַתָּא, כָּל אֵינּוֹן נְשִׁמְתִין קַדִּישִׁין, וְיִרְתִּין
קַדִּישִׁי עֲלִיוֹנִין, בְּהָא רוּחָא, נְשִׁמְתִין קַדִּישִׁין לְבִנְיָהוֹן כְּדָא יֵאוּת.

כִּיּוֹן דְהָא רוּחָא שָׂרָא עַל עֲלָמָא, כָּל רוּחִין בִּישִׁין, וְכָל מְקַטְרְגִין בִּישִׁין,
אֲסַתְלָקוּ מֵעֲלָמָא וְלֹא בְּעֵינִין לְצַלָּאָה עַל נְטוּרָא, בְּגִין דִּישְׂרָאֵל אֵינּוֹן נְטִירִין
בְּהָהוּא רוּחָא, וְסַפְתָּ שְׁלוֹם פְּרִיסַת גְּדַפְהָא עֲלִיָּהוּ, וְאֵינּוֹן נְטִירִין מְכַלָּא.

וְאֵי תִימָא, הָא תְּנִינִין, דְלֹא יְפוּק בַר נֶשׁ יַחֲדָאֵי, לֹא בְּלַיְלִיא רְבִיעָאָה דְשַׁבְּתָא,
וְלֹא בְּלַיְלִיא דְשַׁבְּתָא, וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְאֲסַתְמָרָא. וְהָא אֲמַרְן, דְּבְלַיְלִיא דְשַׁבְּתָא
נְטִירִין בְּנֵי נֶשׁא מְכַל מְקַטְרְגִין דְעֲלָמָא, וְלֹא בְּעֵינִין לְצַלָּאָה עַל נְטוּרָא.

תָּא חֲזִי, הֵכִי הוּא וְדַאי, לַיְלִיא רְבִיעָאָה דְשַׁבְּתָא, בְּעֵינִין לְאֲסַתְמָרָא מְנִיָּהוּ,
מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְכְּתִיב, (בראשית א) יְהִי מְאֹרֶת, מְאֹרֶת כְּתִיב חֹסֶר, וְהָא אוֹקְמוּהָ,
דְּבְגִין דְהָא חֹסְרָה, כְּמָה חֲבִילֵי טְהִירִין אַתְּפִלֵּילִין בְּהָא מְאֹרֶת. לוֹוֹטִין וּמְאֹרֶת
אֵינּוֹן בְּגִרְעוּתָא דְסִיְהָרָא, וְכִלְהוּ שְׁלִיטִין בְּהָהוּא לַיְלִיא.

בְּלַיְלִיא דְשַׁבְּתָא, כִּיּוֹן דְכִלְהוּ מִתְבַּדְּרִין לְאֲעֵלָא בְּנוֹקְבָא דְעַפְרָא, דְלֹא יְכַלִּין
לְשַׁלְטָאָה, בְּעֵי בַר נֶשׁ יַחֲדָאֵי, לְאֲסַתְמָרָא. וְתוּ, אִף עַל גַּב דְלֹא יְכַלִּין לְשַׁלְטָאָה,
אַתְחַזִּיין לְזַמְנִין, וּבַר נֶשׁ יַחֲדָאֵי בְּעֵי לְאֲסַתְמָרָא.

מְלָה דָּא הֵכִי תְּנִינִין, וְאֵי הֵכִי גְרִיעוּתָא דְנְטוּרָא אִיהוּ. אֲבָל בְּשַׁבְּתָא נְטִירוֹ
אֲשֶׁתְכַח לְעַמָּא קַדִּישָׁא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כַּד עָאֵל שַׁבְּתָא, מְעַטְר לְכָל חַד וְחַד
מִיִּשְׂרָאֵל, וּבְעֵי דִינְטְרוֹן לִיהָ לְהָאֵי עַטְרָא קַדִּישָׁא, דְאַתְעַטְרוּ בֵּיהּ, וְאִף עַל גַּב
דְּאֵינּוֹן לֹא אֲשֶׁתְכַחוּ בִּישׁוּבָא, לְזַמְנִין לְבַר נֶשׁ יַחֲדָאֵי אַתְחַזִּין, וְאַתְרַע מְזַלְיָה.
וְאַצְטְרִיךְ לִיהָ לְבַר נֶשׁ, לְאַתְעַטְרָא בְּעַטְרָא קַדִּישָׁא, וּלְנְטְרָא לִיהָ.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

סוף סוף, גטירו אשתכח בהוא ליליא לעמא קדישא, הואיל וספת שלום פריסא על עמא, דהא תנינן, בכל אתר דספת שלום אשתכח, סטרא אחרא לא אשתכח תמן. ועל דא נטורא איהו ונטורא שכיה.

יומא דשבתא, חדוה איהו לכלא, וכלא אתנטר לעילא ותתא. ונהורא (נ"א ונקודה) תתאה נהרא לסלקא לעילא, בשפירו דעטרין שבעין חולקין יתיר, וסבא דכל סבין אתער.

כדין כד סליק נהורא, עמא קדישא מקדמי לבי כנישתא בלבוש יקר בחדוה, מתעטרין בעטרא קדישא דלעילא, בהוא רוחא דקיימא עליהו לתתא, משבחן בשירין ותושבחן, וסלקין תושבחן לעילא, ועלאין ותתאין פלהו בחדוה, ומתעטרין פלהו כחדא. פתחי עלאי ואמרי, זכאין אתון עמא קדישא בארעא, דמאריכון אתעטר עליכון, וכל חילין קדישין, מתעטרין בגיניכון.

דף ר"ה ע"ב

האי יומא, יומא דנשמתי איהו, ולא יומא דגופא, בגין דשלטנו דצורא דנשמתי איהו, וקיימן עלאין ותתאין פלהו בזווגא (דף ר"ה ע"ב) חדא, בעטרא דרוחא יתירא עלאה קדישא.

צלוחא דשבתא, דעמא קדישא, תלת צלותין אשתכחו בהאי יומא, לקבל תלת שבתין, ואוקמוהו, וכלהו חד. פיון דעאלו עמא קדישא לבי כנישתא, אסיר לאשתדלא אפילו בצורך בי כנישתא, אלא במלי תושבחן וצלוחא, ואורייתא, וכדקא חזי לון.

ומאן (ר"ו ע"א, אמור ק"ה ע"א) דאשתדל במלין אחרנין, ובמלין דעלמא, דא איהו בר נש דקא מחלל שבתא, לית ליה חולקא בעמא דישראל. תרין מלאכין ממנן על דא, ביומא דשבתא, ואינן שוו דיהון על רישיה, ואמרי, ווי לפלגיא, דלית ליה חולקא בקודשא בריך הוא. ועל דא, בעי לאשתדלא בצלותא ובשירין ובתושבחן דמאריהון, ולאשתדלא באורייתא.

האי יומא, איהו יומא דנשמתי, דאתעטרא ההוא צורא דנשמתי. (בתושבחן דמאריהון) בגין כך משבחי בתושבחן תשבחתא דנשמתי, והיינו (קל"ח ע"א) נשמת כל חי תברך את שמך יי' אלהינו ורוח כל בשר וכו'. ולית תושבחתא אלא בסטרא דנשמתי ורוחא, והאי יומא, קיימא ברוחא ונשמתי, ולא דגופא.

תושבחתא דדרגא אחרא עלאה, רזא דיומא, שמשא קדישא דאיהו נהורא דיממא, היינו יוצר אור. רזא דנהורא דנהיר, דמניה אתזנן ונהרין כל אינון חילין, רתיכון, וככביא ומזלי, וכל אינון דשלטין על עלמא.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

תושבחתא דעלמא דאתי ביומא דא, היינו אל אדון. ותושבחתא דא, איהו ברזא דעשרין ותרין אתוון עלאין קדישין, דמתעטרן באבהן וברתיכא עלאה קדישא.

אתוון (הקדמה ג' ע"ב) זעירין, אינון עשרין ותרין אתוון, דאינון בעלמא תתאה, דאינון אל ברוך גדול דעה וכו', ולא אית בין תיבה לתיבה, רווחא אחרא, אלא את רשימא בכל תיבה ותיבה. (קל"ב ע"ב) ובעלמא עלאה, אית רווחא, וסטרין קדישין, בין את לאת. ודא איהו, תושבחתא על תושבחתא, דאתוון עלאין דיומא שביעאה, (ר"ד ע"א) קא משבח ואמר למלכא עלאה יוצר בראשית.

כד תושבחתא דא סלקא לעילא, שתין רתיכין עלאין דקאמרון, מזדמנין ונטלי להאי תושבחתא מעמא קדישא, וסלקי לה לאתעטרא בה, בכמה רתיכין עלאין, די ממנו, וכל אינון צדיקייא דבגנתא דעדן, פלהו מתעטרן בתושבחתא דא, וכל אינון רתיכין, וכל אינון נשמתין דצדיקייא, פלהו סלקין בתושבחתא דא, עד רזא דכורסייא.

כד מטא לכורסייא קדישא, תושבחתא דא דכל ישראל, קיימא תמן, עד זמנא דקאמרי קדושה עלאה דמוסף. וכדין סלוקא דלתתא לעילא, לאתאחדא פלא לעילא לעילא, למהוי פלא חד. דא איהי תושבחתא, דסלקא על פלהו תושבחן.

מכאן ולהלאה, סדורא דצלותא דשאר יומי, עד ישמח משה וכו', חדוותא דדרגא עלאה, עקרא דאבהן, דחדי בההוא עדבא דיליה, כד סליק כורסייא לגביה, ונטיל לה, ומתחבראן פחדא. ודא איהו חדוה דאורייתא עלאה דלעילא, תורה שבכתב. דחדי באורייתא דלתתא, תורה שבעל פה, ואתחברו דא בדא.

פיון דאתחברו פחדא, בעי בר נש לאכללא בההוא חדוה לעמא קדישא, ישמחו במלכותך שומרי שבת וכו', אלהינו ואלהי אבותינו רצה נא במנוחתנו.

סדר הלימוד ליום כז אדר [יום 175 בשנה]

רזא דספר תורה ביומא דא, הא אוקמוה תנינן כתיב, (נחמיה ח) ויקראו בספר בתורת האלהים מפורש ושום שכל ויבינו במקרא והא אוקמוה רזא, דאינון פסוקי טעמי, ומסורת, וכל אינון דיוקין, (נ”א תקונין) ורזין עלאין, כלא אתמסר למשה מסיני. אי בכל הני דיוקין אתמסר אורייתא למשה, ספר תורה דאיהו בכל אינון קדושאן, אמאי איהו חסר מפל הני תקונין ורזין דאתמסרו ליה למשה באורייתא.

דף ר”ו ע”א

אלא רזא דא, כד פורסייא קדישא מתעטרא, ואתכלילת בתורה שבכתב, כל אינון דיוקנין, וכל אינון טעמין ומסורות, כלהו עלאין בגניזו, ואתרשימו (דף ר”ז ע”א) בגו פורסייא קדישא, ואינון דיוקנין, דאעיל אורייתא דבכתב, באורייתא דבעל פה, ובהו אתעברת, כאתתא דאתעברת מן דכורא, ואשתארו אתוון עלאין לחודייהו בקדושייהו פדקא חזי. ולא תחזאה בבי פנישתא, דהא אתברכת ואתעטרת פורסייא מרזא דתורה שבכתב, ותמן אעיל כל אינון דיוקנין, ואיהי אתקדשת מניה, בעי לאתחזאה באתוון לחודייהו פדקא יאות.

וכדין, כלא אתקדש בקדושה עלאה פדקא חזי, כל שכנ וכל שכנ בהאי יומא. בהאי יומא בעי לסלקא שבעה גוברין, לקבל שבעה קלין, דאינון רזא דאורייתא. ובזמנין ובמועדין חמש, גו רזא דא. ביומא דכפורי שית. גו רזא עלאה דא.

וכלא רזא חדא. חמש, דאינון חמש דרגין לתתא, מדרגא דאור קדמאה לתתא, ואינון רזא דאורייתא. שית, דאינון שית סטרין וכלא רזא חדא. שבע אינון שבע קלין. וכלהו רזא חדא, אלין ואלין.

בראש חדש אתוסף חד על תלתא, בגין שמשא, דנהיר בההוא זמנא, לסיהרא, ואתוסף נהורא על סיהרא, והיינו רזא (בראשית י”ז ע”א) דמוסף. בספר תורה, בעי לשתמע חד קלא ודבור.

סדורא לסדרא עמא קדישא ביומא דא, ובשאר יומין דספר תורה בעי לסדרא ולתקנא תקוונא, בחד פרסייא דאקרי תיבה, וההוא פרסייא דלהוי בשית (י”ד ע”ב, מ”ג ע”א, שלח קס”ד ע”ב) דרגין, לסלקא בהו ולא יתיר, דכתיב, (דברי הימים ב ט)

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

ישש מעלות לפסא. ודרגא חד לעילא, לשואה עליה ספר תורה, ולאחזאה ליה לכלא.

כד סליק ספר תורה לתמן, כדין בעאן כל עמא לסדרא גרמייהו לתתא, באימתא בדחילו ברתת בזיע, ולכוונא לבייהו, כמה דהשתא קיימין על טורא דסיני לקבלא אורייתא, ויהון צייתין וירכוון אודנייהו. ולית רשו לעמא למפתח פומיהון, אפילו במילי דאורייתא, וכל שכן במלה אחרא, אלא פלהו באימתא, כמאן דלית ליה פומא והא אוקמוה, דכתיב, (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם. (נחמיה ח) ואזני כל העם אל ספר התורה.

אמר רבי שמעון, כד מפקין ספר תורה בצבורא, למקרא ביה, מתפתחון תרעי שמייא דרחמין, ומעוררין את האהבה לעילא, ואבעי ליה לבר נש למימר הכי.

בריה שמייה דמארי עלמא, בריך כתרך ואתרך, יהא רעותך עם עמך ישראל לעלם, ופורקן ימינה, אחזי לעמך בבית מקדשך, ולאמטויי לנא מטוב נהורך, ולקבלא צלותנא ברחמין. יהא רעוא קדמך, דתוריק לן חיים בטיבו, ולהוי אנא פקידא בגו צדיקיא, למרחם עלי, ולמנטר יתי, וית כל דילי, ודי לעמך ישראל. את הוא זן לכלא, ומפרנס לכלא, את הוא שליט על כלא, את הוא דשליט על מלכיא, ומלכותא דילך הוא. אנא עבדא דקודשא בריך הוא, דסגידנא קמיה, ומקמי דיקר אורייתיה, בכל עידן ועידן. לא על אינש רחיצנא, ולא על בר אלהין סמיכנא, אלא באלהא דשמיא, דהוא אלהא קשוט, ואורייתיה קשוט, ונביאיה קשוט, ומסגי למעבד טבוון וקשוט. ביה אנא רחיץ, ולשמייה קדישא יקירא אנא אימר תושבחן. יהא רעוא קדמך, דתפתח לבאי באורייתך ותייב לי בגין דכרין דעבדין רעותך. ותשלם משאלין דלבאי, ולבא דכל עמך ישראל לטב ולחיין ולשלם אמן.

ואסיר למקרי בספרא דאורייתא, בר חד בלחודוי, וכלא צייתין ושתקין, בגין דישמעון מלין מפומיה, כאילו קבילו לה ההיא שעטא מטורא דסיני. ומאן דקרי באורייתא, להוי חד קאים עליה, ושתיק. דלא ישתמע בר דבור חד בלחודוי, לא תרין דבורין, לשון קדש חד, וחד הוא, ולא תרין דבורין, ואי תרין משתכחין בספר תורה, גריעותא דרזא דמהימנותא איהו וגריעותא דיקרא דאורייתא אשתכח בספר תורה, ובעי חד קלא. מתרגם חד. ורזא דא קליפה ומוחא. (רזא דעלמא דא ורזא דעלמא דאתי).

דף ר"ו ע"ב

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

כִּלְא שְׁתִּקִּין, וְחַד קְאָרִי, דְּכִתִּיב, (שמות כ) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאֹמֶר אִיהוּ לְעֵילָא, וְכָל עֲמָא לְתַתָּא, (דף ר"ו ע"ב) דְּכִתִּיב, (שמות יט) וַיִּתְּצֵבוּ בְּתַחֲתֵית הָהָר. וְכִתִּיב (שמות יט) וּמֹשֶׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים.

וְהָהוּא דְקָאָרִי בְּאוֹרֵייתָא, יִשְׁוֵי לְבִיָּה וְרַעוּתִיהָ לְאֵינּוֹן מְלִין, וְכִי אִיהוּ שְׁלִיחָא דְמֵאָרִיָּה, בְּסִדּוּרָא דְהַנִּי מְלִין, לְמִשְׁמַע לְכָל עֲמָא, דְהָא אִיהוּ קָאִים כְּדוּגְמָא עֲלָאָה. בְּגִין כֵּן, מֵאֵן דְּסִלִּיק לְמִקְרֵי בְּאוֹרֵייתָא, יְסִדֵּר אֵינּוֹן מְלִין בְּקִדְמֵיתָא בְּבִיתִיהָ, וְאִי לָאו, לֹא יִקְרֵי בְּאוֹרֵייתָא, מְנַלְן מֵהָהוּא דְבוּר, עַד לֹא יִשְׁמַע אוֹרֵייתָא לְעֲמָא קְדִישָׁא מַה כְּתִיב, (איוב כח) אִזּוּ רָאָה וַיִּסְפְּרָה הַכִּינָּה וְגַם חִקְרָה, וּלְבַתֵּר, וַיֹּאמֶר לְאָדָם הֵן יִרְאֵת יְיָ הִיא חֲכָמָה וְגו'.

אָסִיר לִיָּה לְמֵאֵן דְּקָאָרִי בְּאוֹרֵייתָא לְמַפְסַק פְּרִשְׁתָּא, אוּ אֲפִילוּ מְלַח חֲדָא, אֵלֶּא בְּאַתֵּר דְּפַסַּק מִשָּׁה פְּרִשְׁתָּא לְעֲמָא קְדִישָׁא, יִפְסִיק. וְלֹא יִפְסִיק מְלִין דְּפְרִשְׁתָּא דְּשַׁבְּתָא דָּא, בְּפְרִשְׁתָּא דְּשַׁבְּתָא אַחְרָא.

רְזָא דָּא, בְּשַׁעֲתָא דְּאִיפְסִיקוּ פְּרִשְׁיִין, כָּל חַד וְחַד אַתְעֵטְרָא וְקִימָא קִמֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. כִּיּוֹן דְּאֲשְׁלִימוּ לְמַפְסַק הַנִּי פְּרִשְׁיִין דְּכָל שְׁתָּא, אַתְעֵטְרוּ קִמֵּיהָ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֹמְרֵי אֲנָא מִשַׁבַּת פְּלוּנִי, (ס"א מצבורא פלוני) וְאֲנָא מִשַׁבַּת פְּלוּנִי. (מצבורא פלוני)

בְּהֵיא שַׁעֲתָא, קָרָא לְיוֹפִיא"ל רַב מְמַנָּא, וְלַחֲמִשִּׁין וְתַלְתָּ רְתִיכִין קְדִישִׁין דְּתַחֲתוֹת יְדֵיהָ, דְּאֵתְמַנּוֹן בְּשִׁמּוּשָׁא דְּאוֹרֵייתָא, וְכָל רְתִיכָא וְרְתִיכָא מְנִי לִיָּה, לְהֵאִי רְתִיכָא עַל פְּרִשְׁתָּא פְּלוּנִי, דְּבִשַׁבַּת פְּלוּנִי. וְרְתִיכָא פְּלוּנִי, עַל פְּרִשְׁתָּא פְּלוּנִי, דְּשַׁבַּת פְּלוּנִי. וְכָל חַד וְחַד, מִשְׁמִשָּׁא לְאוֹרֵייתָא, דְּהָהוּא שַׁבַּת דִּילִיָּה. וְאָסִיר לֹן לְעֵרְבָא אֵלִין בְּאֵלִין, וְלֹא לְאֵעֲלָא רְתִיכָא בְּרְתִיכָא דְּחַבְרִיָּה, אֲפִילוּ כְּמֵלֵא נִימָא. וְאֲפִילוּ בְּחַד תִּיבָה, אוּ אֲפִילוּ בְּאַת חַד, אֵלֶּא כָּל חַד וְחַד, כְּמָה דְּפַסִּיק לֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְכְמָה דְּמְנִי לֹן בְּאֵינּוֹן פְּרִשְׁיִין, כָּל חַד וְחַד עַל מְטְרִיָּה.

וְעַל דָּא, כִּד מִתְעֵטְרָא פְּרִשְׁתָּא דָּא, סְלִקֵּן אֵינּוֹן מְלִין דְּהֵיא פְּרִשְׁתָּא, דְּאֲשְׁתֵּלִים בְּצַבּוּרָא, וְנִטִּיל לֹן הָהוּא רְתִיכָא, דְּמְמַנָּא בְּהֵיא פְּרִשְׁתָּא, וְסִלִּיק לֹן קִמֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֵלִין מְלִין מִמֶּש, קִימִין קִמֵּיהָ וְאֹמְרִין, אֲנָא פְּרִשְׁתָּא פְּלוּנִי, דְּאֲשְׁלִימוּ לִי צַבּוּרָא פְּלוּנִי, הֲכִי וְהֲכִי.

אִי אֲשְׁתֵּלִים כְּדָקָא חֲזִי לִיָּה, סְלִקֵּן אֵינּוֹן מְלִין, וּמִתְעֵטְרֵן עַל כּוֹרְסֵיָּא קְדִישָׁא, וְהָהוּא רְתִיכָא מִשְׁמִשָּׁא קִמֵּיהָ, כָּל רְתִיכָא וְרְתִיכָא, פְּרִשְׁתָּא דְּכָל שַׁבְּתָא וְשַׁבְּתָא, וְכִלְהוּ מִתְעֵטְרֵן בְּגוּ כּוֹרְסֵיָּא קְדִישָׁא, וּבְהוּ אִיְהִי סְלִקָא לְאַתִּיחְדָּא לְעֵילָא לְעֵילָא,

וּתְעַבֵּיד כִּלְאָ כִּלְאָ חֲדָא. בְּגִין כְּךָ, זַכָּאָה חוּלְקִיָּהּ מֵאֵן דְּאִשְׁלִים פְּרִשְׁתָּא דְּכָל שַׁבְּתָא וְשַׁבְּתָא, כְּדָקָא יָאוּת, כְּמָה דְּאִפְסִיקוּ לְעִילָא.

תְּרִי זְמַנִּי, קְרִינֵן בְּסִפְר תּוֹרָה בְּשַׁבְּתָא, בְּמִנְחָה, בְּשַׁעְתָּא דְּדִינָא תְּלִיא, לְעִידֵן עָרְב. צְרִיכִין לְאִכְלֵלָא שְׁמַאלָא בִּימִינָא, דְּהָא אֹרִייתָא מִתְרִין (פ”ד ע”א) סְטְרִין אֲתִיְהִיבֵת, דְּכְתִיב, (דְּבָרִים ל) מִימִינוּ אִשׁ דֵּת לְמוֹ, יְמִינָא וְשְׁמַאלָא. בְּגִין כְּךָ סִפְר תּוֹרָה בְּמִנְחָה דִּי בְּעֵשְׂרָה פְּסוּקִין, אוּ יִתִּיר, אֲבָל לָא שְׁלִימוּ דְּפְרִשְׁתָּא, דְּהָא שְׁלִימוּ דְּפְרִשְׁתָּא לָא הוּי, אֲלָא בִּימִינָא, וְיְמִינָא תְּלִיא עַד שַׁעְתָּא דְּמִנְחָה, וְהָא אוּקְמוּתָא.

בְּשַׁנֵּי בְּשַׁבְּתָא, וּבְחֻמֵּי שִׁי בְּשַׁבְּתָא, בְּגִין דְּקָא נַחְתִּין דְּרַגִּין לְתַתָּא, דְּאִינֹן כִּלְלָא דְּאֹרִייתָא. וְאִי תִּימָא, הָא נְבִיאִין מִתְפָּרְשֵׁן לְתַתָּא. אֲלָא הֲכִי הוּא וְדָא, אֲבָל הֲנִי דְּלַתְתָּא, כִּלְהוּ כִּלְלָא דְּאֹרִייתָא, וְכָל חַד וְחַד כִּלְלִיל לְכָל חַד וְחַד.

וְרִזָּא דְּמַלְהָ, אֵלִין דְּרַגִּין עֲלָאִין, אִינֹן אֲקָרוּן פְּרִשְׁתָּא חֲדָא, וּלְבַתֵּר נְפִקִין מִנֵּיהּ תִּשְׁע דְּרַגִּין, דְּאֲתִאֲחֲדֵן כְּחֲדָא, וּבְגִין כְּךָ תִּשְׁעָה גּוּבְרִין, תְּלַת בְּשַׁבְּתָא בְּמִנְחָה, וְתַלְת בְּיוֹמָא תְּנִינָא, וְתַלְת בְּיוֹמָא חֲמִשָּׁאָה, הָא תִּשְׁעָה.

וּבְסִפְרָא דְּרַב יִבָּא סְבָא, בְּמִנְחָה בְּשַׁבְּתָא, הָא אֲתַעֵר רִזָּא דְּשְׁמַאלָא, (כ”ד ע”א) וּנְקוּדָה תַּתָּאָה, בְּהֵוּא סְטְרָא דְּשְׁמַאלָא, מְקַבְּלָא רִזָּא דְּאֹרִייתָא, כְּדִין בְּהֵוּא שַׁעְתָּא, נְטִילָא מִסְטְרָא דְּשְׁמַאלָא, וּמְדִילִיה קְרִינֵן.

דף ר”ז ע”א

דְּהָא אִיְהִי קְרִימָא בְּרִזָּא (דף ר”ז ע”א) דְּתִשְׁעָה, (נ”א ספיראן) וְקְרִינֵן תִּשְׁעָה, וְאִינֹן שִׁית דְּחוּל, וְתַלְת בְּשַׁעְתָּא דְּאֲתַעֵר שְׁמַאלָא בְּשַׁבְּתָא, וּלְאֲתַכְּלֵלָא כִּלְאָ כְּחֲדָא. וְאִיְהִי מִתְעַטְרָא בְּהוּ, בְּתַלְת סְטְרִין, כְּגִוּוּנָא דְּתַלְת סְטְרִין עֲלָאִין, דְּאִינֹן כִּלְלָא דְּפְרִשְׁתָּא דְּשַׁבְּתָא. זַכָּאָה חוּלְקִיָּהּ מֵאֵן דְּזַכִּי לִיקְרָא דְּשַׁבְּתָא, זַכָּאָה אִיְהוּ בְּתִרִין עֲלָמִין, בְּעֲלָמָא דִּין, וּבְעֲלָמָא דְּאֲתִי.

כְּתִיב (שמות טז) אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִהוּ מִמְּקוֹמוֹ. תְּנִינֵן, מִמְּקוֹמוֹ מִהֵוּא אֲתֵר דְּאֲתַחְזִי לְמַהֵךְ. וְרִזָּא דְּמַלְהָ, דְּכְתִיב, (יחזקאל ג) בְּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ. וְדָא אִיְהוּ מְקוֹם, וְדָא אִיְהוּ רִזָּא דְּכְתִיב, (שמות ג) כִּי הִמְקוֹם אֲשֶׁר אֲתֵה עֹמֵד עָלָיו. אֲתֵר יְדִיעָא אִיְהוּ לְעִילָא, וְקְרִינֵן לִיה מְקוֹם, דְּאֲשַׁתְּמוּדַע בִּיה יְקָרָא עֲלָאָה דְּלְעִילָא. וּבְגִין כְּךָ, אֲזַהְרוּתָא לְבַר נֶשׁ דְּהָא מִתְעַטְרָא בְּעַטְרָא קְדִישָׁא דְּלְעִילָא, דְּלָא יְפוּק מִינֵיהּ דָּאִי (יְפוּק מִפּוּמִיָּה מִלּוּלָא דְּחוּל) יְפוּק מִינֵיהּ, קָא מְחַלֵּל שַׁבְּתָא. בִּידוּי, בְּעַבִּידְתָּא. כְּמָה דְּאֹקִימָנָא. בְּרַגְלוּי, לְמַהֵךְ לְבַר מִתְרִי אֲלָפִין אֲמִין, כָּל אֵלִין חִלּוּלָא דְּשַׁבְּתָא אִיְהוּ.

אל יצא איש ממקומו, דא איהו אתר יקרא דקדושה דא, דהא מניה לבר, אתר דאלהים אחרים איהו. ברוך כבוד יי' ממקומו. כבוד יי' (בראשית כ"ה ע"א) דלעילא. ממקומו, דא כבוד דלתתא ודא איהו רזא דעטרא דשבתא, בגין כך אל יצא איש ממקומו, בריך הוא לעלם ולעלמי עלמין.

כתיב (שמות לג) הנה מקום אתי, מקום אתי, ודאי דא איהו מקום טמיר וגניז, דלא אתיידע כלל. משמע דכתיב אתי, אתר דלא אתגליא, וקיימא טמירא, ודא איהו אתר עלאה לעילא לעילא, היכלא עלאה טמיר וגניז. אבל דא, איהו אתר לתתא כדקאמרן. ודא איהו מקום דאתפרש לעילא, ואתפרש לתתא, ובגין כך אל יצא איש ממקומו ביום השביעי. (במדבר לה) ומדתם מחוץ לעיר את פאת קדמה אלפים באמה וגו', (רט) הא אוקמוה באינן רזין עלאין. אבל אלפים באמה, דירתה תרין (הקדמה ה' ע"א) סטרין לכל סטר, ואיהי מתעטרא תדיר בתרין סטרין, בין לעילא בין לתתא. וסימנך שכינה לא שריא לבר מתחומא דאתחזי לה.

כד נפק שבתא, צריכין ישראל דלתתא, לאעפכא, דהא יומא רבא עלאה איהו. (אצטריך לאתעכבא עליה) ובהאי יומא, אושפיזא רבא ויקרא, קא שריא עליה, בגין כך בעי לאתעכבא, לאתחזאה דלא דחקין באושפיזא קדישא. כדין פתחי ישראל ואמרי, (תהלים עח) והוא רחום יכפר עון וגו', דתקונא שפירא איהו בהאי ליליא, פיון דדינא אתהדר לאתריה, מה דלא אתחזי כד עייל שבתא, דדינא אסתלק, ולא אשתכח.

בשעתא דפתחי ישראל ויהי נועם, וקדושתא דסדרא, כל אינן חייבין דגיהנם, פתחין ואמרי, זכאין אתון ישראל עמא קדישא, זכאין אתון צדיקייא, דנטרי פקודי אורייתא. ווי לון לחייביא, דלא זכו למיטר אורייתא, כדין דומ"ה קדים, וכרוזא אתער ואמר, (תהלים ט) ישובו רשעים לשאולה כל גוים שכחי אלהים. וכל אלין חבילי טהירין, טרדין לון בגיהנם, ולית מאן דמרחם עליהון. זכאין אינן כל נטרי שבתא בהאי עלמא, וקא מענגי לההוא ענג דשריא מלעילא, כדקאמרן.

האי מאן דשרי בתעניתא בשבתא, תרי מתערי עליה קמי מלכא קדישא. חד, ההוא רוחא עלאה קדישא דאצטריך לאתענגא, ולא אתענג. וחד, ההוא ממנא דקיימא על מאן דשרי בתעניתא, וסנגרי"ה שמייה. וסלקין קמי מלכא קדישא, ומתערי עליה.

דף ר"ז ע"ב

והוא רוחא אסתלק גריע מההוא אתהנותא דלתתא. וכד האי רוחא לא אשתלים לתתא, רוחא אחרא דלעילא לא אשתלים. פיון דלא אשתלים לתתא ולעילא, כדין אתחזי ההוא בר נש לאתלטיא, ולא תענשא. אלא פיון דאשתלים זמנא אחרא, והוא ממנא דאתמנא על ענוייה (דף ר"ז ע"ב) ותעניתא, אשתלים גו אינון ממנן אחרנין, בענוגא דלעילא, קורעין ליה כל גזר דינא, דאתגזר מאינון שבעין שנין עלאין.

למלכא דחדי בהלולא דיליה, וכל בני נשא חדאן עמיה, חמא חד בר נש יחיב בקולר, פקיד עלוי, ושרייהו. בגין דישתכחון כולא בחדות.

ולבתר, מתהדרין אלין ממנן דענשין לבני נשא, ואתפרעין מניה דבר נש, על דאשתכח בגיניה גריעותא עילא ותתא. מאי תקנתיה. ליתיב תעניתא על תעניתא. מאי טעמא. דא בטיל ענוגא דשבתא, יבטל ענוגא דחול.

ואי איהו מבטל ענוגא דשבתא, וקא מתענג בחול, דמי כמאן דחשב למלה אחרא, יתיר ממה דחשיב ליה לקודשא בריך הוא. רוחא עלאה, קדישא דקודשין דשריא עליה, לא עניג, ובטיל ליה מניה. רוחא אחרא דחול, דשריא לבתר על עלמא, חשיב וקא מענגא ליה. כדין מהדרין ומתפרעין מניה, בהאי עלמא, ובעלמא דאתי.

בגין כך, אצטריך תעניתא אחרינא, ביומא קדמאה דחול, בזמנא דשריא על עלמא ההוא רוחא דחול. ובהאי אית ליה אסוותא, פיון דלא חשיב לרוחא דחול. וסימניך (ויקרא ה) והשיב את הגזלה אשר גזל וגו'. גזלן, לא חשיב לקודשא בריך הוא, לא חשיב לבני נשא, בגין כך לית ליה עונשא פגנב. גנב, דחשיב לבני נשא, יתיר מקודשא בריך הוא, אית ליה עונשא בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. זכאה איהו, מאן דאשתלים לתתא, לההוא עונג עלאה כדקא חזי.

יומא דא, מתעטרא בשבעין עטרין, ושמא עלאה (פ"ח ע"ב) קדישא, אשתלים בכל סטרין, ואתנהירו פלהו דרגין, וכלא בחדות דברכאן, ובקדושה על קדושה, ותוספת דקדושה.

סדר הלימוד ליום כה אדר [יום 176 בשנה]

קדושה דמעלי שבתא, דא איהי קדושה דשבת בראשית. דהא אתקדש מתלתין ותריין שבילין, ותלת דרגין דתפוחין (ויחי רמ"ט ע"ב) קדישין. ובעינן לאדכרא על האי קדושה, פללא דעובדא דבראשית, ונייחא ברוא דתלתין ותריין שבילין, ותלת דרגין דאתכלילן בהו, רוא דסהדותא דעובדא דבראשית, דהיינו (בראשית ב) ויכלו השמים והארץ וכל צבאם וגו'. ויכל אלהים, דאית בסהדותא דא, תלתין (הקדמה ה' ע"ב) וחמש תיבין. תלתין ותריין שבילין, ותלת דרגין דתפוחין קדישין.

תלת דרגין, דאינון: שביעי. שביעי. שביעי. ואית ביה רוא דעלמא עלאה, ורוא דעלמא תתאה, ורוא דכל מהימנותא. תלת זמנין אלהים, חד, עלמא תתאה. וחד, פחד יצחק. וחד, עלמא עלאה קדישא, קדש קודשין. בעי בר נש למסחד סהדותא דא, בחדוה, ברעותא דלבא, לאסחדא קמי מאריה דמהימנותא. וכל מאן דיסהיד דא, וישוי לביה ורעותיה לדא, מכפר על כל חובוי.

ברוך אתה יי אלקינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו וכו', האי קידושא איהו בחד מתקלא, לקבל סהדותא דמהימנותא, ואינון תלתין וחמש תיבין אחרנין, כמה דאית בוכלו. פלא סלקין לשבעין תיבין, (קל"ב ע"ב) לאתעטרא בהו שבת, דמעלי שבתא. זכאה חולקיה דבר נש, דיכוון רעותיה למלין אליו, ליקרא דמאריה.

קידושא דיומא, הא אוקמוה בורא פרי הגפן, ולא יתיר. דהא יומא קאים לקדשא ליה, מה דלית הכי בליליא, דאנון צריכין לקדשא ליה, בהני מלין, כמה דאוקימנא. ולא אתקדש האי ליליא, אלא בעמא קדישא לתתא, פד שריא עלייהו ההוא רוחא עלאה. ואנון בעינן לקדשא ליה ברעותא דלבא, לכוונא דעתא להאי.

ויומא איהו קא מקדשא ליה. וישראל מקדשי בצלותין ובעותין, ומתקדשין בקדושתיה, בהאי יומא. זכאין ישראל, עמא קדישא, דאחסינו יומא דא, אחסנת ירותא לעלמין.

דף ר"ח ע"א

לבתר דנפיק שבתא, בעי בר נש לאפרשא, בין קדש לחול. אמאי. דהא אתיהיב רשו לממנן דלתתא לשלטאה על עלמא, ובכל עובדין דעלמא, לאחזאה

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

יחודא, באתר קדישא, בקדושה עלאה, ולאפרשא לתתא מיחודא עלאה, (דף ר"ח ע"א) ולברכא על נהורא דאשא.

בגין דכל אשין אחרנין, אתטמרו ואתגניזו ביומא דשבתא, בר אשא חד דקדושה עלאה, דאתגליא ואתכלילא בקדושא דשבתא. וכד האי אשא אתגלייא, כל אשין אחרנין אתטמרו, ואתגניזו קמיה. והאי אשא, איהי דעקידה דיצחק, דאתלהטא על גבי מדבחא. בגין כך, בעי לברכא על נהורא דאשא. והאי אשא, לא בעי אשא דחול, אלא אשא דשבת, והאי אשא, איהו אשא דנפיק מההוא אשא דלעילא.

ודא איהו אשא דסביל אשא. וכיון דהאי אשא דנפיק מאשא דלעילא אתברכא בברכה דנהורא, כדן כל שאר אשין אחרנין נפקין, ואתמנן בדוכתייהו, ואתייהיב לון רשותא לאנהרא.

בההיא שעתא דקא מברכין על אשא, אזדמנן ארבע רתיכין, ארבע משריין לתתא, לאנהרא מההוא אשא מברכא, ואינן אקרון מאורי האש. בגין כך, בעינן לאכפייא ד' אצבעאן דידיא דימינא, ולאנהרא לון מגו ההוא נהורא דשרגא דמתברכא.

ואינן אצבעאן, רמז לאינן מאורי האש, דנהירי ושלטי מההוא נהורא דשרגא דמתברכא. ובגין דאינן דרגין לתתא, כד אחזי בר נש אצבעאן קמי ההוא נהורא דשרגא, בעי לאכפייא לון קמיה, בגין דההוא נהורא שלטא עלייהו, ואינן נהרין מניה.

בשאר ברכאן בעינן לזקפא לון לאצבעאן, בגין לאחזאה קדושה עלאה, דדרגין עלאין, דשלטין על פלא, דשמא קדישא אתעטר בהו ואתקדש בהו, ואתברכין פלהו דרגין כחדא, ונהרין מגו בוצינא עלאה דכלא, ובגין כך בעינן לזקפא לון לעילא. והכא בעינן לאכפייא אצבעאן קמי שרגא, בגין לאחזאה דרגין דלתתא, דנהרין מגו בוצינא דלעילא, ומחכא שלטין ונהרין מנה, ואינן מאורי האש.

בכל יומא אנן מברכין מאורי אור, דאינן נהרין עלאין, דקימן בההוא אור קדמאה, ואתברכין פלהו דרגין, ונהרין פלהו כחדא, מגו בוצינא עלאה. והני אקרון מאורי האש. ובגיני רזא דא, מברכין בורא מאורי האש.

ואי תימא, אמאי בורא, ולא אמרו מאיר מאורי האש. הואיל וקא נהרין מההוא אש, מההוא בוצינא מברכא. אלא פיון דעאל שבתא, כל אינן דרגין דלתתא, וכל אינן נהרין ושלטין, פלהו עאלין ואתכלילו בהאי שרגא,

ואתטמרו ואתגניזו, ואתנטרו ביה, ולא יתחזון ביה, אלא ההוא נקודה בלחודהא, וכלהו אתטמרו בגווה, כל יומא דשבתא.

פיון דנפק שבתא, אפיק לון לכל חד וחד, כאילו ההיא שעתא אתבריאו, ונפקו פלהו ואתבריאו כמלקדמין, ואתמניאו על דוכתייהו לשלטאה פדין אתברכא האי שרגא, ואתפפין קמיה, לאנהרא. פיון דנהרין, פדין אתמנון כל חד וחד על דוכתייה.

כגוונא דא, אינון דרגין עלאין, דאקרון מאורי אור, שלטין ביממא, ונהרין מגו בוצינא עלאה. בשעתא דרמש ליליא, ההוא בוצינא עלאה פניש לון, ואעיל לון בגויה, עד דנהיר יממא. פיון דמברכין ישראל על נהורא ביממא, פדין אפיק לון בשלימו דנהורא. ועל דא מברכין יוצר המאורות, ולא אמרי בורא, (ס"א אלא יוצר) (קנ"א ע"א) והכא בורא מאורי האש. בגין דאינון דרגין לתתא.

וכלא איהו רזא דאצבעאן, בהו רמיז דרגין עלאין, ודרגין תתאין. (קצ"ב ע"ב, תיקון י"ה, ס"ז ע"א) דרגין עלאין אשתמודעאן, בזקיפו דאצבעאן לעילא. ובזקיפו דאצבעאן, אתברכין דרגין עלאין, ודרגין תתאין פחדא. ובמאיכו דאצבעאן, אתברכין לאנהרא דרגין תתאין לחודייהו.

דף ר"ח ע"ב

ורזא דא, טופרי דאחורי אצבעאן. ואצבעאן לחודייהו לגו. טופרי דאחורי אצבעאן, אינון אנפין אחרנין, דאצטריכו לאנהרא מגו ההוא שרגא, ואינון אנפין דאקרון (דף ר"ח ע"ב) אחוריים. אצבעאן לגו בלא טופרין, אלין אינון אנפין פנימאן אתכסיין. ורזא דא, (שמות לג) וראית את אחורי. אלין אחורי, (בראשית ר"א ע"א) אצבעאן, לאחורא בטופריהון. ופני לא יראו, אלין אצבעאן לגו, בלא טופרין, דאינון אנפין פנימאין.

וכד מברכין על שרגא, בעי לאחזאה אחורי אצבעאן בטופרין, לאתנהרא מגו ההוא שרגא, ופנימאי דאצבעאן, לא אצטריכו לאכפיא (נ"א לאחזאה) לון לאתנהרא מגו ההוא שרגא, דהא אינון לא נהרין, אלא מגו שרגא עלאה דלעילא לעילא, דאיהי טמירא ונגיזא דלא אתגלייא כלל. ואינון לא נהרין מגו שרגא דאתגלייא כלל, בגין כך בעי לאחזאה אחורי אצבעאן בטופרין. ופנימאי דאצבעאן, לא בעי לאחזאה קמי האי שרגא. טמירין אינון, ובטמירו אתנהרין. פנימאין אינון, ומפנימאה אתנהרין. עלאין אינון, ומעלאה אתנהרין. זכאין אינון ישראל, בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

ובעי לארחא בבוסמין, כד נפיק שבתא, על דאסתלק ההוא רוחא, ונפשא דבר נש אשתארת בערטולא, (ס"א אשתנית בקרטופא) בגין ההוא סליקו, דאסתלק רוחא מניה והא אוקמוה.

כתיב (בראשית כז) וירח את ריח בגדיו ויברכהו וגו'. האי קרא אוקמוה ואתמר, אבל תא חזי, ריחא איהו קיומא דנפשא, בגין דאיהו מלה דאעיל לנפשא, ולא לגופא. תא חזי, כתיב וירח את ריח בגדיו, הא אוקמוה, אינון לבושי דאדם קדמאה הו, דיהב ליה קודשא בריך הוא לאלבשא לון.

בגין דהא כד חב אדם, אתעדי מניה ההוא לבושא יקרא, דאתלבש ביה בקדמיתא, כד אעיל ליה בגנתא דעדן. ולבתר דחב, אלביש ליה בלבושא אחרא, לבושא קדמאה, דאתלבש ביה אדם בגנתא דעדן, איהו הוה (מאינון מלבושין) מאינון רתיכין, דאקרון אחוריים, ואינון לבושין דאקרון לבושי טופרא.

וכד הוה בגנתא דעדן, כל אינון רתיכין, וכל אינון משריין קדישין, פלהו סחרין ליה לאדם, ואתנטיר מפלא, ולא הוה יכיל מלה בישא לאתקרבא בהדיה. פיון דחב, ואתעדו מניה אינון לבושין, (ס"א ואתלבש בלבושין דחול ממלין כו') דחיל ממלין בישין, ורוחין בישין, ואסתלקו מניה אינון משריין קדישין, ולא אשתארו ביה, אלא אינון ראשי טופרי דאצבעאן, דסחרין לון לטופרין סחרנו דזוהמא אחרא.

ובגין כד, לא ליבעי ליה לבר נש לרבאה אינון טופרין דזוהמא, דהא כמה דאסגיאו, הכי נמי אסגי עליה קסטורא, וידאג בכל יומא, ובעי לספרא לון, ולא ירמי לון, דלא יעביד קלנא בההוא אתר, דיכיל ההוא בר נש לאתזקא. וכלא כגוונא עלאה. דהא לכלהו אחוריים, סחרא סטרא אחרא, ולא אצטריך ליה באתר דעלמא.

לבתר עבד ליה לאדם, לבושין אחרנין, מטופי אילנין דגנתא דעדן דארעא. דהא בקדמיתא הו אינון לבושין, מאינון אחוריים דגנתא דלעילא, והשתא מגנתא דארעא, ונפקי מגנתא. ואינון לבושין הו סלקין ריחין ובוסמין דגנתא, דנפשא מתיישבא בהו, וחדי בהו. הדא הוא דכתיב וירח את ריח בגדיו ויברכהו, דהא אתיישבא נפשיה ורוחיה דיצחק בההוא ריחא.

בגין דא כד נפק שבתא, בעי לארחא בבוסמין, לאתיישבא נפשיה בההוא ריחא, על ההוא ריחא עלאה קדישא דאסתלק מינה. וההוא ריחא מעליא דבוסמין איהו הדס. דהא קיומא דאתר קדישא דנשמתינ נפקין מניה, הדס איהו.

וְדָא אִיהוּ קִיּוּמָא דְנִפְשָׁא, כְּגִוּוּנָא דְלַעֲיָלָא, לְאַתְקִימָא מִהֵוּא עֲרֻטוּלָא דְאַשְׁתָּאֲרַת.

כַּד נִפְקַ שְׁבֻתָא, אֲתִלְבֵּשׁ אָדָם, בְּאִינוּן לְבוּשֵׁין דְגִנְתָּא דְעֵדֵן דְאַרְעָא, דְסִלְקִין רִיחִין וּבוֹסְמִין, לְקִימָא נִפְשִׁיהּ, עַל הֵוּא רוּחָא קְדִישָׁא עֲלָאָה יְקִירָא דְאַסְתְּלֵק מִנִּיהּ. וְהִדֵּס אִיהוּ קִיּוּמָא דְנִפְשָׁא וְדָאִי. כְּגִוּוּנָא עֲלָאָה, דְאַתְקִימָא קִיּוּמָא דְנִפְשָׁא.

דף ר"ט ע"א

הֵוּא רוּחָא עֲלָאָה דְנַחֲתַת עָלֶיהָ דְבַר נֶשׁ בְּחֵדוּ, וְחֵדִי לְנִפְשִׁיהּ, כְּדִין קִימָא נִפְשָׁא דְבַר נֶשׁ, כְּגִוּוּנָא דְעֲלֵמָא דְאַתִּי, דְזִמִּין (דף ר"ט ע"א) לְאַתְהֵנָּא מִנִּיהּ, כְּמָה דְבַר נֶשׁ, אֲהֵנִי לְהֵאִי רוּחָא בְּעֲלֵמָא דָּא. הֵכִי הֵוּא רוּחָא אֲהֵנִי לִיהּ לְבַר נֶשׁ, לְעֲלֵמָא דְאַתִּי, דְכַתִּיב, (ישעיה נח) אִז תִּתְעַנֵּג עַל יִי' וְגו'. וְכַתִּיב וְהִשְׁבִּיעַ בְּצַחְצְחוֹת נִפְשֶׁךָ. כְּמָה דְבַר נֶשׁ, רוּי לְהֵוּא עֲנוּגָא, וְאַהֲנִי לִיהּ, הֵכִי נָמִי אִיהוּ רוּי לִיהּ לְעֲלֵמָא דְאַתִּי. כְּדִין כַּד בַּר נֶשׁ זָכִי, וְאַשְׁלִים שְׁלִימוּ דִיקְרָא דְשְׁבֻתָּא כְּדִקְרָא מְרָן, קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא קְאָרִי עָלֶיהָ וְאָמַר, (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עֲבָדִי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְּאֵר.

קָם רַבִּי אַבָּא, וְשָׂאֵר חֲבֵרֵיִיא, וְנִשְׁקוּ רִישֵׁיהּ. בְּכוּ וְאָמְרוּ, זַכָּאָה חוּלְקָנָא דְאַרְחָא דָּא זְמִין קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְקַבְּלָן. אָמַר רַבִּי אַבָּא, לִי זְמִין קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אַרְחָא דָּא, בְּגִין לְאַתְחַבְּרָא עִמְכוּן. זַכָּאָה אִיהוּ חוּלְקִי, דְזָכִינָא לְאַרְחָא דָּא.

אָמַר לְהוּ, אִימָא לְכוּ מַה דְחִמִּינָא, יוּמָא דָּא נִפְקָנָא לְאַרְחָא, וְחִמִּינָא נְהוּרָא חֲדָא, וְאַתְפְּלַג לְתַלְתַּת נְהוּרִין, וְאִזְלוּ קְמָאִי, וְאַתְטְמְרוּ. וְאַמִּינָא וְדָאִי שְׁכִינְתָּא חִמִּינָא, זַכָּאָה חוּלְקִי. וְהִשְׁתָּא אִינוּן תַּלְתַּת נְהוּרִין דְחִמִּינָא, אַתּוּן אִינוּן, וְדָאִי אַתּוּן נְהוּרִין, וּבוּצִינִין עֲלֵאִין, לְאַנְהָרָא בְּעֲלֵמָא דִין וּבְעֲלֵמָא דְאַתִּי.

אָמַר רַבִּי אַבָּא עַד הֵכִי לָא יִדְעָנָא, דְכָל אֲלִין מְרַגְלִין סְתִימִין הוּוּ תַחוּת יְדֵיכּוּ, פִּיּוּן דְחִמִּינָא, דְהָא בְרַעוּתָא דְפַקוּדָא דְמֵאַרִיכוּן אַתְאָמְרוּ מְלִין אֲלִין, יִדְעָנָא, דְכַלְהוּ מְלִין סְלִקִין יוּמָא דָּא, לְגוּ כּוּרְסֵיִיא עֲלָאָה, וְנִטִּיל לֹון הֵוּא מְאָרִי דְאַנְפִין, וְעֵבִיד מִינֵיהּ עֲטָרִין לְמֵאַרִיָּה. וְיוּמָא דָּא מִתְעַטְרִין (נ"א שבעין) שְׁתֵּין רְתִיכִין קְדִישֵׁין, לִיקְרָא דְכּוּרְסֵיִיא, בְּאֲלִין מְלִין דְאַתְאָמְרוּ הֵכָא, יוּמָא דָּא.

אַדְהֵכִי זִקָּה עֵינוּי, וְחִמָּא דְאַעֲרַב שְׁמֵשָׁא. אָמַר רַבִּי אַבָּא, נְהִךְ לְגִבִּי הָאִי כְּפַר, דְאִיהוּ קָרִיב לְגַבְּן בְּמִדְבָּרָא. אִזְלוּ וּבֵיתוּ תַמָּן. בְּפִלְגוּת לִילֵיא, קָם רַבִּי אַבָּא וְשָׂאֵר חֲבֵרֵיִיא, לְאַשְׁתְּדֵלָא בְּאוּרֵיִיתָא, אָמַר רַבִּי אַבָּא, מִכָּאֵן וְלְהֵלָאָה נִימָא מְלִין לְאַתְעַטְרָא בְּהוּ צְדִיקָא דְבִגְנָתָא דְעֵדֵן, דְהִשְׁתָּא אִיהוּ זְמָנָא, דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְכָל צְדִיקָא דְבִגְנָתָא דְעֵדֵן, צִיִּיתִין לְקַלְיָהוּן דְצְדִיקָא דִּי בְּאַרְעָא.

פָּתַח רַבִּי אַבָּא וְאָמַר, כְּתִיב (תהלים קטו) הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַיְיָ וְהָאָרֶץ נָתַן לַבְּנֵי אָדָם הַאִי קָרָא אֵת לְאַסְתְּכְּלָא בֵּיהּ, וְהָכִי אֲצַטְרִיךְ לְמִימַר הַשָּׁמַיִם לַיְיָ, וְהָאָרֶץ נָתַן לַבְּנֵי אָדָם. מַאי הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם. אֲלָא הֵכָא אֵת לְאַסְתְּכְּלָא, בְּגִין דְּאֵת שָׁמַיִם, וְאֵת שָׁמַיִם.

שָׁמַיִם לְתַתָּא, וְאָרֶץ לְתַתָּא מְנַיְהוּ. שָׁמַיִם לְעֵילָא, וְאָרֶץ לְתַתָּא מְנַיְהוּ. וְכָל דְּרַגְיָן עֲלָאִין וְתַתָּאִין, כְּלָהוּ כְּגוּוֹנָא דָּא, אֵלִין בְּאֵלִין. שָׁמַיִם לְתַתָּא, אֵינּוּן עֶשְׂרִי יְרִיעוֹת, כְּמָה דְּאֵת אָמַר (תהלים קד) נוֹטָה שָׁמַיִם כְּפִרְעָה. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבַד לֹון, וּמְשַׁרְיִין דִּי בְּגוּוֹיְהוּ, לְאַנְהָגָא אַרְעָא תַתָּא. תְּשִׁיעָה אַנְהִיג לְתַתָּאִי, דְּסַחְרִין כְּקוּפְטָרָא דְּקוּלְטָא. עֲשִׂירָאָה, אִיהוּ עֲקָרָא.

וּבְכָלְהוּ מְשִׁרְיִין מְמַנֵּן עַד שְׁבִיעָאָה. מְשִׁבְעָאָה וּלְהֵלָאָה, אֵת נְהוּרָא דְּאֵתְפֹשֶׁט לְתַתָּא, מְגוּ כּוּרְסִיָּא עֲלָאָה, וְנְהִיר לְעֲשִׂירָאָה. וְעֲשִׂירָאָה, מֵהָהוּא נְהִירוּ דְּנִקְטָא, יְהִיב לְתַשִׁיעָאָה, וְאִיהוּ לְתַמִּינָאָה וּלְתַתָּא.

הַאִי תַמִּינָאָה, כַּד אֲתַפְקִדוּן חִילֵי דְּכּוּכְבֵּיא, וְאִפִּיק לֹון, הֵהוּא נְהִירוּ, קְיִמָּא וְיְהִיב חִילֵיהּ לְכָל חַד וְחַד, לְאַתְמַנָּאָה בְּהָהוּא אַתְר דְּאֲצַטְרִיךְ. דְּכְתִיב, (ישעיה מ) הַמוֹצֵיא בְּמִסְפָּר צְבָאָם וְגו', מְרַב אֲוֹנִים, דָּא אִיהוּ זְהָרָא דְּלְעֵילָא, דְּאֲקָרִי רֹוב אֲוֹנִים.

וּבְכָל רְקִיעָא וְרְקִיעָא, אֵת מְמַנָּא, וְאֲתַפְקִד עַל עֲלְמָא, וְעַל אַרְעָא, לְאַנְהָגָא כְּלָא. בַּר אַרְעָא דִּישְׂרָאֵל, דְּלָא אַנְהִיג לָהּ רְקִיעָא, וְלָא חִילָא אַחְרָא, אֲלָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחֲדוּדֵיהּ, וְהָא אֲוִקְמוּהּ. וְאִי תִימָא הִיךְ שְׂרִיא לְמַגְנָא רְקִיעָא עַל אַרְעָא דִּישְׂרָאֵל, וְהָא מְטָרָא וְטָלָא מְרְקִיעָא נְחִית עֲלָהּ, כְּשָׂאָר כָּל אַרְעָא אַחְרָא.

דף ר"ט ע"ב

אֲלָא, בְּכָל רְקִיעָא וְרְקִיעָא אֵת מְמַנֵּן שְׁלִטִין עַל עֲלְמָא, (דף ר"ט ע"ב) וְהָהוּא מְמַנָּא דְּשְׁלִטָא עַל הָהוּא רְקִיעָא, יְהִיב מְחִילָא דְּאֵת לֵיהּ לְהָהוּא רְקִיעָא בְּגִין לְמִיחָב לְתַתָּא, וְהָהוּא רְקִיעָא נְקִיט מֵהָהוּא מְמַנָּא, וְיְהִיב לְתַתָּא לְאַרְעָא. וְהָהוּא מְמַנָּא לָא נְקִיט, אֲלָא מֵתַמְצִית דְּלְעֵילָא. אֲבָל אַרְעָא קְדִישָׁא, לָא שְׁלִיט עַל הָהוּא רְקִיעָא דְּעֵלִיהּ מְמַנָּא אַחְרָא, וְלָא חִילָא אַחְרָא, אֲלָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחֲדוּדֵיהּ וְאִיהוּ פְּקִיד לְאַרְעָא קְדִישָׁא בְּהָהוּא רְקִיעָא.

בְּכָל רְקִיעָא וְרְקִיעָא, אֵת פְּתַחִין יְדִיעוּן, וְשׁוּלְטָנוּ דְּכָל מְמַנֵּן, מִפְּתַחָא לְפְתַחָא רְשִׁימָא, וּמֵהָהוּא פְּתַחָא וּלְהֵלֹן, לָא שְׁלִטָא אֲפִילוּ כְּמֵלָא נִימָא, וְלָא עָאל דָּא, (אפילו) בְּתַחוּמָא דְּפְתַחָא דְּחִבְרִיָּה, בַּר כַּד אֲתִיְהִיב לֵיהּ רְשׁוֹ, לְשְׁלִטָאָה חַד עַל חִבְרִיָּה. כַּדִּין, שְׁלִטִין מְלַכִּין דִּי בְּאַרְעָא, חַד עַל חִבְרִיָּה.

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

בַּאֲמֻצְעֵיתָא דְכֻלְהוּ רְקִיעִין, אֵית פִּתְחָא חֲדָא, דְאֶקְרִי גְבִילוֹן, וְתַחוֹתָּהּ אֵי פִתְחָא, אֵית שְׁבַעִין פִּתְחִין אַחֲרָנִין לְתַתָּא, וְשְׁבַעִין מְמַנִּין נְטָרִין, מְרַחֵיק תְּרֵי אֲלֵפִין אֲמִין, דְלֹא קָרְבִין לְגַבִּיהָ. וּמִתְהוּא פִתְחָא אֲרַחָא סְלִיק לְעֵילָא לְעֵילָא, עַד דִּי מָטָא לְגוּ פּוֹרְסֵיִיא עֲלָאָה, וּמִתְהוּא פִתְחָא לְכָל סְטָרִין דְרְקִיעָא, עַד תְּרַעָא דְפִתְחָא דְאֶקְרִי מְגִדוֹן, (ס"א מְגִדוֹן) דְתַמֵּן אִיהוּ סִיּוּמָא דְרְקִיעָא דְתַחוּמָא דְאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל.

וְכָל אֵינּוֹן ע' פִּתְחִין, דְרְשִׁימִין גּוּ הֵהוּא פִתְחָא דְאֶקְרִי גְבִילוֹן, פִּלְהוּ רְשִׁימִין בְּכוֹרְסֵיִיא קְדִישָׁא, וְכֻלְהוּ קָרִינִין לֹון שְׁעָרֵי צְדָקָה, דְלֹא שְׁלִיט אַחֲרָא עֲלֵיהוּ. וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא פְקִיד לְאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל בְּהֵהוּא רְקִיעָא, מִפִּתְחָא לְפִתְחָא, בְּפְקִידוֹ כְּמָה דְאַצְטְרִיךְ. (קמ"א ע"א) וּמִתְמַצִּיתָא דֵהֵהוּא פְקִידָא, נְטָלִין אֵינּוֹן שְׁבַעִין מְמַנִּין, וְיַהֲבִין לְכֻלְהוּ מְמַנִּין אַחֲרָנִין.

סדר הלימוד ליום כט אדר [יום 177 בשנה]

השלמה מההשמטות (סימן ד)

איכא בצוואת רבי אליעזר הגדול, קרקע הגן הוא כשברא הקדוש ברוך הוא גן עדן, נטל שלג מתחת פסא הכבוד וממנה נעשה קרקע הגן ונהו קרקעיתו של גן עדן. ואינו נוגע עם הארץ הזאת שהיא למעלה מפל הארצות. רקיע שעל גבי הגן, הוא כעין כל הגוונים, כמעשה לבנת הספיר. ושמז של הקדוש ברוך הוא, חקוק באמצע הרקיע. וארבע טבעות בד' קצות הרקיע וד' אופנים בכל טבעת. ובאמצע הרקיע עמוד א', ועמוד הזה נעוץ מקרקע הגן עד שאוחז פני פסא הכבוד והוא מכוסה מענן הכבוד. והמלאך גבריאל לבוש הבדים עומד עליו, פעם כולם אוחזים בטבעות הרקיע והעמוד חוזר והרקיע סובב, ואותיות שם המפורש בולטות ונוצצות ועולות ויורדות.

קול קורא התנודדו מחנות צדיקים קדושים, אשריכם שזכיתם לכך. מי שמע פזאת, מי ראה פאלה, בהיות כל גגון הרקיע בנוסעו על ידי האיש לבוש הבדים, והוא מסתלק והרקיע עומד. והעמוד מנגן, עולה ויורד, עד שנמשך אור זוהר, אור נועם מלמעלה באותו העמוד. והצדיקים עומדים לנגד האור והוא ונהנים ממנו עד חצות הלילה.

בחצי הלילה כשבא הקדוש ברוך הוא ליפנס עם הצדיקים, שומעים קול סיבוב הרקיע והעמוד מנגן, וקרקע הגן מתנשא, והצדיקים עולים מחופותיהם לקראת בוראם, וכל הגן מתמלא מכבודו. באותה שעה מזדווגות הרוחות זכרים ונקבות כפי שהיו קודם שנבראו, ומאותו נועם תאותם לחזות בנועם ה' כולם עושים פרי, דהיינו רוחות לגרים: (עד כאן מההשמטות)

בגנתא דעדן דלתתא, רקיעא דקיימא עליה, אית ביה רזין עלאין, כד עבד קודשא בריך הוא רקיעא אייתי אש ומים, מגו כורסי יקריה, ושתף לון כחדא, ועבד מנהון רקיעא לתתא, ואתפשטו עד דמטו לההוא אתר דגנתא דעדן, ויתבו. מה עבד קודשא בריך הוא. נטל משמים עלאין קדישין, אש ומים אחרנין דמשתכחין ולא משתכחין, דאתגליין ולא אתגליין, ומאינון אש ומים, דאתנטלו משמים עלאין, עבד מנייהו מתיחו דרקיעא, ומתח ליה על האי גנתא דלתתא, ומתחבר גו רקיעא אחרא.

ארבע גוונים, בההוא מתיחו דרקיעא דעל גנתא, חזיר וסומק ירוק ואוכם. לגבי הני גוונים, אית ארבע פתחין, לתתא מההוא מתיחו דרקיעא. ואינון פתחין

לִארבע סטרין דרקייעא דעל גפי גנתא. מאיבון אש ומים, דאתעביד מנהון ההוא רקייעא. מתפתחין בארבע פתחין, ארבע נהורין. לסטר ימינא בההוא פתחא, מגו מתיחו דסטר (נ״א מיא) ימינא, נהרין תרין נהורין, באיבון תרין פתחין, בפתחא דימינא, ובפתחא דאיהו (נ״א לגו נפקא נהורא ואיהו אנפין) לקבל אנפין.

גו נהורא דנהיר לסטר ימינא, אתרשים את חד, נהיר ובליט, (נ״א ולהיט) ונציץ בנציצו, מגו ההוא נהורא, ואיהו את מ', וקיימא באמצעייתא דההוא נהורא דפתחא. את דא, סלקא ונחתא, ולא קאים באתר חד. ההוא נהורא, נטיל לההוא את ואפיק לה, בגין כך לא קיימא באתר חד.

גו נהורא דנהיר בסטרא דאיהו לקבל אנפין, אתרשים את חד, דנהיר ובליט ונציץ בנציצו גו ההוא נהורא, ואיהו את ר', ולזמנין אתחזי ב' (נ״א ד') וקיימא באמצעייתא דההוא נהורא דפתחא. וסלקא ונחתא, לזמנין אתגליא, ולזמנין לא אתגליא, ולא קיימא באתר חד. אלין תרין אתוון קיימין, וכד נשמתא דצדיקיא עאלת בגנתא דעדן, אלין תרין אתוון נפקין מגו ההוא נהורא, וקיימין על ההוא נשמתא, וסלקי ונחתי.

דף ר״י ע״א

כדין, מאיבון תרין פתחין, מקדמי ונחתי מעילא, תרין רתיכין. רתיכא חדא עלאה, דאיהו רתיכא דמיכאל, רב סגנין. רתיכא תניינא, דאיהו רתיכא מההוא רב ממנא, דאקרי בוא״ל. ודא איהו שמשא יקירא (דף ר״י ע״א) דאקרי רפא״ל. ואיבון נחתין וקיימין על נשמתא, (מ״ז ע״א) אמרין לה שלום בוא״ד. (ישעיה נז) יבא שלום יבא שלום. כדין איבון תרין אתוון, סלקין וקיימין באתרייהו, ואתגניזו גו ההוא נהורא, דאיבון פתחין.

תרין פתחין אחרנין, תרין נהורין אחרנין קא מלהטין, מנהירו דאשא, באיבון פתחין חד לסטר שמאלא, וחד לאחורא. תרין אתוון אחרנין, מלהטין באיבון נהורין, ונציצין בגווייהו, את חד ג', ואת חד נ', וכד אתוון קדמאי מתהדרן לאתרייהו, אלין תרין אחרנין נצוצין, סלקין ונחתין, נפקין מאיבון נהורין, וקיימין על נשמתא.

כדין נחתין תרין רתיכין, מאיבון תרין פתחין. רתיכא חדא איהו רתיכא דגבריאל, רב ממנא ויקירא. רתיכא תניינא, איהו רתיכא אחרא קדישא דנוריא״ל רב ממנא, ונחתין מאיבון פתחין, וקיימין על נשמתא, ואתוון מתהדרן לאתרייהו.

כדין, אלן תרין רתיכין, עאלין לגו היכלא חדא טמירא דגנתא, דאקרי אהלו”ת, ותמן (קל”ב ע”א) תריסר זיני בוסמין גניזין, דכתיב, (שיר השירים ד) גרד וכרכם קנה וקנמון וגו’. ואינן תריסר זיני בוסמין דלתתא.

ותמן כל אינן לבושין דנשמתינ, דאתחזון לאתלבשא בהו, כל חד וחד, כדקא חזי. בההוא לבושא, אתרשימו כל אינן עובדין טבין, דעבד בהאי עלמא. וכלהו רשימין ביה, ומכריזי האי איהו לבושא דפלניא, ונטלין לההוא לבושא ואתלבשת ביה ההיא נשמתא דצדיקיא (ויחי רכ”ד ע”ב) דבגנתא, פגוונא דדיקנא דהאי עלמא.

והני מילי, מתלתין יומין ואילך, דהא כל תלתין יומין, לית לך נשמתא דלא תקבל עונשא, עד לא תיעול לגנתא דעדן. פיון דקבילת עונשא, עאלת לגנתא דעדן, כמה דאוקמוה. לבתר דאתלבנת, אתלבשת פיון דאתלבשת בהאי לבושא, יהבין לה אתר כמה דאתחזי לה. כדין, כל אינן אתוון, נחתין, וסלקין אינן רתיכין.

ההוא רקיעא אהדר תרין זמנין בכל יומא, בההוא נטילו דהאי רקיע אחרא, דמתדבק ביה. והאי רקיעא לא נפיק לבר מגנתא. רקיעא דא, מרקמא בכל זיני גוונין.

תרין ועשרין אתוון רשימין מחקקון, בההוא רקיעא, כל את ואת, נטיף ממנא (ס”א מטלא), מטלא דלעילא על גנתא. ומההוא טלא דאתוון אתסחיין אינן נשמתינ, ומתסין, בתר דטבלו בנהר דינור לאתדכאה. וטלא לא נחית, אלא מגו אתוון דרשימין ומחקקון בההוא רקיעא, בגין דאינן אתוון כללא דאורייתא. וההוא רקיעא רזא דאורייתא, דהא מאש ומים דאורייתא אתעביד.

ועל דא אינן נגדין טלא, על כל אינן דאשתדלו באורייתא לשמה בהאי עלמא. ואלין מלין רשימין בגנתא דעדן, וסלקין עד ההוא רקיעא ונטלין מאינן אתוון ההוא טלא, לאתזנא ההיא נשמתא. הדא הוא דכתיב, (דברים לב) יערף כמטר לקחי תזל כטל אמרתי.

באמצעיתא דהאי רקיעא, קיימא פתחא חדא, לקבל פתחא דהיכלא דלעילא, דבההוא פתחא, פרחין נשמתינ מגנתא דלתתא לעילא, בחד עמודא דנעיעץ (ויחי ר”ט ע”א) בגנתא, עד ההוא פתחא.

גו ההוא רקיעא (נ”א עמודא) בההוא פתחא דאיהו באמצעיתא דרקיעא דבגנתא, עאלין בגוה תלת גוונין דנהורא פלילין כחדא, ונהרן לגוונין דההוא עמודא. וכדין רקיעא (נ”א עמודא) דא, נציץ ואתלהיט בכמה גוונין (נ”א נהורין)

דמתלהטן. בכל שעתא, נהרין צדיקיא, מההוא זיוא עלאה. אבל בכל שבתא ושבתא, ובכל ריש ירחא, אתגלייא שכינתא, יתיר משאר זמני בהאי רקיעא, ואתיין כלהו צדיקיא, וסגדין לגביה.

דף ר”י ע”ב

זכאה חולקיה, מאן דזכי להני לבושי דקאמרן, דמתלבשן בהו צדיקיא בגנתא דעדן (לתתא). אלין מעובדין טבין, דעביד (דף ר”י ע”ב) בר נש, בהאי עלמא, בפקודי אורייתא. ובהון קיימא נשמתא בגנתא דעדן לתתא, ואתלבשת בהני לבושין יקירין.

כד (רכ”ט ע”ב) סלקא נשמתא בההוא פתחא דרקיעא לעילא, אזדמנן לה לבושין אחרנין יקירין עלאין, דאינון מרעותא וכוונה דלבא באורייתא ובצלוחתא, דכד סלקא ההוא רעותא לעילא, מתעטר בה מאן דמתעטרא, ואשתאר חולקא לההוא בר נש, ואתעבד מניה לבושין דנהורא, לאתלבשא בהו נשמתא. לסלקא לעילא. ואף על גב דאוקמוה, דאינון לבושין בעובדין תליין. אלין לא תליין אלא ברעותא דרוחא, כמה דאתמר, לקיימא גו מלאכין רוחין קדישין ודא איהו ברירו דמלה. ובוצינא קדישא, אוליה הכי מאליהו, לבושין דלתתא בגנתא דארעא בעובדין. לבושין דלעילא, (ס”א ברוחא ברעותא וכוונא דלבא) ברעותא וכוונא דרוחא בלבא. (בראשית ב) (ויקרא י”א ע”א) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן וגו’, הא אוקמוה, אבל בהאי גנתא דלתתא, נהר יוצא מעדן ודאי. ואצטריך למנדע, האי נהר דנפיק בגנתא דלתתא, באן אתר עקרא ושרשא דיליה. באן אתר, בעדן. עדן דא רזא עלאה איהו, ולא אתייהיב רשו לשלטאה ביה עינא דסכלתנו. ורזא דמלה אלמלי אתר דא אתמסר לתתא לאתגלאה, אתר דעדן עלאה קדישא, אתמסר אוף הכי למנדע. אלא (נ”א אבל) בגין טמירו דיקרא דעדן עלאה קדישא, אתמסר ואתגניז עדן תתאה, דההוא נהר נגיד ונפיק מניה. ועל דא לא אתמסר לאתגלאה, אפילו לאינון נשמתין דבגנתא דעדן.

כמה דהאי נהר אתפרש ונפיק מגו עדן, לאשקאה לגנתא דלעילא, הכי נמי מגו ההוא פתחא דאמצעיתא נפיק חד נהורא, דאתפרש לד’ סטרין, בד’ פתחין דקאמרן. אתר דקיימין אינון אתוון רשימן. וההוא נהורא דאתפרש לארבע נהורין, בד’ אתוון דניצוצין, (נ”א ונפקין) נפיק מעדן, אתר דוהרא נקודה לעילא.

וההוא נקודה אתנהיר, ואתעביד עדן לאנהרא. ולא אית מאן דשליט למחמי ולמנדע להאי נקודה, בר ההוא נהירו דאתפשט מניה, דסגדין לקמיה אינון צדיקיא דבגנתא דעדן, כמה דאתמר. והאי נקודה תתאה, איהי גנתא לגבי עדן

"זהר היומי" לימוד כל ספר הזהר במעגל השנה – [חודש אדר]

עֲלָא, אַתְר דְּלֵא אַתְיִיהִיב לְמַנְדַּע וְלֵאסְתַּפְּלֵא. עַל כֹּל דָּא פְתִיב, (ישעיה סד) עֵין לֹא רֵאתָה אֱלֹהִים זִוְלַתְךָ. שְׁמַא דָּא אַתְפְּרֵשׁ, אֱלֹהִים זִוְלַתְךָ, דָּא נְקוּדָה תַּתְּאָה קַדִּישָׁא, דְּאִיהוּ יָדַע הָאִי עֵדֵן דְּלַתְתָּא, דְּטַמִּיר בְּגַנְתָּא, וְלִית אַחְרָא מֵאֵן דִּידַע לִיה. (בראשית כ"ו ע"א) אֱלֹהִים זִוְלַתְךָ, דָּא עֵדֵן עֲלָא עַל כֹּל, דְּאִיהוּ רְזָא דְעֲלָמָא דְאִתִּי, דְּאִיהוּ יָדַע לְנְקוּדָה תַּתְּאָה, בְּחַד צְדִיק דְנַפְיֵק מִגְּנִיה, נְהַר דְרוּי לִיה, וְלִית מֵאֵן דִּידַע לִיה בַּר אִיהוּ, דְכַתִּיב אֱלֹהִים זִוְלַתְךָ, דְאִיהוּ אַחִיד לְעֵילָא לְעֵילָא עַד אֵין סוּף.

וְהָאִי נְהַר דְנַפְיֵק מֵעֵדֵן לְתַתָּא, רְזָא אִיהוּ לְחַפְיֵמִין, בְּרְזָא דְכַתִּיב, (ישעיה נח) וְהִשְׁבִּיעַ בְּצַחְצְחוֹת נַפְשֶׁךָ. וּמְלָה דָּא אַתְפְּרֵשׁ לְעֵילָא וְתַתָּא. נִשְׁמַתָּא דְנַפְקָא מֵהָאִי עֲלָמָא דְחֻשׁוּכָא, אִיהִי תְאִיבַת לְמַחְמִי בְנְהִירוּ דְעֲלָמָא עֲלָא, כְּהָאִי בַר נִשׁ דְתַאִיב לְמִשְׁתִּי בְתַאִיבו לְמִיָּא, הָכִי כֹל חַד וְחַד, אִיהוּ צַחְצְחוֹת, כְּמָה דְאִתְּ אִמְר, (ישעיה ה) צַחַה צָמָא. צָמָא, מֵאִינּוֹן צַחוֹת דְנְהוּרִין דְגַנְתָּא וְרַקִּיעָא וְהִיכְלִין דְגַנְתָּא.

וְהָהוּא נְהַר דְנַפְיֵק מֵעֵדֵן, כֹּל אִינּוֹן נִשְׁמַתִּין בְּלְבוּשֵׁי יָקָר, יִתְבִּין עַל הָהוּא נְהַר, וְאֵלְמָלָא הָהוּא לְבוּשָׁא, לֹא יִכְלִין לְמַסְבֵּל. וְכַדִּין מִתְיִישְׁבוֹן, וְרוּוֹן בְּאִינּוֹן צַחוֹת, וְיִכְלִי לְמַסְבֵּל. וְהָהוּא נְהַר אִיהוּ תְקוּנָא דְנִשְׁמַתִּין, לְאִתְיִישְׁבָא, וְלְאִתְזוּנָא וְלְאִתְהַנָּא, מֵאִינּוֹן צַחוֹת וְנִשְׁמַתִּין אַתְהַקְנֵן (נ"א אַתְתַּקְנֵן) עַל הָהוּא נְהַר, וּמִתְיִישְׁבוֹן בֵּיה.

דף רי"א ע"א

הָהוּא נְהַר עֲלָא דְלְעֵילָא, אִפְיֵק נִשְׁמַתִּין, וּפְרַחִין מִגְּנִיה, לְגוֹ גַנְתָּא, דְהָאִי נְהַר דְלַתְתָּא בְּגַנְתָּא דְאַרְעָא, אַתְקִין נִשְׁמַתִּין, לְאַתְתַּקְנָא לְאִתְיִישְׁבָא, בְּאִינּוֹן (דף רי"א ע"א) צַחוֹת. כְּגוּוֹנָא דָּא בְהָאִי עֲלָמָא לְבַר, בְּרִיחָא דְמִיָּא מִתְיִישְׁבָא נַפְשָׁא לְאַתְנַהֲרָא, דְהָא מְעִיקְרָא כְּגוּוֹנָא דָּא נַפְקָא. וּבְגִין דְמַתְתַּקְנִין נִשְׁמַתִּין עַל הָהוּא נְהַר דְנַגִּיד וְנַפְיֵק מֵעֵדֵן, יִכְלִין לְאִתְיִישְׁבָא בְּאִינּוֹן צַחוֹת עֲלָאִין, וְלְסַלְקָא לְעֵילָא. בְּהָהוּא פְתַחָא דְאַמְצַעִיתָא דְרַקִּיעָא (ויחי רי"ט ע"א) וְחַד עֲמוּדָא דְקָאִים בְּאַמְצַעוֹת גַּנְתָּא דְקָאֲמֵרִין.

בְּהָהוּא עֲמוּדָא סְלִקִין לְעֵילָא, בְּגוֹ הָהוּא פְתַחָא דְרַקִּיעָא, וּבֵיה סַחְרִינִיה, אִית בֵּיה (ישעיה ד) עֵנִן וְעֵשֶׁן וְנִגְהָ. וְאַף עַל גַּב דְּאוּקְמוּהָ לְהָאִי קְרָא, אֲבַל עֵנִן וְעֵשֶׁן אֵלִין מְלַבֵּר, וְנִגְהָ מְלַגּוֹ. וְדָא אִיהוּ לְחַפְיָא עַל אִינּוֹן דְסַלְקִין לְעֵילָא, דְלֹא יִתְחַזּוּן מִקְמִי אִינּוֹן דִּיתְבִּין לְתַתָּא.

וְהָא הָכָא רְזָא דְרוּיִן, כַּד (נ"א בעי קודשא בריך הוא לאתתקנא האי נקודה וכו') הָאִי נְקוּדָה בְּעָא לְאַתְתַּקְנָא בְּתַקוּנוּי, וְלְאַתְקַשְׁטָא, בְּשַׁבְתִּי וּבְזַמְנֵי וּבְחַגִּי, מְשַׁדֵּר

ארבע אנפין דנשר, וקיימין על היכלא דאקרי דרור, והיינו מר דרור. ובגין דא בשתא דיובלא, בעינן לאכרזא דרור, כמה דאת אמר (ויקרא כה) ויקראתם דרור. ואינן ארבע אנפין יחבין קלא, ולית מאן דישמע ליה, בר אינן נשמתינ דאתחזון לסלקא, ואינן מתכנשין תמן, ונטלי לון אלין ד' אנפין, ואעלין לון לגו, בההוא עמודא דקיימא באמצעיתא.

ובההיא שעתא סלקא ההוא עמודא, דעננא ואשא ותננא, ונגה מלגו. ואלין תרין אקרונ, (ישעיה ד) מכון הר ציון ומקראיה. מכון הר ציון, דא איהו תקונא דלעילא, כד נקודה תתאה מתקשטא, ואינן מקראיה דההיא נקודה לאתקשטא.

כיון דסלקין אלין נשמתינ עד ההוא פתחא דרקייעא, כדין, ההוא רקייעא סחרא סחרני דגנתא, תלת זמנין. ומקל נעימו דסחרא ההוא רקייעא, נפקין כל אינן נשמתינ ושמעין ההוא נעימו דההוא רקייעא, וחמאן ההוא עמודא, דסלקא אשא ועננא ותננא ונגה דלהיט, וסגדין פלהו. כדין נשמתינ סלקין בההוא פתחא, עד דסלקין לגו עגולא, דסחרא בההיא (נ"א לההוא) נקודה. כדין חמאן מה דחמאן. ומגו נהירו וחדוותא מההוא דחמאן, סלקין ונחתין קרבין ורחקין.

ואיהי תאיבא לגבייהו, ומתקשטא בנהירו. כדין אלביש קנאה (מנהורא) חד צדיק עלאה, ואסתפל בנהורא ושפירו דהאי נקודה, ובתקונהא, ואחיד בה, וסליק לה לגביה, ונהיר נהורא בנהורא, והווי חד. כל חילא דשמייא פתחי בההיא שעתא ואמרי, זכאין אתון צדיקייא, נטרי אורייתא, זכאין אינן דמשתדלין באורייתא, דהא חדוותא דמאריכון הוי בכו, דהא עטרא דמאריכון, מתעטר בכון.

כדין כיון דנהרין נהורא בנהורא, תרין נהורין מתחברין כחדא, ונהרין. לבתר אינן גוונין נחתין, ואסתכלן לאשתעשעא באינן נשמתינ דצדיקייא, ומתקני לון לעטרא לעילא. ועל דא אתמר, עין לא ראתה אלקים זולתך יעשה למחכה לו.

בעזרת השם יתברך

ספר אור הזוהר

בו יבואר גדול החיוב ללמוד וללמד הזוהר
הקדוש והתיקונים, וחכמת האמת

שחיבר התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א,
שבו גילה סודות נפלאים אשר בתורתו ושמותיו
הקדושים בהם העולם קיים, ועי"ז תמלא הארץ
דעה את ה' באמונה.

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

קובץ גדול מתלמוד בבלי ירושלמי, מדרשים,
זוה"ק, תיקונים, רמב"ם, ראשונים ואחרונים, ספרי
שו"ת, ספרי בעשטה"ק ותלמידיו, ספרי מוסר,
ועוד. כללים יסודיים ועיקריים בענין לימוד הזוהר
והתיקונים.

דבריהם הקדושים הוצבים להבות אש, מלהיבים
נפש האדם, מדריך ומורה דרך, להתמיד בלימוד
הזוהר, ולסיים מידי שבוע בשבוע כל פרשת הזוהר.

אוסף ענקי במקצוע זה עדיין לא ראה אור הדפוס עד היום
תקותי כי דבריהם הקדושים יעשו רושם בלבות בני
ישראל, וזה יהי פרי עמלי להביא הברכה לכל בית
ישראל בכל מקום שהם.

**הספר נדפס לזכות את הרבים
ונחלק בחנם לכל דורש ומבקש**

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר
זה או כל הספר בכל לשון שהוא בכל מדינה ומדינה,
בדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם ולעורר לבות
אחינו בני ישראל לתשובה שלימה.

לקבלת הספרים בחינם:

להתקשר להרב אברהם ווייס
בבית המדרש "עטרת ישעיה" האלמין
רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

**Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
784-436-548-972-011**

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הפרקים

- פרק א. מעלת לימוד ספר הזוהר והתיקונים
- פרק ב. לימוד הזוהר בטהרה
- פרק ג. לימוד הזוהר מונע גלגול הנשמה
- פרק ד. הזוהר תיקון להשכינה ומקרב הגאולה
- פרק ה. אור הזוהר טעם התורה
- פרק ו. אור הזוהר מוצנע בתלמוד ובפוסקים
- פרק ז. ידיעת הבורא על ידי חכמת הקבלה
- פרק ח. סגולת הזוהר
- פרק ט. מי ומתי ראוי ללמוד הזוהר
- פרק י. בחודש אלול ללמוד התקונים בשופי
- פרק יא. התנגדות להזוהר הקדוש
- פרק יב. העלם וגילוי הזוהר
- פרק יג. החיוב והשלילה ללימוד הזוהר
- פרק יד. גדולי החסידות בשבח לימוד הזוהר
- פרק טו. מעלת אמירת אותיות הזוהר והתיקונים
- פרק טז. ליקוט נפלא אודות תורות הח"ן
- פרק יז. נפלאות רבי שמעון בר יוחאי
- פרק יח. לימוד הזוהר הקדוש במירון
- פרק יט. ליקוט מאמרי חז"ל אודות תורה לפני התגלות הזוהר

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

- פרק כ. דברי גדולי הראשונים המתארים את הקבלה
- פרק כא. סדר השתלשלות מסירת סתרי הקדמונים
- פרק כב. התגלות ספר הזוהר
- פרק כג. מדוע לא נתגלה ספר הזוהר להקדמונים
- פרק כד. תולדות רבי שמעון בן יוחאי ובנו רבי אלעזר
- פרק כה. הסתלקות וקבורת רשב"י
- פרק כו. הסתלקות וקבורת ר"א בן רשב"י
- פרק כז. דימוי רבי שמעון בר יוחאי למושה רבינו
- פרק כח. חלקי הזוהר
- פרק כט. מפרשי הזוהר
- פרק ל. הבקעת אור הקבלה בצפת
- פרק לא. העליה למירון מימי המשנה עד ימינו
- פרק לב. שמחת ל"ג בעומר
- פרק לג. גודל מעלת התפלה במירון
- פרק לד. "חאלאקע" בל"ג בעומר במירון
- פרק לה. רושמי העליה במירון
- פרק לו. להיות במחיצתו בעולם

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הענינים לכל הספר אור הזוהר

פרק א	טז.
מעלת לימוד ספר הזוהר והתיקונים	עיקר לימוד הקבלה - הזוהר והתיקונים
א. מי שלא למד רזין דאורייתא לא זכה לפנימיות הקב"ה	יז. הזוהר והתיקונים - נשמת התורה עוגן הצלה נגד כל רע
ב. אור ששת הימים גנוז בזוהר	יח. העוסק בחכמת הקבלה נקרא בן להקב"ה; בלימוד הפשט נקרא עבד
ג. האור החיים הק' מעריך את הבעש"ט כבר-סמכא בתורת הסוד	יט. הזוהר מסוגל ליכך הנשמה
ד. לימוד הזוהר תיקון האדם בזה ובכא	כ. ע"י לימוד הזוהר זוכים לכל מדות טובות שבעולם
ה. ע"י לימוד תורת הח"ן בחיות דקדושה נברא אור שיכולים לראות שרפי מעלה	כא. אמירת זוהר בכל יום מסוגל לפרנסה
ו. עמקות בסוד מאפשר פקידת עקרות וריפוי חולים	כב. לימוד הזוהר מביא את האדם לידיעת ודביקת הבורא
ז. האר"י ז"ל זכה להשגותיו ע"י יגיעתו הגדולה בזוה"ק	כג. לשון הזוהר מעורר לעבודת השם
ח. ה"מגיד" הבטיח להבית יוסף שכשילמד תורת הסוד יפתחו לו שערי אורה	כד. עצם תיבות ודיבורי הזוהר מקשרין האדם לאין
ט. מי שאינו מאמין ולומד תורת הח"ן הוא בבחינת "מפריד אלוף לא יראה מאורות"	כה. לא ימנע מקריאת הזוהר הגם שהדברים סתומים וחתומים
ט* מי שהוא שלם גם בסתרי תורה נקרא משכיל	כו. מי שהוא בעל עסק גדול יהי רוב לימודו בזוה"ק, כי הוא מאיר במקום החושך
י. כמה גדול השכר בלימוד תורת הסוד וההפסד בהעדר לימודה	כז. החוזה מעריך את ס' אור החיים ומאור עינים כספר הזוהר
יא. מי שלא נמשך אחר תורת הסוד, בהכרח שאינו מרגיש דבר הקדוש באמת	כח. לימוד או אמירת הזוהר בבוקר השכם מועיל לטהרת הנפש ותאוות לימוד התורה
יב. שלימות התורה רק ע"י תורת הח"ן	כט. ע"י טעימות יינה של תורה, פנימיות התורה, מתעורר האדם באהבה נפלאה שלמעלה מן הדעת וההשגה
יג. בכל יום גילוי חדש ללימוד הזוהר	ל. עסק חכמת הסוד מונעת התנשאות חכמות חיצוניות ונדחה מפניה כהחושך מפני האור
יד. הנשמה מושבעת ללמוד רזי התורה	
טז. גדול מעלת לימוד הזוהר והתיקונים	

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

- לא. לימוד הזוהר, תיקונים וזוהר חדש, מעלות השחר עד צאת הכוכבים מנע שריפת התלמוד
- לב. אפילו בעת עצלות וכבודות יתגבר בלימוד הזוהר
- לג. חוק ולא יעבור ללמוד הזוהר מסדר השבוע
- לד. לימוד הזוהר"ק אפילו בלי הבנה חשובה לפני ה'
- לה. אם אין מועטים לימוד הנגלה השנתי בלימוד הקבלה יום אחד, לימוד המשנה אינו כלום
- לו. לימוד אדם זוהר בחשק גדול
- לז. מי שלא ראה אור הזוהר לא ראה אור מימי
- פרק ב**
- א. לימוד הזוהר בטהרה טבילת עזרא הכרח ללימוד תורת הח"ק; לימוד הקבלה ללא טהרה גורמת מינות ואפיקורסות
- ב. רמז לטבילת עזרה
- ג. למד זוהר, תיקוני זוהר ותהלים במים הקפואים
- פרק ג**
- א. לימוד הזוהר מונע גלגול הנשמה
- ב. עיקר בריאת האדם שילמוד חכמת הנסתר
- ג. דיבורי הזוהר"ק הם קישוטי נפש החיים לנשמת
- ג. כל אות ואות מהזוהר הוא תיקון לנשמה
- ד. צריך לטרוח בפרד"ם התורה עד היכן שיכול להשיג, ואם לאו נשמתו תתגלגל עוד פעם
- ה. הרח"ו הי' צריך לעסוק תמיד בכל יכלתו בספר הזוהר, מפני שבאחד מגלגוליו לא האמין בזה
- ו. אליהו הנביא אמר לרשב"י שבדור האחרון יתפרנסון מתורתו שתהי' מתוק לנפש ומרפא לעצם
- ז. "המאור שבה מחזירו למוטב" - הכוונה לתורת הסוד
- פרק ד**
- א. הזוהר תיקון להשכינה ומקרב הגאולה
- א. לימוד הזוהר באמת הוא סעד וסמך לשכינה
- ב. ביטול הדינים הוא ע"י לימוד פנימיות התורה
- ג. הזוהר נתגלה לדור האחרון כי בו יצאו מן הגלות
- ד. גאולת ישראל ע"י לימוד הזוהר
- ה. בזכות הזוהר תפרח ישועת ישראל
- ו. ע"י הזוהר יתבטלו כל הקליפות
- פרק ה**
- א. אור הזוהר טעם התורה
- א. הלימוד בכתבי האריז"ל לא יהי' מפני החקירה, אלא להאיר על נפשו אור צח ומצוחצח
- ב. אפשר לאדם שיהי' בקי בש"ס ופוסקים, ובאותו הזמן עם הארץ גמור
- ג. מצוה לגלות סתרי תורה רוזין עליונים לבער קוצים מן הכרם
- פרק ו**
- א. אור הזוהר מוצנע בתלמוד ופוסקים כל דברי התנאים והאמוראים יסודתם בהרי קודש מסוד התורה
- ב. גליא רוזין דאורייתא יחדיו יהיו תואמים

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

הוא המפתח והוא הסוגר	זו.	הדוחה חלק הנסתר של התורה,	ג.
יזכה לתקן נפש רוח ונשמה	זי.	דוחה כולה, ונענש	
ע"י הזוהר וכתבי האר"ז ל נעשה	יח.	כשלומודים נגלה דתורה, אנו	ד.
האדם כבריה		מדברים עם נשמות ופנימיות	
ע"י לימוד בתיקונים הבין שנמתקו	יט.	התורה	
כל הדינים		ע"י סוד התורה ידע להבחין בין	ה.
סגולה לבעל עסק	כ.	איסור להיתר	
סגולתו לאור נפשו באור החיים	כא.	פרק ז	
הנצחיים		ידיעת הבורא על ידי חכמת הקבלה	
פרק ט		אי אפשר לבוא לידיעת הבורא בלי	א.
אופני לימוד ספר הזוהר הק'		חכמת הקבלה	
האר"ז"ל לא קצב זמן להתחלת	א.	פרק ח	
לימוד תורת הח"ן		סגולת ספר הזוהר	
לימוד תורת הסוד בלי טהרה	ב.	הזוהר מקור לכל ספרי היראים	א.
מביאה לאפיקורסות		ראוי ללימוד הזוהר והתיקונים עם	ב.
מילוי כריסו בש"ס ופוסקים קודם	ג.	תינוקות בני תשע	
לימוד הקבלה		קריאת הזוהר, אעפ"י דלא ידע מאי	ג.
אין אדם יכול לבוא למשהו השגה	ד.	קאמר, הוא תיקון לשכינה הק'	
בגדלות הבורא מכל לימודי התורה,		ולנשמתו	
כמו מחכמת הקבלה		הלומד זוהר, אעפ"י שאינו מבין,	ד.
לעולם יקדים אדם לימוד הנגלה	ה.	הקב"ה מתקן דברי	
להנסתר		ללימוד זוהר ותיקונים או זוהר חדש	ה.
סודות התורה הם אור הנפש	ו.	קודם התפילה	
פרק י		זוהר הכנה לתפילה	ו.
חודש אלול ראוי ללימוד התיקונים		לימוד הזוהר מוביל לתשובה באמת	ז.
בשופי		הזוהר קדוש ונורא, אך אין ערכו	ח.
גודל מעלת אמירת תיקונים בחודש	א.	כהתיקונים	
אלול, שמזכך הנר"נ		על ידו יכולים לראות נועם ה'	ט.
תיקון לבע"ת לאמר ה' דפין זוהר או	ב.	לשונו מזכך הנשמה	י.
תיקונים בכל יום, שמטהר הגוף		סגולה להנצל מחכמות חיצוניות	יא.
והנשמה		סגולה לטהר הנשמה	יב.
התיקונים - סגולתן למתק הדינים	ג.	להנצל ממחשבות זרות בעת	יג.
הטעם שנתפשט לימוד התיקונים	ד.	התפילה	
בימי התשובה יותר מן הזוהר		הרוצה להתדבק בקונו ידבק בזוהר	יד.
תיקוני הנפש והגוף	ה.	הק'	
סוד תיקוני הזוהר שגילה הרשב"י	ו.	משיג חכמה ויראת שמים	טו.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ז.	הבעש"ט מעורר על לימוד תיקוני זוהר	ז.	החייב והשלילה ללימוד הזוהר
ח.	התופס חלק מן האחדות כאילו תופס כולו	א.	מדוע לא נפוץ לימוד הזוהר כשאר מדרשי חז"ל
ט.	עורר ישנים מתרדמתכם	ב.	ר' יצחק דלטאש בפסקו המפורסם יצא להגן על הזוהר מפני מתנגדיו, ומאז נתפרסם בעולם ביותר
י.	גודל מעלת לימוד הזוהר	ג.	הרח"ו אודות החייב והשלילה ללימוד הזוהר
	פרק יא		פרק יד
	התנגדות להזוהר הקדוש		גדולי החסידות בשבח לימוד הזוהר
א.	מי שאינו זוכה ללימוד תורת הח"ן, ידע שכל זה מחמת שאין נפשו זכה ונקיה	א.	ובני ישראל יוצאים ביד רמה - ברי"ש גלי - ר"ת רבי שמעון בן יוחאי
ב.	פנימיות התורה היא גילוי יקרא דקוב"ה	ב.	משיח בן יוסף יחי' ויתקיים ע"י לימוד רזין דאורייתא
ג.	בזוהר מוכנסים נשמות הצדיקים ואנשי מדות, והאחרים נדחים ממנו	ג.	או"ר בגימטריא ר"ז
ד.	ספר הזוהר הוא כתיבת נח שנתנכסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא	ד.	או"ר בגימטריא אי"ן סו"ף; אדו"ן עול"ם; ר"ז
	פרק יב		פרק טז
	העלם וגילוי הזוהר		מעלת אמירת אותיות הזוהר
א.	מדוע נתגלה הזוהר משנת ה'ר"ן ואילך?	ה.	רק ע"י התגלות סודות חכמת האמת יבוא משיח צדקנו
ב.	הזוהר נתגלה רק בדורות האחרונים כדי להגן עליהם		פרק טז
ג.	הסבר להעלמות הזוהר אחרי פטירת הרשב"י	א.	מעלת אמירת הזוהר והתיקונים בלי הבנה
	א/ לא ניתן לכתוב סתרי הזוהר אלא לר' אבא		פרק טז
	ב/ אורות הזוהר לא נתגלה רק לחבריאי במחשבת לבם	א.	ליקוט נפלא אודות תורת הח"ן שכר לימוד חכמת הקבלה וחייב הפלפול בה
	ג/ אחרי פטירת רשב"י אמרה החבריאי: "אל תתן את פיך להחטיא את בשרך"	ב.	לימוד חכמת האמת פועל עשיית המצוות כתיקונן ובאהבה רבה, ומגיע מזה תועלת לענין התפיל
	ד/ רשב"י הכיר בר' אבא שיוכל להעלים הדברים אפילו מחכמי הדור ההוא	ג.	ספר הזוהר הוא מגן לישראל כתיבת נח

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

- ד. לימוד הזוהר מתקן עולמות העליונים; לימוד התיקונים מתקן עולם העשיה
- ה. לימוד הזוהר דרך בקיאות בלבד
- ו. ראוי לקבוע שיעורו בלימוד הזוהר והתיקונים באופן שישימם כל שנה
- ז. לימוד חמש דפין זוהר בכל יום הוא תועלת גדול להנפש
- ח. לימוד הזוהר"ק באשמורת הבוקר
- ט. טעם שדוקא לימוד הזוהר הוא תיקון להנפש
- י. לימוד בחינת פנימיות התורה מקשר בחינת פנימיות הנשמה לבחינת פנימיות אלקותו ית'
- יא. ידיעת מציאות ההשתלשלות היא מצוה רמה ונשאה ומקיים עי"ז מצות וידעת היום גו'
- יב. לימוד פנימיות התורה הוא בכלל "שליש במקרא"
- יג. כמו שהמלח נותן טעם בבשר כן לימוד פנימיות התורה נותן טעם בנגלה דתורה (הנק' לחם ובשר)
- יד. מי שיש בידו הלכות ואין בידו מדרש (סודות התורה) לא טעם טעם של יראת חטא
- טו. עי"י שיראת ה' היא אוצרו, עי"ז התורה נק' תורת
- טז. מעלת ענין "לריח שמניך" (לימוד פנימיות התורה) על "שמן תורק" (לימוד נגלה דתורה)
- יז. אורך הגלות מחמת העדר לימוד הסוד; הלימוד מובטח לו שהוא בן עולם הבא
- יח. בדורנו מי שאינו עוסק בזוהר ותיקונים וכתבי האר"י, כל עסק תורתו הוא מן השפה ולחוץ
- יט. עיקר התגלות חכמת הסוד באחרונה ליוכך הנפש לתשוקה ודביקות בקדושה
- כ. עי"י לימוד הסוד זוכים לעונה ומוחין דקדושה
- כא. נסתר דתורה מגין נגד מינות, שנאת חינום ולשון הרע
- כב. לימוד הנגלה על דרך הסוד
- כג. האם ללמוד קבלת הרמ"ק או קבלת האר"י
- כד. בעסק התורה צריך לדבק את עצמו גם לנסתר דתורה
- פרק יז**
- נפלאות רבי שמעון בר יוחאי**
- א. רשב"י היה מלומד בנסים
- ב. תחיית המתים בל"ג בעומר
- ג. בהילולת רשב"י
- ד. רשב"י פוקד עקרות ה"ינוקא" שבזוהר הקדוש נולד מברכת רשב"י לאביו
- ה. הרבה עקרות נפקדו וחולים נתרפאו בזכות נדרים ונדבות שהתנדבו עבור ציון רשב"י במירון
- ו. "אדם ובהמה תושיע הוי"ה" בגימ' "רבי שמעון בן יוחאי"
- פרק יח**
- לימוד ספר הזוהר הקדוש במירון**
- א. לימוד ספר הזוהר במירון גרם שנתמלא הבית ריח טוב ונמשכה הארה גדולה והרגש גדול להנשמה
- ב. קביעות זמנים ללמוד ספר הזוהר על ציון רשב"י

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ג. רבי שמעון ובנו רבי אלעזר התחבאו במערה י"ג שנה ולמדו שם תורה ביחד	פרק יט לימוד מאמרי חז"ל אודות לימוד ס"ת לפני התגלות הזוהר
ד. יציאתם מן המערה פעם ראשונה	א. ליקוט מאמרי חז"ל, ראשונים ואחרונים אודות לימוד סתרי-תורה עד להתגלות ספר הזוהר
ה. נגזר עליהם לחזור למערה	פרק כ דברי הראשונים המתארים את הקבלה
ו. איך יצאו לחפשי מן המערה	א. דברי גדולי הראשונים המתארים את חכמת הקבלה
פרק כה	ב. תרגום וביאור הזוהר מפירוש "הסולם"
הסתלקות וקבורת רשב"י	פרק כא סדר השתלשלות ומסירת סתרי התורה בספרי הקדמונים
א. הסתלקות וקבורת רשב"י וגילוי רזין לפני הסתלקותו	א. ספר יצירה
פרק כו	ב. כח ספר יצירה אפשר לברוא אדם, בהמה, חיה ועוף
הסתלקות וקבורת ר"א בן רשב"י	ג. ספרי ה"היכלות"
א. חלישותו, הסתלקותו וקבורתו של רבי אלעזר בן רבי שמעון	ד. ספר הבהיר
פרק כז	פרק כב התגלות ספר הזוהר
דימוי רבי שמעון בר יוחאי למושה רבינו	א. קדמות ספר הזוהר הק'
א. הקב"ה קרא בשמות משה ורבי שמעון בן יוחאי	ב. סדר גילוי ספר הזוהר הק'
ב. למושה רבינו ולרשב"י נגלה מן השמים שדורשי נפשם מתו	פרק כג מדוע לא נתגלה ספר הזוהר להקדמונים
ג. משה רבינו ורשב"י הסתכלו באספקלריא	א. רבי יהודה חייט מבאר מדוע בדורו נתגלה ספר הזוהר
ד. משה ורשב"י קבלו תורה מסיני	פרק כד תולדות רבי שמעון בר יוחאי ובנו רבי אלעזר
ה. משה רבינו ורשב"י נקראו "סיני"	א. לידתו בגליל; תלמיד מובהק לרבי עקיבא
ו. משה רבינו ורשב"י ידעו סוד "צדיק וטוב לו" והיפוכו	ב. ישיבתו הק' בצידון וחיבור ספריו
ז. משה רבינו ורשב"י שקולים כנגד כל העולם כולו	
ח. רשב"י עלה למרום בענן כמו משה רבינו	
ט. משה רבינו ורשב"י מנעו פורעניות מן העולם	
י. משה רבינו ורשב"י ידעו ע' פנים לתורה	

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ט. "דרך אמת"	א. למשה רבינו ולרשב"י נמסר הכח
י. "נצוצי אורות" להחיד"א	ב. לברך את ישראל
יא. "נצוצי זוהר"	ג. רשב"י היה ניצוץ משה רבינו
פרק ל	ד. קבורת משה רבינו ורשב"י לא ע"י ילוד אשה
הבקעת אור הקבלה בצפת	ה. פטירת משה רבינו ורשב"י נודעה על בת-קול
א. מלך המשיח יתגלה בגליל תחילה	
ב. "כרם היה לידדי בקרן בן שמון"	
ג. לא היה אדם שהשפיע על עם ישראל כהאר"י הק'	
ד. השפעת ופעולות האר"י נמשכה כשנה ומחצה	
ה. ה"אור יקר" גלה גדולת הרמ"ק בקבלה	
ו. אליהו הנביא היה "סנדק" האר"י	
ז. האריז"ל למד נגלות התורה עם השיטה מקובצת והרדב"ז	
ח. האר"י ז"ל בא לעולם הזה רק בשביל תלמידו הרח"ו	
ט. תורת הח"ן - הבריח המבריא עולם הזה עם עולם הבא	
י. משה אמת ותורתו אמת - אך גבהו דברי האר"י מהרמ"ק	
יא. הרח"ו נסמך להוראה מהאלשי"ך	
יב. לא זה יד הרח"ו מיד האר"י מעת שהחל לגלות תורת הח"ן	
יג. חכמי הקבלה בדורו אמרו על הרח"ו שאין כמוהו במעלה ובחכמה	
יד. הרח"ו ובנו ר"ש נקבעו לערוך תורת האר"י ולהוציאה לאור	
טו. ר"ש ויטאל כתב תורת האר"י בייעילות עליונה	
טז. דמיון וקירבה נשמית בין האב לבנו	
יז. ר"ש ויטאל היה גלגול התנא רבי מאיר	
	פרק כח
	חלקי הזוהר
א. זוהר על התורה	
	1) ספרא דצניעותא
	2) אדרא רבא
	3) אדרא זוטא
	4) רעיא מהימנא
	5) מדרש הנעלם
	6) "אדרא דבי משכנא", "היכלות", "רזא דרוזין", "סבא דמשפטים", "תוספתא" ו"סתרי תורה"
ב. זוהר חדש	
ג. תיקוני הזוהר	
ד. סיכום	
	פרק כ"ט
	מפרשי הזוהר
א. רבי שמעון לביא - "כתם פז"	
ב. רבי משה קורדובירו - "אור יקר"	
ג. רבי אברהם אזולאי - "אור החמה"	
ד. רבי שלום בוזאגלו - "מקדש מלך"	
ה. "עטרת צבי" לרבי צבי הירש מזידטשוב	
ו. "זוהר חי" לרבי יצחק אייזיק מקאמארנא	
ז. "דמשק אליעזר" לרבי אליעזר צבי מקאמארנא	
ח. "הסולם" (ט"ז כרכים) לרבי יהודה אשלג	

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

פרק לא	
ה. לימוד הזוהר בהילולא דרשב"י	העליה למירון מימי המשנה עד ימינו
ו. לימוד תורת הנסתר במירון	השתטחות התנאים על קבר רשב"י
ז. תיבת "שמעון" היא חיות התנא	במירון
ח. אתדבקות רוחא ברוחא	אליהו הנביא לומד תורה עם
ט. לימוד אדם כשר תורת רשב"י גורם	התנאים במערת רשב"י
נשיקין הדין	רשב"י מברך לכל הבאים למירון
סיום הזוהר	השתטחות והקפות בד' מינים -
	וביטול גזירות - במירון
	ה. הדר בארץ-ישראל יעלה בל"ג
	לעומר למירון וישמח שם שמחה
	גדולה
	ו. לא ילך על הציון לכד כי הש"ד
	ששמו תנ"י יכול לכופו ולהחטיאו
	ז. כל הפמליא של מעלה ונשמות
	הצדיקים הם במירון בל"ג לעומר
	ח. קדושת יום ל"ג בעומר
	ט. טעם שנוהגין להרבות בנרות בל"ג
	בעומר
פרק לב	
שמחת ל"ג לעומר	
א. רבינו עובדיה מברטנורא	הטעם לשמחה וחדוה בכל
ב. ר' אברהם גלאנטי	העולמות בל"ג לעומר
ג. האריז"ל עלה למירון ביום ל"ג	טעם למה נקרא יום פטירתו בשם
בעומר	"הילולא"
	ג. ל"ג לעומר שהוא יום ה' בשבוע
	החמישי הוא גמר ספיה"ע
	ד. מעשה נורא מהאריז"ל ובעל
	ה"חרדים" שרקדו ביחד עם רשב"י
	בל"ג בעומר

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הענינים

לפרק יד

גדולי החסידות בשבח לימוד הזוהר

- א. ובני ישראל יוצאים ביד רמה - ברי"ש גלי - ר"ת רבי שמעון בן יוחאי
- ב. משיח בן יוסף יחי' ויתקיים ע"י לימוד רזין דאורייתא
- ג. או"ר בגימטריא ר"ז
- ד. או"ר בגימטריא אי"ן סו"ף; אדו"ן עול"ם; ר"ז
- ה. רק ע"י התגלות סודות חכמת האמת יבוא משיח צדקנו

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ספר אור הזוהר פרק יד

גדולי החסידות בשבחה לימוד הזוהר

א) ובני ישראל יוצאים ביד רמה, ברי"ש גלי -
ר"ת רבי שמעון בן יוחאי

א. ובני ישראל יוצאים ביד רמה, ותרגומו ובני ישראל נפקין בריש גלי, על דרך דאיתא בזה"ק בספרא דא יפקון מן גלותא, ועיי"ש שמבואר עוד יותר כשיתגלה הספר הזוהר בדא יפקון מן גלותא.

ב. וזהו שמרומז בפסוק ובני ישראל יוצאים, היינו מן הגלות, כג"ל, ביד רמה, ותרגומו בריש גלי, ברי"ש ר"ת ר' ש'מעון ב'ן יוחאי, גל"י, כשיתגלה ספרו הקדוש ספר הזוהר, אז בדא יפקון מן גלותא, והבן.

(דגל מחנה אפרים פ' בשלח)

ב) משיח בן יוסף יחי' ויתקיים על ידי לימוד רזין דאורייתא

ע"י עסק ישראל בסודות התורה יבוא משיח צדקנו בב"א כמבואר בזה"ק. וסימן לדבר סו"ד במילוי סמ"ך ו"ו דל"ת גי'

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

משיח בן יוסף במכוון, שאף משיח בן יוסף יהיה ויתקיים ע"י זכות לימוד רזין דאורייתא.

(ספר קהלת יעקב לבעל מלוא הרועים ערך סוד)

ג) או"ר בגימטריא ר"ז

עיקר הגאולה הוא מרזי דאורייתא, כי או"ר גי' ר"ז, וזה נקרא כ"ן שגי' סו"ד מיסו"ד. וזש"כ במדרש, אני אמרתי יהי כן, והרשעים אומרים לאן כן, שהם אומרים שאין בתורה אלא הפשט, על כ"ן לא יקומו. ועיקר היא חכמת התורה ורזיה שיתגלה לנו ב"ב כו', ועל דור שלנו נאמר משוד עניים גופייהו, עתה אקום, בזכות אמרות ה' המזוקקות שבעתיים, אך ה' ישמרנו מהרשעים אשר סביב יתהלכון ואינם רוצים ברזי וסודות התורה, שהם כרום זלות, דברים העומדים ברומו של עולם והקב"ה ירומם.

(אור ישראל על תיקו"ז תיקון ל"ו - דף ע"ז ע"ב)

ד) או"ר בגימטריא אי"ן סו"ף; אדו"ן עול"ם; ר"ז

קומי אורי כי בא אורך, או"ר בגי' אי"ן סו"ף, אדו"ן עול"ם, ובגי' ר"ז, שהוא סודות התורה אשר הוא או"ר לנו. וזהו קומי אור"י, שיתגלה כבוד מלכות אדו"ן עול"ם, כי בא אור"ך, כי כבר נתגלה להם חכמת סודות התורה שהוא ר"ז, אור התורה, ועי"ז תהי' גאולה להתגלות בסוד מלכותו כנודע.

(אגרא דכלה הפטורת פ' תבוא)

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ה) רק על ידי התגלות סודות חכמת האמת

יבוא משיח צדקנו

א. מה שכתב ברע"מ פ' תצא דרע"ח שאמרו להרע"מ ובגינך יתפרקון ישראל ויחזרון לאתריהו, ולית חילא למשיחין למפרק לישראל בר מינד, ובגינך אינון מתעכבין, אשלים מילין יקירין אלין וכו', עכל"ה. והלשון ובגינך אינון מתעכבין יתמה כל עובר ויתפלא, הלא איך יתכן לומר שהרע"מ יעכב (ח"ו) המשיחין לבוא לגאלנו.

ב. אולם יובן בפשיטות עפי"ד הזוה"ק ותיקוני זוה"ק בכמה דוכתי, וכן בהקדמת מוהרח"ו זי"ע לשער ההקדמות, כי רק ע"י התגלות סודות חכמת האמת יבוא משיח צדקנו ב"ב. ועיין בהקדמת אאמו"ר זי"ע לבאר לחי רואי ח"א, וכן בהסכמתו לאוצרות חיים עם הגהות הנפלאות איפה שלימה [למוהר"ר חיים שאול דוויק הכהן זצוק"ל], וכן בכל ספרי קודש.

ואמרו להרע"מ שישלים מיליה ויגלה הסודות, כי עי"ז יתגלו המשיחין, שמתעכבים עד שיתגלו כל הסודות כנז'. השי"ת ירחמנו במהרה במינו בביאת גואל צדק בקרוב וכט"ס.

(ס' דברי תורה להגה"ק אב"ד מונקאטש, מהדורא ו' סי' קי"ג)

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

מפתח הענינים

לפרק טו

מעלת אמירת אותיות הזוהר והתיקונים

א. מעלת אמירת הזוהר והתיקונים בלי הבנה

ספר

אור הזוהר

פרק טו

מעלת אמירת אותיות הזוהר והתיקונים

א) מעלת אמירת הזוהר והתיקונים אפילו בלי הבנה

א. גם כי סתומים וחתומים הדברים, אל נא תמנע מקריאתם, כי ברית כרותה לשפתים הנוטפות מר באימה ורעותא דלבא בהני כבשי דרחמנא שאינם חוזרות ריקם, מעורר את האהבה עד שתחפץ בלגלוג וגמגום, איש הוגה ושוגה באהבתה כו'.

(הרמ"ז בהגהותיו לס' הכוונות)

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ב. לימוד ספר הזוהר נשגב מאד לטהר ולקדש הנפש, ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושווגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקב"ה. ונהי שבלימוד המשניות וכ"ד יש דעות שצריך להבין לפחות מהו הענין שלומד, אבל בלימוד תהלים וזוה"ק אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה' וכו'.

(פלא יועץ אות ז', זוהר)

ג. ילמוד בספרי קבלה, ואף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים, כי הם מסוגלים לטהר הנשמה.

(סידור האריז"ל לר' יעקב קאפיל ז"ל, בסדר כוננת הלימוד)

ד. מי שלא זכה להבין הזוהר, אף על פי כן ילמוד, כי הלשון של הזוהר מזכך הנשמה.

(אור צדיקים להר"מ פאפריש, סימן א' ס"ק ט"ז)

ה. לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו, והוא תיקון גדול לנשמה. לפי שהגם דכל התורה שמותיו של הקב"ה, מ"מ נתלבשה בכמה סיפורים, ואדם הקורא ומבין הסיפורים נותן דעתו על פשט הפשוט, אבל ס' הזוהר, הסודות עצמן בגלוי, והקורא יודע שהם סודות וסתרי תורה אלא שאינו מובן מקוצר המשיג ועומק המושג.

(עבודת הקודש להחיד"א, מורה באצבע סי' מ"ד)

ו. הטעם שכתבו ז"ל כי לימוד הזוה"ק נורא ונשגב מאד הגם דלא ידע מאי קאמר, משום דבכל התו' יש פרד"ס, ובכל לימוד אינו ניכר הסוד כלל, ואדרבה הקורא ושונה דעתו על הפשט לבד באין מבין אם יש סוד בתורה כלל, משא"כ ס' הזוה"ק

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

הסודות הם בגלוי והלומד יודע כי ידבר נפלאות ורזי תורה
והוא לא ידע, ולזה מועיל מאד לתקן הנפש.

(נפש חיים מערכת הז' אות ד', משה"ג להחיד"א)

ז. ע"ד דאיתא שלשון הזוה"ק הוא מסוגל לנשמה, אף
שאינו מבין כלל מה שאמר, כמשל הנכנס לחנות של בושם,
אעפ"י שלא לקח כלום, מכל מקום ריח טוב קלט עמו.

(דגל מחנה אפרים בליקוטים ד"ה ישקני)

ח. אמר הבעש"ט ז"ל, בג' דברים הכלל היפך ממה שאמרו
אחד המרבה ואחד כו' ובלבד שיכוין, אלא אחד המכוין כו'
ובלבד שירבה, אמירת הזוהר מסוגל לנשמה.

(ס' נתיב רש"י, בשם "מורי", ה"ה הרה"צ ר' הלל מפאריטש)

ט. שמעתי ממהר"ם הלוי יפה שאמר בשם אדמו"ר הזקן
נבג"מ סגולה למחשבות זרות בעת התפילה הוא ג' דרכים וכו',
וכן ספר הזוהר הלשון מסוגל לנשמה אעפ"י דלא ידע מאי קאמר,
ולכן כיון שג' דברים אלו אינם צריכים כוונה, לכן מועילים לטהר
המחשבה ממשכבות זרות.

(ס' מגדל עז, מאמרי דא"ח מאדמור"י חב"ד, ע' תכ"ו)

י. וכמו ששמענו בפירוש מפי אדמו"ר הזקן בליאזני, שיש
בחינת טמטום המוח וכו', ולזה מועיל קריאת דברי הזוהר הקדוש
אף דלא ידע מאי קאמר.

(חנה אריאל, להרי"א מהומיל, שמות ע' ס"ד)

יא. כל צירופי אותיות התורה יש בהם יתרון ומעלה יתירה
זו, שבדביקות נפש האדם בצירופי אותיות אף שאינו יודע ומבין
הענין בעין השכל רק שהוגה ומדבר בהם (לאפוקי הרהור דלאו
כדיבור דמוי) הרי הם מעלים את הנפש למקום שלא היתה הנפש

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

מוגעת שם מצד שרשה, כי שרש אותיות התורה היא הגבה
למעלה משרש הנפש.

(תורה אור לבעל התניא, פ' בשלח ד"ה אשירה לה')

יב. יעסוק בספר הזוהר אע"ג דלא ידע ולא מבין מאי קאמר,
מכל מקום הלשון של הזוהר מסוגל לשכינתא ולנשמתא לקרוא
בו יותר מכל עסק התורה.

(תיקון ליל הוש"ר)

יג. בענין לימוד זוהר הקדוש אמר בשם הקדוש ר' אהרן
מזיטאמיר שיזוה"ק צריך לאומרו בלא ביאור, כי התיבות והדיבור
של זוה"ק עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך, רק מי
שרוצה ללמוד עם ביאור יעיין מקודם בהביאור, והזוהר יאמר
כסדר בלי ביאור.

(שארית ישראל שער ההתקשרות שער הא' דרוש ה' מאמר ב')

יד. מקובל בידינו שגם מי שלא ידע כלום, לשון הזוהר
מסוגל לזכך הנשמה.

(מהרצ"א בהגותיו לספר סור מרע, דפוס מונקטש אות ט')

טז. עיקר לימוד בפנימיות התורה יהי' שתשיג הארה וחיות
אלוקית בנפשך בעת לימודך ובכל היום, ולא שתהי' מקובל או
חוקר וכו'. ולפעמים האדם הוא בקטנות השכל, לא יפטור את
עצמו מכלום כי זה מינות וכו' ואז עקימת שפתיו הוה מעשה
ומלכא שכיב על אבנים ואותיות כמו שהן.

(היכל הברכה דברי דף ר"ח ע"ב)

טז. ע"כ בני ואחיי תרגילו עצמכם ללמוד בדברי הזוהר
והתיקונים בשקידה, ומי שלא ראה אור הזוהר מתוקים מדבש,
לא ראה מאורות מימיו ולא טעם טעם התורה, ועוד שהוא

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

מטהר הנפש ומזככה, אפילו אמירה בעלמא מן השפתיים סגולה ותיקון הנפש מאד, ובפרט ספר התיקונים שהם תיקוני הנפש ממש מכל פגם וסיג וחולאת.

(הקדמת ספר עצי עדן מקאמארנא ז"ל)

מפתח הענינים

לפרק טז

ליקוט נפלא אודות תורת הח"ן

- א. שכר לימוד חכמת הקבלה וחיוב הפלפול בה
- ב. לימוד חכמת האמת פועל עשיית המצוות כתיקון ובאהבה רבה, ומגיע מזה תועלת לענין התפיל
- ג. ספר הזוהר הוא מגן לישראל כתיבת נח
- ד. לימוד הזוהר מתקן עולמות העליונים; לימוד התיקונים מתקן עולם העשייה
- ה. לימוד הזוהר דרך בקיאות בלבד
- ו. ראוי לקבוע שיעורו בלימוד הזוהר והתיקונים באופן שישלימם כל שנה
- ז. לימוד חמש דפין זוהר בכל יום הוא תועלת גדול להנפש
- ח. לימוד הזוה"ק באשמורת הבוקר
- ט. טעם שדוקא לימוד הזוהר הוא תיקון להנפש

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

- י. לימוד בחינת פנימיות התורה מקשר בחינת פנימיות הנשמה לבחינת פנימיות אלקותו ית'
- יא. ידיעת מציאות ההשתלשלות היא מצוה רמה ונשאה ומקיים עי"ז מצות וידעת היום גו'
- יב. לימוד פנימיות התורה הוא בכלל "שליש במקרא"
- יג. כמו שהמלח נותן טעם בבשר כן לימוד פנימיות התורה נותן טעם בנגלה דתורה (הנק' לחם ובשר)
- יד. מי שיש בידו הלכות ואין בידו מדרש (סודות התורה) לא טעם טעם של יראת חטא
- טו. ע"י שיראת ה' היא אוצרו, עי"ז התורה נק' תורת
- טז. מעלת ענין "לריח שמניך" (לימוד פנימיות התורה) על "שמן תורק" (לימוד נגלה דתורה)
- יז. אורך הגלות מחמת העדר לימוד הסוד; הלומד מובטח לו שהוא בן עולם הבא
- יח. בדורנו מי שאינו עוסק בזוהר ותיקונים וכתבי האר"י, כל עסק תורתו הוא מן השפה ולחוץ
- יט. עיקר התגלות חכמת הסוד באחרונה לזכך הנפש לתשוקה ודביקות בקדושה
- כ. ע"י לימוד הסוד זוכים לענוה ומוחין דקדושה
- כא. נסתר דתורה מגין נגד מינות, שנאת חנים ולשון הרע
- כב. לימוד הנגלה על דרך הסוד
- כג. האם ללמוד קבלת הרמ"ק או קבלת האר"י
- כד. בעסק התורה צריך לדבק את עצמו גם לנסתר דתורה

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ליקוט נפלא אודות תורת הח"ן

(א) שכר לימוד חכמת הקבלה וחיוב הפלפול בה

א. לית אתר פנימאה כאינון דידיעי רזא דמאריהון וידעי לאתדבקא בי' בכל יומא, על אילין כתיב עין לא ראתה אלקים זולתך יעשה למחכה לו, מאי למחכה לו, כד"א חכה את איוב בדברים, ואילין אינון דדחקין למלה דחכמתא ודייקין לה ומחכאן לה למנדע ברירה דמלה [פירוש סודות התורה ומאמר הזוהר דייקין להם בדקדוק גדול ומחכאן ומקוים לדעת ברירה דמלה, ניצוצי אורות שם], ואשתמודען למאריהון, אילין אינון דמאריהון אשתבח בהון בכל יומא, אילין אינון דעאלין בין עילאין קדישין, ואילין עאלין בכל תרעי דלעילא, ולית מאן דימחי בידיהון. זכאה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

(זוהר ח"א דף ק"ל ע"ב)

ב. ואף אם יתעסק בפשוטי הדברים בחכמה הזאת, לא ישיג המדריגה הזאת, אלא כאשר יפלפל ויטיב עינו, ואם לא ישיג בפעם אחת וב' חכה, כי בהתמדת העיון ישיג, אז נקרא מחכה וישיג המדריגה הזאת, שאז משתמש בחכמה ובינה, כי החכמה

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

הם ראשי פרקים שנמסרו לנו ונמצאו בספרי הרשב"י ע"ה, ובינה הוא להבין דבר מתוך דבר ולהתפלפל ולדקדק הרבה בחכמה ואז יצא לו סוד, והרי הוא מחדש חידוש בתורה שמעלתו גדולה.

ג. והארכתני בזה להוציא מלב הטועים האומרים שאין לפלפל בחכמה הזאת ולא לחדש בה דבר, ונתלו במה שמצאו בזוהר פ' בראשית עונש המחדש בחכמה הזאת מה שלא קיבל. וטעו בהבנת הדבר, דהיינו דוקא המחדש ח"ו הקדמה בענינים העליונים שלא קבל, אמנם לפלפל בראשי פרקים ולחדש מתוכם הקדמה מורכבת על ראשי פרקים הידועים, הן הן הדברים החשובים לפני הבורא. שאם לא תאמר כן, א"כ מה שכר העוסק בה או בשאר התורה ומה ענין אומרם אפילו מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש בה אם לא נתן רשות להתעסק אלא במה שלמד.

(אור החמה לזוהר שם, בשם הרמ"ק זלה"ה)

ב) לימוד חכמת האמת פועל עשיית המצוות כתיקון ובאהבה רבה, ומגיע מזה תועלת לענין התפילה

מצידה יזכה העוסק בה לחיי העוה"ב אפילו שישגה בה, וראוי שלא יתראש ממנה (אע"פ שיבואו עליו תוכחת מוסר כי מה תוחלתנו בעוה"ז אלא לקנות חיי העוה"ב). ותועלתיה ידועה, כי מלבד היות האדם מצידה יודע את קונו ויודע סתרי תורה וטעמי המצוות המתוקים מדבש ונופת צופים אשר מצידם היא משיבת נפש, כי הנפש מזדככת בהם ומתבודדת עם קונו, גם כן ימשך ממנה עשיית המצוות כתיקון ובאהבה רבה, והיא המלהבת אותו לעשות בשלימות, ועל זה אמר החכם מים רבים

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

לא יוכלו לכבות את האהבה וכו'. ועוד יגיע לנו ממנה תועלת נמרץ בענין התפילה.

(של"ה הק' מאמר ראשון)

ג) ספר הזוהר הוא מגן לישראל כתיבת נח

א. האי חיבורא איהו מגוונא דתיבת נח (תיקוני זו"ח דף ע"ב ע"ד), פי', כי חיבור זה שנקרא ספר הזוהר הוא כמו תיבת נח, שבו היו מינים הרבה ולא הי' קיום לאותם המינים והמשפחות כולם אלא על ידי כניסתם להתיבה, כן הוא ממש כי על ידי סוד הגלות וכו' ומגיע פגם לצדיקים כולם והחשכת מאורי אורם כמעט טועמת מר ממות, ולזה לקיומם שלא ישלוט הגלות בהם הי' להם סוד החיבור הזה כענין תיבת נח ממש, לתקן מחץ מכת הגלות ומי מבול החיצונים המחשיכים וכו', אלא תהי' אור שכינה מאירה קצת ומלבשת הצדיקים, כן יכנסו הצדיקים אל סוד אור חיבור הזה להתקיים.

ב. וכך סגולת החיבור שמייד שעוסק בחשקו אהבת ה' ישאבנו כשאיבת האבן השואבה את הברזל, ויכנס אליו להצלת נפשו ורוחו ונשמתו ותיקונו. ואפי' אם יהי' רשע, אין חשש אם יכנס, מפני שאין כניסתו אלא יהי' לו אחת מהשתיים, או יחזירנו בתשובה ויהי' צדיק ויכנס בו, או ידחנו דחי' גמורה ויפרש עצמו, כענין תיבת נח שהי' דוחה הרשעים ואותם שחטאו מן החיה והבהמה.

(אור יקר, שער א' סימן ה')

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ד) לימוד הזוהר מתקן עולמות העליונים; לימוד התיקונים מתקן עולם העשיה

א. כתבו המפרשים וז"ל: דהלומד בזוה"ק מתקן עולמות העליונים, והלומד בתיקונים מבריה הקליפות ומתקן עולם העשיה. ומזה הטעם יסד רשב"י הזוה"ק בחשבון גדול וספר התיקונים בחשבון קטן. וז"ש ויברא אלקים את שני המאורות הגדולים, רמז ל'ס' הזוה"ק ו'ס' התיקונים, טובים השנים וכו', אך החילוק בין זה לזה, זה בחשבון גדול וזה בחשבון קטן. לכן אמר המאור הגדול, הוא הזוה"ק, לממשל היום וכו', ואת המאור הקטן, רמז ל'ס' התיקונים שבא בחשבון קטן, לממשלת הלילה, רמז לעולם העשיה. הרי שלימוד בהם הוא דבר גדול לתקן עולמות בשמים ובארץ.

ב. על כן ראוי ללמוד בזוה"ק ובס' תיקונים, אשר הם מלאים זיו ומפיקים נוגה בסתרי תורה, גם דלא ידע מה קאמר. וע"י לימוד הנסתר בורא שמים חדשים, וע"י לימוד הפשט בורא ארצות חדשות, כמו שנאמר כי כאשר השמים החדשים וכו'. ובזה רמזו רז"ל ושמים בזר"ת תכן, נוטריקון זוהר ר'עיא מהימנא ת'יקונים.

(ספר חסד ואמת לחיים חורי ז"ל)

[ועיין ג"כ לעיל פ"י ס"ד מס' בן איש חי בהקדמתו לספרו
בניהו].

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ה) לימוד הזוהר דרך בקיאות בלבד

א. אמר מורי [האר"י] זכרונו לברכה להר"א הלוי עצה טובה לענין השגה, שילמוד בזוהר דרך בקיאות בלבד בלי שיעמיק בעיון ארבעים או חמישים עלין בכל יום ושיקרא בספר הזוהר פעמים רבות.

(שער רוח הקודש)

ו) ראוי לקבוע שיעורו בלימוד הזוהר והתיקונים באופן שישלימם כל שנה

ויתנהג בדרך זו שיראה לסיים זהר ישן וזהר חדש והתיקונים בכל שנה. אך אם ילמוד סדר הפרשיות של הזוהר"ק על סדר השבועות, לא יספיק לפעמים שנים ושלושה שבועות בפרשה אחת, דהיינו בפ' גדולות. לכן ראוי שיקבע שיעור הלימוד מזוהר"ק ותיקונים ג' דפין בכל יום, שיוכל להשלים כל הזוהר ישן וחדש ותיקונים בכל שנה, ואחר לימוד ג' דפין יקבע לימודו בשאר ספרי המקובלים, וילמוד ספרי המקובלים על סדר שיכול עד שיסיים כל ספרי המקובלים הנמצאים וכו', אך הזוהר הק' והתיקונים יזהר לסיימם בכל שנה כנ"ל, וכזה יתנהג כל ימי חייו.

(יסוד ושורש העבודה, שערי השישי, שער הניצוץ)

ז) לימוד חמש דפין זוהר בכל יום הוא תועלת גדול להנפש

המקובלים כתבו, כי חמש דפין מזוהר הקדוש בכל יום הוא תועלת גדול ותיקון גדול לנפש להאירה ולזככה ולתקנה, והוא מרפא ותיקון לחטאים ולפשעים של הנפש.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

(מט"א סימן תקט"ו ס"ק ז')

ח) לימוד הזוה"ק באשמורת הבוקר

אם זכה ילמוד באשמורת בזה"ק, כי בזכותו יצאו ישראל מגלות שדומה ללילה. ואף שלא זכה להבינו, אעפ"כ ילמוד הלשון כי הוא מזכך הנשמה.

(סידור בית אברהם לר' אברהם טכאריק זצ"ל)

ט) טעם שדוקא לימוד הזוהר הוא תיקון להנפש

ב. תשובה השבתי למשכיל אחד ששאל על אשר כתבו גורי האר"י זכרונו לברכה, שלימוד הזוהר הוא תיקון גדול להאיר הנפש ולקדשה, והרב זכרונו לברכה נתן תיקון לבעל תשובה ללמוד חמשה דפים זהר בכל יום אף על גב דלא ידע מאי קאמר, דקריאתה זו היא להאיר הנפש ולתקנה, ונראה כי דווקא לימוד הזוהר יש בו סגולה זו יותר על לימוד משנה ותלמוד ומקרא, והוא פלא במה כוחו גדול מכל התורה אם למקרא ואם למשנה וכו', אלו דבריו.

ואני אמרתי לו, דע כי אין ספק כי כל לימוד בתורה הקדושה נשא ורם והוא מרומם, ובפרט אם יהי' לשמה באמיתיות ודאי בונה בשמים מעליותיו ומתקן העולמות ומייחד הדודים, אמנם אשר גדול לימוד הזוהר, היינו שהמקרא ומשנה והתלמוד הם מלובשים מאד ואינו ניכר בהם הסוד כלל, לא כן הזוהר שמדבר בסודי התורה בפירושו ואינו פתי הקורא שלא יבין כי דבריו בעומקי רזי התורה. ולכן להיות סתרי תורה גלויים בלי לבוש הן מזהירי"ן ומאירי"ם הנפש.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ואף על גב דבצד מה דבריו סתומים וחתומים מאד, דהיינו להבין סתר עליון בעצם ולידע תוכן הדברים על בוריין ועל מתכונתן דודאי צריכא רב, ולא יבינו הדברים כי אם מפי חכם גדול לאוזן מקבל, ברם בכללות ניכר היותן רזין עילאין והדברים עושים רושם בשורשיהם עליונים למעלה.

(שם הגדולים להחיד"א מערכת ספרים אות ב')

י) לימוד בחינת פנימיות התורה מקשר בחינת פנימיות הנשמה לבחינת פנימיות אלקותו ית'

א. להבין . . תוכן ענין לימוד פנימיות התורה, שהאריכו בזהר ותיקונים ובע"ח בחיוב לימוד זה, וכמ"ש ג"כ בספר ראשית חכמה בהקדמה, ובשל"ה במסכת שבועות שלו בפרק נר מצוה הפליג במעלת לימוד זה.

ב. ויובן ענין זה בהקדים תחלה ענין שלישי במקרא. כי הנה ענין הלימוד במקרא אינו ע"ד לימוד משנה ותלמוד, שהעיקר הוא להשיג החכמה שבהן שעי"ז יתקשר שכל האדם בחכמה זו שבתורה כו', אלא דצריך ג"כ להוציא הדברים בדיבור פה דוקא, אבל מ"מ אם אומר ההלכה ואינו מבין אינו נחשב לו ללימוד כלל כמ"ש במ"א סי' נ', משא"כ בעסק המקרא ותושב"כ אם מוציא בשפתיו אע"פ שאינו מבין אפי' פי' המלות מפני שהוא ע"ה ה"ז מקיים מצות ולמדתם, שלפיכך כל ע"ה מברך ברכת התורה בשחר לפני הפסוקים וכן כשעולה לס"ת, וכ"כ בפרדס שכ"ז פ"א גבי לימוד המקרא שגם מי שלא יבין לחבר התיבות גם הוא, אם יעסוק בו יומם ולילה שכרו אתו ופעולתו לפניו כו', ואדרבה כתב: והלומד בתורה לדעת כמי שלומד בספר זכרונות כו' הלואי שלא יפסיד כו', ע"ש.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ג. והענין, כי הנה מה שבא מהתושב"כ בהתגלות בתושבע"פ, דהיינו ידיעת איך ומה לעשות הציצית והתפילין כו' עד"מ, זהו התלבשות אור אין סוף בבחי' חכמה וחכמה עילאה נתלבשה בחכמה תתאה עד שנתלבשה בחכמה דבריאה יצירה ומשם נתלבש' בהלכות דתושבע"פ עד שנתלבשה החכמה להיות מושג ונתפס בשכל אנושי. אמנם יש בתורה דברים שלא ניתנו להתלבש למטה בחכמה ושכל כלל, וכמו [וישב לט, א] ויוסף הורד מצרימה ויקנהו פוטיפר (ועיין בפ' המשניות להרמב"ם פרק חלק [ב"היסוד השמיני"], וז"ל: ואין הפרש בין ובני חם כוש ומצרים [נח י, ו], ושם אשתו מהיטבאל [וישלח לו, לט], ותמנע היתה פלגש [וישלח לו, יב], ובין אנכי ה' אלקיך [יתרו כ, ב], ושמע ישראל [ואתחנן ו, ד], כי הכל מפי הגבורה), שבחי' ההמשכה מאור א"ס המרומז באותיות אלו וסיפור זה לא יוכל להתלבש כלל בחכמה ושכל, ולכן ההמשכה היא רק ע"י האותיות והפסוקים בלבד, כי נעוץ סופן בתחילתן כו'.

ד. ולכן גם מה שלא נתלבש בחכמה, דהיינו שהוא מבחי' כתר שלמעלה מהחכמה. . . אעפ"כ נמשך הוא ג"כ ע"י האותיות שבתושב"כ. ולכן נקרא מקרא, שקורא וממשיך התגלות אור א"ס ע"י האותיות אף שאינו משיג כלל. ועמ"ש מענין אותיות התורה איך ששרשן למעלה מהחכמה. . . בעטרה שעטרה, שהעטרה נעשה מאבנים טובות הוא בחי' אותיות התורה (וכמארז"ל כל התורה שמותיו של הקב"ה. . . ולכן אף ע"ה שאינו מבין פי' המלות מומשיך, משא"כ בתושבע"פ שנתלבשה בחכמה, לכך כשאינו מבין אינו מומשיך, אבל בתושב"כ מומשיך אף שאינו מבין ואינו תלוי כ"כ בהבנת הפי' יען מקור המשכה זו

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

הוא מלמעלה מהחכמה כו', והיינו ע"י האותיות. ולכן נק' תושב"כ מקרא, שקוראים וממשיכים ע"י האותיות...).

ה. והנה בכלל לימוד המקרא הוא ג"כ לימוד האגדות, שהרי רוב האגדות הם על הפסוקים ומעט מוסר וגם הם אין מושגים ובכלל מקרא יחשב.

ו. והנה בכלל מקרא הוא ג"כ לימוד פנימיות התורה, שהרי מדרש הזוהר הוא על פסוקי התורה, ועוד שגם בלימוד רזין דאורייתא אינו משיג רק המציאות מההשתלשלות ולא המהות, א"כ אינו דומה למשנה ותלמוד שמושיג מהות חכמתו ית' ובלימוד ההשתלשלות אינו משיג כלל מהות חכמה זו. . אלא רק ידיעת המציאות. ואעפ"כ דבר גדול הוא מאד כיון דא"א להיות בזה השגת המהות, וה"ז כמו שבמקרא אע"פ שא"א להיות ההשגה בבחי' חכמה כיון ששרשה למעלה מהחכמה לכן גם מה שאומר האותיות דבר גדול ועצום הוא. . כמו"כ ידיעת המציאות מהפנימיות אע"פ שאינו משיג כלל המהות דבר גדול הוא עד להפליא...

ז. והנה כיון שהתורה היא הממוצע המקשר ומחבר נש"י להקב"ה, והממוצע יש בו שני בחינות, סתים וגליא, א"כ בחי' הפנימיות הנק' סתים הוא המקשר ומחבר בחי' פנימיות של הנשמה לבחי' פנימיות אלהותו ית'.

(לקוטי תורה לבעל התניא, פ' ויקרא דף ה' טור ב' ואילך)

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

**יא) ידיעת מציאות ההשתלשלות היא מצוה רמה ונשאה
ומקיים עי"ז מצות וידעת היום גו'**

עוי"ל בענין מעלת העסק בפנימיות, עפמ"ש באגה"ק
בד"ה להבין מ"ש בפע"ח, דלימוד פנימיות כוונת המצות לא גרע
מלימוד הלכותי, ואדרבה כו', אף שאינו משיג המהות, עכ"ל.
ור"ל, מפני שהמצוה מושג מהותה לכן ידיעת סודות המצוה אף
שאינו משיג המהות לא גרע כו'. ואף שכ' שם: משא"כ בסדר
ההשתלשלת אף אם השיג המציאות לא עדיף מצד עצמו
כלימוד המצות שמושיג ותופס המהות כו', הרי מסיק אח"כ:
אלא שידיעת המציאות מההשתלשלות היא ג"כ מצוה רמה
ונשאה ואדרבה עולה על כולנה, כמ"ש וידעת היום [ואתחנן ד,
לט], דע את אלקי אביך כו' [דברי הימים א' כח, ט], ומביאה
ללב שלם כו', שהוא העיקר. . א"כ הרי בידיעת ההשתלשלות
אף שאינו משיג כלל המהות מקיים מצות וידעת כו', ולא גרע
מלימוד ההלכות.

(לקוטי תורה לבעל התניא שם טור ג')

יב) לימוד פנימיות התורה הוא בכלל "שליש במקרא"

א. ועפ"ז יתורץ מה שנדחקו גדולי המפרשים בפ"י מימרא
זו [ע"ז יט, ב] דלעולם ישלש אדם שנותיו שלישי במקרא שלישי
במשנה שלישי בתלמוד. . אמנם לפמ"ש א"ש, דבתחלת
לימודו של אדם ישלש השלישי במקרא ממש לבדו, דאף על גב
שלתלמוד צריך זמן יותר מ"מ יש לו למהר ללמוד המקרא
בתחלה ואחר שהגדיל בחכמה יש לו לקיים השלישי במקרא
בתושב"כ עם מה שילמוד אח"כ מפנימיות התורה והאגדות, שזה
נכלל הכל בשלישי במקרא כנ"ל (ואפשר דגם לימוד מדרש רבה

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ושאר המדרשים הוא בכלל השליש במקרא . . ואף שבהלכות ת"ת מבואר דמדרש תורה שהוא ספרא וספרי וכה"ג הן בכלל שלישי במשנה, היינו מפני שהן הלכות וגופי התורה כמו המשנה, משא"כ לימוד הרבות שהן אגדות שעל המקרא ומוסר ה' אפשר שזה נכלל בשליש במקרא...

(לקוטי תורה לבעל התניא שם טור ג' ואילך)

ב. עוד י"ל בפי' לריח שמניך כו' ושמן תורק כו' ע"ד המדרש הנ"ל שזהו ענין לעולם ישלש אדם תלמודו שלישי במקרא שלישי במשנה ושלישי בתלמוד [ההמשך נעתק להלן אות ט"ז] . . הנה לימוד הזוהר וכהאריז"ל הוא בכלל שלישי במקרא . . שהרי מדרש הזוהר וכן מדרש רבה ושאר המדרשות הן פי' המקרא, ופירש"י בפ"ק דברכות (דף י"א ע"ב) שמדרש הוא קרוב למקרא כו', ע"ש. ואף שבהלכות ת"ת מבואר דמדרש תורה שהוא ספרא וספרי וכה"ג הן בכלל שלישי במשנה, היינו עכ"פ מפני שהן פי' דיני וגופי התורה כמו המשנה ממש, אבל בלימוד סודות הזוהר אין השגה אפילו לגדולי החכמים רק ידיעת המציאות מההשתלשלות ולא השגת המהות כלל, וה"ז כעין לימוד המקרא שהוא קורא בשמותיו של הקב"ה אע"פ שאינו משיג כלל עצמיות הגנוז בהן כנ"ל. וכעין זה הוא בלימוד הזוהר וע"ה. ולכן הוא בכלל שלישי במקרא . . ולכן ג"ז נקרא לריח שמניך, שידיעת המציאות היא כמו ריח בעלמא לגבי השגת מהות חכמתו ית' שבמשנה ותלמוד.

ג. וע"ד שנתבאר באגה"ק קרוב לסופו שבלמוד סדר ההשתלשלות אף אם השיג המציאות לא עדיף מצד עצמו כלימוד המצות שמושיג ותופס המהות כו', אלא מצד שידיעת המציאות הוא ג"כ מצוה רבה ונשאה ואדרבה עולה על כולנה

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

כמ"ש וידעת היום דע את אלקי אביך כו' ומביאה ללב שלם. ועוד שגם הריח וידיעת המציאות הוא הארה מבחי' פנימיות התורה כו' . . ולכן צ"ל ב' הבחינות לריח שמניך כו' ושמן תורק כו'.

(לקוטי תורה לבעל התניא, שיר השירים דף ג' סוף טור ג' ואילך)

ג) כמו שהמלח נותן טעם בבשר כן לימוד פנימיות התורה נותן טעם בנגלה דתורה (הנק' לחם ובשר)

והנה מכ"ז יובן בתוספת ביאור ענין ולא תשבית מלח כו', שלימוד הפנימיות נק' בשם מלח, שהמלח ממתקת הבשר אף שאין בו טעם בעצמו כמו הבשר, וכך הנגלה שבתורה נמשל לחם, כמ"ש [משלי ט, ה] לכו לחמו בלחמי, וגם לבשר, כמ"ש במ"א ע"פ זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי, דקאי על תושבע"פ, וכן בגמ' ב"ב דף כ"ב אמרו אכלו בישרא שמינא בי רבא. והיינו כמו הלחם והבשר יש בהן טעם, וממש כך בלימוד הנגלה שבתורה יש בה השגת המהות ממש, משא"כ בלימוד הפנימיות שאין בזה רק ידיעת המציאות ולא השגת המהות, והמהות נסתר ונעלם ואינו מושג כלל להיות בבחי' טעם ממש כמו הנגלה, עד לע"ל שיתגלה פנימיות התורה. ולכן נמשל למלח, לומר שעם היות שאין בו טעם, עכ"ז הוא דייקא הנותן טעם בהבשר.

(לקוטי תורה לבעל התניא שם טור ד')

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

(ד) מי שיש בידו הלכות ואין בידו מדרש (סודות התורה) לא טעם טעם של יראת חטא

וז"ש רז"ל באבות דרבי נתן (ס"פ כ"ט וכ"ה ג"כ בברכות כל מי שיש בידו מדרש ואין בידו הלכות לא טעם טעם של חכמה, כל מי שיש בידו הלכות ואין בידו מדרש לא טעם טעם של יראת חטא, פי' שהלכות נק' טעם של חכמה לפי שבהן ועל ידן מושג המהות חכמתו ית' שנתלבשה בהלכה זו, משא"כ בלימוד הפנימיות הנק' מדרש אין מושג המהות ממש, ולכן נק' שלא טעם טעם של חכמה, פי' המהות ממש. ועכ"ז מי שיש בידו הלכות ואין בידו מדרש לא טעם טעם של יראת חטא, כי אף שבלמוד המדרש אין מושג רק הארה, מ"מ זו ההארה מביאה לידי יראת חטא. . ועוד כי אף שזהו רק הארה, הנה היא הארה מבחי' הפנימיות, כי אורייתא סתים וגליא.

(לקוטי תורה לבעל התניא שם טור ד')

(טו) ע"י שיראת ה' היא אוצרו, עי"ז התורה נק' תורת ה'

וזהו ג"כ ענין מארז"ל פ"ב דשבת דף ל"א סע"א, קבעת עתים לתורה כו' פלפלת בחכמה כו', ואפילו הכי אי יראת ה' היא אוצרו אין, אי לא לא. משל לאדם שאמר לשלוחו העלה לי כור חיטין לעליה, הלך והעלה לו, אמר ליה, עירבת לי בהן קב חומטין, אמר ליה, לאו, א"ל, מוטב שלא העליתנה. והענין, כי חטה הוא כ"ב אתון דאורייתא. . וקב חומטין פרש"י ארץ מלחה, והוא ענין ולא תשבית מלח כו'. וזהו שנזכר עירבת לי בהן קב חומטין, דתיבת לי מיותר, אלא דר"ל שע"י שיראת ה' היא אוצרו אזי התורה והחטים הם לי, ונק' תורת ה'. . משא"כ תורה בלא יראה כו'.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

(לקוטי תורה לבעל התניא שם דף ו' טור א')

טז) מעלת ענין "לריח שמניך" (לימוד פנימיות התורה) על
"שמן תורק" (לימוד נגלה דתורה)

א. עוד י"ל בפ' לריח שמניך כו' ושמן תורק כו' . . . הנה בלימוד המצות משנה ותלמוד משיג ותופס המהות חכמתו ית' מאחר שנתלבשה בדברים גשמיים שהן רצונו וחכמתו ית' ממש, וזהו ענין שמן תורק כו', משא"כ בסיפורי מעשיות שבתנ"ך שאינו מושג כלל חכמתו ית' המלובשת בתיבות וצירופי אותיות, וכמ"ש בזהר בהעלותך (דף קנ"ב ע"א) שפשטיות המובן מן הסיפור מעשיות שבתורה נקרא לבושא דאורייתא, וביאר הרמ"ז שם, כמו עד"מ פ' ואלה כו' בארץ אדום כו', שודאי מעשה שהיה כך היה ואין יוצא מידי פשוטו, אבל אין כוונת ה' בו בעצם אבל בה נגזזו סודות עולם התוהו כו', ע"ש ובהר שם (דף קמ"ט ע"ב) שהאריך בזה.

ב. ובפרדס שער כ"ז פ"א האריך בביאור מאמר הזוהר הנ"ל, וכתב וז"ל: אבל כאשר יבוא האדם ללמוד בתורה, צריך שיהי' כוונתו שהוא לומד הענין ההוא במה שהם דברים אלקיים שנעלה ממנו עוצם פנימיותם וכו', ועם היות שהוא לא ישכיל בה כי אם פשטיות הסיפור, ואין צריך לומר זה אלא אפי' מי שלא יבין כלל כו', גם לו יש שכר טוב, עכ"ל.

ג. ולכן האותיות התורה ופשטיות הסיפור נק' ריח שמניך, כי עם היות שאינו מובן ומושג כלל פנימיות חכמתו ית' הגנוזה ומלובשת בסיפור מעשה ואותיות ההם . . . עכ"ז האותיות ופשטיות הסיפור הן הן ריח שמניך, שבהם ועל ידם ממשיך הקורא במקרא ריח והארה מבחי' שמן משחת קדש, וכמו עד"מ

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

שמריחים ריח הטוב אע"פ שאינו טועם אותו בפיו כלל ואע"פ שהוא רחוק ממנו כו'. ואדרבה הריח הזה נמשך ממקום עליון ביותר, שהוא בחי' שמן המריח שלמעלה מבחי' שמן סתם, ח"ע כו', ולפי שהוא גבוה יותר במעלה לא יכול לבוא בהתגלות בבחי' קירוב בבחי' טעם כענין שמן תורק כו', אלא בבחי' ריח לבד כו' . . . ואעפ"כ יש ג"כ מעלה יתירה ועצומה בבחי' שמן תורק שהוא המשכת עצמיות ח"ע ולא ריח והארה לבד כו', ושניהם כאחד טובים.

(לקוטי תורה לבעל התניא, שיר השירים דף ג' טור ג')

יז) אורך הגלות מחמת העדר לימוד הסוד; הלומד מובטח לו
שהוא בן עולם הבא

א. סמא דחייא, חיוב גדול על כל ישראל ללמוד זזה"ק בכל יום אפי' גירסא בעלמא, כי בזה בונה עולמות ומטהר ומקדש נשמותו, ואין קץ לגודל שכרו כי בזה מקרב הגאולה ועושה נחת רוח גדול ליוצרו, כמובא בזזה"ק פ' נשא (דף קכ"ד ע"ב) בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר כו' יפקון ביה מן גלותא ברחמי, ובתיקונים סוף תיקון ו', מהאי חיבורא דילך כד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא ובגיניה וקראתם דרור בארץ וגו'.

ב. ובתיקון ל' בספר כסא מלך, וז"ל: כמה גדול חיוב על ת"ח ללמוד קבלה, ועונשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה, וגורם אורך גלותא, כי הם מעכבים הגאולה רח"ל, כי יעשה בשעה א' בלימוד הקבלה מה שלא נעשה בלימוד חודש ימים בפשטי התורה, כי גדול כוחה לקרב הגאולה.

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

ג. ובתיקון מ"ב שם בכסא מלך: כי לימוד הזוהר"ק בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכש"כ אם יזכה ללמוד ולהבין אפי' פי' מאמר א' יעשה בו תיקון למעלה בשעה א' שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה, ומובטח לו שהוא בן עוה"ב מבני היכלא דמלכא ויהי' מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקי'עא.

ד. ומה שאומרים וכי אכשר דרא, אדרבה שבדורות הראשונים שהיו להם נשמות קדושים ממקומות גבוהים יכלו לטהר נשמתם בפשטי התורה, ועכשיו בעקבתא דמשיחא נשמות נמוכים וגם התגברות החיצונים רח"ל, אי אפשר לטהר נשמתם, רק בסמים יקרים, היינו בזוה"ק, כי לשון הזוהר מסוגל לזה אפי' בפשט לחוד ואפי' בלגלול, וזוה"ק יהי' נשמר מכל רע מיצה"ר וממקרים רעים בעוה"ז החומרי, וגם בעוה"ב הרוחני, כנודע מזוה"ק פ' פנחס דף רי"ט, בוצינא קדישא דנהיר חכמתיה בכל דרין דהוו אבתריה, עד ביאת הגואל אור תורה של רשב"י מאיר באור רב להחיות נפשות ישראל.

ה. ע"כ יתחזק כל אדם מאד ללמוד זוה"ק לכל הפחות ה' דפים בכל יום כדי שיגרום חדוא ופורקנא בהון לעילא ותתא, אמון כן יהי רצון.

(צוואת הר"ד מאיר ב"ר אהרן שווארץ זי"ע מפידהייץ)

ח' (ה) בדורנו מי שאינו עוסק בזוהר ותיקונים וכתבי האר"י כל עסק תורתו הוא מן השפה ולחוץ

א. בדור הזה האחרון, מי שאינו עוסק בספר הזוהר ותיקונים וכתבי מרן האר"י שהם חיים ממש לנפש, בלולה במקרא

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ובמשנה ובתלמוד ופוסקים, ידע נאמנה שכל תורתו שעוסק הוא משפה ולחוץ, כדואג, ואין לו עסק בחיים והארה לנפש, והוא כולו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים...

ב. ובדור הזה האחרון אי אפשר להמשיך שכנתא עליונה אלא על ידי הזוהר וכתבי מרן הרח"ו בלבד שנאמרו ברוה"ק, ובדור הזה מי האיש החפץ חיים אוהב ימים מבלי לבלות יום בלתי קדושה לראות טוב עוה"ב בעוה"ז ידבק בספר הזוהר ובכתבי מרן הרח"ו בלבד שנאמרו ברוה"ק.

(היכל הברכה פ' עקב ז', י"ט)

יט) עיקר התגלות חכמת הסוד באחרונה לזכך הנפש לתשוקה ודביקות בקדושה

א. אמר המר, הנבזה והשפל, אמת מארץ תצמח, ושפלתי מארץ, חרפת אדם ובזוי עם, גרעין נפסד ונרקב, וממנו יצמח זרע קודש, לזרוע באור החיים, להלהיב לבבות ישראל לתורה ולעבודה בחכמה הפנימית, מתוקה מדבש ונופת צוף מאירת עינים ומשיבת נפש, חמודה גנוזה, מתוק האור לעינים וטוב לנפש, לזככה ולהאירה במדות טובות וישרות לטעום טעם אור הגנוז, עולם הבא בעולם הזה, על ידי חכמת הזוהר והתיקונים, רעיא מהימנא . . . למזג המדות בתכלית הזיכוך, ענוה ושפלות הרוח אמת, וללמוד בהם על צד הכוונה להאיר הנפש ולזככה . . . ועיקר התגלות החכמה הזאת בדורנו לא הי' אלא להאיר על הנפש, לזככה בתשוקה ודביקות אהבה ויראה בקדושה וטהרה וענוה, ולא להיות חוקר ומקובל משפה ולחוץ . . . כי התגלות

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

האור הצפון הזה בימינו היה להאיר עלינו ועל נפשינו להסיר מאתנו כל הזוהמה ותאות הרעות .. ולהסיר הקוצים מדות רעות גאווה והשתררות על רעהו, ויתר מדות רעות, אשר הם לשיכים בעינינו, קנאה ושנאה ואהבות רעות, אשר כל זה נזדכך ונעשה לאור המאיר על לימוד חכמה המתוקה מדבש בכוונה להשיג אורה, לייחד קוב"ה ביחודא שלים.

(הקדמת המחבר ס' נתיב מצותיך)

ב. צריך לעבוד את השם יתברך בשמחה ובדביקות בהרחבת הדעת, להשיג ממלכות עד חכמה, המחיה את כולם, להשיג מוחין קדושים וחדוותא דשמעתא, כל אחד לפי מעשיו טועם מאור התורה, כי כל דף גמרא ופרק משניות מחיה ממש הנפש, ובפרט ספר הזוהר על כולם, ולעשות המצוות בשמחה ומרוב כל, כי הם ממש חיינו וחיות נפשינו, חיות ותענוג ממשי, מרוב כל.

(היכל הברכה פ' משפטים דף קצ"ט ע"ד)

כ) על ידי לימוד הסוד זוכים לענוה ומוחין דקדושה

א. העיקר תדע אחי, שעיקר לימוד זה שנתגלה בזמן הזה בכל כך בהירות ואור והתפשטות הוא מחמת שהרע גובר מאוד וכנסת ישראל נופלת, ובלימוד זה נזדכך הנפש. ובאמת, בעת לימוד הסודות, ובפרט ספר הזוהר והתיקונים מאיר הנפש, וע"י לימוד וידיעת כוונת המצות מעורר בשרשים עליונים . . ויאירו למטה בעילוי רב אור גדול...

ב. ובעת שאתה עושה המצוה אתה מכוין בהכנעה ובאימה, לעורר למעלה המקיפין והמוחין, אע"פ שאין אתה יודע שום מהות, לא במקיפין ולא במוחין ולא בשום דבר . .

[לח]

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

אעפ"כ בידיעתך אתה מעורר את מציאותם, אף שאינך יודע מהותם נמשך אליך אור גדול ואתה עובד את ה' בשמחה ובטוב לבב ממש מרוב כל בגודל אור המאיר עליך.

ג. ובפרט בעת לימוד ספר הזוהר, שממש השכינה שורה עליך והקב"ה מאיר עליך אור וחיות, ובלבד שתהיה לך הכנעה אמת. ועוד שתזכה ע"י לימוד זה להיות עפר ואפר ולסבול יסורים וחירופים ודישות עקב, שתהיה בעיניך כאסקופה התחתונה שהכל דשין עליך, והשם יתברך יעזור לך בהרחבת המוחין של הקדושה ובנועם זיו השכינה, שלא תרגיש מכל אלה שום הרגש כלל וכלל, אלא הרחבת הדעת והמוחין משמחת נועם זיו אור שכינתו שישרה עליך.

(נתיב מצותיך, נתיב היחוד, שביל א' אות ב')

כא) נסתר דתורה מגין נגד מינות, שנאת חנם ולשון הרע

א. בדורות הראשונים היו יכולין להשיג שלימות נפשם, להתלהב בזיכוך רב ובקדושה להמשיך על עצמם נועם זיו אור השכינה באור עליון וצח בדביקות ויראה ואהבה, והכל ע"י פשטות התורה, תורה שבעל פה נגלה, אבל בדור זה עקבות דמשיחא, שהרע גובר ומתנשא וחוצפא יסגי . . מי יגן עלינו מן הקליפות הרעות המחשיכים האור והשכל. ועל ידי נגלת התורה אי אפשר בדור כזה באין פנים להלהיב כל כך נפש המשכלת בדביקה וחשיקה, שהרע והמקטריגים הרוחניים מתגברין, ולא עוד אלא שהם מתלבשים בגשמיות בערב רב שהם הרבים, ומושל וגובר אפיקורסות ומינות ושנאת חנם ולשון הרע, וכל מי שהוא חצוף ביותר גובר ביותר. ולולא מתיקות עריבות נועם זיון לשון הזוהר והתיקונים וכתבי מרן, המאירין לנפש המשכלת

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - טהרתה - קדושתה - סגולתה

ומיישבין הדעת משמחת לב ומאירת עינים, לא היה באפשרות להאיר מרוב הצרות וחלישות דעת מרשעים המינים ואפיקורסים.

ב. ולכן אחי טעמו וראו אור הגנוז ומתיקות שיש בזוהר הקדוש המאיר לנפש, עד שמרוב אור תקבל על עצמך כל הרעות והצרות והיסורין, ולא יתחלש דעתך ולא תפול ממדרגתך, ותתעלה למעלה למעלה עד רום המעלות, חזק חזק חזק ואמץ, לא תירא ולא תפחד.

(נתיב מצותיך, נתיב התורה, שביל א' אות ל')

כב) לימוד הנגלה על דרך הסוד

א. שמעתי מפה קדוש אדומו"ר רבינו הסבא קדישא זי"ע משינאווע, עה"כ שמעי בת וראי, היינו בת נקראת כנס"י (כדאמרינן בחגיגה בת, בתו של אברהם אבינו), צריכין ללמוד נגלה ונסתר, היינו (נגלה) בגמ' אמרינן תא שמע, לשון שמיעה (שמעתתא), ובנסתר בזוה"ק הוא לשון תא חזי. וז"ש שמעי בת, (שילמוד מקודם נגלה, תא שמע, כנו', ואח"כ) וראי, (תא חזי, בזוה"ק, היינו נסתר, כנו', ואח"כ) והטי אונך (ללימוד הנגלה שלמדת, להבינו ג"כ ע"ד האמת הנסתר). ונדפס אח"כ זה בס' דברי יחזקאל, אולם נודע ומוכן עד כמה חביב דבר שנשמע מפי הצדיק בעצמו וכו'.

ב. ובאותם דברים בש"ק שהגיד אדומו"ר הק' הנ"ל עה"כ שמעי וכו' והטי אונך ללימוד הנגלה להבינו ע"פ סוד, ואמר אז לדוגמא כמו הגה"ק מהרא"ל זי"ע מווישניצא בעל ארי' דבי עילאי, שהי' דרכו בקודש אחרי סעודת ליל שבת קודש (ובפרט בלילות הארוכות בחורף) הי' יושב ולוקח בביתו ללמוד הגמ' עם ס' מהרש"א (שהי' אז נדפס רק בפ"ע). אמנם אבי (הוא

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

רבינו הגאון הקדוש בעל דברי חיים) ז"ל הי' אומר עליו (על הארי' דבי עילאי), שכל לימודיו או גם בנגלה אפי' בימות החול הם כולם ע"ד סוד יפרשם ג"כ.

(דברי תורה, מהדורא ו', נ"ז)

כג) האם ללמוד קבלת הרמ"ק או קבלת האר"י

חסידים מספרים, שפעם נכנס אדם שנראה רחוק מאד מן החסידות, לבושו ומראהו כאחד ממשכילי ברלין, אל האדמו"ר רבי שמחה בונים מפשיסחא, שהי' נקרא בפי בני דורו "חכם האדמורי"ם" ובין תלמידיו נמנים גדולי האומה המפורסמים, ביניהם האדמו"ר ה"שרף" מקוצק, האדמו"ר בעל חידושי הרי"מ, ועוד רבים.

תמהו החסידים מאד, מה לאדם זה בבית רבם? נדחקו החסידים ונכנסו אחריו לשמוע מה תהי' שאלתו. והנה הוא פותח ושואל את האדמו"ר מפשיסחא: מציעים לי שני שידוכים, האחת מיוחסת אך אינה יפה והשני' יפה אך אינה מיוחסת, ואיני יודע במה לבחור. והאדמו"ר משיבו: היפה - הרי היא יפה. כלומר, הרבי פוסק לבחור ביפה.

אותו אדם אינו משתהה, נוטל ברכת פרידה מהאדמו"ר וכבר הוא יוצא מחדשו של הרבי. החסידים תמהים מאד, השאלה נראית בעיניהם תמוהה, ועוד יותר התשובה של הרבי.

למראה עיניהם המשתאות נענה הרבי ואמר: אדם זה הינו צדיק נסתר, ושאלתו היתה: איזו שיטת קבלה ילמד, האם קבלת הרמ"ק שהינה מיוחסת - משום שכך למדו הדורות הקודמים, אך אינה יפה ועמוקה כקבלת האר"י, או יבחר בקבלת האר"י

"אור הזוהר" - עניני לימוד הזוהר

מעלתה - מהרתה - קדושתה - סגולתה

שהינה יפה ומפעימה, אך היא חדשה יחסית ואינה מיוחסת כקבלת הרמ"ק. ענית לוי - המשיך הרבי להסביר - כי יבחר ללמוד קבלת האר"י.

כד) בעסק התורה צריך לדבק את עצמו גם לנסתר דתורה

בעת שהאדם עוסק בעסקיו בעניני עוה"ז צריך לדבק את עצמו בהבורא ית' ולא יהיה נפרד מדביקותו, ע"ד שאמר רשב"י כל ימי אתקטנא בקטורא חדא בקוב"ה. ואפי' בעת שעוסק בתורה, לא די מזה שמדבק את עצמו בהתורה באהבתה, כ"א שצריך לדבק את עצמו גם להנסתר שבה שהוא המאציל העליון ית"ש וכו'.

(מבשר צדק פ' בא)

